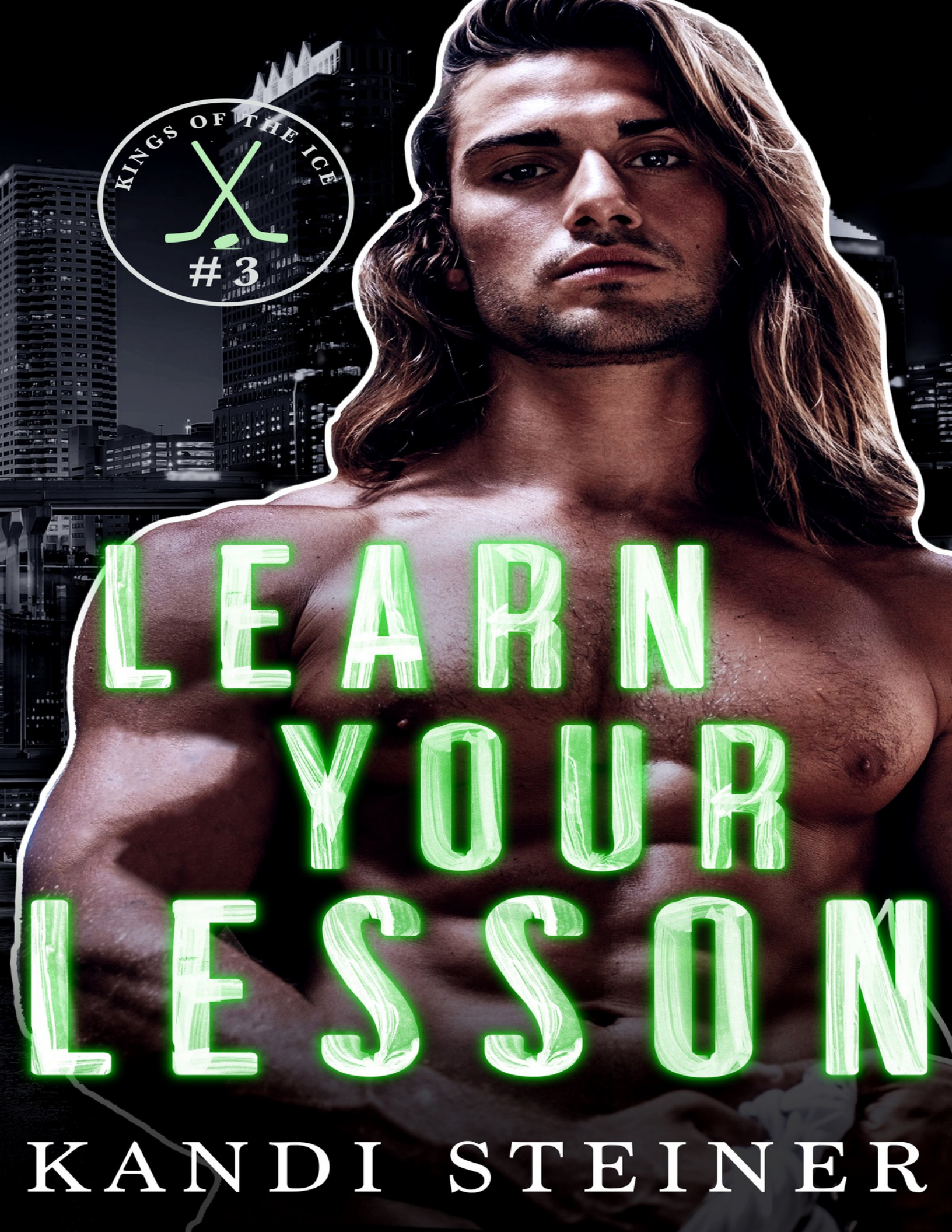

KINGS OF THE ICE
#3
LEARN YOUR LESSON
KANDI STEINER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

KAN D I ST E I N E R

Telif Hakkı (C) 2024 Kandi Steiner
Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.
Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.
Kandi Steiner, LLC tarafından yayınlandı
Editör: Elaine York/Allusion Publishing Kapak
Fotoğrafı: Ren Saliba
Kapak Tasarımı: Kandi Steiner
Biçimlendirme Elaine York/Allusion Yayıncılık

TABLE OF CONTENTS

İthaf Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Bölüm
ÜçüncüDördüncüB
eşinci
AltıncıYedinci
Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
OnaltıBölüm
Onuncu Onbirinci
Oniki
OnüçüncüOndördü
ncüOnbeşinci
Bölüm
YirmiOnyedinci
Bölüm Onsekizinci
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir Yirmi
İki Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Bölüm Üç Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm Yedi
Bölüm Bölüm Dört Beş
Altı Yirmi Sekiz Yirmi
Yirmi Dokuz Otuz

Bölüm Otuz Bir Otuz İki
Otuz Otuz Otuz Otuz Otuz
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Yedi Üç
Dört Beş Altı Sonsöz
Epilog İki
Kandi Steiner'dan daha
fazlası Teşekkür Yazar
Hakkında

Bakıcılara,
verenlere,
Özveriyle koruyup kollayanlar, tüm kalpleriyle
sevenler,
dikkatleri ile cömert olan
Başkalarını edebileceklerinden çok daha fazla etkileyecek

şekilde... Bu sizin için.

CHAPTER 1

Evet, Sir

Will.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Gözleri faltaşı gibi açılmış yardımcı atletik antrenörümüzün yanından kayarak geçerken maskemi yırtıp attım. Takımda yeniydi, ilk sezonunda aramıza katılmıştı ve ilettiği mesaja verdiğim tepkiyle onu bir hayalet gibi soldurmak istememiştim - ama elimde değildi.

Son zamanlarda huysuz olmak benim doğal halimdi.

Ve antrenmanımızın ortasında bir antrenör tarafından kızımın burada olduğu söylenerek bölündüğüm için o anda *ekstra* huysuzdum.

Ava benim dünyamdı. Hokey dışında benim için önemli olan tek şey oydu. Onunla geçireceğim her dakikayı iple çekerdim.

Sorun şu ki, şu anda evde, yeni tuttuğum dadıyla birlikte olmalıydı - ceza sahasında değil.

Yaklaştıkça nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama başaramadım, hem son bakıcımın toz olup gittiğinin açık bir işareti yüzünden sinirlenmiştim hem de Ava'ya bir şey olmuş olabileceğinden endişeleniyordum. Ama o olabildiğince mutlu görünüyordu, locanın içindeki koltuğa tünemiş, camdan pisti daha iyi görebilmek için ayak parmaklarının ucuna basarak ilerliyordu. Takımın geri kalanı antrenman yaparken onları izliyordu, koyu kahverengi bukleleri sabahın erken saatlerinde toparlamaya çalıştığım atkuyruğundan dökülüyordu.

Benim gibi kızım da pek gülmezdi. Bu, benim bir baba ve hayatındaki tek istikrarlı ebeveyn figürü olmamın talihsiz bir yan etkisiydi. Ama şu anda gözleri kocaman ve heyecan doluydu - azından gösterebileceği kadar heyecan. Çocuk hokeyi en az benim kadar seviyordu ve ne zaman sahaya gelmesine izin versem Onu Disney World'e götürmüşüm gibi parlıyordu.

Ama bu sefer gelmesine izin vermemiştim. Bu onaylanmış bir ziyaret değildi.

Evde olması gerekiyordu - evcilik oynaması, bahçede koşması ya da havuzumuzda yüzmesi.

Onun yerine disklerin uçuşunu izliyordu.

Yanında duran ve düşmemesini sağlayan da dadısı değildi.

Chloe Knott'tu, anaokulu öğretmeni.

Sadece tribünler boş olduğu için değil, bu kadın ne kadar uğraşırsa uğraşsın *hiçbir yere* uyum sağlayamayacağı için de göze batıyordu.

Parlak bakır dalgalı saçları omuzlarının hemen üzerinde toplanmış ve ortadan ayrılmıştı, kahverengi gözleri her kırpışında pembe yanaklarının tozunu alan kalın, koyu kirpiklerle çerçevelenmişti. Bu allık dışında cildi porselen gibiydi, her sabah evden çıkmadan önce güneş kremiyle yıkanmış gibi soluk ve pürüzsüzdü.

Beyaz puantiyeli uzun siyah bir etek ve üzerinde gökkuşağı olan beyaz bir tişört giymişti. *Gökkuşağının* altında *yağmur yoksa gökkuşağı da yok* yazıyordu. Görünümü tamamlamak için kulaklarından yeşim yeşili kemerler sarkıyordu ve ben yaklaştıkça stadyum ışığında parlıyorlardı.

Onunla ilk karşılaştığımda göğsümde hissettiğim rahatlamayı, Ava'yı görünce sanki tek öğrencisiymiş gibi nasıl ısındığını hatırladım. Chloe onun seviyesine kadar eğilmiş, gözlerinin içine bakarak onunla bir yetişkin gibi konuşmuştu. Kızımın sırıtmasını sağlamayı başarmıştı ve göğsümdeki ağırlığın dağıldığını hissetmiştim.

Ava'nın geçen yıl yarım gün erken eğitime katılması bir şeydi, ama resmi olarak okula gitmesi duygularımı alt üst etti. Onun büyümesini istemiyordum. Okulla birlikte gelen her şeyle yüzleşmek zorunda kalmak istemiyordum - zorbalar, bozulan arkadaşlıklar, öğrenme mücadelesi.

Onun masumiyetini sonsuza dek korumasını, hep böyle genç kalmasını istedim.

"Çok özür dilerim Bay Perry," dedi Chloe, onu duyabilecek kadar yaklaştığımda. Özür dilercesine gülümsedi, mercan rengi dudakları önce Ava'ya sonra da bana bakarken hafifçe yukarı kıvrıldı. "Başka ne yapacağımı bilemedim."

Bana bir açıklama yapılmadan önce parçaları bir araya getirebiliyordum.

Yaz boyunca dadılarla yaşadığım kötü şansın ardından, yeni bir dadı tuttuğumda Bayan Knott'a haber vermeyi ihmal etmemiştim. Ayrıca bir şey olursa Bayan Knott'un Ava'yı bana getirebilmesi için yazılı izin almıştım.

Yılın ilk döneminde Ava'ya özel ders verdiğinde, kızım yirmi kişilik bir sınıfın önünde konuşmakta zorlandığı için zaten onaylanmışlar listeme eklenmişti. Ava nihayet kendini rahat hissetmeye başladığında, çok başarılı oldu - ama ikinci sömestrde olmamıza rağmen Bayan Knott'un erişimini iptal etmedim, çünkü ona ihtiyacım olacağını hissediyordum.

Şimdiye kadar Ava'ya bakması için tuttuğum kimseye güvenemeyeceğim gerçeği dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Benim için çok basitti - eğer bir işin varsa, o işi yapardın. Düzgün bir şekilde. Hikayenin sonu.

Görünüşe göre, bu çok fazla şey istemekti.

Bayan Knot ve Ava'ya locada katıldığımda, bir disk bize uçarsa diye kapıyı hemen arkamdan kapattım. Antrenman gürültüsünü engellemek için pek bir şey yapmasa da, üçümüzün dar alana nasıl sığdığımızı anında fark ettim.

Chloe'ye ne kadar yakın durduğumun özellikle farkındaydım.

Giydiği mütevazı etek ve tişört kıvrımlarını gizlemek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu ve bu kıvrımları fark ettiğim gerçeğine şaşırdığım kadar sinirlenmiştim de. Geniş göğüslerinin göğsündeki o lanet gökkuşağını nasıl gerdiğini, kalçalarının puantiyeli eteği nasıl kabarttığını, kollarının ve bacaklarının ne kadar yumuşak olduğunu listeledim...

O yanımın öldüğünü sanıyordum. Karım öldüğünden beri, ihtiyaçlarımla ilgilenmek dışında bir kadına ikinci kez bile bakmamıştım.

Ama derimin altında uğuldayan farkındalık teorimin yanlış olduğunu kanıtladı. Çünkü o anda kızımın öğretmeniyle *çok* uyumluydum. "Ne oldu?"

İstediğimden daha güçlü bir şekilde homurdandım.

"Merhaba baba," dedi Ava, gözlerini pistten ayırma zahmetine girmeden.

Biraz yumuşadım, saçlarını yüzünden süpürmek için eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Selam, Balkabağım."

Chloe sesini biraz alçalttı, bir yandan da Ava'nın üzerinde durduğu banktan düşmediğinden emin olmak için ona göz kulak oluyordu.

"Aramayı denedim," diye açıkladı, gözleri sempatikti. "Ava'yı almaya kimse gelmedi. Ava'nın yeni dadısı için bize bıraktığınız numarayı denedik ve bu başarısız olunca cep telefonunuzu ve ardından dosyanızdaki acil durum irtibat kişisini denedik. Cevap alamayınca, Ava'yı bulma görevini ben üstlendim.

dosyada izniniz vardı. Önce ev adresinizi denedim ama orada kimse yoktu. Yani..."

"Buraya geldin," diye bitirdim, iç çekerek burnumun kenarını sıktım. Yazdığım acil durum irtibat kişisi amcamdı - annem öldükten sonra benimki kendi kabuğuna çekildiğinden beri babama en yakın şeydi. Ama amcam bir hat ustasıydı, heyecan arayan doğasını tatmin eden tehlikeli bir elektrikçi işiydi ve artık evde olduğundan daha fazla yoldaydı.

"Özür dilerim," dedi tekrar ve ona baktığımda sanki yanlış bir şey yapmış gibi alt dudağını ısırıyordu. Ayrıca ellerini birbirine vuruyor, saçlarını gergin bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırıyor, sonra tekrar açıyor ve bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Daha önce hiç kimsenin kaygısını bu şekilde taşıdığını görmemiştim - özellikle de birine iyilik yaparken, herhangi bir şekilde yük olmazken.

Nefesimi üfledim. "Dünyadaki en kötü dadıları bulmak gibi bir yeteneğim olması senin suçun değil."

"Sorun yok, baba. Elimizden geleni yapıyoruz."

Ava bu sözleri söylerken yine gözlerini pistten ayırmadı. İşleri berbat ettiğimde, ki bu sık sık olurdu, kullandığım sözcükler tam olarak bunlardı. Şimdi o da bana bunları tekrarlıyordu ve Chloe gülümsedi, gözleri tekrar beni bulmadan önce kızıma baktı.

İçimden kızmak bile gelmiyordu - çünkü bu noktada sadece *yorgundum.* Takım arkadaşlarımın eşlerinin kişisel tavsiyelerinden bir işe alım uzmanıyla çalışmaya kadar her şeyi denemiştim.

Şimdiye kadar tuttuğum her dadı ya profesyonel değildi, ya kalifiye değildi ya da ihtiyaç duyduğum saatlerde müsait değildi.

Ava'nın enerjisine ayak uyduramayan yaşlı kadınlardan, dadı gibi davranıp Ava uyurken benimle atış yapmaya çalışan genç kadınlara kadar her şeyle uğraştım.

Bu neden bu kadar zordu?

Jenny burada olsaydı, ne yapacağını bilirdi.

Jenny hayatta olsaydı, zaten bir dadıya ihtiyacımız olmazdı.

Rahmetli eşimi düşündüğümde göğsüm her zamanki gibi sıkışıyordu, karmaşık duyguların karışımı çok tanıdıktı.

"Üzgün olması gereken *benim* ve üzgünüm," dedim sonunda Chloe'ye, öğretmenine tekrar bakmadan önce çocuğumun saçlarını karıştırarak. "Getirdiğiniz için teşekkür ederim.

onu buraya getir."

"Tabii ki."

Chloe'nin gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, o inanılmaz genişlikteki kahverengi irisler belirsizlikle beni izliyordu.

"Ona göz kulak olabilirim," diye teklif etti aniden, sesi olduğundan daha yüksekti. Bu teklif beni olduğu kadar onu da şaşırtmışa benziyordu, çünkü diğer eliyle gergin bir şekilde dirseğini tuttu. "Yani, biraz elin kolun bağlı gibi görünüyor. Tabii dadısını çağırmak istemiyorsan?"

"Ah, ona *eski* dadı demek istiyorum," diye homurdandım.

Chloe gülümsedi. "Onu benim evime ya da senin evine götürmekten mutluluk duyarım - hangisini tercih edersen."

Başımı yana eğdim. "Gerçekten mi? Eminim planlarınız vardır."

Bunun üzerine homurdandı - gerçekten *homurdandı*. "Güven bana - yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Ensemi tuttum, saatime baktım ve arkamızda antrenmanın tüm hızıyla devam ettiği yere göz attım. Gitmem gerekirse Koç McCabe'in anlayış göstereceğini biliyordum. Benim *bir şey* istemem nadiren olurdu ve takımda bir liderdim.

Ama ayrılmak *istemedim*. Yarın akşam playofflarda yer almak için bizimle savaşan bir takıma karşı evimizde büyük bir maçımız vardı ve buzda zamana ihtiyacım vardı.

"Eğer sakıncası olmadığına eminsen... sadece bu seferlik," diye çabucak açıkladım. "Ve sana ödeme yapacağım."

"Buna gerek yok." "Sana ödeyeceğim," diye tekrarladım.

Chloe yumuşak bir gülümseme sundu, parmakları eteğini karıştırıyordu. "Evet, efendim."

Bunun üzerine burun deliklerim tamamen uygunsuz bir nedenle alevlendi ve dikkatimi Ava'ya çevirmeden önce zihinsel olarak kendimi tokatladım.

"Öğleden sonrayı Bayan Knott'la geçireceksin, tamam mı?" Gözlerinin içine bakabilmek için onu kollarımın arasına alarak söyledim. "Ve seni işten sonra ."

"Burada kalamaz mıyım?"

Bu sözleri mızmızlanarak söylemedi. Aslında, sanki ne cevap vereceğimi umursamıyormuş gibi söyledi. Dudakları kısıktı, gözleri sıkılmış gibiydi.

Sahte kayıtsızlığımı çok anladı.

Ona bulaşmış olmaktan nefret ediyordum.

"Bugün olmaz, Balkabağım," dedim şakağını öperek. Sonra onu oturttum ve elini sıktım. "Ama uslu durursan yarın maça gelmen hakkında konuşabiliriz."

Bunu düşündü ve sonra başını salladı ama yine de "Tamam" derken herhangi bir duygu belirtisi göstermedi.

Chloe önce Ava'ya, sonra bana kaşlarını kaldırdı ve yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. "Onu almak konusunda endişelenme," dedi. "Onu altı gibi eve getiririm?"

"Bu mükemmel olur."

Göğsümden çıkan rahatlamış nefesi duyup duymadığını merak ettim. Onu okulda iş başında görmüştüm, öğretmen ve çocuk bakıcısı olarak olağanüstü ününü biliyordum ve özel dersin ilk döneminde kızımın konuşmak için kendine güven duymasına nasıl yardımcı olduğunu çok iyi hatırlıyordum. Ava'nın anaokulunun ilk birkaç haftasında konuşamayacak kadar utangaç ve rahatsız olması benim başa çıkamayacağım bir şeydi ama Chloe çözümü kolayca bulmuştu.

Ava'nın yanında olduğunu bilmek, antrenmana odaklanabileceğim anlamına geliyordu.

Elbette eski çalışanıma duyduğum öfke hâlâ içimde kaynıyordu ama bununla daha sonra ilgilenecektim.

"Belki akşam yemeğini bizimle yiyebilirsin," dedi Ava ve bunu umursamadığını gösteren bir omuz silkmeyle yaptı. "Şef Patel her zaman sadece ben ve babam için çok fazla yemek yapar."

Kızıma beni bu şekilde zor durumda bırakmamasını söyleyen bir uyarı bakışı atmaya çalıştım, çünkü öğretmeni yardım etmek için devreye girdiği için ne kadar minnettar olsam da, akşam yemeğinde *kimsenin* bize katılmasını istemiyordum.

Chloe başını kaldırıp bana baktı ve bir an için bu fikirden memnun göründüğünü düşündüm. Ama yüzümü görür görmez gülümsemesi kayboldu.

Boğazını temizledi. "Oh, sorun değil, tatlım. Sen ve-"

"Rica ederim," diye araya girdim. Kelimelerin hissettirdiği kadar zorlama gelmemesini, onları söylerken dişlerimin ne kadar sıkıldığını fark etmemesini umuyordum.

Bunun üzerine Chloe başını hafifçe eğdi, sanki başının içini okuyabiliyormuş gibi

Ya

lan Sonra gülümsedi. "Tamam o zaman. Akşam

. yemeği zaman." Gözlerimi kırptım.

Bu teklifi ciddiye almasını beklemiyordum.

Kesinlikle kabul etmesini de beklemiyordum.

Ava'nın elini tutup onu tünelden geçirirken yüzündeki memnun gülümsemeden onun da bunu bildiğini anladım.

CHAPTER 2

Cool Chloe'den En Uzak Şey

Ava, "Eviniz babamın beni sirke benziyor," dedi.

Tampa Bay Ospreys sırt çantası hâlâ omuzlarındayken küçük evimin ön kapısından içeri girdi.

Gözlem konusunda pek heyecanlı görünmüyordu. Yine de bu

çocuk nadiren *herhangi bir şey* için heyecanlanırdı.

Neredeyse babasınınki kadar uzun olan kıvırcık saçları bu noktada saç bağından tamamen dökülmüştü ve etrafındaki dağınıklığa bakarken saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Değerlendirmesi için onu suçlayamazdım. Şu anki örgü projem, üzerinde çalıştığım yarım dikilmiş eteğim, başladığım ve üç kadeh şaraptan sonra terk *ettiğim* numaralandırılmış boya işi ve evin her tarafına yayılmış renkli kedi oyuncakları arasında - bir tür sirk gibi görünüyordu.

"Bir sirk, ha?" Sırt çantasını alıp kapımın yanına asarak sordum. "O zaman akrobatlara ve kaplanlara dikkat etsek iyi olur."

"Bir tane var!"

Ava Nacho'yu işaret etti, tam o sırada arka koridorda bir yerden koşturarak geldi, kabarık turuncu kuyruğu ileri geri sallanıyordu. Kedi hiçbir şeyden, bir anaokulu öğrencisinden bile korkmuyordu ve tırıs tırıs Ava'ya yaklaşıp bacağına yaslandı.

Onu sevmek için eğildiğinde ona "Bu Nacho," dedim. Parmaklarını ipeksi kürkünde gezdiren çoğu çocuk gibi gülümsemedi. *Ayyy* demedi ya da kıkırdamadı da. Hayır, sınıfta göstermesine alışık olduğum kayıtsızlık ifadesini takındı.

Artık babasının etrafında birkaç kez bulunduğum için, elmanın uzun, kalın, kaslı ağaçtan çok uzağa düşmediğini görmek kolaydı.

Yine de bu bile okul yılının başındaki durumuna göre bir ilerlemeydi. Will beni onunla çalışmam için işe almıştı.

Yirmi öğrencinin bulunduğu bir sınıfa girdiğinde konuşmak için olan güvenini kaybettiği için ilk sömestrde okuldan ayrıldı.

Ava'nın sadece biraz sabra ihtiyacı olduğunu çabucak öğrendim ve dürüst olmak gerekirse? Kayıtsızlık. Bebek gibi konuşmak ve sürekli ilgi görmek istemiyordu. İyi yapılmış bir iş için kurabiyeye ya da abartılı bir kutlamaya ihtiyacı yoktu.

"Çok yumuşak, değil mi?" Ben sordum.

Ava başını salladı ve çok geçmeden diğer iki kürklü çocuğum da bana katıldı. Biz.

"Bu Pepper, bu da Coconut," dedim ona, işaret ederek
her biri.

Pepper gri çizgili bir tekirdi ve üçünün en zayıfıydı, şüphesiz yavrularının en cücesiydi. Şimdiye kadar eğittiğim beş yaşındaki tüm çocuklardan daha enerjikti.

Hindistan cevizi ise soğuk ve herkese güvenmeyen biriydi.
- Beni bile. Dikiş masamın altında, bizden tam on metre uzakta otururken kuyruğunu altına kıvırdı, parlak mavi gözleri kısılmıştı ve Ava'yı değerlendiriyordu.

Sokak kedisi annesi olmak . Bir şekilde *oldu* işte.

Pepper ilkiydi. Bir gün işten eve dönerken onu yolun kenarında gördüm ve yerel hayvan barınağına götürdüğümde, onu bırakırsam uyutulacağını söylediler.

Bunun anısı bugün beni hala kızdırıyor ve üzüyor ama sonra yine anladım. İstila edilmişlerdi. Yerleri yoktu.

Böylece o benim ilk bebeğim oldu.

Nacho birkaç ay sonra arka verandamda belirdi, tüyleri keçeleşmiş ve gözleri yapış yapış olmuş bir halde yemek için miyavlıyordu.

Onu içeri alır almaz Coconut arka bahçemde belirdi, ancak bizi içerideki varlığıyla onurlandırmadan önce haftalarca uzakta kalmıştı. Verandaya onun için yiyecek bırakmış ve su içtiğinden de emin olmuştum.

Onu sevecek kadar yaklaşmama izin vermesi iki hafta sürdü.

Sonra, bir gece hava sıcaklığı altmışın altına düştüğünde - Tampa'da nadiren görülür - kapıyı açtığımda bana miyavladı ve sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi.

Artık yirmi altı yaşında sertifikalı bir kedi kadındım. "Senin evcil
hayvanın var mı?" Ava'ya sordum.

"Hayır. Babam kedilerin pislik olduğunu ve köpeklerin çok fazla iş çıkardığını söylüyor."

Gülmemi engellemek için elimi ağzıma kapattım. *Babasının* bu dili onaylamayacağından oldukça emindim, ama onun yanında kendini nasıl filtreleyeceğini bilmediğinden de oldukça emindim. Muhtemelen göt herifin "kötü bir kelime" olduğunu bile bilmiyordu.

"Haksız değil," dedim ona. "Aç mısın?"

Ava başını salladı, Nacho'nun bir kulağının arkasını kaşımakta olduğu yerden kalktı. Onu boynundan tutup kaldırmaya çalışmaması, bana öğrettiğim çocukların çoğundan daha itidalli olduğunu gösteriyordu.

"Bize atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağım," dedim, sehpanın üzerindeki terk edilmiş sanat eserime doğru başımı sallayarak. "Bana yardım etme şansın var mı? Geçen gece başladım ama resim yapmakta pek iyi değilim."

Bebekçe konuşmayı sevmediği gibi, Ava'nın da benim "öğretmen sesim" olarak adlandırdığım sese tepki vermediğini erkenden öğrendim. Çocuklarımla genellikle şarkı söyler gibi tatlı ve neşeli konuşurken, Ava onunla bir yetişkin gibi konuştuğumda daha iyi tepki veriyordu. Düzgün, duygusuz bir ses tonunu seviyordu.

Nedenini anlayamadım.

Ava dizlerinin üzerine oturmuş, boya fırçasını eline almış ve kuru boyalardan birinin üzerine silmeden önce bulanık su bardağında ıslatırken aklımdan babasının görüntüsü geçti. Geçen dönem suluboya denemeleri yapmıştık ve ne yapacağını hatırlaması beni etkilemişti.

Daha sonra kelebek resmindeki sayıları veya çizgileri umursamadan her yeri boyamaya başladı.

Sadece kıkırdadım.

Masamda aylarca bitmemiş bir şekilde durmasındansa ortalığı dağıtması daha iyi.

Mutfağıma girerken Bluetooth hoparlörümü açtım ve çocuk dostu ama sinir bozucu olmayan bir çalma listesi açtım. Spotify'daki çalma listesinin adı tam anlamıyla buydu - Çocuk Dostu, Rahatsız Edici Değil.

Bu son kısım çok önemliydi, çünkü günümün çoğunu ya çocukları ya da şarkı söyleyen çizgi filmleri dinleyerek geçiriyordum.

Ava'yı mutfağıma açılan pencereden izleyebiliyordum, aramızda sadece bir bar ve birkaç tabure vardı. Buna gerçekten ihtiyacım olduğunu hissetmiyordum. Tüm öğrencilerim arasında Ava'yı idare etmek en kolayıydı.

Böylece, o meşgulken ve ellerim bize bir atıştırmalık tepsisi hazırlamakla uğraşırken, düşüncelerimin Will Perry'ye kaymasına izin verdim.

Adam manyetik bir güçtü.

Bir ağaç kadar uzun, boğa gibi kaslı ve hayatımda gördüğüm en hüzünlü altın sarısı gözlere sahipti.

Onunla ilk karşılaştığımda ağzımın suyunun akmaması için kendimi zor tutmuştum. On dört yaşımdayken evimize gizlice soktuğum Harlequin romanslarından birinin kapak modelinin birebir kopyasıydı - annemden ve büyükannemden sakladığım ve sayamayacağım kadar çok kez tekrar okuduğum bir kitap.

Kestane rengi saçları uzun ve asiydi, omuzlarına kadar dökülüyor ve güneşin altında Herkül gibi altın tellerle parlıyordu. Camı kesebilecek türden bir çenesi vardı, o kadar keskindi ve dudakları hiçbir zaman gülümsemeye dönüşmese de bu, ağzına bakmamayı daha az zor hale getirmiyordu.

O sadece... güzeldi. Acı verecek kadar. Bir sahil tatilindeki son gün batımı gibi.

Acı çektiğini görmek için hayat hikâyesini dinlememe gerek yoktu. Bunu bir zırh gibi kuşanmıştı; dudakları ince bir çizgi halindeydi, kaşları çatıktı, elleri kızının ellerini sıkıca sarmıştı, sanki ona bakacak kimseye güvenmiyordu.

Ava okula başladığından beri yarım düzine dadı değiştirdiğine bakılırsa, böyle hissetmek için bir nedeni vardı.

Bugün, o sert bakışları endişeyle renklenmişti. Ben de hiç düşünmeden yardım etmeyi teklif ettim.

Gerçi ağzımı açmadan önce durup düşünseydim bile yardım etmezdim. Boş zamanlarımda bir şeyler yapmak için o kadar çaresizdim ki neredeyse her fırsata atlardım. Yeni bir kıyafet dikerek, Florida zaten çok sıcak olduğu için asla giymeyeceğim bir atkı örerek ya da en son gerçek suç podcast'ini izleyerek çok fazla gece vardı.

Biriyle çıkabilirsin, diye fısıldadı beynimin içinden bir ses, ama bunun iyi bir fikir olmadığını hatırlatan daha yüksek bir ses tarafından bastırıldı.

En yaygın olanı, anaerkilliğimin beni muhtemelen evlatlıktan reddedecek olmasıydı.

Hor görülen kadınların yönettiği bir evde büyüdüm. Annem bekar bir anneydi, babama ve dünyadaki diğer tüm erkeklere inat olsun diye beni yürümeye başladığım andan itibaren bağımsız biri olarak yetiştirdi. *O* da bekar bir anne tarafından yetiştirilmişti - büyükannem, büyükannemin uyarılarına rağmen onun izinden gittiği için kızına sürekli bir hayal kırıklığı olduğunu hatırlatmaktan çekinmeyen büyükannem.

Babam gittikten sonra büyükannem yanımıza taşındı. Ve ikisi arasında, tüm erkeklerin çöp olduğunu hatırlatan sürekli bir hatırlatıcı ile çevriliydim.

Ve üniversitedeyken karşı cinsle yaşadığım tek deneyimden sonra? Kabul etmek zorundaydım.

Küçükken erkekleri pek düşünmezdim, ama on üç yaşıma geldiğimde içimde bir şey... *tıkladı*. Anında erkek delisi oldum, bir erkek yanımdan geçmeyi bırakın, bana baktığı her anın aşırı farkındaydım.

Lisedeyken, dizüstü bilgisayarımda gizlice aşk filmleri izliyor ve odamda sanki gereçlermiş gibi kitaplar saklıyordum. Haftada birkaç geceyi yorganımın altında gözlerimi kocaman açıp Wattpad hikayeleri okuyarak geçiriyordum. Sahip olduğum birkaç arkadaşımın bana anlattığı flört ve birinci, ikinci veya üçüncü aşamaya geçme hikayelerini elimde telefonumla dinliyor, hararetle notlar alıyordum.

Ama evimde biriyle çıkmaya *çalışmamam* gerektiğini çok iyi biliyordum.

Üniversiteye gidene kadar bir erkeği öpecek kadar cesaretim yoktu. İğrenç ve iğrençti ve bana pek bir şey yapmadı, ama hayatım boyunca bakire kalmak istemedim, bu yüzden bir ev partisinin arka yatak odasında adamın benimle birlikte olmasına izin verdim.

Başım sürekli yataktan sarkıyordu ve hoparlöründe eski bir Chingy şarkısı çalıyordu.

İlk başta acıttı. Sonra sadece rahatsız oldu.

Yaklaşık kırk sekiz saniye sürdü ve bugüne kadar hala hayatımın en kötü anları olarak sayıyorum.

Buna bir de o pisliğin ertesi gün arkadaşlarına övünerek beni kendi deyimiyle *5. Aşama bir Clinger* olarak göstermesini ekleyin ve işte o zaman romantizme olan iştahımın bir kibrit alevi gibi söndüğünü söyleyebilirsiniz.

Annemin ve büyükannemin haklı olması beni yıkmıştı.

The Notebook'ta gördüğüm türden bir aşka sahip olmayı çok istemiştim. Hatta *No Strings Attached* ya da *Friends with Benefits*'deki inatçı, çaresiz aşk hastası durumlar kadar komik ve kaçınılmaz şeyin hayalini bile kurmuştum.

Milyarderin başını döndüren sıradan kız, oyun kurucuyu elde eden utangaç kitap kurdu ya da çocukluk arkadaşına aşık olan havalı reklam müdürü olmak istedim.

Ama benim en iyi çocukluk arkadaşım
yoktu. Havalı olmaktan çok uzaktım.

Ve bir erkekle yaşadığım tek deneyim ağzımda öyle ekşi bir tat bırakmıştı ki, yedi yıl sonra bile hala ondan kurtulamamıştım.

İşte buradaydım, yirmi altı yaşındaydım ve hayatımı öğretmenliğe adamıştım. Artık aşk filmleri değil, suç belgeselleri izliyordum. Aşk şarkıları değil, karıncaların ne kadar havalı olduğunu anlatan podcast'ler dinliyordum. Randevulara gitmedim, bunun yerine akşamlarımı üç kedimle ve dikiş, örgü, resim ya da sosyal medyada gördüğüm başka bir el işi gibi güncel projemle geçirdim.

Bazıları için bunun akıl almaz bir varoluş gibi göründüğünü biliyordum. Kulağa yalnız ve acınası geliyordu.

Ama yalnız olmayı *seviyordum*. Her şeyimi sınıfıma, filizlenmeleri için mükemmel yaşta tohum ekme şansına sahip olduğum öğrencilerime vermeyi seviyordum. Kedilerim, annem ve büyükannemle kendimi hiç yalnız hissetmedim.

Ancak bazen kendimi sıkışmış hissediyordum - sanki ben hayatı yaşamıyormuşum da hayat beni yaşıyormuş gibi.

"Oops!"

Ava bulanık su bardağını devirdiğinde düşüncelerimden sıyrıldım ve bardağı temizlemek yerine omzunun üzerinden bana baktı.

Sırıttım ve hazırladığım meyve, sebze ve kraker tepsisini alıp bir havluyla birlikte oturma odasına getirdim. "Merak etme, benim küçük melek böceğim," dedim havluyu tepsinin içine bastırarak. ıslak halı. "Arada bir ortalığı dağıtmadan hayat eğlenceli olmaz."

CHAPTER 3

Bay

Türkiye

Will

Şef Arushi Patel meleklerin gerçek olduğunun kanıtıydı.

Onu ilk bulan Mitch Amca olmuştu. Jenny öldükten kısa bir süre sonra, çocuğumu zar zor hayatta tutabildiğim ve kıçımı sürükleyerek işe gidebildiğim bir gün eve geldiğimde onu mutfağımda buldum. Amcam yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordu ama bunu kendi başıma yapamayacağımı da biliyordu.

Normal, iyi işleyen bir insan evine giren bir yabancı karşısında şok geçirirdi.

Ama o zamanlar her şeye karşı hissizdim.

Şef Patel bana haftalardır arabaya servis olmayan ilk sıcak yemeğimi pişirirken Ava'yla ilgilenirken onun varlığını sorgulamadım bile. Yemeğimi bitirdiğimde mutfağı temizledi, kollarını kavuşturdu, bana kaşlarını kaldırdı ve "Bunu yapıyor muyuz?" dedi.

O zamandan beri ona haftalık ödeme yapıyordum.

Bu akşam, tavuk nugget ve peynirli makarnanın yükseltilmiş bir versiyonunu hazırlıyordu - Ava'nın sevdiği ama Şef'in kendi yorumunu katmasıyla benim de tahammül edebileceğim bir şey. Tavuk her zaman iyi pişmiş ve sulu olurdu, çok fazla ekmek olmadan mükemmel bir şekilde terbiye edilirdi ve makarna o kadar güzeldi ki ilk yaptığında tabağımı yalayarak temizlerdim. Her zaman bir şekilde sebzeleri gizlice sokmanın ve Ava'yı onlar hakkında heyecanlandırmanın bir yolunu bulduğunu da eklerseniz, Şef'in hayatta minnettar olduğum şeylerin kısa listemde ilk sırada olduğunu söyleyebilirsiniz.

Mutfak adasında otururken ona "Fazladan bir misafiri ağırladığınız için teşekkür ederim," dedim ve bunu yaparken biraz yüzümü buruşturdum. Antrenmanlar ve son birkaç maç çok zor geçmişti. Ocak ayı ligdeki her takımın playoff şansı olup olmadığını daha net görmeye başladığı bir dönemdi ve biz bu yıl Kupa'ya açtık.

"Şaka mı yapıyorsun? Sadece bir misafirin *olduğu* için mutluyum." Makarnayı karıştırırken başını salladı. Siyah saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

biraz sallandı. "Hiç arkadaşın olmadığından endişelenmeye başlamıştım."

"Benim bir sürü arkadaşım var," diye homurdandım. "Mitch Amca sayılmaz."

"Benim ekibim var."

"Ah, doğru ya," dedi, kalçasını sobanın kenarına yaslayıp tahta kaşığı çenesine vurarak. "Sanırım takım arkadaşlarından birkaçıyla tanışmıştım. Bir kez. Seni tanıdığım beş yıl içinde." Kaşığı bana doğrulttu. "Çok *yakın* olmalısınız."

Bana alaycı bir sırıtış fırlatırken ben de ona alaycı bir bakış fırlattım. Şef Patel bana bok atmaya bayılırdı.

Gizliden gizliye benim de hoşuma gittiğini ona asla söylemedim.

Pistte, tamamen işle ilgiliydim. Her zaman mücadele etmem gereken bir takım ve kazanmam gereken bir maç vardı. Her nasılsa, son dokuz yılda, iyi bir çaylaktan, gelecek vaat eden yükselen bir yıldıza, lanet bir tren enkazına ve sonra ligdeki en iyi kaleciye dönüştüm.

Artık Tampa Bay Ospreys'in tecrübeli bir oyuncusuydum ve franchise'ın bir parçası olduğumdan beri ilk kez Kupa için gerçek bir şansımız vardı.

Tek odak noktam bizi oraya götürmekti. Bu *da arkadaşlarıma* fazla zaman bırakmıyordu.

Takım arkadaşlarım ailem gibiydi. Bunu göstermem gerektiği kadar ya da çoğu insanın alışık olduğu şekilde göstermemiş olabilirim - ama onları sevdiğimi biliyorlardı. Onlar için orada olduğumu biliyorlardı. Bazen kafalarına vurup doğru düşünmelerini sağlamasaydım, muhtemelen yarısı AHL'ye gönderilir ya *da herhangi bir* ligden tamamen silinirdi.

Onları zorlardım. Onlara önceliklerini hatırlatırdım. Onlara nasıl daha iyi, daha hızlı, daha güçlü oynayacaklarını gösterirdim.

Ama hayır, bir galibiyetten sonra yerel puck bunny mekanlarında parti yapmayacaktım ya da sezon dışında bir barbeküde bira açıp saçmalamayacaktım.

Arkadaş *istemedim*.

Bir takım istedim.

Stanley Kupası'nı istiyordum.

Ve kızımın iyi olmasını istedim.

Bu son kısım her zaman denklemin en zor kısmıydı. İyi bir baba olmak için çoğu zaman mücadele etmekle kalmıyordum.

Zamanımın ve dikkatimin çoğunu gerektiren bir kariyer, ama görünüşe göre tüm bunları dengelememe yardımcı olacak bir dadı bulma konusunda da büyük bir beceriksizliğim vardı.

Ava'nın araba *kuyruğunda* durup işe aldığım -daha otuz dakika önce hemen *kovduğum*- dadı müsveddesini beklediğini düşününce derin bir iç çektim. Aslında bu onuru Şef Patel'e bırakmıştım. Ona olanları anlattıktan sonra çok istekliydi. Şef bu noktada Ava'yı kendi kızı gibi görüyordu ve o dadıyı hiç sevmemişti.

Çalışması kolay biri olmadığımı itiraf etmekten gurur duymuyordum ama kızımın bakıcısı için beklentilerimi ortaya koyduğum için de özür dilemeyecektim.

Ava'nın bağ kurabileceği, örnek alabileceği, öğrenebileceği ve kendini güvende hissedebileceği yetkin bir kadın figürü bulmak bu kadar zor olmamalıydı.

Ama şimdiye kadar oynadığım en zor oyun değildi.

Ön kapıda birinin olduğunu bildiren güvenlik sistemi beni bu düşünceden uzaklaştırdı. Telefon uygulamamdaki giriş izni veren düğmeye basarken yüksek sesle inlememeye çalıştım, ancak Şef Patel kıkırdadı - bu da bana başarılı olamadığımı söyledi.

"Sadece akşam yemeği," dedi bir annenin odasını temizlediği için öfke nöbeti geçiren bir çocuğu azarlayacağı bir şekilde. "Ayrıca, *arkadaşını* araştırdım," diye ekledi kaşlarını sallayarak. "Oldukça güzel biri. Çok fazla acı çekmek zorunda kalacağını sanmıyorum."

Bu yorumu görmezden geldim ve Bayan Knott'un eski bir Honda Accord'un arka kapısını açtığını görmek için tam zamanında garaj yoluna doğru ilerledim.

Şef yanılıyordu.

Bayan Knott o kadar da *güzel* değildi, muhteşemdi.

Öğretmenlik yaptığı özel okulda küçük veletleri gütmekle geçen uzun bir günün ardından bile hâlâ ışıl ışıl parlıyordu. Daha önce piste geldiğinde düzgün vücudunu fark ettiğim için bile sinirlenmiştim. Şimdi, antrenman bitmişken ve dikkatimi çeken başka bir şey yokken, Ava'nın yükseltici koltuğundan inmesine yardım etmek için eğildiğinde, o lanet puantiyeli etekle mükemmel bir şekilde çerçevelenen kıçının kabarıklığına çok fazla bakmamak için yapabileceğim tek şey buydu.

Lanet olsun.

Ben omuzlarımı dikleştirip gözlerimi onun poposundan ayırırken o da Ava'ya sırt çantasını . Kızım kayışları kaydırdı

omuzlarının üzerinden boş bakışlarla bakıyor, bana doğru gelirken ayaklarını biraz sürüklüyordu.

"Selam Balkabağım," diyerek selamladım ve yanıma geldiğinde saçlarını karıştırdım. "Eğlendin mi?"

"Evet," dedi - birinin size kanal tedavisinden bahsederken kullanabileceği bir ses tonuyla. "Bir kelebek resmi yaptım."

"Kelebek mi? Kulağa hoş geliyor. Görebilir miyim?"

"Nacho üzerine kustu," dedi ve daha fazla açıklama yapmadan ya da benim onu takip etmemi beklemeden içeri girdi. "Sanırım haklıymışsın. Kediler pisliğin teki."

O evin içinde kaybolurken ben de çocuğumun yanında ağzımdan çıkanı kulağım duymadığı için içimden kendime lanet ediyordum. Şef Patel'in içeriden Ava'yı selamladığını duydum, aynı anda arkamda yumuşak bir kıkırdama duydum.

Yavaşça döndüm, Chloe'yi bir kolunu karnının üzerinde kavuşturmuş, diğerini de bir kahkaha daha atmamak için ağzını kapatırken bulduğumda kaşlarımı kaldırdım.

"Bunu eğlenceli , değil mi?" diye

sordum. "Hem de çok."

Başımı salladım ve ön kapıya doğru ilerledim. "Lütfen, içeri gelin."

Kelimeleri ağzımda gevelememeye çalıştım ama Chloe kendi kendine sırıtarak içeri girerken bu girişimimde başarısız olduğumdan oldukça emindim. Fuayeye girdiğinde durakladı ve ben de kapıyı arkamızdan kapattım.

"Yükseltici koltuğunuz var mı diye sormak aklıma bile

gelmedi," dedim. "Arabada her zaman bir tane vardır."

"Çocuğun var mı?"

Yanakları kadar kızardı ki, ona külot giyip giymediğini sorduğumu sanırdınız.

"Hayır. Sadece bir öğretmen ve bebek bakıcısı olarak hazırlıklı olmak istiyorum. Bazen komşularımın çocuklarına bakıyorum."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Onu bana getirdiğin için ve hatta ben pistte işimi bitirirken onu evine götürdüğün için."

Arka cebimden cüzdanımı çıkardım, birkaç yüz dolarlık banknot çıkarıp ona uzattım.

Chloe iri gözleri benimkilere kaymadan önce gözlerini kırpıştırdı. "Bu tamamen gereksiz."

Gözlerimi kırpıştırdım ama gülümsemedim ya da elimi bırakmadım.

Bıkkın bir iç çekişle parayı aldı ve üzerindeki altın paraya benzeyen kesenin içine koydu. Ellerini birleştirmeden önce tekrar kapattı.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Evimde misafir ağırlamaktan o kadar bıkmıştım ki neredeyse kurdeşen dökecektim.

"Şarap harika olur."

Kahretsin.

Chloe yüz ifadem karşısında sırıttı. "Şarabın yok, değil mi?"

"O içki içmez," dedi Şef Patel, mutfaktan çıkıp ıslak ellerini bulaşık havlusuna silerken. Havluyu omzunun üzerinden atıp Chloe'yi elini uzatarak ve milyon dolarlık gülümsemesiyle selamladı. "Neyse ki senin için biliyorum - ve mutfakta bir zulam var."

"Öyle mi?" Ben sordum.

Şef bana gözlerini devirdi, sonra Chloe'ye baktı ve başparmağıyla beni işaret etti. "Buzda kimse daha iyi olamaz. Ama evde? Bu bir hindi kadar gözlemci."

Gözlerimi kıstım. "Hindi mi?"

"Gobble, gobble," dedi sakarin bir gülümsemeyle ve sonra kolunu Chloe'ninkinden geçirip onu mutfağa doğru götürdü. "Ben Arushi Patel, ama siz bana Şef diyebilirsiniz."

- - -

On dakika sonra akşam yemeği servis edildi, Şef Patel mutfağı temizlemekle meşgul olmadan önce hepimizin yerleştiğinden ve ilgilendiğinden emin oldu. Hala gayri resmi yemek alanında bulunduğumuz yere yeterince yakın olduğu için Chloe ile sohbeti sürdürmeme yardımcı olabileceği için minnettardım çünkü kızımın saçını örmekte olduğu kadar havadan sudan konuşmakta da iyiydim.

Rahatsızlığımı koluma da takmış olmalıydım, çünkü tatlı kalkar kalkmaz Chloe peçetesine gülümsedi ve masanın üzerine katlamadan önce dudaklarını kuruladı. "Eminim rahatlamaya hazırsındır. Seni rahat bırakayım ve yoluma gideyim."

Ayağa kalkmadan önce Ava, "Ama sana odamı göstermek istiyorum," dedi.

Chloe kızıma gülümsemeden önce gözlerini benimkilere dikti. "Belki bunu başka bir zamana saklayabiliriz."

Yine saçlarını kulaklarının arkasına itip hemen diğer tarafa düzelttiği o şeyi yapıyordu, dudakları dişlerinin arasında sıkışmıştı, ağırlığı bir kalçasından diğerine geçiyordu.

"Kalabilirsiniz," dedim boğazımı temizleyerek.

"Öyle mi?" Sanki şaka yapmışım gibi gülümsedi. "Buraya geldiğimden beri onuncu kez saatini kontrol ettiğine eminim."

Şef Patel tatlı tabaklarımızı temizlerken bana dişlerini gösterdi. "Bir keçinin görgü kuralları."

"Önce , şimdi de keçi mi oldum?"

Bu kızımın neredeyse gülümsemesine neden oluyordu ki telefonum çaldı. Ayağa kalkıp havuzumuza açılan arka sürgülü cam kapıdan çıkmadan önce ekranda Carter'ın adına kaşlarımı çatarak baktım.

"Tamam. Sen kazandın. Neden Bayan Knott'u yukarı çıkarıp odanı göstermiyorsun?" Ava'ya söyledim. "Hemen döneceğim."

Kapıyı arkamdan kapatıp aramayı kabul etmeden önce sevgili şefimden benimle ilgili bir şaka daha duyduğumu sandım.

"Ne?"

Carter bir kahkaha attı. "Senin huysuz kıçına da merhaba." Gözlerimi

devirdim. "Ne istiyorsun? Bu bir okul gecesi." "En sevdiğim kız

nasıl?"

"Şu anda olabildiğince mutlu çünkü anaokulu öğretmenine evimizi gezdiriyor."

"Şey... öğretmeninin neden bu saatte orada olduğunu açıklamak ister misiniz?" demeden önce kısa bir sessizlik oldu.

"Azıcık bile değil. Ne istiyorsun, Fabio?"

Carter Fabri, sinir bozucu bir küçük kardeşe sahip olduğum en yakın şeydi. Çocuk geçen sezon şapkasında bir tüy ve memleketi büyüklüğünde bir sırıtışla çaylak olarak gelmişti. Her ne kadar saçlarıma aklar düşürse de, tavırları hoşuma gidiyordu. Buradayken kendini işine adaması hoşuma gidiyordu - boş zamanlarında ne kadar parti yaparsa yapsın.

Sorun şu ki, burada fazla kalmadı.

İlk sezonunun büyük bir bölümünde yedek kulübesinde oturdu ve playofflarda onlara yardımcı olması için AHL'ye gönderilmeden önce ara sıra hat değişikliklerinde oyuna girdi. Bu sezon için antrenman kampına geri döndü ve birkaç ay buralarda kaldı ancak kalması gereken yerde değildi.

Ve böylece, bir kez daha AHL'ye geri döndü.

Tampa'da kalıcı bir yer edinebileceğini biliyordum, sadece biraz büyümesi gerekiyordu. Ayrıca daha fazla sevişmesi ya da özgüvenini artırmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Bir pivot olarak lider olması gerekiyordu. Kararları o vermeli ve sıra arkadaşlarıyla hiç tereddüt etmeden iletişim kurmalıydı.

Şu anda olduğu gibi, bir çekirgenin omurgasına sahipti.

"Sana bir film klibi gönderdim," dedi ve telefonum gelen mesajla kulağımda çınladı. "Biraz Daddy P sert sevgisine ihtiyacım var çünkü bu bokun neden başıma gelip durduğunu anlayamazsam aklımı kaybetmek üzereyim."

P Baba, takımım tarafından bana takılan lakaptı. Malum nedenlerden dolayı Daddy ve Perry'nin P'si - ya da kime sorduğunuza bağlı olarak Pickles, çünkü "bir salatalık kadar havalıydım".

Bu tartışmanın Pickles tarafı belli ki beni en kötü zamanımda görmemişti.

Klibi izledim ve hatayı hemen gördüm. Pakı ortalamıştı ama kontrolü kaybetmiş ve rakibinin topu diğer tarafa götürüp gol atmasını sağlamıştı.

Başka bir deyişle - bir devir.

Yeterince sıkı geri kontrol yapmıyordu ve ona bunu söyledim, senaryo boyunca ona koçluk yaptım ve bazı alıştırma ödevleri verdim.

Onu hattan çıkarmak neredeyse otuz dakika sürdü ve çıkar çıkmaz telefonum tekrar çaldı.

Bu kez Maven'dı - sağcılarımızdan Vince Tanev'in nişanlısı ve ilginç bir şekilde benim de iyi bir arkadaşım.

En azından hayatıma girmesine izin verdiğim kadar iyi

bir arkadaş. "Ne?" Ben cevap verdim.

"Bana *ne deme*, seni pislik."

Carter'a kıyasla selamıma verdiği karşılıktaki fark gözümden kaçmamıştı. Maven King alıngandı. Bu yönünü seviyordum.

"Bugün başka bir dadının daha öldüğünü duydum," dedi. "Bana ihtiyacın var mı diye sormak için aramıştım. Şu anda vakıfla ilgili bir sürü işim var ama yardım etmek için bir şeyler ayarlayabilirim."

Kendimi bir pislik gibi hissederek uzun bir iç çekişle burnumun kenarını sıktım.

- ki bu yeni bir şey değildi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bunu kabul edebilirim. Bir şeyler bulmaya çalışayım ama bulamazsam..."

"Ben seni tutarım," dedi. "Sabah maç öncesi paten kaymadan önce onu okula götürebilir misin?"

"Evet."

"Maçtan sonra beni ara ve onu almamı istersen haber ver. Onu maça da götürebilirim."

Başımı salladım. "Teşekkürler, Mave."

Telefon görüşmesini sonlandırdığımda başım çatlayacak gibiydi ve mutfağın tertemiz olduğunu ve tezgahın üzerinde Şef'ten bir not bulduğumda içeri girdim.

Maç öncesi makarna buzdolabında. Birkaç gün sonra görüşürüz, hindi.

Ağrıyan kıçımı yukarı sürükledim, Bayan Knott'un hâlâ burada olduğunu neredeyse unutmuştum, ta ki Ava'nın odasından gelen sesini duyana kadar.

Yaklaştıkça tanıdık gelen kelimelerle kaşlarımı çattım ve kapıya vardığımda Ava'nın başucunda oturup en sevdiği uyku öncesi kitaplarından birini okuduğunu görünce duraksadım.

Kızım zaten mışıl mışıl uyuyordu, bir kolu Ospreys peluş hayvan balığına sarılmıştı, ağzı yarı açıktı ve biraz salyası akıyordu.

Chloe beni görünce irkildi, yumuşak bir gülümsemeyle Ava'ya baktı, sonra dikkatle yataktan kayarak kitabı Ava'nın rafına yerleştirdi ve parmak uçlarında bana doğru ilerledi. Onun yerini almadan önce odadan çıkmasını bekledim, Ava'nın alnını öpmek ve gece lambasını yakmak için eğildim.

Chloe'yle koridorda karşılaştık ve fısıltıyla konuşmadan önce Ava'nın odasından uzaklaşmamızı bekledi.

"Umarım kızmazsınız ama bana odasını gösterdikten sonra çoktan esnemeye başlamıştı. Ona banyo yaptırdım, birkaç kez kontrol ettim ve işi bittiğinde giymesi için pijamalarını hazırladım. Ben sormadan dişlerini fırçaladı ve sonra ona kitap okuyup okumayacağımı sordu."

Nedenini ifade edemiyordum ama boğazımda kalın bir düğüm vardı.

Bu.

Aradığım, ihtiyacım olan şey *buydu*. Sağduyulu birine. Çocuklarla nasıl başa çıkacağını bilen biri - hayır, herhangi bir çocuk değil. *Benim çocuğum*.

Ne yapılması gerektiğini bana sormadan çözebilecek biri.

"İşinize ne kadar bağlısınız?"

Chloe sorum karşısında gözlerini kırpıştırdı ve sonra kıkırdadı. "Hem de .

Neden?

Beni kovdurmaya mı çalışacaksın?"

"Hayır, seni işe almak istiyorum."

Tekrar gözlerini kırpıştırdı. "Oh."

Parmaklarını belinde birleştirdi ve ben uzun bir iç geçirdim. Bu kadına sadece yük olmakla kalmamış, şimdi de onu rahatsız etmiştim.

Hayranlık uyandırıcı.

"Özür dilerim," dedim. "Bu aptalca bir fikir. Tabii ki görevinizden ayrılmak istemezsiniz."

"Hayır," diye kabul etti.

Başımı salladım, onu merdivenlerden aşağıya doğru yönlendirdim ve yanımda yürümek için koşmadan önce bir süre topuklarımı takip etti. Bu sırada ayağı biraz takıldı.

"Ama bu sizin için de çalışamayacağım anlamına gelmez."

En alttaki merdivene geldiğimizde durakladım ve kaşlarımı kaldırdım. "İlgileneceğini mi söylüyorsun?"

"Tam olarak ne arıyorsun?"

Bir nefes verdim. "Bir dadı," dedim dürüstçe. "Burada olamadığım sabahlarda, takımla seyahat ettiğim zamanlarda onu kaldıracak birine ihtiyacım var. Okul sonrası bakıma ihtiyacı var, bazen hafta sonları, bazen hafta içi geceleri."

Kıkırdadı. "Yani... her zaman mı?"

Yüzümü buruşturdum, başımı salladım ve ön kapıya doğru yürüdüm. "Bu mümkün değil, biliyorum. Sadece... bugün ve bu gece yaptıklarının, sahip olduğum diğer tüm dadıları nasıl geride bıraktığını bilsen şaşardın."

"İnsanların kendi adlarına konuşmalarına izin verme konusunda gerçekten kötüsünüz."

Döndüm, neredeyse onu deviriyordum çünkü bu kadar yakından takip ettiğini fark etmemiştim. Göğsüm onunkine çarptı ve ellerimi kollarına koyarak onu sabitlediğimde şaşkın bir kahkaha attı. Yanakları pembe pembe yanarken kirpiklerinin arasından bana baktı.

Bu açıdan bakınca, zaten beni rahatsız eden kıvrımları, özellikle de o ağır göğsü belirgin bir şekilde ortaya çıkıyordu. Hayatımda başka hiçbir şeyin olmadığı kadar yumuşaktı ve istemeden de olsa başparmağımla kolunu okşadım.

Sonra hemen boğazımı temizledim ve kaşlarımı çatarak geri çekildim. "Az önce sıraladığım her şey için zamanınız olduğundan şüpheliyim."

"Ne kadar zamanım olduğunu bilsen şaşırırdın," dedi kıkırdayarak ve bakır saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir deneyelim bakalım. Bir hafta - yarından itibaren. Diğer dadılarınızdan ne isterseniz yaparım. Sen olduğun sürece

Evime gelmesinde bir sakınca yok mu?" Sırıttı. "Üç tane pislik kedim var."

"Üç mü? Aman Tanrım." Başımı salladım ama sonra onu inceledim, kırmızı bayraklar ya da uyarı işaretleri aradım. İşinin ehli olduğunu ve çocuklarla iyi olduğunu zaten biliyordum. Ona dokunduğum için hâlâ biraz kızarmış görünüyordu ama beni baştan çıkarmaya çalışmıyordu - ki bu hoş bir değişiklikti.

Bu noktada başka ne seçeneğim vardı ki?

"Bunu yapmaya iznin var mı? O senin öğrencinken."

"Kesinlikle. Birçok öğrencime dadılık yaptım."

"Gerçekten mi?" Bu beni gerçekten şaşırttı.

"Burası özel bir okul," diye hatırlattı bana. "Ebeveynler oldukça..."

Anlamam için cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Sadece Ava'yı bıraktığım zamanlarda, araba kuyruğunda bütün bir veli-öğretmen görüşmesi yapmak isteyen zorba annelere tanık olmuştum. Ayrıca, sabah sekizden önce işlerini halletmek için cep telefonlarıyla birileriyle konuşurken çocuklarını zar zor bir bakışla bırakan babalara da tanık oldum.

"Sorun değil diyelim," diye beni temin etti. "Elbette müdüre haber vereceğim, böylece tüm bilgiler masada olacak. Haberdar olmak isteyecektir. Bunun dışında Ava'nın bazen okuldan sonra biraz benimle takılması ya da benimle erken gelmesi gerekebilir ama onunla başa çıkmak kolay. Ona yapması gereken bir iş vereceğim ve o da mutlu olacak."

Boğazımda yine o lanet düğüm vardı çünkü kızım hakkında sahip olduğum diğer tüm dadılardan daha fazla şey biliyordu.

Ava ilgi istemiyordu. Onu oynarken izlemenizi ya da eğlendirmenizi istemiyordu. Elleriyle bir şeyler yapmak ve rahat bırakılmak istiyordu.

Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum.

"Bir hafta," diye kabul ettim. "Ama dürüst olmalısın ve yürümezse bana söylemelisin. Seni erkek arkadaşından ayırmak falan istemem."

Bunun üzerine dudakları kıvrıldı, gözleri benimkileri aradı. "Erkek arkadaşım yok, Bay Perry." Kelimeler yumuşak ve çekingendi.

Ve nedense, tıpkı daha önce *evet efendim* dediğini duymak gibi, doğrudan sikime bir sarsıntı gönderdiler.

Bu hissi görmezden geldim, ona kapıyı açarken başımı salladım ve fanteziler kurmaya devam etmemek için bir an önce sevişmem gerektiğini düşündüm

Çocuğumun öğretmeni ve şimdi de olası dadısı hakkında. Yatağımı ısıtacak bir kadın bulmak zor değildi, ama bunu sık sık yapmıyordum - tedirginliğim elimden başka bir kurtuluş yolu bulamayacağım bir noktaya gelene kadar.

Görünüşe göre, o zaman gelmişti.

Chloe'nin arabasına doğru yürüdük ve arabaya ulaştığımızda "Ne kadar?" diye sordum.

"Dünyanın en kolay çocuğuna dadılık yapmak için mi?" Çenesine vurdu. "Ah, bilmiyorum. Haftada beş bin dolar."

Elimi uzatmadan önce fiyatı sadece bir anlığına düşündüm. "Makul."

Chloe bana bakakaldı, elime gülerek baktı ve sonra elimi itti. "*Şaka* yapıyordum."

"Ben değilim."

"Bu... çok *saçma*. Bu çok fazla."

"Kızımın güvende olduğunu ve ona bakıldığını bilmek için bu bedelin dört katını öderim."

Yumuşadı, kaşları birbirine kaydı ve o anda bana bakışından o kadar nefret ettim ki arabasının kapısını açtım ve onu içeri soktum.

"Sabahları onu okula ama sonrasında onunla ilgilenmen gerekecek. Sana kapı ve ev kodlarını içeren bir e-posta göndereceğim ama önceki dadımı bugün kovduğum için her şeyi değiştirmem gerekiyor. Birkaç gün sürebilir, o zamana kadar onu kendi evine götürmenin bir sakıncası var mı?"

"Hiç sorun değil," diye beni temin etti.

"Fazladan kıyafetleri olduğundan emin olacağım. Onu gelip alabilecek ve maça getirebilecek bir arkadaşım var."

"Onu ben götürebilirim," diye teklif etti. "Yani, eğer istersen. Her senaryoyu test gerekiyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Haklısın. Gişede ikiniz için de bir bilet bulacağım."

Kapısını kapattığımda camını indirdi, eski araba canlandı.

Chloe göz kırparak, "Yarın görüşürüz Bay Hindi," dedi.

Ve sonra araba yolundan geri geri çıkarak hem başımı ağrıttı hem de kıçımı kurtardı.

CHAPTER 4

Chloe'nin İçindeki Ölü

Ertesi akşam, Tampa Bay'de kulüp katındaki koltuklarda Ava'nın yanına oturdum. Şehir merkezindeki Ospreys Arena'da gözlerim fal taşı gibi açılmış, ilk hokey maçımın manzarasını seyrediyordum.

Enerji hissediliyordu.

Taraftarlar her yönden akın ederek koltukları doldurdu ve her geçen dakika gürültü seviyesini artırdı. Jumbotronda anons üstüne anons yapılırken, DJ takımların ısınması için yüksek sesli, neşeli müzikler çaldı.

Huşu içinde etrafıma bakındım ve çeşitli taraftar gruplarını inceledim. Küçük çocukları olan çiftler ve ailelerden, bira içen kabadayı erkek gruplarına ve favori oyuncuları için el boyaması pankartlar taşıyan çığlık atan kadınlara kadar her şeyi gördüm.

Maç henüz başlamamıştı ve kalabalık cehennem gibi gürültülüydü.

Ava oturduğum yerin yanında durmuş, olan biteni daha iyi görebilmek için parmak uçlarına basarak . Her zamanki gibi gülümsemiyordu ama tıpkı onu antrenmana getirdiğimde olduğu gibi, daha önce hiç görmediğim bir şekilde parlıyordu.

"Hokeyi gerçekten , değil mi?" Ona sordum.

"Mm-hmm," dedi, oyuncuların ısınmasını izlerken beni zar zor fark etti. Saat neredeyse yedi buçuktu ve babasının bana söylediğine göre genellikle sekiz ya da sekiz buçuk gibi yatardı. Ama bu gece özel bir gündü ve en ufak bir uykulu hali yoktu.

Dikkatimi tekrar oyuncuların olduğu buza çevirdim ve Ava bu konuda bir şey söyleyene kadar dudağımdaki deriyi çiğnediğimi fark etmedim.

"Hareketsiz otururken nasıl bu kadar çok hareket edebiliyorsun?"

Gözlerimi kırptım, sonra kıkırdadım, gergin tiklerimi anladığını fark ettiğimde biraz kızardım. Rahatsız olduğumda ellerimi birbirine vurmak ya da saçımla uğraşmak gibi bir alışkanlığım vardı - çocukluğumdan beri vardı. Bu

annemi ve büyükannemi kesinlikle çıldırtıyordu, ama henüz onu kontrol etmenin bir yolunu bulamamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, bunu yaptığımı nadiren fark ettim.

"Kıpırdanmayı seviyorum sanırım," dedim. "Bilirsiniz, sınıfta kullandığımız kıpır kıpır slinkie'ler gibi?"

"Bunlar biraz eğlenceli." Sonra bana baktı. "Belki de çantanda bir tane taşımalısın."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine doladım. "Evet, muhtemelen yapmalıyım, ha?"

"Chloe?"

Yukarıdan ve arkamdan gelen sese doğru döndüğümde, bir sonraki sıradan bana gülümseyen çarpıcı bir kadın buldum. Simsiyah saçları sık buklelerle şekillendirilmişti, bal rengi gözleri sıcak kahverengi teninde parlıyordu.

"Ben Maven," dedi elini benimkine uzatarak.

"Merhaba," dedim, ayağa kalkıp yüzümü ona döndüm ve elini tuttum. Will bana Maven'dan bahsetmişti. Takım arkadaşlarından birinin nişanlısıydı ve zaman zaman Ava'ya yardım ediyordu.

"Gelebildiğine sevindim," dedi ve koltukların üzerinden eğilip Ava'ya arkadan sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Hey, sen."

"Merhaba," dedi Ava ama gözlerini buzdan ayırmıyordu, sanki Maven da benim sorum kadar onu rahatsız ediyordu.

Ava'ya, "Aşağıda buzun üzerinde olmamana şaşırdım," dedi. Sonra da bana, "Isınmalar, çocukların maçtan önce babalarının dikkatini çekebildikleri tek zaman." diye ekledi.

Demek istediğini anlatmak için bir oyuncunun üç yaşından büyük olmayan küçük bir çocuğa surat yaptığı yere doğru başıyla işaret etti ve ben de gülümsedim.

Ama Ava sadece omuz silkti. "Babamın odaklanması gerekiyor. Onu sonra göreceğim."

Maven bana eğlenen bir gülümseme fırlattı, mükemmel biçimli kaşları biraz yukarı kalktı. "Tamam, öğretmeni olarak... her zaman bu kadar ciddi midir?"

"Korkarım öyle," dedim küçük meleğe sırıtarak. "Yine de onun üzerinde çalışıyorum."

"Will Perry tarafından yetiştirilmiş birini yumuşatmak zor sanırım." Maven bir an için beni değerlendirdi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ben birkaç sıra yukarıdayım," diyerek oturduğu yeri işaret etti. Bunu yaptığında, zengin bir kadın

kahverengi teni ve küt kesilmiş düz siyah saçlarıyla bize el salladı. "Bu Livia. Benim en iyi arkadaşım ve aynı zamanda takımın dişçisi."

Ona el salladım, başım biraz dönüyordu.

Takımın kendi *diş hekimi* mi vardı?

"Maçtan sonra sizi arkadaşlar ve aile salonuna götürebilirim. Oyuncularla orada buluşuyoruz," diye açıkladı Maven.

"Bu çok hoş olur. Teşekkür ."

"Elbette," dedi o göz kamaştırıcı gülümsemesiyle. "Oh, ve... yabancılık çekme, tamam mı? Oradaki çocuklar nasıl bir aileyse, biz de bir takımız" dedi, sanki oyunculardan birinin eşi ya da ortağıymışım gibi.

Umarım cildim hissettiğim kadar kırmızı değildir.

Ava'ya son bir kez baktıktan sonra kendi kendine kıkırdadı ve koltuklarına çekildi. Bir an için onu en yakın arkadaşıyla izledim, o kadar rahat gülüyorlardı ki sanki aralarında milyonlarca şaka varmış gibi birbirlerinin kollarına sarılmışlardı.

Karnımı ağrıttı.

Böyle bir arkadaşlığa hasret kalmıştım.

Arkadaş edinme fırsatım olmadığından değildi. Üniversitede birkaç tane vardı. Şimdi çalıştığım okulda da birkaç tane vardı. Ama her ne sebeple olursa olsun, sanırım hiçbir zaman uyum sağlayamadım. Ben etraftayken bana iyi davranıyorlardı. Bir iş etkinliği olduğunda hepimiz gülüp sohbet edebiliyorduk. Ama yüzeyseldi. Asla derine inmezdi.

En iyi arkadaşlarıma en yakın olanlar annem ve büyükannemdi. Sürekli konuşur, aramızdaki şakaları paylaşır, iyi ve kötü günde birbirimize destek olurduk. Bu kadınlar benim için bedenlerinden, enerjilerinden, zamanlarından ve sahip oldukları az miktardaki paradan çok şey feda etmişlerdi. Beni üniversiteye gönderebilmek için borca bile girmişlerdi.

Onları severdim. Ve onlarla vakit geçirmeyi seviyordum.

Ama onlarla en derin düşüncelerim ve arzularım hakkında asla konuşamazdım, onlara karşı asla yüzde yüz dürüst olamazdım. Çünkü düşündüğüm pek çok şeyi, istediğim pek çok şeyi... asla anlayamazlardı.

Tekrar yerime oturduğumda, buzun üzerinde bir o yana bir bu yana koşuşturan oyuncuların şaşkınlığına kendimi bıraktım. Pistin her iki tarafında düzinelerce disk vardı ve takımlar baş döndürücü bir düzen içinde kayarak açık kaleye şut atıyorlardı.

Gözlerimin odağı kayboldu, günün haftanın yorgunluğu beni yakaladı. Okul yılının ikinci dönemine başlamak her zaman ilkinden daha zor olmuştur. Tatillerden sonra çocuklar huzursuzdu - ve personel de öyle. Daha önümüzde aylar vardı ama herkes yaz tatili için geri sayıyor gibiydi.

Beklenmedik bir şekilde ikinci bir işe girdiğimi de ekleyince kendimi çok dengesiz hissettim.

Kendimi hazır hissetmediğim bir iş değildi, aksi takdirde hayır derdim. Daha önce de birçok aileye dadılık yapmıştım ve öğrencilerimi daha yakından tanımaktan her zaman keyif almışımdır. Ayrıca zamanımı yalnız geçirmekten başka bir şeyle uğraşmak da hoşuma gidiyordu. Evde olmayı, el işlerimi, kedilerimi ve huzurlu sessizliğimi seviyordum. Ama aynı zamanda, her zaman rutinde bir değişiklik için kaşınıyormuşum gibi hissediyordum.

Ve bu kesinlikle rutinde bir değişiklikti.

Ayrıca Will Perry gibi yüksek profilli birine ilk kez dadılık yapıyordum.

Bu sabah Ava'yı okula bırakışını hatırlayınca başımı salladım. Ava'yı sınıfa bırakırken elime beş bin dolarlık bir çek sıkıştırmıştı ve ben tüm enerjimle çeki kabul etmemeye çalışsam da o ısrar etmişti.

Beş bin.

Bu benim bir ayda kazandığımdan daha fazlaydı.

Bana bu kadar astronomik bir miktar ödemesine izin vermeye devam etme şansım kesinlikle sıfırdı, ama maçının olduğu gün 1.80 boyunda, iki yüz yirmi kiloluk bir kaleciyle tartışmak akıllıca bir fikir gibi görünmüyordu.

Ayrıca bu para, annemin şu anda altında ezildiği öğrenci kredilerini ödememe yardımcı olabilirdi. Stres olmadan *kendi* faturalarımı ödememe yardımcı olabilirdi.

Bu, pek çok kişinin dışarıda bıraktığı bir öğretmenin hayatıydı. Yaptığınız işi sevmek zorundaydınız çünkü bu kariyere kesinlikle para için girmiyordunuz.

Gözlerimi kırpıştırdım, görüşüm tekrar netleşti ve kendimi şu anda geçici olarak çalıştığım o canavar adamı bulmak için buzu tararken buldum. Ava'nın giydiği küçük mavi beyaz formadan onun yirmi sekiz numara olduğunu anladım. Diğer oyuncuların arasından sıyrıldıkları için kalecileri tespit etmek de oldukça kolaydı.

Onu bulduğumda, takımın geri kalanının disk attığı yerin kenarında duruyordu. Yüzü piste dönük bir şekilde cama yakın durdu ve bakışları önündeki buzda bir yere kilitlenmiş bir şekilde bir o yana bir bu yana kaymaya başladı. Sonra yere çömeldi, şimşek hızında hareketlerle bir o yana bir bu yana kaçtı ve uzuvlarını sanki diskleri engelliyormuş gibi çeşitli yönlere hızlıca savurdu.

Onu izlerken ensemin arkası farkındalıkla karıncalandı, o kafes gibi maskenin altında çok kolay takındığı kaşlarının çatık olduğunu biliyordum. Buzun üzerinde ya da dışında tehditkâr biriydi - ama yine dün akşamki yemekten sonra, o sert kabuğun altında bir yumuşaklık olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Kızıyla ilgilenme şekli, şefinin kızıyla ilgileniyor gibi görünmesi
Onda göründüğünden daha fazlası var gibiydi.

Ve zavallı adamın yardıma ihtiyacı vardı.

Bu her şeyden daha belirgindi. Kızının yatmaya hazırlanmasına yardım etmek yerine sanki aya asılmışım gibi davranmıştı. Dadı bulma konusunda şanssızlıklar yaşadığını biliyordum ama gerçekten *bu kadar* kötü müydü?

Kalabalığın sesi gittikçe yükselirken, ısınma hareketlerini yaparkenki duruşuna hayret ettim. Jumbotron'daki anonslardan birine dikkatimi verecek kadar uzun süre gözlerimi ondan ayırdım ve tekrar ona baktığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Şimdi buzun üzerine, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüştü ve bir hokey takımından ziyade Olimpik jimnastikçi takımına aitmiş gibi geriniyordu.

Ellerini önünde birleştirmiş, kalçalarını buza doğru uzatırken ağırlığını sabit tutuyordu. Bir bacağı bükülmüş, diğeri yana doğru uzatılmıştı ve kalçalarını yanaklarımı ısıtan bir ritimle öne ve arkaya doğru yuvarlamadan önce buza doğru eğildi.

Bir erkeğin böyle bir kıçı olması yasadışı olmalıydı.

Ve kalçalarını o şekilde hareket ettirmesi suç olmalıydı, bunu yaparken altında olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmemeyi imkânsız kılacak şekilde.

Bakmamaya çalıştım. Gerçekten denedim. Diğer oyunculara, taraftarlara ve şu anda arenada dolaşan parlak turuncu balık maskotuna odaklanmaya çalıştım.

Ama gözlerim sürekli Will Perry'ye takılıyordu.

Şimdi iki bacağını da bükmüştü ve bacaklarını olabildiğince düz uzatıp tekrar bükmeden önce öne doğru yuvarlanıyordu. Bir süre sonra, karnı ve göğsü buzun üzerinde ve bacakları açık bir şekilde gözleme şeklinde uzandı. Ama bu pasif bir esneme değildi, *aktif* bir esnemeydi - dörtlü ve diz kirişleri onu buzdan birkaç santim kaldırıyor, sonra daha derine .

Bacaklarını büküp kalçalarını tekrar döndürmeye başladığında kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Şimdi yeni patronumla ilgili fanteziler kurmanın zamanı değildi - hele de benimkinin hemen yanındaki koltukta oturan kızından sorumluyken.

Tamam, gerçekte, onun hakkında *asla* hayal kurmamalıyım.

Ama o, uğruna dağları yerinden oynatacağı bir kızı olan seksi, profesyonel bir sporcuydu.

Bekâr ama içimde ölü değildim.

Isınmanın geri kalanında onu pantolonumun içinde tutmayı başardım ve oyun gerçekten başladığında Ava neredeyse gülümsemeye benzeyen bir şeyle yerine oturdu.

"Gidelim baba!" diye bağırdı ve lanet olsun ki kalbim eriyip bir su birikintisine dönüşmedi. Bu çocuk o kadar sevimliydi ki içim acıdı ve babasını sevme şekli... Babasının onun gözünde her şeyin sonu olduğunu biliyordum.

İlk periyodun çoğunda sessizdim, çoğunlukla deneyimi yaşadım ve elimden geldiğince takip etmeye çalıştım. Hayatımda hiç hokey maçı izlememiştim, dürüst olmak gerekirse hiçbir sporu izlememiştim ve kendimi Ava'dan ipuçları alırken buldum.

O alkışladıysa, ben de alkışladım.

O inleyip yuhaladıysa, ben de yuhaladım.

Ve hayal kırıklığı içinde hırladığında, elindeki doldurulmuş balığı boğmak ister gibi salladığında, gülmemeye çalıştım ve her seferinde başarısız oldum.

İlk ara sırasında ikimizin de tuvaleti kullanmasına ve biraz patlamış mısır almasına yetecek kadar uzun süre ayağa kalktık. Henüz kimse sayı yapmamıştı. Tekrar oturduğumuzda, sonunda ona sordum, "Peki, balık ne iş?"

Çirkin şeyin kuyruğuna vurdum ve Ava omuz silkmeden önce ağzına bir avuç patlamış mısır attı.

"Kazandığımız zaman için."

"Kazandığımız zaman, ha? O zaman ne olacak?" "Balığı buzun üzerine atacağız."

Gözlerimi kırptım, onu yanlış duyduğumdan emindim, ama bu ifadeyle bana doğru bakmadı bile. Zamboniler buzu düzeltirken tribündeki bir taraftarla bir tür oyun oynadıkları yeri izliyordu.

"Neden?"

Ava o zaman biraz kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Babam eskiden gerçek balık olduğunu ama koktuğunu söyledi. O yüzden şimdi kabarık balık atıyoruz."

Kafam daha da karışmıştı. Neyse ki hemen üstümdeki bir hayranım ve açıkladı: "Bu balıkkartallarına bir adak. Haklı - başlangıçta gerçek balıklar vardı. Ama birkaç yıl önce oyuncaklara dönüştü. Takım doldurulmuş hayvanları yerel barınaklara ve ihtiyacı olan çocuklara bağışlıyor."

Bir ampulün yanmasıyla Ava'ya dönmeden önce adama teşekkür ettim.

Hokeyi severdi, bu takımı severdi.

Belki de *bu* onu daha fazla konuşturmanın bir yoluydu.

Biraz.

Oyun tekrar başladı ve düdük çalana kadar bekledim.

Ava'ya doğru eğildi. "Peki, neler oluyor? Çizgili adam neden düdüğü çaldı?"

"*Hakem* o," dedi, kelimeleri neredeyse bitkin bir tonda söyleyerek. "Ofsayttaydılar."

"Bu ne anlama geliyor?"

Sonra gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ofsaytın ne demek olduğunu bilmiyor musun?"

"Korkarım bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedim, sanki sadece onun için gizli bir itirafmış gibi eğilip fısıldayarak. "Anlamama yardımcı olabilir misin? Aptal gibi görünmek istemiyorum."

Bunun üzerine Ava'nın gözleri daha da büyüdü ve başıyla onayladı. "Merak etme. Babam bana da öğretmek zorunda kaldı."

"Yani şimdi bana öğretebilir misin?"

"Sanki yer değiştiriyoruz!"

"Öyle," diye sırıtarak kabul ettim ve burnuna dokundum. "Birbirimize sahip olmamız iyi bir şey, değil mi?"

Bunun üzerine küçük kaşları içe doğru çekildi ve sessizleşerek başını salladı.

Ama sonra buzda bir kavga çıktı ve beni kolumdan tutup nedenini açıklamak için kendi seviyesine çekti.

CHAPTER 5

Eğer Chloe'yi İstiyorsan

Oyundan sonra Maven ve Livia arkadaşlarının ve dostlarının bulunduğu alana doğru yol aldılar.
aile oyuncuları bekledi - ve tam bir kaos vardı.

Oyuncuların eşleri ve partnerleri, çeşitli aile üyeleri ve etrafta koşuşturan bir grup çocukla birlikte her yerdeydi. Cadılar Bayramı'ndaki sınıfım gibiydi.

Ospreys, rakibimizin bir golüne karşılık iki gol atarak galibiyete ulaştı ve Ava balığını tüm gücüyle havaya kaldırdı... sadece altımızdaki bölüme düşmesi için.

Neyse ki tüm taraftarlar buna alışkın görünüyordu. Ava'nın bana üçüncü periyodun yarısında öğrettiği bir gerçek olan balıklar, şapkaların hat trick sırasında uçtuğu uçuyordu ve eğer bir tanesi yanınıza düşerse, onu alıp hedeflenen yere ulaşana kadar kendiniz fırlatıyordunuz.

İtiraf etmeliyim ki, tam bir gösteriydi.

Gerçi bu gece hiçbir şey Will'in iki düzineden fazla kurtarış yapması kadar eğlenceli değildi - kızından öğrendiğim bir başka terim.

Buzun üzerinde ne kadar kararlı ve odaklanmış olduğunu görmek bağımlılık yapıyordu. Onu şut üstüne şut engellerken izledim, çoğunu savuşturmanın imkansız olduğunu düşündüm ama o bunu zahmetsizmiş gibi gösterdi. Pakı gövdesiyle, uzattığı bacağıyla ya da eldivenli eliyle engellemesi gerekse de bir yolunu buluyordu.

Sadece bir şutun onu geçmesine izin verdi ve takım arkadaşlarının sorun olmadığı yönündeki güvencelerine omuz silkmesinden bunun onu tamamen sinirlendirdiğini anlayabiliyordum.

O adam. Kendinden mükemmellik talep ederdi.

Bunun ne kadar yorucu olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bu aynı zamanda maçın en iç açıcı anıydı çünkü o golü savuşturmaya çalışırken Ava içini çekmiş ve nefesinin altından fısıldamıştı: "Sorun yok baba. Elimizden geleni yapıyoruz."

Dün onu muayenehanesine getirdiğimde de aynı şeyi söylemişti ve bunun onlar için bir tür mantra olup olmadığını merak ettim.

Bayıldım.

Her söylediğinde gözlerimi yaşartsa bile.

Will koridordan içeri daldığında Ava aile salonunda verilen atıştırmalıklardan bir tavuk nugget'ı bitirmek üzereydi - ve onunla oynamaya çalışan her çocuğu görmezden geliyordu.

Ve hemen nefes almayı bıraktım.

Yeni duş almış, uzun, nemli kestane rengi saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. O nefis kirli sakalı çenesini kaplamıştı, kaşları çatıktı, gözleri her zamanki gibi derin ve periliydi. Artık teçhizatını giymiyordu, onun yerine kömür rengi bir takım elbise giymişti. Özel olarak ve vücudunun her açısını sarıyordu, boynuna siyah bir kravat bağlanmıştı ve pantolonunun o mükemmel poposunu da göstereceğini anlamam için arkasını dönmesine gerek yoktu.

Ve tüm *bunlar* ağzının suyunun akmamasını yeterince zorlaştırmıyormuş gibi, kızını bulur bulmaz yumuşamadan önce tehditkâr bir kaş çatmayla odayı aradı.

Kollarını iki yana açarak ona doğru koştu ve adam çantayı omzundan indirip kız ona ulaşır ulaşmaz onu yukarı kaldırdı. Beş yaşında olması önemli değildi. Sanki kollarında hiçbir ağırlığı yokmuş gibiydi ve oyun hakkında konuşmasını sabırla dinlemeden önce burnuna bir öpücük kondurdu.

Onu tüm dünyasıymış gibi izliyordu.

Tahminimce öyleydi de.

Will'le okul başlamadan önce yaptığım ilk görüşmeden, karısının Ava'nın hayatının ilk yılında vefat ettiğini biliyordum. Bu konuyu ne zaman çok düşünsem gözlerim doluyor ve burnumdan çekerek uzaklaştırmak zorunda kalıyordum.

Kocamı kaybetmeyi hayal bile edemezdim, özellikle de bir çocuğum olduktan sonra. Ama ben de bir kocam *olduğunu* hayal edemezdim.

Ava'nın babasının kollarında neredeyse gülümsemesini izlerken hormonlarım sinir bozucu küçük haylazlar gibi davranıyordu. Babası ona bir şeyler söyleyerek neredeyse sırıtmasını sağlamıştı ve sonra Ava kendi hikâyelerini anlatmaya başladı. Onu en çok bu kadar konuşurken duymuştum.

Ben de elimde yarısı yenmiş bir kurabiyeyle odanın diğer ucunda dikiliyor ve midem bulanıyordu.

Hep bir ailem olsun istemiştim. Gençken, annem ve büyükannemin sahip olduklarının tam tersine sahip olmayı hayal ederdim. Küçük bir bahçesi olan küçük bir ev, beni seven ve benimle eşit bir ortak olarak çalışan bir koca ve etrafta koşuşturan belki iki ya da üç küçük çocuk hayal ederdim.

Tabii ki karşı cinsten biriyle yaşadığım tek deneyimden sonra bu hayalin ne kadar hayal ürünü olduğunu anladım.

Ancak bir hayalin saçma olması, onun var olmasını engellemez.

Ava, Will'in kaşlarını çatmasına neden olan şey söyledi ve bakışları beni bulana kadar odayı taradı.

O derin kahverengi gözler benimkilere kilitlendi ve çatık kaşlarının daha da büküldüğünü gördüğümü sandım, sonra ağzının köşesi yapabildiği en iyi gülümsemeye dönüştü. Yanımdan geçerken odadaki birkaç kişiye selam verdi ve bana doğru geldiğinde çenesini eğdi.

"Peki, ilk hokey maçın nasıldı?"

"Eğlenceli ve bilgilendirici," diye cevap verdim. Sonra gözlerimi kıstım. "Bekle, bunun benim ilkim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ona söyledim," diye gönüllü oldu Ava.

"Ah, anlıyorum. Beni şimdiden ispiyonluyorsun, ha?" Yan tarafını için öne doğru uzandım ve gözlerinde benim için yeni olan bir oyunculukla kıvrandı - yine de gülümsemedi.

"Gelebildiğine sevindim," dedi Will ve bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, bu ifadenin ardındaki samimiyeti gördüm.

"Önemli bir şey değildi. Gerçekten. Harika vakit geçirdim."

Başını salladı, saatindeki zamanı kontrol ederken dudaklarını birbirine bastırdı. "Önümüzdeki hafta hakkında konuşmak için vaktin var mı?"

"İstersen bana bütün gece sahip olabilirsin."

Şaka olarak söyledim. En azından şaka olarak söylemeye *çalıştım*. *Sosyal hayatı olmayan bir zavallıyım, bu yüzden evet, zamanım var* tarzında kendimi küçümseyerek söyledim. Bunun yerine, flört etmek için kötü bir bahane gibi ortaya çıktı, bu da gözlerimin dehşetle genişlemesine ve yanaklarımın güneş yanığı gibi hissetmeme neden oldu.

Neyse ki Will dudaklarını eğlendirici bir şekilde bükerek kaşlarını çattı. Sonra Ava'yı yere bıraktı ve önümüzdeki birkaç gün boyunca neler olacağını anlatmaya başlamadan önce ona gidip Maven'la biraz konuşmasını söyledi.

Bir iç saha maçının ortasında olduklarını açıkladı, ancak bir sonraki maçlar Pazar ve Salı günü olacağından Ava'ya izin verilmeyecekti.

gelmemi istedi. Evde onunla birlikte olmamı ve onu her zamanki saatte yatağına götürmemi istiyordu.

Telefonumu çıkarıp antrenman saatlerini, Ava'yı hangi saatlerde alıp hangi saatlerde bırakabileceğini, bana ne zaman ihtiyacı olduğunu ve her akşam beni ne zaman eve bırakacağını not aldım. Bana kapı ve ev kodlarının sabah ilk iş olarak e-postayla gönderileceğini ve Ava'ya bakmaya geldiğimde evin giriş ve çıkışlarıyla ilgili bir klasör hazırlayacağını söyledi.

Konuşmasını bitirdiğinde, dün Ava'yla antrenmanına gittiğimde olduğundan daha endişeli görünüyordu. Uzun bir iç geçirdi, gözleri benimkileri arıyordu.

"Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" "Çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?"

Çantamı karıştırdım ve o sabahki katlanmış çeki çıkardım. "Bu çok fazla."

Will elimdeki kâğıda ters ters baktı, sonra bakışlarını bana kaydırdı. "Pek sayılmaz. Bana yardımlar için her kuruşu hak ." "Bu benim bir ayda kazandığımın neredeyse iki katı."

Bu onun çenesini sıkmasına neden oldu. "Şimdi bunu alman konusunda daha da kararlıyım. Yaptığın iş için sana bunun üç katı ödeme yapılmalı."

Boynum kızardı ve başımı salladım, çeki bir kenara koyarken ayakkabılarıma baktım.

"Çarşamba günü Boston'a uçuyoruz," diye açıkladı. "Ama amcam ben yokken Ava'ya bakabilir. Perşembe gecesi geç saatlerde döneceğim ve Cuma günü izinliyim. O zaman sonraki adımları konuşmak için vaktiniz olur mu?"

"Tabii ki. Eğer uygunsa Ava'yı okuldan sonra eve getirebilirim?"

Başını salladı ve bir kez daha uzun, rahatlamış bir iç çekişini izledim. "Teşekkür ederim Chloe. Bundan sonra ne yapacağımı düşünürken Ava'nın sana sahip olacağını bilmek beni ne kadar anlatamam."

" değil," diye tekrar söz verdim.

Ellerimi belimin önünde kavuşturdum, Will de ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Gözleri bir an benimkileri aradı, bakışlarımı ayırıp yere bakmak zorunda kalmama yetecek kadar uzun bir süre.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi. "Bunun için vaktin olduğuna, seni arkadaşlarından ayırmadığıma ya da..."

Bu sefer *erkek arkadaş* demedi ve adem elmasının boğazında sallanışını yakaladığımda gülümsedim.

"Seksen yaşında bir kedi kadının hayatını sürüyorum, Bay Perry," dedim, kendi hesabıma şakayla gülmeye çalışarak. "Bana güvenin - bu hafta yeni bir hobiye başlayıp bırakmaktan başka bir şey yapmamı sağlayarak bana iyilik yapıyorsunuz."

Neredeyse kıkırdayacaktı, ama bu daha çok göğsünden çıkan bir nefes gibiydi. Sonra ikimiz de tekrar sessiz kaldık, gözleri benimkilerdeydi.

En azından, bu durum için dikkatlice planladığım kıyafeti alarak uzunluğum boyunca kayana kadar.

Hokey formam yoktu ama bir dikiş makinem ve her gece yarısı yinelenen bir varoluşsal krizim *vardı*. Bu yüzden şu anda kobalt mavisi kadife bir etek ve içine sokulmuş beyaz bir bluz, okyanus mavisi bir eşarp, nude tayt ve en sevdiğim Sofft Shauna topuklu ayakkabılarımı giyiyordum.

Bakışlarının değdiği her yerde tenim ve bakışlarını tekrar gözlerime yönelttiğinde, kaşlarının ukala kavisi karşısında neredeyse yanıyordum.

"Güzel etek."

Sesimin boğazımda kilitli kaldığından, zımpara kâğıdı ve şarap mantarıyla kafeslendiğinden oldukça emindim. Neyse ki Ava bize doğru koşmaya başlamadan önce konuşacak zamanım olmadı ve babasının yanından geçip ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde önümde durana kadar koştu.

"Bu gece için teşekkür ederim Bayan Knott," dedi bana bakarak. "Maçı sizinle birlikte izlemek gerçekten hoşuma gitti."

Onun hizasına gelene kadar eğildim, gülümsedim ve vahşi buklelerini bir kulağının arkasına sıkıştırdım. "Teşekkür *ederim*, benim küçük melek böceğim. Yarın baban antrenmandayken seni göreceğim ve bana kuralları daha fazla açıklayabilirsin. Kulağa hoş geliyor mu?"

Yine nasıl sırıtmak istediğini görebiliyordum ama onun yerine bir kez başını salladı ve gururla babasına baktı. "Gördün mü? Sana ona her şeyi öğrettiğimi söylemiştim."

Will onun eline uzandı ve ben de yumurtalıklarımın bu manzara karşısında yanmamasını diledim.

"Hiç şüphem yoktu, Balkabağım," dedi. Gözleri beni buldu ve başını otoparka doğru eğdi. "Seninle arabana kadar yürüyeceğim."

Tekrar ayağa kalkarken ona el salladım. "Buna gerek kalmayacak."

"Bu bir soru gibi göründüyse özür dilerim," dedi ve bana bakışından tartışmak istemediğimi anladım.

Gülümsememek için dudağımı ısırdım, yolu göstermesine izin verdim ve Ava'yla birlikte oyuncuların otoparkına park etmiş olmalarına rağmen, beni Sparkman Wharf'taki otoparka kadar götürdü, Ava'yla vedalaşmadan önce motor çalışmış halde içeride olduğumdan emin oldu.

Ve o gittikten çok sonra bile ellerim direksiyonda, kalbim hızla çarparak orada oturdum.

CHAPTER 6

Sert Adam

Will

"Tanrı aşkına."

Dişlerimi sıktım, buzda sert ve hızlı bir şekilde kayarak Aleks Suter'in çaylaklarımızdan birini cama sıkıştırdığı yere gittim, ön kolu çocuğun boynuna sertçe bastırıyordu. Ona Almanca bir şeyler tükürüyordu ve güvercine güzel bir atış için iltifat etmediğini anlamak için o dili konuşmama gerek yoktu.

Cehennem gibi bir hafta olmuştu. Bir dizi iç saha maçı ve yarın Boston'da oynanacak deplasman maçı nedeniyle tüm takım yorgundu. Bir günlük izne ihtiyacımız vardı.

- Dinlenmek ya da stres atmak için - ama Cuma gününe kadar bunu yapamayacaktık.

Bu da o zamana kadar bu serseriyle ve yorgun ekibimin geri kalanıyla uğraşmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Onlara ulaştığımda kayarak durdum ve Suter'in antrenman formasının arkasından tutarak onu geriye doğru çektim. Tekrar ilerlemesini engellemek için hemen onunla takım arkadaşımızın arasına girmek zorunda kaldım.

Aleks, "Atışımı bir daha mahvedersen boynunu kırarım," diye tehdit etti.

"Kardeşim, sakin ol. Bu bir antrenman."

"Evet, ben antrenmanlarda sizin gibi salak salak dolaşmam." "Sana asist yapıyordum!"

"Oksijeni boşa harcıyor ve lanet olası bir yavru zürafa gibi kayıyordun."

Elimi Suter'in göğsüne sertçe vurarak onu geriye doğru savurdum ve takım arkadaşımızdan uzaklaştırdım. Omzumun üzerinden kalın bir parmağıyla çaylağa işaret ettikten sonra beni silkeledi ve sanki antrenmana geri dönecekmiş gibi kayarak uzaklaştı.

Ama onu tekrar formasından yakaladım ve benimle birlikte yedek kulübesine sürükledim.

Aleks Suter büyük bir orospu çocuğuydu. Benim kadar uzun boyluydu ve bir MMA dövüşçüsü gibi yapılıydı, vücudundaki her kas sıkı antrenmanlar ve paten kaymakla şekillenmişti. Yine de, onu hiçbir ağırlığı olmayan bir gençmiş gibi bankımızın üzerine fırlattım, kaskını çıkarıp bana bakarken bakışlarımı daralttım.

"ol," diye emrettim.

Ben kayarak uzaklaşamadan ayaklarının dibine tükürdü ve bana ters bir bakışla ukala bir sırıtış arasında bir şey sundu. Orospu çocuğu göz korkutucuydu. Genel menajeri onu kovana kadar son takımını parmağında oynatmıştı ve burada olmasının tek nedeni genel *menajerimizin* gösteri amaçlı olan ve koltuklara kıç oturtan her şeyi sevmesiydi.

Ama Aleks'in gözümü korkuttuğu falan yoktu, en ufak bir şekilde bile.

Ve onu işe yarayabilecek gerçek bir takım arkadaşı haline getirmeye kararlıydım.

"Sen benim babam değilsin," diyerek ayağa kalktı ama ben onu tekrar sıranın üzerine ittim.

"Zaten iki ihtar aldın," diye hatırlattım ona. "Bir tane daha olursa bu takımdan ve muhtemelen ligden tamamen atılırsın. İstediğin bu mu sert çocuk?"

Sert bakışlarıma karşılık verirken çenesi gerildi, burun delikleri açıldı. Kırılmayı reddeden bir mustang gibiydi ama hokeyi kaybetmek istemediğini biliyordum.

Tahmin etmem gerekirse, onun için gerçekten önemli olan tek şeyin bu olduğunu söyleyebilirim.

O farkında değildi ama ben onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Tüm bu öfke ve saldırganlığın ardında, hiçbirimizin anlamadığı bir şeyle uğraştığını biliyordum.

Biliyordum çünkü ben de oradaydım.

Tam olarak neyden kaçtığını bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi. Tek istediğim iyi bir takım arkadaşı olacak kadar dizginlemesi ve Kupayı almamıza yardım etmesiydi. Benzer bir durumdayken akıl hocamın bana yardım ettiği gibi ben de ona yardım etmek istiyordum.

Ama akıl hocamın aksine, bu hıyarın elini tutacak sabrım yoktu.

Ligden düşmesi umurumda bile değildi - bu takım için en iyisi buysa tabii. Ama şu anda Koç McCabe

Bu palyaçoya biraz rehberlik edip potansiyeline ulaşmasına yardımcı olacağıma inandım.

Koç için her şeyi yapardım çünkü o benim hayatımı kurtaran adamlardan biriydi.

Göt.

Jenny'yi kaybettikten sonra boğuluyordum. Kendimi zar zor ayağa kaldırabiliyordum.

Ava'ya bakmak için sabahı ettim. Arenaya gittiğimde, ki bu çok fazla değildi, bir hayalet gibiydim - gerçekten sinirli, asabi bir hayalet.

Çünkü Jenny'yi kaybetmek herkesin düşündüğünden daha karmaşıktı.

Jenny ve ben asla sevgili olmadık - geleneksel anlamda değil. O benim en iyi arkadaşımdı, birlikte güldüğüm ve güvendiğim biriydi. Canımız istediğinde takılırdık ama sınırı o zaman çizerdik.

Ta ki işler ciddileşene kadar. Hamile kaldı.

Onunla evlenmek dünyanın en kolay şeyiydi. Bizim için hiçbir şey karmaşık değildi. Çocuğumuzu birlikte büyütmek ve hayatlarımızı eskiden olduğu gibi yaşamak için bir anlaşmamız, bir mutabakatımız vardı.

Ama yol boyunca bir yerlerde onu sevdiğimi fark ettim. Aşkın filmlerde tasvir edildiği gibi tutkulu bir şekilde değil, rahat, sıcak ve güvenilir bir şekilde. Onu dünyadaki herkesten daha çok önemsemeye başladım.

Ve ölmeden önce ona söyleme şansım olmadı.

O zamanki kalecimiz kıdemli bir emektardı, harika bir kariyeri olan ama ayrılmak üzere olan bir canavar gibiydi. Adı Sven'di ve *beni* onun yerini doldurmam için hazırlamaya çalışıyordu.

Nasıl bilmiyordum.

Bana karşı nasıl sabır bulduğunu, bir onur nişanı gibi taşıdığımı bildiğim pislik dış görünüşümün ötesini nasıl gördüğünü bilmiyordum.

Ama yaptı ve bunun için ona ve Koç'a ne kadar teşekkür etsem azdır.

Aleks'i sıraya sokmanın deneyebileceğim bir yol olduğunu düşündüm.

"Dinle, takım arkadaşlarından daha iyi performans gösterdiğini hissetmenin sinir bozucu olabileceğini biliyorum. Ama onlarla savaşmak yerine, onlarla birlikte çalış," diye azarladım. "Onlara öğret. Onlara nasıl daha iyi olabileceklerini göster."

"Hayır, teşekkürler. Ben lanet bir bebek bakıcısı değilim."

"Hayır, bakıma ihtiyacı olan çocuk kesinlikle sensin," diye karşılık verdim. "Harika. Kapalı," diye tekrarladım, parmağımı göğsüne sokarak. "Sen ne zaman

Bu antrenman ve takım konusunda hazırsanız, buza geri dönebilirsiniz."

"Siktir ," dedi, ayağa kalkarak. "Bu saçmalığa ihtiyacım yok."

Hışımla soyunma odasına doğru gitti ve Koç yanıma gelmeden önce derin bir iç çektim. Aleks'in tünelde kayboluşunu izledik ve ben peşinden gitmek için hareketlendiğimde Koç beni durdurmak için elini omzuma koydu.

"Bırak gitsin," dedi. "Antrenman neredeyse bitti zaten. Bırakın yarınki maça hazırlansın."

McCabe'e dönerek, "O bir kanser," dedim. "Ve bu takımın her santimetresinde kan kaybediyor."

"O bizim takım arkadaşımız," diye karşı çıktı Koç, tek bir bakışıyla beni hizaya getirdi. "Senin tercih ettiğin türden bir takım arkadaşı olmadığını biliyorum ama o hâlâ Osprey mavisi giyiyor. Hâlâ bizden biri. Ve sen de çok iyi biliyorsun ki o olmasaydı bu rekoru elde edemezdik."

Bu dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Haklı olmasından nefret ediyordum.

Aleks, dört yıl önce çaylak olarak katıldığı Ulusal Hokey Ligi'nde kötü bir şöhrete sahipti. Yaz aylarında Tampa'ya takas edilebileceği söylentileri ortaya çıktığında, Koç'un buna izin vermesinin mümkün olmadığını düşünmüştüm. Burada sıkı bir yönetim sergiliyordu ve bir çetin cevizin bunu bozmasına izin vermeyeceğinden emindim.

Ancak her ne kadar buzun içinde ve dışında sorun çıkarmayı sevse de, Suter o güne kadar gördüğüm en iyi kanat oyuncularından biriydi. Hatta bu sezon yıldız forvetimiz Vince Tanev'den bile daha fazla gol ve asist yaptı ki buna inanmak neredeyse imkansızdı.

Sorun onun tavrıydı.

Kendisinin herkesten daha iyi olduğunu, hepimizin buzda boşa yer kapladığımızı düşünüyordu. Ayrıca karınca büyüklüğünde bir sigortası vardı ve ne zaman patlasa bunun bedelini ödüyorduk - dün geceki maçta olduğu gibi, ceza sahasına girdiğinde ve Atlanta güç oyununda bize gol atıp mağlubiyete yol açtığında.

"Sabırlı ol," dedi Koç omzumu bırakarak.

"Sabrediyorum," diye homurdandım.

"*Daha* sabırlı ol," dedi sırıtarak ve ardından düdüğü çalıp antrenmanı başlattı.

CHAPTER 7

George of the Jungle

Chloe

Şef Patel ve ben, görevi devraldığım beş gün içinde hızlı birer arkadaş olmuştuk. Ava'nın dadısı.

Akıllı bir ağzı ve ona karşı gelen herkese haddini bildiren hızlı refleksiyle, benim de olmak istediğim türden küstah biriydi. Beni hayatımda hiç tatmadığım baharatlarla tanıştırarak lezzet paletimi yeni zirvelere taşıdı. Ve belki de en çok sevdiğim şey, benimle akraba olmayan bir kadınla konuşabiliyor olmamdı.

Yine de Şef Patel, erkekler konusunda annem ve büyükannemle aynı eğilime sahip gibi görünüyordu. Ona evli olup olmadığını sorduğumda, alay etti ve soruyu kelimeler olmadan yanıtlayan bir bakışla havlusunu bana doğru salladı.

Hafta sonu boyunca Will Perry'nin malikanesini tanımama yardımcı olmuş, bana mülkü gezdirmiş ve gerekli tüm kodlara sahip olduğumdan emin olmuştu. Ava bizimle birlikteyken Şef Patel onunla bir yetişkin gibi konuşurdu - ki bunu takdir ediyordum çünkü ben de onunla aynı yaklaşımı benimsiyordum. Ava uyurken ya da başka bir şeyle meşgulken Şef Patel denememem için yeni bir yemek hazırlıyor ve bir yandan da bana aşçılık eğitimi sırasında Fransa, İspanya, Hindistan ve Polonya gibi yerlere yaptığı seyahatlerle ilgili büyüleyici hikayelerini anlatıyordu.

Şu anda, eve dönmekte olan Will için uçuş öncesi yemeği olarak adlandırdığı bir şey hazırlıyordu.

Yarın Boston'da deplasman maçı vardı ve tüm takım bu gece uçuyordu. Onun yokluğunda Ava'ya amcası bakacaktı ve döndüğünde sonraki adımlar hakkında daha fazla konuşup konuşamayacağımızı sordu.

Sonraki adımların ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Will'le bu pozisyonun kalıcı olup olmadığını konuşacak zamanımız bile olmamıştı. Arka arkaya oynadığı iç saha maçları arasında

Her günün sonunda kalan tek enerjisi Ava ile vakit geçirmekti.

Buna saygı duydum ve onu yalnız bıraktım, sadece kızıyla için elimden geleni yaptım, böylece endişelenecek bir şeyi daha azaldı.

Şimdi, onun gelmesini beklerken midemin düğümlendiğini ve artık hizmetlerime ihtiyaç duyulup duyulmayacağını merak ettiğimi fark ettim. Yerime birini arayıp aramadığını, benden daha uygun olan daha kalıcı bir seçenek arayıp aramadığını bilmiyordum. Bunu yapmak için *ne zaman* zaman bulabileceğini hayal bile edemiyordum ama yine de endişeleniyordum.

Çünkü gerçek şu ki, kızını zaten çok seviyordum ve onunla bire bir vakit geçirmeyi özleyecektim.

Onu gülümsetmeye çalışmayı özleyecektim. Her hokey maçının başlangıcında benimle konuşmasını, sonra da bütün hafta yaptığı gibi yatma saatini çoktan geçmesine izin vermem için elinden geleni yapmasını özleyecektim. Saçlarını şekillendirmesini özleyeceğim - ki Tanrı yardımcısı olsun, Will bunu yapmaya çalıştı ama nasıl yapılacağına dair en ufak bir fikri yoktu. El işi yaparken sessizce düşünmesini ve her gün gitme vaktim geldiğinde ya da her gece, programa bağlı olarak onu yatağına yatırdığımda bana sarılmasını özleyeceğim.

Sadece *onu özlerdim*.

En azından yaza kadar onu sınıfta tutacağımı biliyordum ama aynı şey olmayacaktı.

Ayrıca Şef'i, yemeklerini, şakalarını ve geçen hafta Ava'yı izledikten sonra akşam yemeğine geldiğim ilk andan itibaren beni evimde hissettirmesini de özleyeceğim.

Ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmesem de, Will'i ben de özlerdim.

Yutkundum, Şef'in bana Will'in en sevdiği Akdeniz yemeklerinden birini nasıl hazırladığını anlatmasını yarım yamalak dinlerken kalbim patronunu düşünmekle çarpıyordu.

Patronumuz.

Çatık kaşları yüzünden kaçıp saklanmak istememe rağmen o adamda beni çağıran bir şeyler vardı. Kapıdan her girişinde midem altüst oluyor, devasa gövdesi odaya girdiğinde kalbim biraz daha hızlı kan pompalıyordu.

Kendime, Brendan Fraser*'ın George of the Jungle* günlerine benzediği için olduğunu söyledim - bu benim cinsel uyanışım olabilir de olmayabilir de.

Güvenlik sistemi mülkünün ön kapısının açıldığını bildirdiğinde bu özellikle yaramaz düşüncede kaybolmuştum ve gözümü kırpıştırarak günümüze geri döndüm.

Şef gözlerini Ava'ya dikti. "Acaba bu kim ?"

"Baba!" dedi ve sonra mutfak adasında oturduğu yerden kayarak papatya tarlasındaki yarı renkli tek boynuzlu at imajını terk etti.

Baktığımda güldüm. Tek

boynuzlu atı siyaha boyamıştı.

Will omzunda dev spor çantasıyla ön kapıdan içeri adımını atar atmaz Ava son sürat ona doğru koşmaya başladı. Her zamanki gibi onu kollarının arasına aldı, saçlarını öptü ve dudaklarını hafifçe eğdi.

O sert yüzünde gördüğüm yakın gülümsemeydi bu. "İşte benim kızım," dedi.

"Günün nasıl geçti?"

"Tamam. Bir tek boynuzlu at

boyadım." "Boyadın mı?"

Başını salladı. "Ve okulda mızmızlanan kelimeleri öğrendik. Batmak ve düşünmek gibi."

Will kaşlarını kaldırıp bana bakarken gülmemi bir elimle gizledim.

"*Kafiyeli* kelimeler," diye düzelttim usulca, spiral merdivenin yanında durduğum yerde kollarımı kavuşturarak. Bu beni tuhaf hissettirdi, bu yüzden onları çözdüm ve ellerimi sırtımla duvar arasına sıkıştırdım.

Burnunu buruşturdu. "Ah, evet. Kafiye," dedi. Sonra çenesini kaldırdı. "Bana bir kelime söyle, baba."

"Ördek."

Will'in gözleri bana baktığında parladı ve ben başımı salladım. Bunu o

istiyordu.

"Tuck," dedi Ava ve omuzlarını dikleştirerek kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu gösterdi. "Oh, ve babamın en sevdiği kelime - sikiş!"

Şef Patel Hintçe, kulağa onaylamaz gibi gelen bir şeyler söyledi ve ben sadece yanağımı dilimle ısırıp Will'e kaşlarımı çattım.

"Kendi iyiliğin için fazla zeki ve gözlemcisin," dedi Ava sırıtmamak için kendini zor tutarken boynuna sokularak. Onu bu savaşı kaybetmeye en yakın gördüğüm andı. "Bu da o kelimeyi söylememen gerektiğini bildiğin anlamına geliyor, değil mi?"

Ava kızardı ve başını salladı.

"Ne yapacağını biliyorsun."

Will kızını oturttu ve sanki bu dünyadaki en doğal cezaymış gibi, kız yere çöktü ve beş şınav çekti - oldukça etkileyici bir formla.

Tekrar ayağa kalktığında ona bir beşlik çaktı ve büyüyene kadar yetişkin dili kullanmaması konusunda onu uyardıktan sonra saçlarını karıştırdı.

"Pekala, Balkabağım. Neden gidip ellerini yıkamıyorsun, biz de Şef Patel'in bizim için hazırladığı kokusunu aldığım karidesten biraz yiyelim."

"Harissa karidesi," diye seslendi şef mutfaktan. "Tereyağlı kuskus ve kinoa salatası ile."

Will, "Bana karşı çok iyisin," diye karşılık verdi.

"Oh, güven bana, biliyorum. Sen de git ellerini yıka," diye ekledi ve tahta kaşığını ona doğrultacak kadar mutfaktan dışarı çıktı. "O soyunma odasının ne kadar pis koktuğunu biliyorum ve orada alınan hiçbir duşa güvenmiyorum."

Kahkahaya yakın bir ses çıkardı ve Ava kaçıp gidince uzun, ağır bir iç çekti, iri elini nemli saçlarında gezdirdi.

Bu hareket karnımdaki alçak ve elektrikli bir şeye bağlıydı. Bunu her yaptığında, ne tür bir büyü yaptıysa ona karşı kalçalarımı sıkmak zorunda kalıyordum.

O zaman yüzündeki gergin çizgileri, kaşlarının arasına kazınmış endişeyi fark ettim. Bu onun her zamanki kaş çatması değildi.

Omuzlarında bir ağırlık vardı. "Uzun bir gün

müydü?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Sanırım senden daha fazla çocukla uğraşıyorum, ekibim son zamanlarda böyle davranıyor."

Sırıttım ama o sırada Will'in telefonu çaldı ve kaşlarını çatarak ekrana baktı, sonra da özür diledi.

Beş dakika sonra Ava elini yüzünü yıkamış, boya kalemlerini ve boyama kitabını ondan istediğim gibi yerine koyuyordu ki Will lanet okuyarak mutfağa girdi.

"Planlar değişti," dedi saatine bakarak. "Mitch Amca şehir dışından çağrıldı ve Ava'yla kalamayacak. Onu hazırlamam ve Maven'ın ya da başka birinin devreye girip giremeyeceğine bakmam gerekiyor."

Şef hiçbir şeyi atlamadı, soru sormadı ya da Will'in iyi olup olmadığını kontrol etmedi. Sadece, "Bunu kutuya koyayım da

uçak," dedi ve ben hâlâ çalışırken hemen o konuya girdi. "Şehir dışından mı aradılar?"

"O bir yan hakem," diye açıkladı Will. "Görünüşe göre dün gece Alabama'nın kuzeyinde çok kötü bir fırtına olmuş ve elektriği tekrar sağlamak için yardım istiyorlar." Çoktan telefonundan Maven'ın numarasını bulmaya başlamıştı. "Affedersiniz, bu aramayı yapmam gerekiyor."

"Onunla kalabilirim."

Şef, Will'in yemeğini cam bir kaba koyarken durakladı, yüzündeki ifadeden Will'in bu teklifi kabul edeceğini ve böylece yemeğini taze yiyebileceğini umduğu anlaşılıyordu. Yemeğinin bir uçakta soğuk yeneceğini bilmek için onca zahmete katlanmak onu öldürüyor olmalıydı.

"Maçtan sonra yarın gece geç saatlere kadar dönmeyeceğim," dedi. "Koçun kararına bağlı olarak belki Cuma sabahı bile olabilir."

Omuz silktim. "Benim için sorun değil. Annem ben eve gelene kadar kedileri kontrol edebilir ve Ava'yla sabahları aynı yere gidiyoruz," diye hatırlattım.

"Sorun çıkarmak istemiyorum. Eminim evde, kendi yatağınızda olmak istersiniz."

"Gerçekten hiç de zor değil," diye onu temin ettim. "Sadece bir gece, belki iki. Ve içimden bir ses misafir yatağınızın muhtemelen benim şu anda yattığım yataktan on yıl daha yeni olduğunu söylüyor."

Bunu gülümseyerek söyledim, şakanın verdiği hafiflikle, ama Will'in bu yorum karşısında kaşlarını düzeltmesi gereken bir şey varmış gibi daha da çatması gözümden kaçmadı. Yanıt vermeyince, "Benim için zevktir," dedim.

"Gerçekten. Oturup yemek yemelisin, toplanmalısın ya da toplantıdan önce ne yapman gerekiyorsa onu yapmalısın.

ve gerisini bana ve Şef'e bırakın."

"Haklı," dedi Şef Patel ve sarımsaklı baharatlı karidesi cam kaptan çıkarıp bir tabağa koymaya başladı bile. "Halledemeyeceğimiz bir şey yok ve yemek yiyip havaalanına gitmeniz gerekiyor. Ayrıca, Maven şu anda düğün planlamasının sancılarını çekiyor. Eminim Vince'i deplasman maçı için evden çıkardığı her an işlerini halletmesi için gereken zamandır."

Şef'in bana göz kırpma şekli, Maven'ın Ava'yı almayı hiç umursamayacağını söylüyordu ama Şef, Will'e istediğini yaptırmak için hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Kıkırdadım.

"Emin misin?" Will sordu, gözleri benimkileri arıyordu. "Elbette ödeyeceğim."

"zaten ödeme yaptınız," diye hatırlattım. "Evet, eminim. Ben de istiyorum. Senin o huysuz çocuğunla vakit geçirmeyi seviyorum," dedim sırıtarak. "Ve bu gerçekten sorun değil, söz veriyorum."

Will uzun bir iç çekip teslimiyetle başını salladı ve Ava Eeyore gibi kendini mutfağa geri sürüklerken Şef onu masaya götürüyordu. İki huysuz, iki yemek masasından daha küçük olanına yan yana oturdular ve ben de barın üstünden çantamı almadan önce Şef'le bakıştık.

"Eve gidip hemen bir çanta hazırlayacağım," dedim onlara. "Ve kedilere bakması için annemi arayacağım."

Will, "Üç kedi," diye homurdanarak ilk karidesini çatallarken başını salladı.

Sırıttım, Ava'nın saçını bir kulağının arkasına sıkıştıracak kadar uzun süre masanın yanında durdum. "Bir saat içinde döneceğim. Bu gece *Where the Wild Things Are'ın* geri kalanını okumaya ne dersin?"

"Tamam," dedi Ava, başını kaldırıp bana bakmadan. Kuskusundan ilk lokmasını aldı ve bacaklarını koltuğunun altında tekmeledi.

"Tamam," diye tekrarladım ve sonra kaşları birbirine eğilmiş, çatalı tabağının üzerinde gezinirken beni izleyen Will'e baktım, o perili kahverengi gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey vardı.

Teşekkür ederim, diye mırıldandı.

Önemli bir şey değilmiş gibi başımı salladım ve sonra döndüm, kaçınılmaz gülümseme dudaklarıma yayılmadan önce arabama doğru koşarak kapıdan çıktım.

CHAPTER 8

Yalan Söyleme Alışkanlığın da Will

"Yirmi dokuz Haziran için herhangi bir plan yapmayın."

Bu sözleri takım arkadaşım Vince Tanev'e göz kırptım. Perşembe gecesi geç saatlerde Boston'a karşı cılız bir galibiyet almayı başardıktan sonra uçaktan iniyorduk. Galibiyete rağmen uçakta ürkütücü bir sessizlik vardı - bu da bana diğer arkadaşların da en az benim kadar yorgun olduğunu gösteriyordu.

"Ben ne zaman plan yaparım ki?" Ben de cevap verdim.

Jaxson Brittain, Vince'in omuzlarına arkadan vurarak, "Ah, kahretsin," dedi. Uçaktan inip asfalta çıktık, serin bir yağmur bizi karşıladı

- Bu Florida'da nadir görülen bir şeydi. Yağmurlarımızın çoğu yaz aylarında sıcak ve şiddetli fırtınalar şeklinde yağardı. "Sen ve Mave sonunda bir randevu ayarladınız mı?"

"Kız kardeşim sana söylememiş gibi davranma," dedi Vince, omuz silkerek.

"Onu sevdiğim için benden nefret etmeyi bırakacak mısın?"

"Duruma göre değişir. Benim önümde onunla öpüşmeyi bırakacak mısın?"

"Muhtemelen hayır."

Jaxson beni kalkan olarak kullanmaya çalışırken, Vince etrafımdan dolaşıp en iyi arkadaşını kolundan vurmak için elinden geleni yaparken dudaklarımı büzdüm. İkisini de kardeş gibi seviyordum ama daha genç ve sinir bozucu olanlarını - tıpkı Carter gibi.

"Yeter," dedim onlara, Vince'in kulağına son bir fiske vurduğunda Jaxson'a ters ters bakarak. "Yirmi dokuz Haziran. Anladım. Nerede?"

Jaxson, Vince'in yerine, "Michigan, tabii ki," diye cevap verdi.

"Hey, burada biraz zaman geçirmeme izin verir misin?" Vince ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi de bana Carter'a haberleri çoktan verdiğini söyleyeceksin."

Jaxson'ın bakışları benimkilere kaydı, gözleri irileşti ve Vince sessizliğin ona verdiği cevap karşısında uzun bir iç geçirdi.

"Senin adına sevindim dostum," dedim Vince'e, omzunu sıkarak. "Maven senin liginin tamamen dışında, ama Tanrı'ya şükür sen

onu sana aşık etmeyi başardın. O en iyisi."

"Hey, o da bana sahip olduğu için oldukça şanslı," dedi takım elbisesinin yakalarını çekiştirerek.

"Evet. Onu fark edecek kadar uzun süre yansımanı öpmeyi bırakmanı sağladığı için şanslısın."

Jaxson, Vince ona kafa atmadan önce kelimeleri zar zor söyleyebildi ve ben sırıtarak başımı sallarken Jaxson, Vince'in "akışını" bozduğundan şikayet ediyordu. En azından ikisi bu sezonun başlarında olduğu gibi buzda birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlardı. Jaxson, Vince'in küçük kız kardeşiyle gizlice görüşüyordu ve gerçek ortaya çıktığında bunun bedelini tüm takım ödedi.

Tıpkı Jax'i uyardığım gibi, ama o piç kurusu o sırada doğru düzgün düşünemiyordu.

Çiseleyen gökyüzüne bakarak, "Pekâlâ, ben çıkıyorum," dedim. "Kızımı görmeye hazırım."

"Ona bizden bir öpücük ver," dedi

Jaxson. "Kesinlikle vermeyeceğim."

El sallayarak vedalaşırken kıkırdadılar, arabama yönelmeden önce Cumartesi günü antrenman için ne zaman rapor vermemiz gerektiğini teyit edecek kadar Koç'un olduğu yerde durdular.

Şehri yeterince hızlı geçemiyordum, Davis Adası'na on beş dakikalık yolculuk bana bir ömür gibi geliyordu. Sadece bir gece olmuştu ama Ava'yı onunla olmadığım her an özlüyordum.

Evde neyle karşılaşacağıma dair hissettiğim olağan endişe de mevcuttu. Son birkaç yıl içinde sahip olduğum bir düzineden fazla dadı rotasyonunda, ne bekleyeceğimi asla bilemedim.

Arabayı park etmeden önce bile bir şekilde bu sefer daha iyi olacağını biliyordum.

Chloe benimle sürekli iletişim halindeydi, Boston'a uçmak için evden çıktığım andan itibaren bana mesaj atarak gelişmeleri bildiriyordu. Ava'nın ne yaptığını saat başı bana bildiriyor, el işleri üzerinde çalışırken çekilmiş fotoğraflarını gönderiyor, hatta maçtan önce Ava'yla konuşabilmem için beni arıyordu.

Tanrı'nın bir lütfuydu.

Mitch Amca kaçmak zorunda kaldığında hemen devreye girip bana yardım etmesi, Ava'yı zaten ne kadar önemsediğini gösteriyordu. Chloe'nin yanında da kendini rahat hissettiğini görmek için kızımı uzun süre izlemem gerekmedi.

Bu göğsümün sıkışmasına neden oldu, çünkü bunun çalışmaya devam edip etmeyeceğini ya da dadı arama cehenneminde her şeye yeniden başlamak zorunda kalıp kalmayacağımı bilmiyordum.

Chloe bu hafta bana yardımcı olmak için çok nazikti ama zaten tam zamanlı bir işi vardı. Her ne kadar iyi olduğu konusunda ısrar etse de, ondan bütün gün ders vermesini ve arada Ava'ya bakmasını bekleyemezdim. Bazen ona sabahları, bazen öğleden sonraları, bazen geceleri, çoğu zaman da üçünde birden ihtiyacım oluyordu.

Tahmin etmem gerekirse kız yirmili yaşlarının ortalarındaydı ve gayet iyiydi.

Zamanını geçirecek daha iyi bir işi olmamasına imkân yoktu.

Arkadaşlarıyla dışarı çıkmak ya da randevulara götürülmek istememesine imkân yoktu.

Bu son düşüncenin neden biraz daha sıkı kavramama neden olduğunu açıklayamıyordum, sokağımıza dönerken çenem gergindi. Yağmur hâlâ aralıksız yağıyordu, sokak lambaları bulanıklaşmıştı.

Ve o yağmurlu sisin içinden Chloe'yi çok net görebiliyordum.

Giydiği ev dikimi kıyafetleri görebiliyordum, her yumuşak, yuvarlak parçasını vurgulamak için her zaman özel olarak takılmış gibi görünüyorlardı. Sıcak kahverengi gözlerini, bana doğru her attığında nefesimi kesecek kadar parlak gülümsemesini görebiliyordum. Fark etmediğimi düşündüğünde yanaklarının en güzel pembeye bürünmesini, gergin bir alışkanlıkla sulu alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmasını, ellerinin ipeksi kızıl saçlarıyla oynamasını görebiliyordum.

Onun kıpırdanışını her izlediğimde, elleriyle daha iyi bir şey yapmasını istiyordum.

Ve bana bakışından, onun da bana aşık olduğunu anlayabiliyordum.

İkisi de büyük bir problemdi.

Yine de profesyonelden başka bir şey değildi. Dürtülerimi kontrol altına alabileceğimi biliyordum. Ava'yla ilgilenmesi anlamına geliyorsa, kaslarımdaki gerginliği atmak için her gece elimi seve seve beceririrdim. Chloe'ye olan arzumu kontrol altına almamı sağlayacaksa, puck tavşanlarının takıldığı yerel kulüp Boomer'da bir gece bile geçirebilirdim.

Onun da aynısını yapıp yapamayacağını bilmiyordum.

Ama ona güvenmememem için bana bir sebep vermemişti - henüz değil. Uygunsuz yorumlarda bulunmamış ya da bana yaklaşmamıştı. Ellerini kendine saklamıştı. Herhangi bir art niyeti varmış gibi görünmüyordu.

Acaba her zaman temas ettiğim her kadından şüphelenen bir yanım olacak mıydı?

Uğraştığım dadıları kovalamak beni kalıcı olarak mahvetmişti.

Sonunda araba yoluma girdiğimde saat neredeyse sabahın ikisiydi ve Bentley'imden inerken mücadele ettiğim yorgunluk omuzlarımda yüz kiloluk bir ağırlık gibi hissediliyordu. Kapı kodunu girdim ve kimseyi uyandırmamak için elimden geleni yaparak parmak uçlarımla içeri girdim.

İlk fark ettiğim şey evin tertemiz olduğuydu.

Ava'nın oyuncakları sayamayacağım kadar çok kez olduğu gibi bir uçtan diğer uca dizili değildi. Ve kulaklarımı karşılayan sessizliğe bakılırsa uyuyordu - çeşitli dadıların bir deplasman maçından sonra kapıdan içeri girdiğimde kucaklarında Ava ile beni karşılayarak kalbimi kazanacaklarını düşündükleri zamanların aksine.

Çantamı sabah uğraşmak üzere kapının yanına bıraktım ve antreden içeri birkaç adım atıp merdiven korkuluğunda asılı duran pankartı gördüğümde neredeyse gülümseyecektim. Mavi ve yeşil boyalı parlak sarıydı ve *üzerinde Eve hoş geldin baba yazıyordu!* Her yerinde farklı boyutlarda el izleri vardı - Şef Patel'in muhtemelen bu işe zorla sürüklendiğini bilecek kadar çeşitlilik vardı - ve bir kaleci ile bir balıkkartalının küçük sopa çizimleri.

İç çektim ama sinirlendiğim için değil.

Çünkü *rahatlamıştım*.

Mutfağa doğru ilerleyerek kendime bir bardak soğuk süt doldurdum ve yarısını içtikten sonra sersemlemiş bir halde orada dikildim. Haftanın yorgunluğu tüm ağırlığıyla üzerime çökmüştü ve iyi bir uyku çekip izin yapmak için sabırsızlanıyordum. Ava için de bir gün olmasını isterdim ama okuldan önce ve sonra onunla geçireceğim zamanı en iyi şekilde değerlendirecektim.

Gözlerim alt kattaki koridorda, mutfakta durduğum yerden zar zor görülebilen çerçeveli bir resme takıldı. Siyah beyazdı ve zihnimde mükemmel bir şekilde görmek için daha yakın olmama gerek yoktu. O kadar uzun süre bakmıştım ki görüntü hafızama kazınmıştı.

Jenny, Ava henüz üç aylıkken kucağına almış.

Jenny'nin gözlerinin altında torbalar ve saçlarında bigudiler vardı ama yine de her zamanki kadar güzeldi. Ava uyuyordu, küçük eli Jenny'nin parmağına sarılmıştı.

Fotoğrafı telefonumdan çekmiştim - çekecek kadar akıllı olduğum tek fotoğraflardan biriydi.

Ve o öldükten yaklaşık bir yıl sonra, nihayet kafamı kıçımdan çıkarmaya başladığımda bu grenli resmi bastırıp çerçevelemiştim. Kafamın diğer kısımlarını

Jenny ve benim gençliğimizin, ara sıra takılmayı seven arkadaşlar olduğumuz zamanların fotoğraflarıyla dolu.

Ava büyürken onun her yerde olduğundan emin olmak istedim, sanki kızımız onu bir şekilde üçe beş ve sekize onluklarla tanıyabilirmiş gibi.

Merdivenlerden inen karanlık bir hareket gölgesi dikkatimi duvardan çekti, kalbim boğazıma düğümlendi. Ama ben daha gerilemeden ya da elime bir silah alamadan Chloe mutfaktan gelen yumuşak ışığa doğru adım attı, yüzünde uykulu bir gülümseme vardı.

"Kazandığın için tebrikler," dedi, kabarık bornozunu daha sıkı sararken ağzını bir esneme uzattı. Hayatımda gördüğüm en tuhaf pijama pantolonunu giymişti - parlak pembe, kumaşın her yerinde tekrar eden bir desenle kediler ve kitaplar vardı - ve bornozu Barney moruydu, bu da saçlarını yüzünden uzak tutan tüylü kafa bandıyla eşleşiyordu.

Ve üzerine bir Crayola kutusu kusulmuş gibi görünse bile, yine de bir şekilde cazip görünüyordu.

Sütyen giymediğini belli eden bornozundan ya da bana doğru yürürken kalın kalçalarının o aptal pijama pantolonunu nasıl hafifçe salladığından gözlerimi alamıyordum. Makyajsız haliyle yanaklarının kızardığını rahatlıkla görebiliyor, dudaklarının rujsuz haliyle bile yumuşak bir pembe olduğunu fark edebiliyordum.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim," diye mırıldandım, o mutfağa doğru ilerlerken boğazımı temizledim.

Bana salladı. ". Saat gibi her gece bu saatlerde varoluşsal bir kriz yaşıyorum."

Ben ona göz kırparken o bir bar taburesine kaydı ve hiç gelmeyen bir açıklama daha beklemeye başladı.

"Ava bu gece seninle çok gurur duydu," dedi, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanırken. Saç bandının yerinde olduğunu hatırladığında, gergin bir gülümsemeyle kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Umarım sakıncası yoktur. Yarın oldukça kolay bir gün olacağı için bu gece uyumamasına izin verdim. Ama ders arasında onu yatmaya hazırladım ve final zili çalar çalmaz bayıldı."

" yok," diye ona güvence verdim.

"Yorgun olduğu halinden belli olmasına rağmen çok heyecanlıydı," diye devam etti Chloe, hatırladıkça gözleri doluyordu. "Sürekli

Baban gol attı! Babacık gol attı! Sanırım gülümsediğini bile gördüm."

"Saçmalık."

"Tamam, yani *gülümseme* değil," diye düzeltti. "Ama de kaşlarını daha az çattı."

Bunun üzerine burnumdan küçük bir kahkaha attım, büyük bir yudum almadan önce süt bardağımı bir o yana bir bu yana eğdim. "Evet, bir kalecinin gol atması pek sık rastlanan bir şey değil. Ama son dakikalarda kaleyi boş bırakıyorlar." Omuz silktim.

"Evet. Ava bana bunu açıklamak zorunda kaldı bu arada," dedi. "Hâlâ tam olarak anladığımdan emin değilim. Hokey hiç mantıklı gelmiyor."

"Hey şimdi, evimde küfretmek yok."

Kıkırdadı, bakışları onları izlemek için kayarken ellerini adanın üzerinde birleştirdi. Parmak eklemlerini kırdı ve sessizlik üzerimize çökerken parmaklarını sıkmaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için. Ev harika görünüyor ve metin güncellemeleri çok takdir edildi."

"Sanki bunlar bebek bakıcısı olmanın asgari gereklilikleri değilmiş gibi davranıyorsun," dedi sırıtarak.

"Çıta çok düşük Bayan Knott."

Adını böyle söylediğimde teninin pembenin o güzel tonuna dönüşmesini özlemedim.

Yanağımı dilimle ve zihnimin beni umutsuzca sürmek istediği yola sokmasına izin *vermemek* için elimden geleni yaparak sütümün kalanını içtim, ellerimi soğuk granit tezgâha koydum ve düşünmeye başladım.

"Lafı dolandırma konusunda pek iyi değilimdir," dedim bir süre sonra. "Bu yüzden... Sadece söyleyeceğim." Gözlerimi onunkilere diktim. "Seni işe almak istiyorum. Kalıcı olarak. Ve buraya taşınmanı istiyorum."

Kaşları o kadar havaya kalktı ki, mor saç bandı yerinden oynadı.

"Bunun geçici bir şey olduğunu söylediğimi biliyorum," dedim ve o konuşmadan önce elimi kaldırdım. "Ama... Sadece son bir haftada üzerimden ne kadar büyük bir baskı kaldırdığınızı anlatamam. Dürüst olacağım, yerime birini aramaya başlamadım bile. Ve dürüst olmak gerekirse, birini istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Bu sözler karşısında yutkundu ve ben de boğazımı temizleyerek ayağa kalktım ve boynumdaki hayali bir kaşıntıyı kaşımaya başladım.

"Bunun senin için büyük bir değişiklik olacağının farkındayım. Senden işini bırakmanı falan beklemiyorum - işini sevdiğini biliyorum. Ama burada yaşamak pazarlığa açık olmayan tek kısım. Programıma göre, sana her zaman burada ihtiyacım var.

Zaman. Maaş çekinize ek olarak şu anki evinizin kirasını da seve seve öderim. Temizlikten sorumlu olmayacaksınız, ancak bu sefer bunu üstlendiğiniz için sizi takdir ediyorum. Haftada bir gelen bir temizlikçimiz var. Ve kendine ait bir yerin olacak," diye ekledim hemen. "Havuz evinde küvetli bir ebeveyn banyosunun yanı sıra mini bir mutfak da var."

Konuşmayı kestim, sonra başka bir şey eklemek için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Ona kendi cevabını vermesi için zaman tanımalıydım - evet demesini sağlamak için aklıma gelen tüm avantajları sıralamaya devam istesem bile.

Havuz evinde büyük bir dolap vardır.

Tuhaf el sanatlarınız için evin istediğiniz bölümünü kullanabilirsiniz. Yeni bir araba ister misin? Ben alırım.

Sessiz kalmak beni öldürüyordu, özellikle de Chloe cevap vermeden konuşmaya devam ettikçe. O anda odaklanabildiğim tek şey onun sinirsel tikleriydi - parmak eklemlerinin , saçlarıyla oynaması, bacak bacak üstüne atması.

Aslında *o kadar* dikkat dağıtıcıydılar ki, daha sonra olanlara engel olamadım.

Ona doğru ilerlediğimi fark etmemiştim, ta ki elim ileri fırlayıp onunkini kapayana kadar.

Tenimiz birbirine değdiği anda içimde keskin ve elektrikli bir sıcaklık dalgalandı. Sanki bir kaplıcaya girmiş gibiydim, vücudumdaki her hücre bu müthiş his karşısında şarkı söylüyordu.

İçinde kolayca kaybolabileceğiniz türden bir kız olduğunu o anda anlamıştım.

Chloe durdu, gözleri ona dokunduğum yerdeydi, sonra bakışlarını yavaşça benimkilere dikti.

"İyi misin?" Ben sordum.

Kelimeler boğazımdan kuru ve boğuk bir şekilde çıkıyordu ama elim sakin ve emindi, başparmağım bilek kemiğini yumuşatıyordu.

Yutkundu, yanakları şimdi domates kırmızısıydı. "Özür dilerim-"

"Özür dileme," diye emrettim. "Sadece... seni bu kadar geren şeyin ben olmadığımı söyle."

"Yalan söylemek gibi bir alışkanlığım yok Bay Perry."

Bu sıcaklık her şeyi kapsayan bir seviyeye yükseldi, ama ona olan bağlılığımı kaldırmadım.

"Ama," diye ekledi nazlı bir gülümseme ve omuz silkme ile. "Dürüst olmak gerekirse, neredeyse her şey beni geriyor. Ya da en azından böyle şeyler yapmama neden oluyor." Elini benimkinden çekti ve ellerini çapraz bacaklarının arasına sıkıca sokup orada tutmadan önce bileklerini kırıp birkaç parmağını oynatarak gösterdi.

"Söylemene gerek yok-"

"Kabul ediyorum," diye araya girdi.

Kaşlarımı çattığımda, bakışlarımı yakalamak için başını eğdi ve omurgasını düzeltirken bakışlarını tuttu.

"Burada olmak istiyorum. Bu fırsatı istiyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. "Açık konuşmam gerekirse, gittiğin süre boyunca eve gelip bana başka birini bulduğunu söyleyeceğini düşünerek çok endişelendim."

Buna neredeyse gülecektim ama benim için bu, burnumdan bir hava üflemek ve sıkı omuzlarımın hafifçe gevşemesi şeklinde tezahür etti.

"İşimi engellemeyecek," diye beni temin etti. "Ama... kiramı ödediğin için kendimi çok kötü hissederim."

"Yapma," dedim hemen. "Kendi alanını korumanı istiyorum."

"Beni kovarsan diye mi?" diye alay etti.

Cevap vermedim - ama dürüst olmak gerekirse.... *evet*, tam olarak düşündüğüm şey buydu. Şu anda Chloe harikaydı. Ama diğer dadıların da harika olduğunu düşünmüştüm.

Bu noktada güven ölçerim sürekli olarak eksi birde takılı kalmıştı.

Cevap vermeyince Chloe kıkırdadı, bar taburesinden kayarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ellerini, kontrol edilmediklerinde yapacaklarından korkuyormuş gibi sıkıca yarıklara soktu.

"Ne zaman istiyorsun?" "Bu hafta sonu ideal olur."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ama sonra başını salladı. "Sanırım bunu gerçekleştirebiliriz. Oh, ama kesinlikle pazarlık konusu olmayan *bir* şartım var."

"Adını söyle."

Sırıttı, bana biraz daha yaklaştı - burun deliklerimin alevlenmesine yetecek kadar, ellerim uzanıp ona tekrar dokunma isteğiyle esnedi.

"O havuz evinde yaşayan tek kişi ben ."

Duygularımı belli etmemeye çalışarak kaşlarımı kaldırdım ama farkına vardığım anda bu neredeyse imkânsız hale geldi.

Yani bir erkek arkadaşı varmış.

Belki o kadar yeniydi ki daha önce bana söylemek istemedi ya da belki de buna ihtiyacı olduğunu hissetmedi ama artık burada kalacağını bildiğine göre başka seçeneği yoktu.

Kıskançlığın omurgamı yalaması kesinlikle hiç mantıklı değildi. Onu *istemiyordum* - o şekilde değil. Ava'ya bakacak ve beni rahat bırakacak güvenilir, ilgisiz bir dadı istiyordum.

Ve yine de...

Boğazımı temizledim. "Bu sorun olmaz." "Oh,

emin misin?" Chloe sırıtarak sordu.

Bornozunun cebindeki telefonuna uzandı ve ekranı bana doğru tuttu.

Ve onun güldüğü yerde ben inledim - bunun tahmin ettiğimden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değildim.

Elindeki aynaya benzeyen ekrandan bana bakan üç pislik kedi vardı.

CHAPTER 9

Tam Olarak Sıfır Faiz

Chloe

Hafta sonu kutular ve yardım elleriyle dolu bir kasırga gibi geçti, hem Cuma Pazar günleri ise Will ve takım arkadaşlarının antrenmanları ya da maçları olmadığı zamanlarda benim için kutuları taşımasıyla geçti.

Programları çılgıncaydı. Boston maçından sonra Cuma günü izinliydi ve ardından Cumartesi günü deplasmandaki maçları için uçtular. Pazar sabahı döndüler ve maçtan ve seyahatten sonra bile antrenman yapmaya devam ettiler.

Neden benim istediği anlaşılıyordu. Bırakın beş yaşında bir çocuğu, böyle bir programla kendine nasıl bakabilirdi ki?

Boşaltma işine yardım etmeye çalışıyordum ama bir kutuyu elime alır almaz iri yarı bir hokey oyuncusu hemen onu benden alıyordu - genellikle göz kırparak, sırıtarak ve rahatlamam gerektiğine dair güvence vererek.

Maven ile nişanlı olduğunu hatırladığım Vince Tanev de oradaydı. Jaxson Brittain de yardım ediyordu ve Vince'in kız kardeşi Grace ile çıktığını öğrendim. Ama görünüşe göre Grace seyahat etmeyi seviyordu ve bu yüzden Maven ve Livia Pazar öğleden sonra büyük bir şarap, peynir ve meyve sepetiyle geldiklerinde Grace onlara eşlik etmedi.

"Tamam, Will seni havuz evine taşıyacağını söylediğinde endişelenmiştim," dedi Maven sepeti mutfak tezgahının üzerine koyarken. Takdirle etrafına bakındı. "Ama burası daha çok bir çatı katı gibi."

"Çok fazla," diye onayladım, Vince'in bana nereye gittiğini sorduktan sonra yatak odasına bir kutu daha atmasını izlerken kollarımı öyle sıkı sarmıştım ki deli gömleği gibi hissetmiştim. Maven'ın yanağına bir öpücük konduracak kadar uzun süre durduğumuz yere uğradı ama Maven onu uzaklaştırdı.

Livia kıçını granitin üzerine koyarak, "Cehennem gibi," diye karşı çıktı. "Onun kıçını kurtarıyorsun. Yerinde olsam de altın kart isterdim. Ve belki bir G-Wagon."

Maven güldü ve ben de boynumu kırdım, sonra ikisi de yüksek sesle başlarını bana doğru çevirince kızardım.

Tanrım, çok beceriksizdim.

"Dinle, bildiğim bir şey varsa o da bu takıma dahil olmaya başladığında kendini kolayca kaybedebileceğin," dedi Maven, bana yaklaşırken gözleri yumuşaktı. Bir eli kolumu sıkmak için uzandı. "Yani Livia ve ben seni kurtarmak için her zaman buradayız."

"Haftaya kızlar gecesiyle başlıyoruz," diye ekledi Livia tezgahtan atlarken. "Bu kaltak beni kendin yap düğün işlerine soktu ki müstakbel kocasının ne kadar para kazandığı düşünüldüğünde bu tam bir saçmalık."

"Eğlenceli olacak ve bunu sen de biliyorsun," diye alay etti Maven.

Livia alay etti. "Bir mandal ve bir şişe kayganlaştırıcı içermeyen hiçbir şeye *eğlence* diyemezsin, kanka."

"Liv!"

Maven onu azarlamaya çalıştı ama Livia bana göz kırparken gülmekten yerlere yatmıştı. Kendimi tutamadım - bir gülümseme patlattım.

Kimdi bu kızlar? Onları çoktan

sevmiştim.

"Her neyse, bu işkenceye tek başıma katlanmayacağım. Grace'in de şehirde olması , bu yüzden ikinizi de yanımda götürüyorum," dedi Livia, süzülerek yanımdan geçerken beni işaret ederek. "Detayları sana mesaj atarız."

Kapıdan çıktı, yolda kedi ağacımda taşınan hokey oyuncularından birine sataştı.

Maven gittiğinde bana gülümsedi. "Numaranı Will'den aldım.

Seni grup mesajımıza ekleyeceğim.

Tamam mı?" Başımı salladım.

"Tamam."

"Gitmem gerek. Bu çocukların arkalarını temizlediklerinden emin ol," dedi.

"Ve hey, Chloe?"

"Öyle mi?"

"Ailemize hoş geldiniz. Biraz deliyiz ama söz veriyorum eğlenceliyiz."

Bu yorum karşısında, *aile* kelimesi karşısında kalbimin nasıl genişlediğini anlatamam. Ona teşekkür ettim ve sonra bir prenses el sallamasıyla kapıdan çıktı, stilettolarıyla benim başarmamın imkânsız olduğu zarif bir şekilde yürüyordu.

Pazar gününün geri kalanı bulanıktı.

O kadar fazla eşya toplamamıştım - en azından ben öyle düşünmüyordum. Yine de, yerleşmesi gereken üç kedi ve evimden eşyalarımı taşımak için kısıtlı zamanım vardı.

Will'in antrenmanları ve maçları arasında gözümü kırpmışım ve hafta sonu bitmiş gibi hissettim.

O akşam Ava yattıktan sonra *Bilmeniz Gereken Şeyler* podcast'inin tembel hayvanlarla ilgili bir bölümünü açtım ve bavulları açıp düzenlemeye başladım.

Maven haklıydı. Havuz evi daha çok bir *ev* gibiydi ve şu anda kiraladığım evin en az iki katı büyüklüğündeydi. Ana yaşam alanı, lekeli kızılağaç tavanı ve cilalı beton zeminiyle oldukça genişti. Pelüş halılar, Will'in seçmediğinden emin olduğum yastıklarla dolu devasa krem rengi kanepe, rahat bir elektrikli şömine ve yeni patronum büyüklüğündeki hokey oyuncularına uygun iki büyük boy deri sandalyeyle birlikte alanı sıcak tutuyordu.

Yaşam alanı, lacivert dolapları, altın rengi donanımı ve beyaz mermer mutfak adasıyla bir dergiden fırlamış gibi görünen yemek alanına ve mutfağa açılıyordu. Nacho o adada çoktan kendini evinde hissetmişti, yayılmış ve kuyruğunu sallayarak en sevdiğim çay fincanlarından birkaçını açmamı izliyordu.

Pepper hareketsiz oturamayacak kadar keşfetmekle meşguldü. Havuza açılan devasa cam kapılara dikkat etmem gerekiyordu. Ne kadar güzel olsalar da, yaramaz kedilerime şanslarını denemeleri için yalvarıyorlardı - ben kapatmaya fırsat bulamadan bacaklarımın arasından geçip o kapıdan çıkıp çıkamayacaklarını görmek için.

Şüphesiz ilk deneyen Pepper olacaktı. Şöminenin üzerindeki şömineye nasıl tırmanacağını ve Will'in bana istediğim her şeyi koyabileceğimi söylediği boş raflara nasıl tırmanacağını çoktan . Hangi kitapların ve sanat malzemelerinin nereye konulacağını planlamaya başlamıştım bile.

Öte yandan Hindistan cevizi hâlâ bir yerlerde saklanıyordu - muhtemelen muhteşem büyüklükteki yatağın altında. Yeni yatak odamdan her geçişimde durur ve yatağı görünce rüya gibi bir iç çekerdim. Hafızalı süngerden yapılmıştı ve pahalı nevresimleriyle sanki bir bulutun üzerinde uyuyormuşum gibi hissettiriyordu.

Akşam geçip giderken eşyalarımı yerleştirmek rahatlatıcı olduğu kadar tuhaf da hissettiriyordu. Havuzlu evle, Will ve Ava'yla ilgili bir şey bana doğal geliyordu... Sanki onlar zaten ailemdi ve yüzlerce kez ziyaret etmiştim.

Öte yandan, bununla ilgili her şey de inanılmaz derecede rahatsız edici hissettirdi.

Karmaşık duygularımı ayırt etmeye çalışıyordum ki telefonum çaldı, ekranda annemin resmiyle birlikte bir FaceTime isteği geldi.

çekip Tanrı'ya sessiz bir dua ettikten sonra telefonumu mutfak adasındaki dev mumlardan birine dayadım ve bara oturup aramayı cevaplamak için yeşil tuşa bastım. Her zaman olduğu gibi anneme ve büyükanneme her gün mesaj atıyordum - bu da durumumdan haberdar oldukları anlamına geliyordu.

Güncellenmiş... ama tam olarak mutlu değil. "Yorgun görünüyorsun."

Dudaklarımı düzleştirdim ama gülümsemeyi başardım. "Merhaba anne. Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Yorgun görünüyorsun. O adam sana hiç yardım etmiyor mu?" Büyükanne annemin arkasından başını uzatarak araya girdi. "Tipik."

Annem başını sallayarak, "Bahse girerim o büyük, süslü malikanesinde karnını doyurup spor maçlarını izliyordur," diye ekledi.

"Bay Perry muhtemelen uyuyordur," diye ikisini de azarladım. "Sabah antrenmanı var ve genellikle okuldan önce Ava'yla vakit geçirmek için erken kalkıyor. Ayrıca ekibinin yarısının taşınmama yardım ettiğini ve benim tek bir kutu bile kaldırmadığımı bilmenizi isterim."

Annem ve büyükannem birbirlerine baktılar, dudakları düzleşti ve aynı anda göğüslerinden küçük bir onaylamama mırıltısı çıktı. Şu anda bir şüphe senfonisi gibi senkronize olmuşlardı.

Bir adam benim için altından bir sokak döşese bile fark etmezdi. Onların gözünde o hâlâ bir erkek, dolayısıyla da bir baş belası olurdu.

Soluk, ay ışığı tenimizden dudaklarımızın yumuşak, mercan pembesi rengine kadar telefonumun ekranına yansıyan benzerliklerimizi görmek çok kolaydı. Annem babasının koyu kahverengi saçlarına sahipken, ben büyükannemle aynı bakır tonuna sahiptim - gerçi şimdi boyatmasa onunki de beyazlayacaktı. Üçümüz de aynı kalın, koyu kirpiklere ve geniş kahverengi gözlere sahiptik. Büyükannemin kaşları astarla çizdiği zamanlar dışında neredeyse yok denecek kadar incelmişti ama anneminkiler hala benimkiler kadar kalın ve gürdü. Büyükannem minyon ve zayıftı ama annem tıpkı benim gibi kıvrımlıydı, onun yüzü yuvarlak ve yumuşaktı, büyükanneminki ise sert ve köşeliydi.

"Rummy bu gece nasıldı?" Ben sordum.

Büyükanne kaşlarını kaldırarak, "Bizi iptal etmeseydin bilirdin," dedi. "Genevieve'den oynamasını istemek zorunda kaldık."

Annem ürperdi. "O kadın hakkında ne hissettiğimi *biliyorsun*."

Evet. Evet, biliyordum. Aslında, küçük yaşlılar topluluğundaki herkesin annemin Genevieve hakkında ne hissettiğini bildiğinden oldukça emindim. Annemin en iyi yaptığı şey, ruh halini yanıp sönen bir neon tabela gibi yüzüne yansıtmaktı. O ya da büyükannem hiç gülümsemezdi, sadece bu gülümsemeler her zaman dostça değildi - ve eğer sizi önemsemiyorlarsa, bunu bilirdiniz.

"Bu gece valizimi boşaltmam gerektiğini anlayışla karşıladığınız için teşekkür ederim," dedim. Kelimeler ağzımdan çıkarken biraz daha dik durdum ve özür dilemediğim için kendimle gurur duydum. Genelde böyle yapardım.

Annem geçmişimi incelerken büyükannem kıkırdadı, elini salladı ve kareden çıktı.

"Güzel görünüyor," diye yorum yaptı. "O adamın istemediğin zaman içeri giremeyeceğinden emin olmak için kilitleri kontrol ettin mi?"

"Anne," diye inledim burnumun kenarını sıkarak. "On beşinci kez söylüyorum, Bay Perry bir beyefendi ve bir baba. Bana karşı saygılı olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Mm-hmm, ve eminim bu seni yatağına almak için yaptığı ana planın bir parçası değildir."

Yanaklarım alev alev yandı ve başımı sallayarak ellerimle yüzümü kapattım.

"Biz daha iyi biliriz," diye seslendi büyükanne paylaştıkları küçük evin bir yerinden. "Dikkatli ol, Chloe May. İsteyeceğin son şey hamile kalmaktır. Büyükannenin sana aldığı biber gazı hâlâ sende, değil mi? Ve sınıftaki hareketleri hatırlıyorsun değil mi?"

"Her zaman kasıklarına saldır," diye ekledi annem. "Ya da size arkadan gelirse, tüm gücünüzle ayağına vurun. Bu sadece-"

"Bir kemiği kırmak için 20 pound basınç," diye iç çekerek onun için bitirdim. "Evet, biliyorum. Ve evet, biber gazım da var büyükanne, ama ikisini de kullanmama gerek kalmayacak. Çünkü Will Perry *iyi bir adam*, bana harika bir iş, harika bir maaş ve yaşamak için güzel bir yer veriyor."

Hâlâ bu fikre ikna olmuş gibi görünmüyorlardı ve birbirlerine bakışları da bana bunu söylüyordu. Ama bilmedikleri şey, bu işi kabul etmenin onlar için her zaman yapmak istediğim bir şeyi yapabileceğim anlamına geldiğiydi.

Borçlarını ödeyin.

Ailemizde üniversiteye giden ilk kadın olarak üzerimde yeterince baskı vardı. Annem ve büyükannemin bunu yapabilmem için bir yığın kredi aldıkları gerçeğini de ekleyince, bu baskının bir de suçluluk duygusu ekleniyordu.

Onlardan değildi. Her zaman yardım etmekten *memnun* olduklarını söylerlerdi. Paraya neden ihtiyaçları olsun ki, diye mırıldanırdı büyükannem. Ama saklamaya çalıştıkları stresi gördüm. Benim uyuduğumu düşündüklerinde, faturalarını ödemekte zorlandıklarında ya da sürekli gelen kredi ödemelerinin ertelenmesini istediklerinde mutfaklarında yaptıkları birçok konuşmaya kulak misafiri oldum.

Yıllar boyunca benim için çok fazla fedakârlıkta bulunmuşlar, eşleri onları terk ettiğinde beni ebeveyn olarak yetiştirmek için bir araya gelmişlerdi.

Biz bir üçlüydük. Onları o kadar çok seviyordum ki çok düşündüğümde gözlerim doluyordu.

Neyse ki sohbet, erkeklerden nefret eden yorumlarından okulun nasıl olduğunu sormalarına ve Bingo salonundaki son dedikodular hakkında beni bilgilendirmelerine dönüştü. Yaklaşık yarım saat sonra, eşyalarımı yerleştirmeyi bitirmek ve ertesi gün okul için biraz uyumak istediğimi bahane ederek görüşmeyi tamamlamaya başladım.

Benim için endişelendiklerini biliyordum. Açıkça söylemeseler bile, içlerinde bir parçanın başımı belaya sokacağımdan endişe ettiğini biliyordum.

Ama onlara göstereceğim. Onları gururlandırırdım.

Para biriktirirdim. Kendi öğrenci kredilerimi ödeyecektim. Ve bu iş sona erdikten çok sonra bile, eğer öyle bir şey olursa, kendimi geçindirmek için para biriktirirdim.

Onaylarının benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ve görüşmeyi sonlandırırken bunun üzerinde durmamaya çalıştım. Sonunda bitkin düşmüştüm ve eşyalarımı gerektiği kadar yerleştirdikten sonra iç çekerek bulut gibi yeni yatağıma tırmandım...

Ve sadece birkaç saat uyuduktan sonra tekrar uyandım.

Bu benim için normaldi. Yatağın ne kadar rahat olduğu önemli değildi. Tuvaleti kullanmak için uyandığımda beynim hızla çalışmaya başlıyordu.

Kendimi tekrar uyutmanın anahtarını biliyordum. Evin etrafında küçük bir yürüyüşe çıkmam ve bir şeyler atıştırmam gerekiyordu. Ne yazık ki yanımda hiç yiyecek getirmemiştim ve henüz kendim için alışveriş yapmamıştım. Şef Patel beni çoktan şımartmış, yemek konusunda endişelenmeme *gerek bırakmamıştı*.

Maven'ın getirdiği bir şişe şarap çok cazipti ama ihtiyacım olan son şey akşamdan kalma olmak ya da Will için resmi olarak çalışmaya başladığım ilk sabah hâlâ sarhoş olmaktı. Ve ne yazık ki peynir de şu anda tatlı krizime çare olmayacaktı.

Pijamalarımın üzerine bornozumu geçirerek sessizce havuz evinden çıktım ve havuzun etrafında birkaç kez yürüdüm, Ocak havası sıcak yanaklarımı serinletti. Muhteşem havuzu çevreleyen güvenlik kapısına bakıp gülümsedim. Elbette Will bunu da düşünmüştü, çoğu iç mimarın "estetik" olarak adlandırdığı şeyi bozmak anlamına gelse bile Ava'yı korumayı. O her şeyden önce bir babaydı.

Bu kadar sıcak olması hiç adil değildi.

Adım attıkça midem guruldamaya devam etti, iştahım biraz şeker bulmam konusunda ısrarcıydı. Fıstık ezmeli kraker var mı diye çantamı karıştırmayı düşünüyordum ki ana evin mutfağının ışığı yandı ve havuzun üzerine sıcak bir parıltı yayıldı.

Sonra Will'in gölgesini gördüm ve gülümseyerek sürgülü cam kapıya doğru ilerledim. Herhangi bir şey için içeri girmem gerekirse diye kapıyı kilitlememişti ama kapıyı kaydırarak açtığımda yine de biraz sıçradı, eliyle buzdolabının kolunu sıkıca kavradı.

Benim olduğumu anlayınca biraz rahatladı ama kaşlarının çatılması gece geç saatlerde yaşadığım endişeyi hafifletmedi. Buzdolabından bir galon süt çıkarırken çıkardığı iç çekiş de pek hoş karşılandığımı hissettirmedi.

Adamı anlamak, Viktorya dönemine ait bir büstiyer elbisenin dikiş yöntemini anlamaktan daha zordu.

Taşınmamı isteyen oydu. Bunu istediğini söyleyen oydu. Yine de tüm hafta sonu boyunca sanki en büyük rahatsızlık benmişim gibi homurdanıp durdu.

"Ah, yine karşılaştık," diye takıldım mutfağa girip adadaki tanıdık yerimi alırken. "Ama bu sefer deplasmandan dönmüyorsun. Sakın bana senin de gece yarısı varoluşsal krizlerin olduğunu söyleme?"

Will homurdanarak dolaptan bir bardak almadan önce bana baktı. Kaşlarını kaldırarak sessiz bir soruyla bardağın birini bana doğru tuttu ama ben başımı salladım.

"Ben gecenin bu saatinde daha çok atıştırmalık seven bir kızım," dedim. "Kurabiyen var mı?"

Will kilerden bir paket Oreo almadan önce uzun bir süre bana baktı. Önüme koydu ve ben de paketi yırtıp açmadan ve bir tanesini ağzıma atmadan önce hiç de kadınsı olmayan bir onaylama iniltisi çıkardım.

Will bana başını sallayınca, "Ee," dedim. "Ben buradayım diye fikrini mi değiştiriyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Bunu neden sordun ki?"

"Oh, sadece son iki gündür bana ölümcül bakışlar atmakla burada huysuz bir ayı gibi tepinmek arasında gidip geldiğin için," dedim omuz silkerek ve paketten bir kurabiye daha aldım. Süte batırmayı düşündüm ama sabah ders vermem gerektiği için elime zarar daha iyi olacağını düşündüm.

Will bir iç çekti ve küçük bir yudum almadan önce elindeki bardağa baktı. "Özür dilerim," dedi. "Sorun sen değilsin, sadece..."

Sessizliğe gömüldü, çenesi nasıl söyleyeceğinden emin olmadığı kelimeleri çiğniyormuş gibi çalışıyordu.

Gözleri tekrar yukarı kayarak benimkilerle buluştuğunda, neredeyse yuttuğum kurabiyeyi boğazıma dizmeme neden olacak bir kırılganlıkla, kederle doluydu.

"Tüm bunların benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

Bunun ne anlama geldiğini detaylandırmasına gerek yoktu. Yüzünün her satırında yazıyordu.

Bu zavallı adam, bekâr bir baba olmanın yanı sıra yüksek performanslı bir atlet olmakla da mücadele ediyordu ve bir yandan da stresini daha da artıran üzgün dadılar için bir katalog karıştırıyordu.

Bahse girerim ne kadar dayanacağımı merak ediyordu, tekrar başa dönmeden önce bana ne kadar güvenebileceğini merak ediyordu.

Çiğnemeyi bıraktım, yutkunmadan ve başımı sallamadan önce bir an bakışlarını tuttum. "Sanırım şimdi o sütü alacağım."

Bana bir bardak doldurdu ve tekrar bakışlarını bulmadan önce boğazımdaki kuru kurabiyeyi yıkadım. Aynı anda hem yorgun hem de yıkıcı derecede yakışıklı görünebilmesi hiç de adil olmayan bir sihir numarasıydı. Her nasılsa, gözlerinin altındaki torbalar onu daha cazip hale getiriyordu. Uzun saçlarının ensesinde bir saç bandıyla yarı tutturulmuş ve elini saçlarında gezdirdiğini tahmin ettiğim şeyle yarı karıştırılmış haliyle birleştiğinde, bir iç çamaşırı reklamı için para ödenmiş bir model gibi görünüyordu.

En azından pijama pantolonu ve beyaz bir tişört giyiyordu.

Üstsüz olsaydı muhtemelen bayılırdım.

"Zor olduğu için özür dilerim," dedim sonunda tekrar konuşabildiğimde. "Ama... umarım bu her şeyin daha kolay olmasının başlangıcı olur. Umarım üzerimdeki baskıyı biraz olsun azaltmaya yardımcı olabilirim."

Başını salladı, gözleri tekrar ellerini buldu. "Yani... gece yarısı varoluşsal kriz, ha?" Bana tekrar baktığında bir kaşını kaldırdı. "Bu her gece olan bir şey mi?"

"Ona yakın. Bazen birkaç gün uyuyamadığım oluyor ama bu nadiren oluyor." "Peki seni uyanık tutan şey nedir?"

"Bilirsiniz işte, Dünya'daki kum tanelerinden daha fazla yıldızın bulunduğu bir evrende, uzayda yüzen küçük bir yaşam misketi olduğumuzu düşünmek."

"Hepsi bu mu?"

"Ve yirmi altı yaşında, bekar, üç kedisi olan, hiç gerçek arkadaşı olmayan ve kendini işine adamış, dışarı çıkmaya ya da erkeklerle konuşmaya hiç ilgi duymayan biri olarak kimseyle tanışma şansı olmayan biri olduğumu."

Bu son itiraf karşısında neredeyse sütünü tükürüyordu ve sonra birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, ağzını açıp tekrar kapatmadan önce bileğinin tersiyle ağzını sildi.

"Sen sordun," dedim gülümseyerek ve sonra bir kurabiyeyi daha sütüme batırdım ve omuz silkerek hepsini ağzıma attım.

"Yirmi altı yaşındaymış gibi davranıyorsun."

"Yaşlı olduğunu söylemiyorum," diye karşı çıktım. "Sadece bu yaşta bir kocam olmasa bile ciddi bir erkek arkadaşım olabileceğini ama bunun yerine üç kedim olduğunu söylüyorum."

Bunun üzerine burnunu kırıştırdı, bu da beni kıkırdattı.

"Neden dışarı çıkmıyorsun?"

"Çünkü berbat bir şey," dedim gülerek ve kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Hadi ama. Sen de bu gerçeği bilen biri gibi görünüyorsun. Takım arkadaşların maçtan sonra dışarı çıktığında sen de onlara katılıyor musun?"

"Kesinlikle hayır." "Gördün mü?"

"Ama ben bir babayım," diye belirtti.

"Ben evcimen biriyim," dedim omuz silkerek. "Bilmiyorum. Sadece... Hoşuma gitmiyor. Büyük insan kalabalığından ya da terli ve sarhoş yabancıların üstüme üstüme gelmesinden hoşlanmıyorum. Bir barın ya da kulübün ortasında ışıklar yanıp sönerken ve müzik çalarken durmayı eğlenceli bulmuyorum. Gürültüden bağırarak konuşmaya çalışmak mı?" Tüylerim diken diken oldu. "Hayır, teşekkürler."

Will, "Bazı iyi noktalara değindin," diye kabul etti.

"Evde olmayı seviyorum. Ev... güzel," dedim gülümseyerek. "Sıcacık. Dikiş dikmeyi, puzzle yapmayı ya da harika bir kitap okurken kedilerimle takılmayı seviyorum."

"O zaman belki de arkadaşlarınla bir gece geçirmelisin."

"Tabii ki. Ama bu buluşma konusunda pek yardımcı olmuyor, değil mi? Hinge'den bir adamdan ilk buluşmamız için evime gelmesini isteyemem. En azından ölüm ya da kaçırılma riski olmadan."

Bu onun yüzünü taş gibi sertleştirdi, sanki kıskanç bir erkek arkadaş ile aşırı korumacı bir baba arasında bir şeydi. İkisinin de gerçekte neye benzediğini bildiğimden değil - ama hayal edebiliyordum.

"Her neyse, sorun değil," diyerek onu başından savdım. "Anksiyete garip şekillerde kendini gösterir. Aslında böyle iyiyim. Yaklaşık bir saat içinde sakinleşeceğim, karnım şekerle dolacak ve hemen uyuyacağım."

Will bana sırıttı - evet, *sırıttı* - ve dudaklarının o hafif kıvrımını görmek kalçalarımın birbirine kenetlenmesine neden oldu.

Gözleri yavaşça üzerimde gezindiğinde neredeyse yanıyordum.

Gözlemini hiç aceleye getirmedi, bundan hiç utanmıyor gibiydi. Acele etmedi, bakışları çıplak tenimin bir parçasının göründüğü her noktada oyalandı, sanki bütün gece bana bakacakmış ve bunu yaparak geçirmeye niyetliymiş gibi.

"Karınız için üzgünüm."

Bu onun bakışlarını benimkilere çevirdi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Az önce bunu mu söyledim?!

Bazen ağzım beynimden önce hareket ederdi ve şimdi gergin bir şekilde kıpırdanıyor ve bu cümleyi daha az garip ve kaba hale getirecek bir şey eklemeye çalışıyordum.

Elim boş döndüm.

"Yani, işlerin zor olduğunu söylediğini biliyorum," diye kekeledim sonunda, boynum altını eritecek kadar sıcaktı. Kolyemle oynadım, onu tenimden kopardım ve sanki gerçekten tenimde eriyeceğinden korkuyormuşum gibi tılsımı zincir boyunca gezdirdim. "Dadılarla. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum ve ben..." Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

Gözlerimi sımsıkı kapadım, önce birini sonra diğerini açtım.

Will sadece bakışlarımı tuttu, yüzünde hiçbir duygu yoktu. "Teşekkür ederim," dedi sonunda.

"biriydi?" *Aman*

Tanrım, Chloe. Kes

şunu. Konuşmayı kes.

Will, çenesindeki kaşıntıyı ovuşturarak boynunu bir o yana bir yana kırdı. Bakışları şimdi mutfak adasına odaklanmıştı, tıpkı düşünceleri gibi

çok uzaktaydı.

"Vahşi," diye cevap verdi sonunda ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Jenny kesinlikle vahşiydi. Özgür bir ruhtu, kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamazdı. Sevdiği şeyleri sever, nefret ettiği şeylerden nefret ederdi. Barda ilk dans eden ya da gece yarısından sonra çırılçıplak okyanusa atlayan oydu."

Nedenini bilmiyordum ama göğsüm gerildi, bir tutam kıskançlık beni şaşırttı. Ondan bahsederkenki bakışı, her kadının hakkında konuşulmasını hayal edeceği şekildeydi, sanki onun tüm dünyası oymuş gibiydi.

Ayrıca sesi havalı geliyordu - ve ben hiç de havalı değildim.

Karşılaştırma canavarı, zihinsel olarak onu tokatlayıp uzaklaştırmadan ve gerçek üzüntü onun yerini almadan önce sadece bir anlığına etrafta dolaştı.

Bu adam karısını, çocuğunun annesini kaybetti.

"Nasıl tanıştınız?"

Will'in kaşları bir kalkıp bir iniyor, sanki bu anıya kendi kendine gülüyordu. "Üniversitedeki bir kız öğrenci yurdu partisinde. Oradan nefret ederdin," diye ekledi kaşlarının altından bir bakışla. "Her yerde terli, sarhoş insanlar."

Gülümsedim.

"Birkaç takım arkadaşımla birlikte gittim ve içeri girer girmez beni kolumdan tutup çekim yapmaya sürükledi."

Bu beni şaşırttı, çünkü artık içki içmiyordu. En azından ben onu içerken görmemiştim ve o ilk akşam yemekte evde şarap olmadığını öğrendim.

O zamanlar farklı olduğunu tahmin etmiştim. "İlk görüşte aşk mı?" Tahmin ettim.

"Aslında hiç de değil. Biz sadece arkadaştık. En iyi arkadaşlardık," diye açıkladı. "Üniversitede bir iki kez takıldık ama ciddi bir şey değildi. Ertesi gün hep gülüp geçerdik. Tampa organizasyonunda NHL kariyerime başlamak için üniversiteden ayrıldığımda, birbirimizi bir daha göreceğimizi düşünmüyorduk. Ama yaklaşık bir yıl sonra St. Pete'den bir iş teklifi aldı. Buraya taşındı, takılmaya başladık, olaylar birbirini izledi ve kendimizi yatakta bulduk... ve sonra hamile kaldı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Bunu* beklemiyordum.

"Bana söylediğinde inanamadım ama garip bir şekilde ikimiz de üzülmedik. Sadece şöyle düşünüyorduk... tamam, sanırım bunu yapıyoruz. Birkaç hafta sonra evlendik, sahilde küçük bir törenle."

Boğazını temizledi, daha dik durdu ve elindeki boş bardağa baktı.

"Bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum." "Çünkü ben sordum."

Kaşlarını kaldırdı ama sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Bu ifadeyle ne demek istediğini, bu kadar çok konuşmaya alışık olmadığını anladım. Belki de hiç.

Onunla konuşmak istediğini bilmek beni olması gerekenden daha fazla heyecanlandırdı.

Ben.

Ama sessizlik uzadıkça, o kadar çok merak ettim ki konuşma bitmişti. Tam son sütümü içmek üzereydim ki tekrar konuşmaya başladı.

"Birbirimizi seviyorduk ama geleneksel şekilde değil. Birlikte eğlendik. Birbirimize saygı duyuyorduk. Ve iyi ebeveynler olacağımızı biliyorduk." Omuz silkti. "Ben hokeyle o kadar meşguldüm ki bir eş bulmaya çalışmayı umursamıyordum ve o da benden memnun görünüyordu - en azından şimdilik. İkimizden başka kimseye mantıklı gelmiyordu," diye itiraf etti. "Ama önemli olan tek şey buydu."

"Ona ne oldu?"

Sözcükler yine içimden fırladı ve Will'in bakışları sertleşip üzerime dikilince kendi içime kıvrıldım.

"Ava'yı doğurduktan yaklaşık bir ay sonra doğum kontrolüne başladı. Doktor iyi olduğunu söyledi." Yutkundu. "Ama değildi. Bir kan pıhtılaşması yaşadı ama semptomlar o kadar hafifti ki... bir şey olduğunu gerçekten bilmiyorduk. Ta ki bir gün başı dönene ve nefes alamıyormuş gibi hissedene kadar."

Titreyen elimle dudaklarımı kapattım, gözlerim yaşarıyor, kalbim hızla çarpıyordu. O kadar gerçekçi söylüyordu ki, ama her kelimenin ağırlığını hissediyordum.

Zar zor tuttuğu acıyı hissettim.

"Her şey çok hızlı oldu," diye mırıldandı. "Bir an kendini iyi hissetmediği için uzanıyordu. Sonra... akciğer embolisi geçirdi." Will yutkundu. "911'i aradım ama çok geçti."

Sözleri karşısında gözlerimi kapattım ve dökmeye hakkım olmadığını düşündüğüm gözyaşlarımı tuttum.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım sonunda, gözlerimi açıp ona bakmaya zorlayarak. "Bunu yapmak zorunda değildin ama ben... Bunu yaptığın için gerçekten minnettarım."

Yutkundu ve başını salladı. "Bu konuda kimseyle pek konuşmam. Ama... sanırım iyi bir dinleyicisin." Durakladı. "Ya da sana gerçeği söylememek için savaşmayacak kadar yorgunum."

Kalbim demir bir yumrukla sıkılıyormuş gibi

hissediyordum. İki ay oldu.

Kızıyla birlikte iki aydan daha kısa bir süre yaşamıştı.

Hayal etmesi bile imkansızdı.

"Ne yaptın sen?" Bakışlarımı onunkilere kilitleyerek sordum. "Sonra..."

Will boğazını temizledi bardağını lavaboya götürüp duruladıktan sonra bulaşık makinesine yerleştirdi. "Sanırım bu gece yeterince konuştum."

Bar taburemden atladım. "Evet, tabii ki. Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak."

"Özür dilerim."

Kaşlarını çatarak bana ters ters baktı ama dudaklarının köşesi bir santim kadar eğildi.

Omuz

silktim.

Alışkanlıktı.

"Dışarıda uyuyamazsan misafir yataklarından birinde yatabilirsin," dedi havuz evine doğru başıyla işaret ederek. Ama ben çoktan bir esnemeyi bastırmıştım ve bardağımı lavaboya götürerek onu yansıttım.

"Ben iyiyim. Sabah görüşür müyüz?"

Artık o kadar yakın duruyorduk ki, aramızda bir metreden az mesafe vardı ve ona bakarken ayaklarımın yere sabitlendiğini fark ettim.

"Sabahleyin," diye kabul etti.

Gözleri aşağıya indiğinde burun delikleri biraz açıldı ve bakmadan bornozumun açıkta olduğunu, altına giydiğim ince spagetti askılı bluzun iri göğüslerimi saklamak için hiçbir şey yapmadığını anladım.

Ama kendimi korumadım, geri çekilmedim.

Yutkundum, kıpırdamadan durdum.

Ve Will sonunda sert bir nefes alıp kendini dışarı attığında, koridordan aşağı inerken nefesinin altında bir küfür mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirdim.

CHAPTER 10

Sabah Rutini

Chloe

Will ve Ava ile yaşadığım ilk tam haftada üç şey öğrendim.

Bir - görevim ikisini de gülümsetmek ya da Tanrı korusun *güldürmek* düşündüğümden daha zor olacaktı.

Ters Yüz'deki Üzüntü ile yaşamak gibiydi, ancak ikisi *de bu* tür bir duyguyu bile gösterme yeteneğine sahip değildi. "Mutlu" olduklarını ve "iyi bir gün geçirdiklerini" söylerken bile yüzlerinde çatık kaşlarla dolaşıyorlardı.

Will akşam yemeği için evdeyken şakalar yapar, ikisine de benimle aptalca oyunlar oynatır ve peçetemi kullanarak kafama en saçma şapkaları geçirirdim.

Aldığım tek tepki, ikisinin bana deliymişim gibi bakmalarıydı.

Sadece Ava ve ben olduğumuzda, okula gidip gelirken, evde takılırken ya da hokey maçı izlerken de aynı şekilde başarısız oluyordum. Oyun oynamamız, resim yapmamız ya da ısıtmalı havuzda yüzmemiz fark etmiyordu - Ava'ya sırıtmaktan başka bir şey yaptırmak imkansızdı.

Başımı suyun altına daldırıp saçlarımı öne doğru taradıktan sonra çıkarıp George Washington'a benzeyecek şekilde ters çevirmem bile işe yaramadı. Bana sadece göz kırptı ve sonra gökyüzü çok daha ilginçmiş gibi sırt üstü yüzdü.

Yine de vazgeçmiyordum - de. Bir gün onları

güldürecektim.

Öğrendiğim ikinci şey ise sabah rutinimin çok fazla olduğuydu, Will'inkinden *çok* farklı.

Sabahlarım yavaş, tembel ve sonra kapıdan çıkmadan önceki son on dakikada kesinlikle kaotik ve aceleciydi.

Genelde yatakta yarım saat kitap sonra kendimi banyoya atar, dişlerimi fırçalar ve iyi günlerde yüzümü yıkardım. Will'in olmadığı bir sabahsa, Ava'nın okula hazırlanmasına yardım etmek için içeri girerdim ve Arushi, yani *Şef Patel*, kahvaltımızı onun istediği gibi masada değil de kapıdan çıkarken yediğimizde, hazırlanmamız çok uzun sürdüğü için bize bağırırdı.

Ava'ya yardım etmek zorunda olmadığım zamanlarda, Şef spatulasının ucuyla, güzel yüzünde uyarıcı bir bakışla sürgülü cam kapımı çalana kadar podcast dinler ve çay içerdim.

Her iki da, genellikle Ava'yı da yanıma alarak kapıdan aceleyle çıkıyordum.

Öte yandan Will, bir yere gitmesi gerekmeden üç saat önce uyanırdı ve uyması gereken katı bir rutini vardı.

Uyanma saati büyük ölçüde bir önceki gece ne kadar geç yattığına bağlı olduğu için, rutininin tüm aşamalarına tanık olmuştum. Bir hafta sonra, sıralamayı kolayca tahmin edebiliyordum.

Önce bir bardak dolusu su içerdi. Bunu bazen havuz evinin güvenliğinden izlerdim, bazen de mutfak adasında en ön sıradan izlerdim. Ava'nın sırt çantasını hazırlamasına yardım ediyormuş gibi yapmam ve boğazının nasıl daraldığını ya da pijama pantolonunun kalçalarından nasıl sarktığını izlememem gerekirdi, bu da bana bir dizi Hail Marys yapmam gerektiğini hissettirirdi.

Daha sonra, atletik şortunu giyer ve genellikle başka bir şey giymez, havuzun uzak kenarını kaplayan çime doğru hareket ederdi. Yirmi dakika kadar oturup meditasyon yapar ve ardından yoga akışına geçerdi - havuz evinde gün için malzemelerimi hazırlarken bunu inanılmaz derecede dikkat dağıtıcı buluyordum.

Birkaç gün boyunca, rutininin bu kısmından sonra nereye gittiğini bilmiyordum. Haftanın yarısında Ava'nın okul gezisine gitmesi için bir izin belgesi imzalamasını istediğimde onu garajla bağlantılı spor salonunda buldum...

Atlama kementi.

Unutmakta zorlanacağım bir manzaraydı. Halter ekipmanlarıyla dolu alanda 2000'lerin hip-hop müziği bangır bangır çalıyordu ve içeri girdiğimde onu odanın ortasında buldum, üstsüzdü, bronz vücudu terden parlıyordu, bakışları sert ve odaklanmıştı, daha önce hiç kimseyi görmediğim kadar hızlı ip atlıyordu.

Ama sadece ısınmak için ip atlamıyordu.

Tam bir kardiyo egzersiziydi.

Düzenli olarak zıplıyordu, sonra bir seferde bir ayağını, sonra ikisini birden, sonra ipi ileri geri sallıyor ve müziğin ritmine göre daire çizerek zıplıyordu.

Sapık beynim spor salonunun girişindeki görüş noktamdan zamanı çarpıtmaktan başka bir şey yapamadı. Her şeyi ağır çekimde gördüm - beton zemine her inişinde karnının ve göğsünün gergin, kalın kaslarının nasıl , saçlarının kenarlarının nasıl nemlendiğini, ön kollarının ve omuzlarının kaslarının o ipi her sallayışında nasıl inip çıktığını.

Pornografikti.

Ve orada olduğumu fark ettiğinde, izlediğimi fark ettiğinde, durmadı.

Aslında, benden uzaklaşmadan önce o dolgun dudaklarında bir sırıtma gördüğüme yemin edebilirim, seyircileri umursamıyormuş gibi tekrarlarını bitirdi.

Antrenmanından sonra bizimle mutfakta buluşurdu. Ava ve ben genellikle aynı kahvaltıyı yaparken, Şef Patel her zaman onun için özel bir kahvaltı hazırlardı - yağsız protein, tam tahıllar ve bir yığın meyve veya sebze ile dolu bir kahvaltı.

Ayrıca bir yerlerde bir cilt ve saç rutini olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı, çünkü kahvaltı masasına geldiğinde yüzü parlıyordu ve saçları Pantene reklamından fırlamış gibi parlaktı.

Söylemeye gerek yok, Will'in rutininin herhangi bir bölümüne tanıklık etmekten en ufak bir rahatsızlık duymadım.

Bu da o hafta öğrendiğim üçüncü şeydi. Will

Perry'yi izlemeyi sevdim.

Ve onun da beni izlemekten hoşlandığından oldukça emindim.

- - -

"Livia, en azından yardım ediyormuş gibi yapabilirsin," dedi Maven, en iyi arkadaşına gözlerini devirirken bile dudaklarında bir gülümseme vardı - şu anda yanımda yerde yatıyor, telefonunu karıştırıyor, ayaklarını kanepeye vuruyordu.

"Ve *sen de* bu işi yapması için bir etkinlik planlayıcısına para ödeyemeyecekmiş gibi davranmayı bırakabilirsin," diye karşılık verdi.

Grace gülerek kurumuş bir gülü aldı ve Livia'ya doğru fırlattı. Gül Livia'nın alnına düşerek irkilmesine neden oldu ama Livia onu nazikçe silip süpürdü

Gülümseyip telefonunda ne yapıyorsa ona geri dönmeden önce.

Şu ana kadar gördüğüm en muhteşem ve özenli düğün davetiyelerini dikkatlice paketlemenin yarım saatini geçirmiştik. Bunlar sadece zarfın içine sıkıştırılmış bir kâğıt parçası değildi. Bunun yerine, Vince yüzlerce güzel ve eşsiz kil kap yapmıştı ve davetlilerin davetiyelerini bir ev bitkisine dönüştürebilmeleri için içlerini tohumlarla dolduruyorduk. Ayrıca kurutulmuş çiçekler ve kristaller ve tabii ki davetiye de koyduk. Bu parça bile tek başına büyüleyiciydi; lüks lavanta kart stoğunun üzerine muhteşem bir yazı ile opak, altın yaldızlı bir vellum.

Dördümüz Maven ve Vince'in sahil evinin ortasında güzel bir sehpanın etrafında oturuyorduk. Akşam, Vince ve Jaxson'ın eve gelip Will'i kendileriyle birlikte akşam için kiraladıkları bir pizza oyun salonuna gitmeye zorlamaları ve tabii ki Ava'yı da yanlarında getirmeleri şeklinde gelişmişti.

Maven ve Livia beni Grace'le tanıştırdıktan sonra hemen Maven'in arabasına atlayıp beni de yanlarında sürüklediler.

Tüm araba yolculuğu boyunca kıpırdanmamak imkânsızdı, hatta her birinin beni gruplarına kabul etmek için gösterdikleri çabaya rağmen. Yine de, ne kadar gergin olsam da heyecanıma engel olamıyordum.

Beni bir bara değil, Maven'ın evine götürüyorlardı.

Dans etmek için dışarı çıkmıyorduk, daha ziyade el işi yapmak için evde kalıyorduk. Yani... bu tam bana göreydi.

"Haklı bir noktaya değindi," dedi Grace, burnunu emin olmayan bir şekilde kırıştırarak paketlediği kutuyu değerlendirirken. Başını yana doğru eğdi. "Burada pek de başarılı olduğum söylenemez."

Maven kendi davetiyesine bakmadan önce vahşete göz attı ve bir kahkaha attı, davetiyesinin etrafına bağladığı kurdeleyi bırakıp ellerinin üzerine oturdu. "Kimi kandırıyorum ki? El işlerinden nefret ederim."

"Bunu bahçede saatlerini geçirecek olan kadın söylüyor," diye karşılık verdi Livia. "Bu farklı! Bitkilerim benim bebeklerimdir. Bu..." dedi, elini kaldırarak

Yaptığı son davetiyenin kurdelesini öğrencilerimden biri bağlamış gibi görünüyordu. "Başka bir şey değil."

"O zaman gemiyi terk edip sahilde bir şişe şarap içmeye gidebilir miyiz?" Livia doğrulup telefonunu kanepeye fırlattı. "Yarın havanın soğuması bekleniyor."

"Altmış beş derece soğuk değil," dedi Grace. "Yılın bu zamanında Michigan'a gel ve bana *soğuktan* bahset."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Livia.

Maven havlu attı. "Pekâlâ. Ben şarabı alayım. Yarın da bir etkinlik planlayıcısı tutacağım."

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Livia.

Ama sonra gözleri yuvalarından fırladı ve koluma öyle sert bir tokat attı ki irkildim.

"Şu kaltağa bak!" dedi ve sonra kolumu düzeltti. "Üzgünüm, sana bu kadar sert vurmak istememiştim ama lanet olsun kızım! Nesin sen, zanaat büyücüsü mü?!"

Diğer kızlar dört kutuyu mükemmel bir şekilde nereye yerleştirdiğimi görmek için etrafımda toplandılar. Her bir davetiye hassasiyetle bir araya getirilmiş, kurdeleler zarif bir şekilde bağlanmış, kuru çiçekler tam istediğim gibi dizilmişti. Vince'in yaptığı kil kapların etrafını Maven'ın buruşuk ambalaj kâğıtlarıyla özenle çevirmiştim ve böylece misafir kutuyu açtığında güzel bir hediyenin paketini açmış gibi olacaktı.

"Bir anaokulu öğretmeni," diye cevap verdim, sesim fare gibi yumuşak çıkınca boğazımı temizledim.

Çocuklarla konuşmak mı? Kolay. Will'e sataşmak mı? İyi. Ama görünüşe göre, bu muhteşem kadınlara ve ayaklarındaki ince topuklu ayakkabılar kadar kolay taşıdıkları özgüvene hayran kalmıştım.

"Ayrıca, her hafta yeni bir proje almayı seven bir ev kuşu."

Grace gülümsedi. "Buna bayılıyorum. Sürekli hareket halinde olan biri olarak, hareketsiz oturup kendi alanımda evimde olma şansını gerçekten takdir ediyorum."

Maven, "Jaxson seni bir sandalyeye bağlasa bile nasıl kıpırdamadan *oturacağını* bilemezsin," dedi.

Grace omuzlarını silkti. "Aslında hareketsiz oturmanın en sevdiğim yolu bu."

"*Şimdi* benim dilimi konuşuyoruz," diye söze karıştı Livia, zıplayıp kalçalarını oynatarak. "Halatlar ve zincirler, kırbaçlar ve kelepçeler. Hadi gidelim, bebeğim! Şarabı getir, Mave."

Livia bir kolunu benimkine dolamadan önce beni yerden kaldırdı ve bildiğim bir sonraki şey, plajın üzerinde gün batımının son parçasını izliyorduk, ayak parmaklarımız serin kumun derinliklerine gömülmüştü, bir şişe kırmızı şarap aramızda bölünmüştü.

Grace, Maven ve Vince'in şerefine kadeh kaldırdı, kadehleri tokuşturduk ve ilk yudum biter bitmez Maven dikkatleri bana çevirdi.

"Evdeki ilk haftan nasıl geçti?"

"Harika," dedim. "Yani, Ava dünyanın en kolay çocuğu ve Will de bana çok yardımcı oldu."

"Öyle mi?" Livia kaşlarını salladı. "*Ne kadar* uyumlu?" Grace onun koluna vurdu. "Kendi iyiliğin için fazla azgınsın."

Ama kızlar ona gülüp geçerken bile, hepsinin gözleri bana dönmüş, bekliyorlardı.

Parmak ucumla bardağımın kenarını çizerken tenim suyu buhara dönüştürecek kadar sıcak hissediyordu. "Sizi temin ederim, öyle bir şey yok. Yaşamak zorunda kaldığı diğer dadılar gibi olmamaya çalışıyorum."

"Senin farklı olduğunu zaten biliyorum," dedi Maven. "Ve seni bulduğuna sevindim. Zavallı Will... Cehennemi yaşadı ve geri döndü."

Kızlar başlarını sallayarak sessizleştiler.

"Hayal bile edemiyorum," dedi Grace usulca. "Jaxson onunla hep dalga geçiyor ama içten içe Will'in açılıp her şeyi anlatmasını istiyor. Bu yükü tek başına taşımak çok zor olmalı."

"Benimle biraz konuştu," dedim düşünmeden.

Yine tüm gözler bana çevrildi, kaşlar kalktı. "Öyle mi yaptı?" Maven gerçekten şok olmuş bir şekilde sordu.

"Çok değil," dedim aceleyle, saçımı bir kulağımın arkasına sıkıştırarak. Rüzgâr bir saniye sonra saçlarımı tekrar yüzüme savurdu ve daha fazla kıpırdanmamak için elimi kalçamın altına kaydırdım. "Ama... evet."

"Bu çok büyük bir şey kızım," dedi Livia. "Dişini çekmeden önce ona anestezi verdiğimde bile bana bir şey söylemedi."

"Sana zaten güveniyor," diye değerlendirdi Grace. "Muhtemelen Ava'ya ne kadar iyi baktığın içindir. Yani, Jaxson onunla çok iyi anlaştığını söyledi."

"Peki, teşekkür ederim. Şimdi görevim onu güldürmek. Babasını da."

"Tamam, Ava ile başarılı olabilirsin," dedi Maven. "Ama sakın Will için nefesini tut, tamam mı? O adam taş gibi."

"Eminim öyledir. Tüm doğru yerlerde."

Livia bu yorum üzerine sandalyesinde küçük bir dans yaptı, Maven ve Grace gülüp onu azarlarken dili dışarı çıktı ve kalçalarını salladı.

Onu bunu yaparken izlediğimde içimde beliren sahiplenme duygusuna engel olamadım ama neyse ki bu duygu kısa sürede kayboldu.

geldi ve sonra sohbet Grace'e - bir sonraki gideceği yere, ki bu İspanya'ydı, taşındı.

Şişe şişe şarap, zengin, derin ve kolay sohbet ve karnımı ağrıtan kahkahalarla dolu büyülü bir akşamdı. Kenarda oturup sadece konuşmalarını dinlemekten son derece memnundum, ancak her zaman benim de *dahil* olmamı sağladılar, bana okul hakkında, annem ve büyükannem hakkında, her gün bir sınıf dolusu çocuğa nasıl katlandığım hakkında sorular sordular.

Çocuklar geldiğinde ve Jaxson beni Will'e geri götürmeyi teklif ettiğinde, kafam iyiydi ve kulaktan kulağa gülümsüyordum.

Çünkü hayatımda ilk kez arkadaş olabileceğim bir grup kız bulduğumu hissettim.

Eve geldiğimde Will ve Ava çoktan uyumuşlardı ve ben havuz evine dönüp kedilerimi selamladıktan kısa bir süre sonra telefonum çaldı.

Maven: Grup mesajına hoş geldin, Chloe!
Livia: Rastgele NSFW görüntülere dikkat edin.
Grace: Hayır, cidden, buna dikkat et. Livia en son oyuncağının resmini gönderdiğinde annemle birlikteydim. Zavallı annem hâlâ yaralı.
Livia: Yoksa merak mı
Grace: EW.
Maven: Hepinizi çok seviyorum. Bu geceki yardımınız için teşekkür ederim. Yardım derken, sadece Chloe'den bahsediyorum. Geri kalanınız işe yaramazdı.
Livia: Ve bizi hala seviyorsun. BIR ETKINLIK PLANLAYICISI TUT. İyi geceler, sürtükler. Me: Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Çok eğlendim.
Grace: Güzel, çünkü artık bizimle birliktesin. Maven:
öpücük emojisi
Livia: O güzel kıçlı babanın fotoğraflarını da bize göndermekten çekinmeyin. Maven: LIV

Güldüm, telefonumu şarja taktım ve gülen, çakırkeyif kıçımı duşa sürükledim.

CHAPTER 11

Will'i Saymıyorsun

Evim limon bahçesi gibi kokuyordu.

İçeri girer girmez tatlı, keskin koku duyularımı istila etti, girişte bir mum yanıyordu ve evin bir yerinden yumuşak sesler geliyordu. Ceketimi silktim ve sesi daha fazla araştırmadan önce ön kapının yanına astım. Mutfağa girdiğimde evi tertemiz buldum; bulaşık makinesi çalışıyor, tavalar paspasın üzerinde kururken hoparlörden bir tür podcast çalıyordu.

Kaşlarımı çattım.

Arushi hafta sonu izin istemişti. Şehirde ailesi vardı. Chloe'ye haber vermiştim ve pizza için para bırakmıştım. Ama kanıtlar onun yemek pişirdiğini gösteriyordu.

"Baba, bak!"

Arkamı döndüğümde Ava'nın bana doğru paytak paytak yürüdüğünü gördüm - ve evet, paytak paytak yürüyordu çünkü tepeden tırnağa hokey kıyafetleri içindeydi.

Kıvırcık saçları mini bir kaskın altına gizlenmişti, bacakları kalın pedlerle korunuyordu, ona biraz büyük gelen bir forma hafif bedenini yutuyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sonra Chloe'nin merdivenin dibinde yere kaydı. Bir eliyle gülümsemesini kapattı ama yemin ederim Kızımın bana doğru sallanışını izlerken gözleri biraz parlıyordu.

"Whoa!" Önümde alçak bir duruşa geçtiğinde "Oha!" dedim. Elinde geçen sezon kazandığım bir maçtan sonra ona verdiğim eski hokey sopalarımdan biri vardı ve bana doğru kayıyormuş gibi yapıp sopayı bir o yana bir bu yana vururken dilini dışarı çıkarmıştı.

"On numara Ava Perry'den yıldırım hızıyla bir salınım," dedi küçük dilini dışarı çıkararak. "Ve disk Will 'Pickles' Perry'nin eldiveninin üzerinden geçti! Gol!"

Ava ellerini zaferle havaya kaldırdı ve karo zeminde çoraplarının üzerinde kayarak etrafımda paten kayıyormuş gibi yaptı. Bu ona içten bir kıkırdama kazandırdı.

ve kızımı etrafımdaki ikinci turunda kollarıma almadan önce yanağımı dilimle ısırdım.

On numarayı seçtiğini biliyordum çünkü en sevdiği pop yıldızının en sevdiği numara olduğu biliniyordu. Kim olursanız olun ya da müzik tercihiniz ne olursa olsun Mia Love'dan kaçınmak imkansızdı - ama özellikle beş yaşında bir kızın babası olarak.

Onu havaya kaldırıp bir kez döndürdükten sonra tekrar yere bıraktığımda Ava kıkırdadı. Ağzımın kenarını yukarı kaldırarak kaskını okşadım.

"İyi atış, Balkabağım. Bir sonraki Wayne Gretzky'yi yetiştirdiğimi fark etmemiştim."

"Bence ben daha çok Gordie Howe'a benziyorum," diye karşı çıktı, beni azarlarken genellikle yaptığı gibi omuzlarını oynatarak. "Bak Chloe bana ne yaptı!"

Formanın üzerindeki karmaşık dikişleri görebilmem için kollarını uzatarak küçük bir dönüş yaptı. Durduğunda, sevimli yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyle bana baktı.

Bir gülümseme.

Sikeyim.

Yüzünün tamamını kaplayan ve üzerimde bir spot ışığı gibi parlayan bu ifadeyi görünce göğsüm sıkışmıştı. Chloe'ye tekrar baktığımda yanılmadığımı anladım. Gözleri *kesinlikle* sulanmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, duygusal olarak bodur olmasaydım benimki de öyle olurdu.

Kızımın seviyesine indim, ellerimi omuzlarına koyarak giydiği mini teçhizatın her santimini inceledim.

"Bu, şimdiye kadar gördüğüm en havalı şey." "Gerçek

bir hokey oyuncusu gibi görünüyorum!"

"Kesinlikle öyle," diye kabul ettim, kaskının maskesine dokunarak. "Hiç şüphesiz bir forvet."

"Sağ kanat oyuncusu." Tekrar duruşuna geçti, buzda kayıyormuş gibi yaparken dili dışarı çıktı.

Geçici bir disk için uygun bir şey bulana kadar etrafa bakındım ve gözlerim kâğıt havluluğumuza takılınca hemen bir tanesini koparıp topladım ve yere attım.

"Tamam, Güvercin. Hareketlerini görelim."

Kızım sonraki yirmi dakika boyunca hayatımda hiç görmediğim bir şekilde parladı, buruşuk kağıt havluyu mutfağımıza fırlattı ve

yemek alanı ve her seferinde beni puanlıyor.

Onu engellemek için çok uğraştığımdan değil.

Daha çok, onun eğlenişini, dişlek bir sırıtışa sahip olduğunda yüzünün tamamen farklı görünmesini gördüğümde göğsümde oluşan düğümden nefes almaya çalışıyordum.

Çubuğu başının üstünde tutup bacaklarıyla garip bir kıpırdanma manevrası yapmasından oluşan beşinci celly dansından sonra onu omzuma aldım ve havuza atacakmışım gibi yaptım.

"Hayır, baba! Kıyafetimi mahvedeceksin!"

Bu vahşeti düşününce tüm neşesi kaçtı ve onu omzuma atıp içeri taşıdım, Chloe'nin birkaç adım önüne bıraktım.

"Bayan Knott'a teşekkür ettiğinizi söylediniz mi?"

"Hem de milyonlarca kez," diye güvence verdi Ava. Ama sonra döndü ve kollarını Chloe'nin bacaklarına doladı, o kadar dolguya rağmen olabildiğince sıktı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

"Rica ederim, benim küçük melek böceğim," dedi Chloe, karşılığında ona sarılarak. Sonra eğilip Ava'nın gözlerinin içine baktı. "Kırışmaması için bunu asmaya ve seni küvete sokmaya ne dersin?"

"Oyuncaklarımla oynayabilir miyim?"

"Dün geceki büyük uçurumdan sonra Prenses Tekboynuz ve Prens Ördek'in hikayesini nasıl anlatmadan bırakabiliriz anlamıyorum."

Ava burnunu kıvırdı. "Uçurum ne demek?"

"Yukarıda açıklayacağım. Sen git. Tüm bunları yatağının üzerine bırak, ben gelmeden önce icabına bakarım."

"Tamam!"

Ava merdivenleri koşar adımlarla çıkarken Chloe ayakta durdu ve yavaşça bana dönmeden önce yol boyunca ona gülümsedi.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum ve lanet olsun ki o düğüm hâlâ boğazımda sıkılmamıştı.

Chloe omuz silkti, kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu. Tek omzundan sarkan büyük boy bir örgü kazak giymişti, tozlukları kedi tüyleriyle kaplıydı.

Yine de *hayatımda* bir kadını soymayı hiç bu kadar çok istememiştim.

"Bir projeye ihtiyacım vardı," dedi, sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi, sanki o lanet kıyafetle kızımın tüm hayatını değiştirmemiş gibi.

"Gülümsüyordu."

Chloe'nin dudaklarında bir sırıtış belirdi, yanakları pembenin narin bir tonuna dönüştü. "*Öyleydi*, değil mi?" Sonra yumruğunu havaya kaldırıp tekrar yanına indirdi ve kalçalarını sallayarak kendi küçük göbek dansını yaptı. "Birinci görev tamamlandı."

"Birinci görev mi?"

"İkinci görev *seni* gülümsetmek," dedi parmağını göğsüme sokarak.

Elini elime alıp onu kendime çekmek, o yumuşak bedenini bana yaslanmış hissetmek, ellerimi saçlarının arasına sokup yaptıklarının benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorundaydım.

"Ve sonra üçüncü görev ikinizi de güldürmek."

"Gülüyorum," dedim savunmacı bir tavırla.

Chloe kollarını tekrar kavuşturarak dudaklarını düzleştirdi. "Ağzının sağ tarafındaki o küçük santimetrelik kıvrım sayılmaz."

Kaşlarımı çattım. "Seni kim gülümseme polisi yaptı?"

O cevap veremeden Ava yukarıdan ona seslendi ve ben de banyo suyunun aktığını duydum.

Chloe sırıtarak başını salladı ve mutfağı işaret etti. "Yedin mi bilmiyorum ama buzdolabında tavuklu erişte kızartması var."

"Zoodle?"

"Bilirsiniz, erişte gibi ama kabakla yapılmış."

Kaşlarım saç çizgime doğru eğildi. "Kızıma yemek yedirdin *kabak?"*

Chloe sırıtarak yanıma gelirken kendinden memnun görünüyordu. "Her ısırıkta."

Bu bir mucizeydi ve yüzümün de bunu söylediğini biliyordum.

"Yemek yapmana gerek yoktu," dedim. "Şef Patel gittiğinde genellikle sipariş veririz."

"Dengeli bir yemek yapabilecek durumdayım Bay Perry." "Senden şüphe etmiyordum."

"Mm-hmm."

Merdivenleri çıkmadan önce omzunun üzerinden bana küstah bir bakış attı. "Teşekkür ederim" diye seslendiğimde yolu yarılamıştı.

"Demek hâlâ terbiyeli biri."

Bana göz kırptı ve sonra tırabzanlarda kayboldu.

Bir elimle çenemi ovarak mutfağımda durdum ve *bu* kadın böyle bir şey yaptığında ona nasıl karşı koyacağımı düşündüm.

- - -

Banyo saatinden sonra Chloe'nin görevini devraldım ve Ava'ya kitap okudum.

Tabii ki, hokey takımına katılmam için bana , hazır olduğunu ve sınıfındaki Axel Swann'ın bir hokey takımında olduğunu ve neden kendisinin de olamayacağını söylemesi çok uzun sürmedi.

Kalbim göğsümde acıyla sıkışırken ona bu konuyu araştıracağıma söz verdim. Bir, çünkü kızlardan oluşan bir lig ya da karma bir duruma izin verecek bir lig bulup bulamayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. İkincisi, onun zarar görebileceği düşüncesi, yirmi yaşına gelene kadar onu bu güvenli odaya kilitlemek istememe yetiyordu.

Yine de, oyun oynuyormuş gibi yapmanın bu gece ona ne kadar keyif verdiğini görmemek için kör olmak gerekirdi. Bu sözümü gerçekten yerine getireceğime ve onu oynaması için bir yere götürüp götüremeyeceğime bakacağıma yemin ettim. En azından onun için bir koç tutabilirdim. Yeterince ilgi olursa belki kızlardan oluşan küçük bir ligi bile finanse edebilirdim.

Kızıma kitap okurken aklımda hâlâ bu düşünceler dönüyordu. Sadece birkaç sayfa sonra bayıldı, yeni formasını göğsüne sıkı sıkı tutarak onunla uyumasına izin vermem için bana yalvardı.

Sanki ne kadar zamandır onu gülümseten ilk şeye hayır diyebilirmişim gibi.

Uyuduğunda onu alnından öptüm ve göğsümden uzun bir iç çekişle odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Antrenmanlardan ve oynadığımız bir dizi maçtan dolayı çok ağrım vardı ve yarın akşam evimizde bir maçımız daha vardı.

Bay haftamıza sadece birkaç maç kalmıştı - ve sezon boyunca çok uzun süre dinlenmekten nefret etsem de, arayı dört gözle bekliyordum. Aşağı indiğimde, kanepeye oturmadan önce Chloe'nin bahsettiği artıkları yeniden ısıttım. Elimde iki *Jeopardy* kaydı vardı.

ve bir ısırık almadan önce ilkini oynadım.

Lanet olsun.

Lanet bir sebzeden yapılmış eriştelerin tadını nasıl bu kadar güzel yapabildi?

Bu düşünceyi kafamdan silkeledim ve bölüm için yerleşirken havuz evimdeki kadın hakkında çok fazla düşünmemek için elimden geleni yaptım. Yukarıda Ava'yla birlikte olmak zihnimi biraz boşaltmama yardımcı olmuştu ve çocuğumun dadısıyla ilgili fanteziler kurmayı neden bırakmam gerektiğini kesin bir şekilde hatırladım.

Şimdiye kadar sahip olduğum ilk *iyi* kadındı ve bunu berbat edersem lanetlenirdim çünkü benim ya da Ava için her güzel şey yaptığında sikim tepki veriyor gibiydi.

Tamam, belki de bu konuda kendimi kandırıyordum. Sadece Ava'ya kendi çocuğuymuş gibi davrandığında ya da evde gerçekten yapmak zorunda olmadığı bir şeyi yaptığında ya da -onun deyimiyle- bir bebek bakıcısının yapması gereken *asgari* şeyleri yaparak hayatımı kolaylaştırdığında değildi.

O muhteşemdi.

Her sabah burada o aptal bornozla sütyensiz dolaşması ve en renkli, en çirkin kıyafetleri giydiğinde bile cehennem kadar seksi olmasıydı. Esprili ve bana laf sokmakta hızlı olmasıydı. Üç pislik kediye çocuklarıymış gibi bakması ve tanıdığım herkesten daha fazla gerçek suç podcast'i dinlemesiydi. Konfor alanının dışında olduğunu bilmeme rağmen bütün bir geceyi takım arkadaşlarımın partnerleriyle geçirmesiydi.

Onunla ilgili her küçük, saçma şey beni ediyordu. Ki bu

gerçekten büyük bir sorundu.

"*Geleceğe Dönüş* nedir?"

Gözlerimi kırpıştırdığımda Chloe'nin bir elinde dolu bir bardak beyaz şarap, diğerinde yarım dikilmiş bir projeyle salona girdiğini gördüm. Yeni duş almıştı, saçları nemliydi ve tüylü bir saç bandıyla tutturulmuştu - yüzünde yapışkan yeşil bir şey olduğunu düşünürsek bu iyi bir şeydi.

Üzerindeki dev tişört inceydi ve yıllardır giyiliyormuş gibi esnemişti. Lacivertti ve üzerinde *Manifest the Matriarchy* yazıyordu. O kadar büyüktü ki üzerinde pantolon yokmuş gibi görünüyordu ama oturma odasından geçerken altındaki küçük eşofman altının bir parçasını yakaladım.

Kalçalarını ilk kez görüyordum ve kalbimin atışının durması ve aletimin canlanmasına bakılırsa, bir göğüs resmine ilk kez bakan on iki yaşında bir çocuk olduğumu düşünebilirdiniz.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu, içeri girmesine tepki vermememem onu duraksattı. "Buranın senin alanın olduğunu biliyorum ama havuz evinde tek başıma biraz... sessiz oluyor."

Hâlâ ağzım açık ona bakıyordum, çünkü görünüşe göre vücudu aptal beynimdeki tüm çarkları ve dişlileri kırmıştı.

"Gidebilirim," dedi, nihayet sesimi bulduğumda çoktan dönmüştü. Boğazımı temizleyerek, "Lütfen otur," demeyi başardım. "Üzgünüm, uzun bir gündü. Beynim
ateş etmiyor."

Chloe utangaç bir gülümsemeyle koltuğun diğer ucuna oturdu, gözleri ekrandaydı ve beni nasıl aptal durumuna düşürdüğünden tamamen habersizdi. Yan masaya koymadan önce şarabından bir yudum aldı.

"*Pulp Fiction* nedir?" diye sordu. Televizyonumdaki yarışmacı onun sorusunu yansıttı ve Ken Jennings bunun doğru olduğunu onayladı.

Chloe omuzlarını bana doğru oynattı ve boynumun hissettiğim kadar kızarmamış olmasını umarak gözlerimi kırptım.

"Bu kolay bir tanesiydi," diye geveleyebildim.

"Kolay olanlar hâlâ para kazandırıyor," diye karşı çıktı. "Ayrıca, hiçbirine cevap verdiğini duymadım."

"Yalnızken yüksek sesle konuşma alışkanlığım yoktur."

"Bu utanç verici," dedi. "En iyi fikirlerimden bazılarını bu şekilde elde ediyorum."

Sonra kanaviçesini kucağına çekti ve mantar desenine benzeyen bir şeye kaldığı yerden devam etti.

Televizyona odaklanmaya çalıştım, benden sadece birkaç metre ötede çıplak bacaklarının nerede olduğuna ya da o ince tişörtün altında sütyen giymediğinin nasıl da apaçık ortada olduğuna değil, ama çok başarısız oldum.

Gözlerim bacak bacak üstüne attığı yere, dikiş dikerken hafifçe zıplayan narin ayak bileğine, kalçalarının sıkı bir dikişle birbirine sarıldığı yere kaymaya devam etti ve sırf o köşenin ne kadar sıcak olduğunu görmek için umutsuzca elimi arasından kaydırmak istedim.

Ve eğer bakışlarımın yeterince yukarı çıkmasına izin verirsem, tişörtünün üzerinden meme uçlarını, göğüslerinin dolgun kabarıklıklarını gördüğümde bir iniltiyle savaşmak zorunda kalacaktım. Kahretsin, ona dokunmak, ellerimde ağırlığını hissetmek, eğilip o çakıllı tomurcuklardan birini elime aldığımda inlemesini duymak istiyordum.

Ağız.

"Seni bir yarışma programı adamı sanmazdım," dedi Chloe bir reklam çıktığında.

İçimden küfrettim ve bakışlarımı ekrana çevirdim, ereksiyonum saklanamayacak hale gelmeden önce sakinleşmek için kendimi zorladım.

Reklamları ileri sarmaya başladığımda Chloe güldü. "Vay canına. *Kendini* çok adamış bir yarışma programı adamı. Bunu sen mi kaydettin?"

Bu konuşma için minnettardım. Onun lanet olası hipnotize edici bedenine odaklanmamı bir nebze de olsa azaltmıştı.

"Babamla her gece *Riziko* izlerdik," diye açıkladım. "Annem daha çok *Çarkıfelek* hayranıydı. Ama babam *Riziko*'ya bayılırdı. O da yarışmacı olacak kadar zekiydi. Cevaplarının çoğunu bilmediği bir kategori neredeyse hiç olmazdı."

Chloe gülümsedi ve kanaviçesini bir an için kucağına bıraktı. "Buna bayıldım. Eminim babanla vakit geçirmek senin için eğlenceliydi."

"Öyleydi," diye kabul ettim, biraz kaşlarımı çattım çünkü o küçük zaman diliminin benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. "Sanırım annem öldükten sonra daha da büyüdü. Babam..." Yutkundum. "Onun için zor oldu. Anlaşılabilir bir durum. Ve sanırım bazen benimle ne yapacağını bilemiyordu."

Başını salladı, gözleri ekrana kaymadan önce kucağındaydı. Ben başka bir reklam arasını ileri sarmadan önce bir sonraki turun oynanmasını izledik.

"Annem ve büyükannemle birlikte büyüdüm," diye itiraf etti, yapışkan yüzünde bir gülümseme vardı. "Onların da benimle ne yapacaklarını pek bildiklerini sanmıyorum. Erkeklerin kötü bir tür olduğu ve onlardan çok ama çok uzak durmam gerektiği konusunda beni uyarmak dışında."

Kaşlarımı kaldırdım. "Biraz sert."

"Yaşadıkları deneyimlerden sonra bu onlar için mutlak, reddedilemez bir gerçek oldu." "Peki ya siz?"

Güldü ve kanaviçesini tekrar eline aldı. "Diyelim ki aksini kanıtlayacak çok az kanıtım var, en azından şu ana kadar."

"Ah," dedim, kelimelerden yaralanmış gibi göğsümü kapatarak. Doğruyu söylemek gerekirse, biraz öyleydim. "Çok mu kötüyüm?"

"Sen sayılmazsın," diyerek beni başından savdı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü sen açıkça nadir bulunan birisin. İyi olanlardan biri." "Kimsenin bana *iyi* dediğini sanmıyorum."

"Huysuz olman senin bir pislik olduğun anlamına gelmez," dedi, sanki görmüş gibi bir bakış atarak. "Ama aynı zamanda

çünkü sen çıkılabilir alanda değilsin."

Şimdi gerçekten kırılmıştım - bilmediğim nedenlerden dolayı çünkü flört etmek aklımın ucundan bile *geçmiyordu*. Bir kız arkadaş istemiyordum. *Arkadaş* bile istemiyordum. Bu iki alanın da beraberinde getirdiği tehlikeyi biliyordum. *Sikiş ve kaç* kategorisinde olmayı seviyordum - ve bu bile nadirdi.

Ancak tüm bu gerçekler gururlu kıçımı "Peki neden?" sormaktan alıkoymadı.

"Sen ulaşılmaz birisin," dedi kesin bir ifadeyle. "Odak noktanız kızınız ve kariyeriniz. Bu takdire şayan bir şey," diye ekledi çabucak, sanki kaşlarımı çatarak gizlemeye çalıştığım incinmişliği görmüş gibi. "Ama... eğer piyasada değilseniz, o zaman sayılmazsınız. Ve piyasadaki erkeklerin çoğunun... şey... *olduğunu* söylediğimde bana güvenin."

Cümlesini bitirmedi ve bitirmesine de gerek yoktu. Parçaları birleştirmek için yeterince kabadayı takım arkadaşım ve üniversiteden anılarım vardı.

"Anladığım kadarıyla ayaklarını yerden kesen biri olmadı, öyle mi?" Tahmin ettim.

Homurdandı. "Başımı yataktan sarkıttığım ve kulağımda bir Chingy şarkısının çınladığı bir gece, hayatımda gerçekleşecek tek süpürmenin tüm romantik fantezilerimin tozunu attırmak olacağını anlamam için yeterliydi."

Yaptığı yorum ilgimi çektiği kadar kafamı da karıştırmıştı ama telefonundan bir zamanlayıcı çaldı ve kanepedeki yerinden sıçradı.

Yüzündeki avokado rengindeki pisliği göstererek, "Bunu yıkamalıyım," diye açıkladı. "Gösterinin tadını çıkar. Sabah görüşürüz."

"İyi geceler," demeyi başardım ama aklım başımdan gitmişti ve onu havuz evine kadar takip edip az önce söylediği her şey hakkında soru sormak istiyordum.

Kafası yataktan sarkıyordu... İlk kez seks yaptığından mı bahsediyordu?

Chingy de neydi?

Ve ne gibi romantik fantezileri vardı... çünkü içimde onları gerçekleştirmeyi çok isteyen hayvani bir yan vardı.

Ama o sürgülü cam kapıdan çıkıp gözden kaybolduğu anda büyü bozuldu ve sanki binlerce el kafama vuruyormuş gibi hissettim.

gel, Perry.

Chloe her kutuyu işaretleyen ilk dadıydı. Ava'yla harika anlaşıyordu ve Ava da ona bayılıyordu. Çocuğum bütün gece *gülümsedi*.

Dadı üzerime geldiğinde genelde *ben* söylenmiyor *muydum*? Bu neredeyse her zaman onları kovmam için bir işaretti.

Şimdi Chloe karşımdaydı, kendini tamamen işine adamıştı ve o kadar evindeydi ki yüz maskesi ve hayatımda gördüğüm en berbat pijamayla yanımda oturuyordu ama yine de bir şekilde kendi kurallarımı yıkmak istememe neden oluyordu.

Bu tehlikeliydi, sadece Ava'yla aramızdaki iyi bir şeyi riske atacağı için değil, Chloe'nin hak ettiğinin *yakınında* bir şey olabilecek durumda olmadığım için de. Ona ya da herhangi birine iyi bir adam olabilecek yanım uzun zaman önce kırılmıştı.

Karımla birlikte, en iyi arkadaşım olan kadınla birlikte öldü.

Ve beni en çok rahatsız eden de buydu. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyordum, bir kadına dokunmak, ona sarılmak, onu...

Sikeyim.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım, televizyonu kapattım ve hışımla odama döndüm.

Belli ki biraz gerginlik atmam gerekiyordu.

Ve yüzde yüz Chloe Knott'u düşünürken bunu yapmazdım.

Ya da kendime öyle söyledim.

Ama yalnız kaldığım an, pantolonum ayak bileklerimde ve zonklayan sikim avucumda, içimde sarmallanan gerilim bir elektrik akımı gibi yırtılana kadar kendimi uzun ve yavaş pompaladım.

Ve Afrodit'in kıvrımlarına sahip bakır saçlı bir güzelliğin benim için diz çöktüğünü hayal ettim, o sıcak kahverengi gözler göğsüne son damlasına kadar pompalarken beni izliyordu.

CHAPTER 12

Olumlu Pekiştirme

Biraz başarılı bir şekilde, yanlış düşüncelerimi bastırmayı başardım.
Önümüzdeki birkaç gün boyunca Chloe.

Onu düşünerek elimi becerdikten sonra uyudum ve uyandığımda kendime çok kızmıştım. Günün aydınlığında çok daha fazla utanç duydum ve sabah pateninden önce onunla ve Ava'yla kahvaltı yapmak dışında dadımdan uzak durdum.

Tampa Bay Ospreys bye haftasına doğru ilerliyordu, bu da maçlar ve antrenmanlar arasında, bırakın başka bir şeyi, uyumak için bile zar zor zamanım olduğu anlamına geliyordu. Ava'yla geçirebildiğim az zamanı da altı yaşına girdiğinde katılabileceği yerel bir kızlar hokey ligi bulmakla geçirdim.

Ava'nın doğum günü yirminci Temmuz'du ve hayatında ilk kez gün sayıyordu.

Takım olarak ritmimizi buluyorduk, evimizde bir galibiyet daha alırken play-off'a girme ihtimalimiz oldukça yüksekti. Bu gece, ara haftadan önceki son maçımızı oynayacaktık - ve bu maçı New York'ta oynayacaktık.

Bu büyük bir olaydı.

New York, son on dört maçını üst üste kazanarak sıcak bir seri yakalamıştı. Kalecilerinin istatistikleri benimkilere rakipti, defans oyuncuları kaleye *ulaşmak* için aşmanız gereken tuğladan bir duvar gibiydi ve gol atmayı kolay gösteriyorlardı.

Bu gece onların serisine son vermeyi umuyorduk ama bunun için odaklanmamız gerekecekti.
Ve neredeyse mükemmel bir oyun.

"Suter," diye seslendim sabah patenimizin sonunda, sıraya doğru başımı sallayarak. Saçlarımdan ve boynumdan aşağı ter damlıyordu, vücudum günlerce süren antrenman ve maçlardan dolayı ağrıyordu. Yirmili yaşlarımda kendimi hiç bu kadar ağrılı hissetmemiştim - ama yine de kendimi hiç bu kadar *güçlü* de hissetmemiştim.

Aleks beni takip etmeden önce gözlerini devirerek dudaklarını düzleştirdi ve söyleyeceklerim zamanını almaya değmezmiş gibi buza tükürdü.

Ama gerçek şu ki geçen hafta iyi oynamıştı - en azından olabileceği kadar iyi oynamıştı. Hafta sonu en sevdiğim koçlardan birinin otobiyografisini okuduktan sonra, kanat oyuncumuzla farklı bir yaklaşımın işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum.

"Ne?" diye sordu. Aleks bankın üzerine çöktü ve öldürücü bakışlarını üzerime dikerek kartal şeklinde oturdu.

"Bak, söyleyeceğim kelimeleri düşünmek bile kendimi taşaklarımdan tekmelemek istememe neden oluyor. Ben iltifat etmem ya da *atta boys* yapmam, bu yüzden buna alışma."

Tepkisini değerlendirmek için durakladım ve kaşının biraz yukarı kalktığını fark ettiğimde, boynunu kırıp çenesini kaldırdığında, içten içe gülümsedim.

Dikkatini çekmiştim.

"Buz üzerinde her zaman harikaydın. Bunu sana söylemek zorunda değilim, dürüst olmak gerekirse söylemek de istemiyorum. Ama," diye ekledim, sanki bu sözleri söylemek bana acı veriyormuş gibi nefesimi içime çekerek. "Son zamanlarda bilek vuruşların kusursuzdu. Bu sezon bizim için kirlenmekten korkmadın ve bazen bu cezalar bize pahalıya mal olsa da," dedim ters ters bakarak. "Çoğu zaman da momentumu bizim lehimize çeviriyorlar."

Suter'in kaşları çatılmış, çenesi gerilmişti - ve güzel bir şey söylediğim için kızgın mı yoksa kesinlikle şaşkın mı olduğundan emin değildim.

"İşin aslı şu ki, sezonu kazanmamızda önemli rol oynadınız ve elinizden gelenin en iyisini yapmaya devam ederseniz, bizi playofflara taşıyacaksınız. Hatta belki Kupa'ya bile. O yüzden böyle devam edin."

Aleks birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra ağzını açtı, tekrar kapattı ve ayağa kalktı. Eldivenini çıkardı ve elini benimkine uzattı.

"Minnettarım dostum."

Elini sertçe sıkarken göğsümde umut titreşti. Belki de tepki verdiği şey buydu. Belki de herkesin sürekli tepesine binmesi onu umursamaz hale getirmişti ama birazcık olumlu pekiştirme işe yaramıştı.

"Bir daha asla böyle bir şey bekleme," dedim. "Ve ayrıca, daha iyisini yapabileceğini düşündüğümü bil. Bence daha iyi *olabilirsin*. Bir şöhretin olduğunu biliyorum. Muhtemelen bundan hoşlandığını da biliyorum. Ama hem kaba saba ve korkutucu bir orospu çocuğu hem de iyi bir takım arkadaşı olabilirsin."

Ona sert bir bakış attım, her zamanki gibi dişlerini sıkıp sinirli bir şekilde sıvışmasını bekliyordum.

Ama ilk kez başını salladı, burnunu çekti ve söylediklerime kayıtsızmış gibi benden uzağa baktı.

Ama ona ulaştığımı biliyordum. Beni duymuştu.

Halle-lanet-lujah.

"Vay anasını! Bakın kedi ne sürüklemiş!"

Aleks ve ben kargaşaya doğru döndük ve Carter Fabri'nin tünelden geçtiğini gördüğümde neredeyse gülümseyecektim. On dört yaşındaki bir çocuğun havasıyla, neredeyse topuklarının üzerinde zıplayarak içeri girdi.

Suter bu gelişten hiç etkilenmemişti ve ben patenlerimin üzerinde sallanarak Fabio'ya doğru ilerlerken o da buza geri döndü. Takım arkadaşlarımdan yarım düzinesi takım arkadaşımıza önce ulaşmak için beni iterek geçtiler. Onu kucakladılar ve siyah saçlarını karıştırdılar, o gülümseyip her birine sarılırken ona şaka üstüne şaka yaptılar.

Bana onun bir lider, hatta bir kaptan olabileceğini hissettiren şey buydu.

Herkes onu severdi. Herkes onun varlığıyla heyecanlanırdı. Takım arkadaşlarını iyi hissettiriyordu. Kendilerine güvenmelerini sağlıyordu.

Keşke bu enerjisini buz üzerindeki yeteneğiyle eşleştirebilseydi.

"Kılların çok güzelmiş Fabio," diye takıldım yanına vardığımda, elimi savuşturmadan önce çenesindeki kılları okşadım. Yine de sırıttı ve sırtımı sertçe sıvazladı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Desteklemek için gelmeden takımımın şehrimde oynamasına izin veremezdim."

AHL takımımız New York'taydı. Tahminimce bir gün izinliydiler ve işte buradaydı, oynaması gereken takım için tezahürat yapmaya hazırdı.

O benden daha az gururluydu. Kendime acıma partisi vermeden aynı şeyi yapamayacağımdan oldukça emindim.

"Peki... bu sefer kızlardan biri seninle geldi mi?" Carter ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak, çok da umurunda değilmiş gibi sordu.

Jaxson, "Grace İspanya'da sırt çantasıyla geziyor," dedi.

Vince, "Ve Maven, Livia'yı düğün işlerini halletmesine yardım etmeye zorlayarak her deplasman maçından en iyi şekilde yararlanıyor," diye ekledi. Başını iki yana salladı. "Şu kadın ve onun planlaması. Tuttuğu etkinlik koordinatörü için üzülüyorum. Zavallı kadın müstakbel eşimin kendisi için hazırladığı listeyi görünce tir tir titreyecek."

Hepimiz biraz kıkırdadık ama Vince Livia'nın burada olmadığını söylediğinde Carter'ın nasıl biraz söndüğünü kaçırmadım. O bizim takımın dişçisiydi,

Carter'ın ona aşık olduğunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Zavallı adam. Onunla hiç şansı yoktu. Livia, sırf eğlence olsun diye onu çiğneyip tükürecek türden bir kadındı.

Belki de tek istediği buydu.

"Ah, çok kötü," dedi Carter. "Eminim beni özlemişlerdir."

Vince gözlerini devirdi. "Oh, evet. Nişanlımın tek konuştuğu sensin." "Belli ki," dedi Carter. "Bu gece burada kim olacak biliyor musun?"

Dramatik bir vurgu yapmak için durakladı ve kaşlarını salladı. "Mia Fucking *Sevgiler*."

"Ne?!"

"Hayatta olmaz." "Mia

lanet *Love*?"

"Mia Love′daki gibi mi?"

"Saçmalık."

"Siiiick!"

Tüm bu tepkiler çeşitli takım arkadaşlarımdan aynı anda geldi ve sanki gezegendeki en büyük pop yıldızının kendilerine doğru bakması gibi bir şansları varmış gibi birbirlerine beşlik çakan adamlara homurdanmamak için kendimi zor tuttum.

Ekipten bazıları sustuğunda Jaxson, "Ah, o iyi," dedi. "Ama benim kızımın eline su dökemez."

Vince'in ağzı tıkandı. "Abi."

"Siz kızlar burada ne diye bağırıyorsunuz?" Aleks sonunda bize katılarak homurdandı. Carter ortaya çıktığında buzun etrafında birkaç tembel tur daha atmak için kaymaya başlamıştı - muhtemelen Carter'la pek anlaşamadıkları için. Carter AHL'ye gönderilmeden önce sezonun başlarında birlikte oynadıkları kısa sürede Aleks Carter'ın üzerine çok gitmişti.

Bahse girerim Carter yorumlarını kısa sürede unutmayacaktı.

Koç McCabe, "Mia Love bu akşam maça geliyor," diye cevap verdi ve sanırım *hepimiz* biraz altımıza kaçırdık çünkü soyunma odasında antrenman ekibi ve sakat defans oyuncularımızdan biriyle birlikte olduğu yerden çıktığını fark etmemiştik.

Herkes buza geri dönmeden önce, sanki dalga geçmiyormuş gibi davranarak birkaç *"oh be*" mırıldanması oldu.

"Bu bizim için önemli değil, çünkü bizim odak noktamız kazanmak, değil mi?" Koç sivri bir şekilde ekledi - çoğunlukla oldukça iyi görünen genç oyuncularımıza

Koyun gibi.

"Ne dedin sen?"

Koç, bu soruyu her zamanki gibi iğneleyici bir şekilde değil, neredeyse nefes nefese bir tavırla soran Aleks'e döndü.

"Mia Love. Pop yıldızı," diye ekledi Koç, sanki bu kadının tanıtılmaya ihtiyacı varmış gibi. O gezegendeki en tanınmış insandı. Geçen yılki turnesi Elton John'un veda turnesinden daha fazla hasılat yapmıştı.

Suter'in kaşlarının birbirine kayışını, adem elmasının boğazında sertçe sallanışını izledim.

Ve sonra, tüm lanet mantığa karşı yemin ederim ki, ağzının köşesi gülümsemeye çok benzeyen bir şeye dönüştü.

Ukala bir sırıtış değil, küçümseme değil - gerçek bir *gülümseme*.

Bu beni neredeyse kızımın geçen gece aynısını yaptığı ve Aleks'in yanımızdan geçip soyunma odasına doğru yalpalayarak, kısa bir mola vermekle ilgili bir şeyler mırıldandığı zamanki kadar şok etti.

Koç ve ben onun gidişini izledik, önce arkasına sonra göz kırptık.

Koç, başparmağıyla omzunun üzerinden Aleks'in kaybolduğu yeri işaret ederek, "Bu ilginçti," diye tahmin yürüttü.

"Ya da ürkütücü," diye karşılık verdim. "Sanırım gülümsemesi beni kaşlarını çatmasından daha çok korkutuyor. Bu da neydi şimdi?"

"Birlikte büyüdüklerini duydum."

Koç ve ben kafalarımızı Carter'a doğru çevirdik ve sanki Koç onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibiydi. Sırıttı ve onu kucaklamak için kendine çekti, ayrıldıklarında omzunu sıktı.

"Kim?" Ben sordum. "O ve Mia."

"*Hayatta* olmaz," dedi Vince, kollarını kavuşturup tahtalara yaslanarak. "Bu nasıl mantıklı olabilir? Almanya'da büyüdü, değil mi?"

Jaxson su şişesinden bir yudum alarak, "Ailesi onun lojman ailesiydi," dedi. "Lise boyunca onlarla yaşadığına eminim - en azından hokey sezonları boyunca."

Koç'un dudakları, sanki bu onun için yeni bir şeymiş ama inanılmayacak kadar çılgınca bir şey değilmiş gibi bir hareketle kıvrıldı. Carter sanki hepimizin bilmediği bir şey biliyormuş gibi alaycı bir şekilde sırıttı. Ve ben sadece göz kırptım.

Çünkü o pisliğin, kızdan bahsedildiğinde yüzünde beliren duyguya yakın bir duygu gösterdiğini *hiç* görmemiştim.

Günün geri kalanında tekerleklerim dönüyordu ve o gece New York'u dörde bir ezdiğimizde Aleks Suter'e teşekkür etmeliydik.

Üç kez gol attı - hat trick. *Bir* penaltı

bile yaptırmadı.

Ve her dersin sonunda, sanki birini arıyormuş gibi bakışlarının süitleri taradığını yemin edebilirim.

CHAPTER 13

Bir Kez Daha Özür Dile... Chloe

Ava geldiğinde havuz evinde sessiz bir Çarşamba akşamıydı.
tam bir panik içinde yatak odama koştum.

En azından gösterebildiği kadarıyla paniklemişti.

Yatağa uzanmış, yastık yapmayı planladığım mantar kanaviçe işimi bitiriyor, bir yandan da annem ve büyükannemle grup sohbetinde mesajlaşıyordum. Taşındığımdan beri sürekli gelişmeleri soruyor ve ziyarete gelmem için yalvarıyorlardı. Ancak okul ve Ava arasında o kadar meşguldüm ki henüz vakit bulamamıştım. Bu yüzden şimdilik grup mesajları ve telefon görüşmeleri yeterli olacaktı.

Ayrıca kızlarla bir grup mesajı attım, Grace'in İspanya'daki fotoğrafları sohbetin güncel konusuydu. Bir de Livia'nın gönderdiği, sahte bir vajinayla kaplı uzun bir fincana benzeyen silindir şeklindeki bir nesnenin fotoğrafı .

Ne için olduğunu bilmek istediğimden emin değildim.

Şömine ortamı hazırlıyordu ve ben de en rahat pijamalarımın içinde Zen gibi hissediyordum - Florida'da yaşadığım için genelde terliyordum, titremiyordum. Ama soğuk bir hava gelmişti ve güneş son altın ışınlarını havuza gönderirken hava elli derecenin biraz altındaydı.

Şef Patel bizi akşam yemeğine çağırana kadar evde kalmam için beni tehdit eden Bay Perry'nin kesin emriyle bu akşam izinliydim. Okul ve son zamanlardaki yoğun programı yüzünden Ava'yla fazla vakit geçiremiyordu, bu yüzden geceyi o devralacaktı ve dadısı olmadan önce genelde yaptığım her şeyi yapmamı istiyordu.

Onunla kavga etmemiştim. Ava'ya kesinlikle *tapıyordum* ama gerçekten çok yorgundum ve kendime ayıracağım bir gece cennet gibi geliyordu.

Ayrıca Will'le son konuşmamızdan sonra hala içim burkuluyor olabilirdi, talihsiz bir kelime kusma vakasıyla kendimi kaybettiğimi itiraf etmiştim.

bekaretimi eski bir rap şarkısıyla bozmuştum.

O zamandan beri benden uzak duruyordu, bu da bana bunun aptalca küçük bir kendini küçümseme şakası yerine ciddi bir aşırı paylaşım olduğunu söyledi. Grup sohbetinde her şeyi tek tek anlattığımda kızlar bunu çok komik bulmuştu. Tabii ki Livia daha sonra *her şeyi* açıklayan bir sesli not talep etti.

Detayları anlattım ama bunun sadece ilk seksim değil, *tek* seksim olduğu kısmını atladım.

Yani, evet - rahatsız patronumun etrafında garip bir şekilde dolaşmaktan memnuniyetle bir gece izin almıştım. Kanıtlar benim de geceye *ihtiyacım* olduğunu gösteriyordu çünkü gece yarısı varoluşsal krizlerim, düşünmeden edemediğim uzun saçlı, kaslı bir adamla ilgili gece yarısı fantezilerine dönüşmüştü

Bela. Büyük bir T ile. Onu

dizginlemem gerekiyordu.

Yine de bütün gece sessizdi. *Çok* sessiz. Ava çorapla kaplı tüylü ayaklarıyla odama girdiğinde yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım.

Kanaviçe işimi kucağıma koydum. "Merhaba, melek böceği."

Ava paten kayan bir filin zarafetiyle gelmişti, gözleri kocaman, nefesi kesik, saçları karanlık büyülü bir ormandan güvenli bir yere koşmuş gibi dağınıktı. Bana dışarıda savaşmamız gereken bir ejderha olduğunu söylemesini bekliyordum ama onun yerine kendini toparlamak için bir an durdu, saçlarını yüzünden süpürdü ve küçük ellerini kucağının önünde birleştirdi.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi bana, çenesi yukarı kalkık, yüzü tamamen nötrdü.

"Hizmetinizdeyim."

Kanaviçeyi bir kenara bıraktım ve Livia'nın başka fotoğraflar gönderme ihtimaline karşı telefonumun yüzünün yatağa dönük olduğundan emin oldum. Sonra ayaklarımı yatağın kenarına uzatıp yanımdaki yeri okşadım.

Ava benden yardım istemeye geldiğine pişman olmuş gibi yatağa baktı ama sonra usulca yanıma geldi, ben de yanıma tırmanmasına yardım ettim. Bir süre bacaklarının şilteden sarktığı yere baktı, küçük ayak parmakları çoraplarının içinde kıvrılıyordu. O da sıkı sıkı sarınmıştı - ve onu minik gri eşofman altı ve Tampa Bay Ospreys mavi kapüşonuyla görmenin çok sevimli bir yanı vardı.

"Babamın da gelmesini istiyorum," dedi sonunda, ellerini kalçalarının altına sokarak.

O şeyin ne olduğunu anlamak için açıklama istememe gerek kalmadı.

Bugün derste, yaramaz miniklerime Cuma günü *babalarıyla Donut* yiyeceğimizi hatırlattım.

Bu tür etkinlikleri hem sever hem de nefret ederdim. Bir yandan, ebeveynlerinin, kardeşlerinin ya da büyükanne ve büyükbabalarının sınıfa gelmesi çocukları çok mutlu ediyordu - katılımcılar etkinliğin temasına bağlıydı.

Öte yandan, hayatlarında belki de her iki ebeveyn figürüne de sahip olmayan ya da ebeveynlerinin böyle günlerde katılamayacak kadar meşgul olduğunu bilen çocuklarınız olduğunda çok karmaşık duygulardan kaçınmak zordu.

Tabii ki, o gün geldiğinde çok üzülmelerine fırsat vermemek için çocuklara her zaman ekstra sevgi göstermeye özen gösterdik. Onlara ekstra ikramlarda bulunurduk. Onlara özel görevler verirdik. Ve genellikle, boşluğu doldurması için birini getirirlerdi - belki bu baba değildi ama bir amca ya da bir aile dostuydu.

Yine de Ava'nın bu konuyu babasına açmaktan bile çekindiğini ve endişelendiğini hissedebiliyordum. Dikkatli davranmaya karar verdim.

"Pekala," dedim. "Bence bu harika bir fikir. Baban çörekleri çok seviyor, değil mi?"

Başını salladı ama gözleri hâlâ küçük ayaklarındaydı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ava omuz silkti.

"Ne söyleyeceğini bulmana yardım etmemi ister misin?" Bir

süre sonra "Hayır," dedi.

"Tamam. Hangi gün ve saatin kaç olduğunu hatırlamak için yardıma ihtiyacın var mı?" Başını salladı.

Bir an için boşlukları doldurup doldurmayacağını görmek için bekledim. Doldurmadığında, elini tutup tutamayacağımı sordum ve evet dediğinde, o küçük eli kendime çektim ve sıktım, bana bakmasını bekledim.

"Sormak konusunda biraz gergin görünüyorsun," dedim. "Bunu söylemek doğru mu?"

Okulun ilk döneminde *gerginlik* hissinin ne olduğu hakkında çok konuşmuştuk - çoğunlukla sınıfın yarısı için bu büyük bir duyguydu çünkü.

Ava başını salladı.

"Sorun değil," diye ona güvence verdim. "Gergin hissetmek tamamen normal. Babandan okula gelmesini isteme konusunda neden böyle hissettiğini biliyor musun?"

Ava ayaklarını tekmeledi. "Bunun aptalca olduğunu düşünmesinden korkuyorum."

Kalbim göğsümde kabardı. Böyle hissettiğini duymaktan ne kadar nefret etsem de, bunu ifade edebildiği için onunla gurur duyuyordum. İletişim kurmayı öğrendiği için iyi bir şey yapmışım gibi hissettim.

"Bu son derece doğal bir düşünce, değil mi? Baban pek çok şeyin aptalca olduğunu düşünüyor, ha?"

Ava buna neredeyse gülümsüyordu. Kendini yanaklarının nasıl sıkıştığını gördüm. Başını salladı.

"Eminim pijamalarımın aptalca olduğunu söylerdi," dedim, beni tepeden tırnağa örten açık mavi poları göstererek. Balina ve penguen desenliydi. "Ve her hokey maçındaki hakemlerin aptal olduğunu düşündüğünü *biliyoruz*."

Ava bu sefer gülümsemesine karşı koymadı ve içinden bir tür kıkırdama yükseldi.

Onu.

"Ama ne var biliyor musun?" Omzumla onu dürterek söyledim. "Ben Bunun aptalca olduğunu düşüneceğini hiç sanmıyorum. Nedenini

bilmek ister misin?" "Neden mi?"

"Çünkü bu dünyada sevdiği onca şey arasında - hokey, yemek, sessiz zaman - en çok *seni* seviyor."

Seninle burnuna dokundum ve küçük yanakları pembeleşti.

"Sanırım," diye devam ettim. "Ona sorduğunda mutluluktan havalara uçacak. Ve bil bakalım ne oldu?"

"Ne?"

"Babanın o gün izinli olduğunu biliyorum." "Hafta arası

olduğu için," diye tamamladı Ava benim yerime.

"Aynen öyle. Ve babanın hokey olmadan ne kadar kaybolduğunu bir düşün! Eminim en sevdiği kız olan seninle bir sabah geçirmek için davet edilmek onun gününü güzelleştirecektir. Hatta gülümseyebilir bile."

Ava bana bir bakış attı. "Babam gülümsemiyor."

"Belki bunu değiştirebilirsin," dedim bacağını okşayarak. "Şimdi tekrar soruyorum. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sanırım bunu tek başıma yapmak istemiyorum."

"Tek başına bir şeyler yapmak biraz korkutucu olabiliyor, değil mi?" diye sordum. Sonra yataktan kaydım ve onun da inmesine yardım ettim. "Seninle gelmekten mutluluk duyarım. Bu işte beraberiz. Konuşmamı istersen bana bakman yeterli, tamam mı?"

"Tamam," dedi ve omuzlarının gevşediğini, şimdiden ne kadar rahatlamış hissettiğini görebiliyordum. "Şimdi mi?"

"Eğer istersen," dedim. "Bu tamamen sana bağlı." Kararlılık yüzüne yayıldı ve başını salladı. "Hadi ." Ve bu sefer elimi tutan o oldu.

Bu jest karşısında erimemeye çalıştım ama başaramadım ve Ava beni havuz evine doğru çekerken bu küçük gelişme karşısında sersemlememe izin vermenin iyi olacağına karar verdim.

Ancak büyük sürgülü cam kapıya doğru ilerlediğimizde, panik göğsümü keserek olduğum yerde durdum.

"Ava," dedim, kelimelerimi seçmeye dikkat ederek. "Görünüşe göre kapı arkandan kapanmamış."

"Oops," dedi. "Unutmuşum."

Sonra, kum kadar geniş gözlerle bana baktı. Farkına varmak bizi çok etkiledi.

"Kediler!"

Ve ikimiz de koşmaya başladık.

- - -

Will

"Devam edin. Gülmeye devam et," dedim Şef Patel'e. "Maaş çekini kimin imzaladığını unutma."

Bir kahkaha daha atmadan önce homurdandı ve bir elini kalçasına koyarak bana bir çift maşa fırlattı. "Muhasebeciniz çekimi imzalıyor ve bahse girerim isteseniz beni nasıl kovacağınızı bile bilemezsiniz. Muhtemelen sonsuza kadar çek alırım."

Haklı olduğunu teyit etmek istemediğim için cevap vermek yerine homurdandım.

"Ayrıca, dört yıl önce playofflar sırasında bıyıklarını kesmeyi reddettiğinden beri gördüğüm en iyi şey bu." Yüzünü biraz buruşturarak titredi, sanki bu anı onu hem eğlendirmiş hem de tiksindirmiş gibiydi. "Ve bu görüntü çok daha sevimli."

"Günlerce üzerimde saç olacak."

"Sadece yemeğimin yanında , zaman sorun olmaz."

Ben derin bir iç çekerken Arushi mutfakta yaptığı işe geri döndü. Görünüşe göre, bu iç çekiş şu anda *üç* kediden birini rahatsız etmişti

Beni yatak olarak kullanıyordu, çünkü beyaz olan miyavladı ve bana ters ters baktı. "Bana *miyavlama*," diye uyardım.

Alanımı ilk işgal eden turuncu olan olmuştu. Burada kendi işime bakıyor ve *Jeopardy*'yi izliyordum, birden yüzümde tüylü bir pislik vardı.

Kürklü bir *pislikten* bahsediyorum.

Adının Nacho olduğundan emin olduğum kedi kucağıma atlamış, kuyruğu burnumun dibine girene kadar dönüp durmuştu. Hemen oturdu ve ben de onu kaldırmaya çalıştığımda, iki kez düşünmem gerektiğini söyleyen bir tıslamayla karşılaştım.

Arkadaşı benimle takım olmanın en iyisi olduğuna karar verdiğinde lanet olası şeye havlamaya hazırdım. Siyah ve gri çizgili ve kucağımdaki turuncu tüyden çok daha zayıf olan bu kedi, kanepenin arkasına tırmandı ve omzuma bir atkı gibi kıvrılmadan önce oturduğum yere doğru yürüdü.

Kuyruğunu her salladığında, ağzım saçla doluyordu.

Ve tam daha kabus gibi bir durumla karşı karşıya kalamayacağımı düşünürken, üçüncü bir beyaz kedi oturma odasına girdi. İlk başta bana yavaşça göz kırptı ve uzaktan izledi, ancak sanki ayağa kalkıp diğer ikisini üzerimden itmek üzere olduğumu hissetmiş gibi, sanki bir yuva gibi yerleşmeden önce ev terliklerimin üzerine bisküvi yaptı.

İşte buradaydım, beni herhangi bir kanatlının korktuğundan daha fazla korkutan üç kedi tarafından rehin alınmıştım.

Kızım ve Chloe oturma odasına kayarak girdiklerinde omuzlarımdaki hafifçe zıpladı, ikisi de beni gördüklerinde düşmemek için kollarını savururken çizgi film gibi görünüyorlardı.

Diğer iki kedi gözlerini bile kırpmadı.

Chloe elleriyle ağzını kapattı, gözleri omzumdan kucağıma, ayaklarıma ve sonra tekrar düz bakışlarıma kaydı.

Ve Ava kahkahayı patlatmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı.

İlk başta, sanki tüm gücüyle onunla savaşmaya çalışıyormuş gibi, içinden fışkırdı. Ama kahkaha geldiğinde, sanki yıllardır tutsak edilmiş bir kahkaha özgürlüğüne kavuşuyormuş gibiydi.

Kızımın yüzü kıpkırmızı oldu, gözleri yaşardı ve dramatik bir şekilde koltuğun diğer ucuna ve yere yığılmadan önce üzerimdeki kedileri işaret etti.

Şef Patel sanki salon yanıyormuş gibi içeri koştu ve gülenin Ava olduğunu fark ettiğinde gözleri yumuşadı, elleriyle kalbini kapadı, sanki bir fıçı köpek yavrusu görmüş gibiydi. Chloe'den Ava'ya, oradan da bana baktı ve tek kelime etmese de onu çok net duyabiliyordum.

En azından kızım kıkırdamaları arasında konuşmayı başarana kadar.

"Babamın her yeri göt deliği!"

"Dil," diye uyardım ama ciddi görünme çabam dudaklarımın yukarı kalkmasıyla engellendi.

Çünkü huysuz bir babaya sahip olacak kadar talihsiz olan kızım *gülüyordu*.

Chloe sonunda, "Çok üzgünüm," dedi ve o anda gözlerinden akan yaşları sildiğini fark ettim. "Burada olmamaları gerekiyordu. Onları kontrol altında tutacağıma söz verdim ve ben... özür dilerim."

Bana doğru ilerledi, önce beyaz olanı almak için eğildi, o da şeyi kollarına almasına izin verdi.

Mavi gözleri bana bakarken parıldadı ve zaferle gülümsediğine yemin edebilirim.

Ava sonunda kendini kontrol edebildiğinde, "Benim hatam," dedi. "Kapıyı açık bıraktım."

Ağır bir iç geçirdim ama elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım. "Sorun değil, Balkabağım."

"Sanırım senden hoşlanıyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Mm, şanslı ben."

İçinden bir kahkaha daha fışkırdı ve bakışlarımı Chloe'ye kaydırdığımda gözlerinin yeniden dolduğunu gördüm. Bana baktı, bakışlarımız buluştuğunda yanakları pembeleşti ve tıpkı Arushi gibi, bu gözyaşlarının çok gülmekten olmadığını anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu.

Bu da görevinin bir başka parçasıydı.

Ava'yı güldürmüştü ve şimdi de aptal kedileri Ava'yı güldürüyordu.

Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı.

Artık kızgınmış gibi bile davranamazdım.

Şef Ava'ya, "Neden Bayan Chloe'nin onları eve götürmesine yardım etmiyorsun?" diye sordu. "Yemek neredeyse hazır." Sonra mutfağa gitti, ama beni biraz yakından izlemeden değil, dudaklarında bir sır saklıyormuş gibi bir gülümsemeyle.

"Hindistan cevizini alabilirim," diye teklif etti Ava, ellerini beyaz hindistan cevizine uzatarak

Kedi.

Chloe gözlerini kırpıştırarak şaşkınlığını üzerinden attı ve gülümseyerek tüy uzattı. "Kapıyı arkandan kapattığından emin ol, tamam mı?"

Ava başını salladı ve dikkatle arka kapıya doğru yürüdü.

O gittiğinde Chloe geniş, parlak bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bunu duydun mu?"

"Ben yaptım."

"*Güldü.*"

"Güldü."

"Çok tatlıydı," diye fısıldadı. "O..."

Cevap veremedim ama başımı salladım, boğazım duygularla düğümlenmişti.

Chloe ağzını kapattı, uzun ve derin bir nefes almadan önce bir süre başını salladı. Sonra benim durumumu değerlendirmek için döndü.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi. "Bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlayacağım."

Kucağımdaki kediye uzandı.

Turuncu teröristi kucağına alırken elleri sikimin üzerinden kaymasaydı sorun *olmazdı*.

Ama yaptılar.

Sıcak elinin ilk sıyrığında bırakamadığım bir nefes çektim, giydiğim ince pijama altı beni dokunuştan korumak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu.

Sonra kedi, kucağımdan ayrılmaya hazır *olmadığı* gerçeğini ikiye katlayarak onun kurtuldu.

"Nacho," diye azarladı Chloe ve kepçeyi tekrar denedi.

Bu sefer elini kasıklarıma sürttüğünde sikim uyanmaya başladı.

Sikeyim.

Dişlerimi birbirine geçirdim, gözlerimi kapattım ve bu doğal tepkiyi bastırabilecek herhangi bir şeyi düşündüm - böcekler, dondurucu soğuk buz, yollarda ölen hayvanlar.

Ama kedi bir kez daha elinden kaydı ve Chloe pençelerini kanepeme geçirmeden önce onu yakalamaya çalışırken yere yığıldı.

Bu da onu yarı kucağımda, bir dizi kalçamın yanındaki kanepe minderinde ve bir eli başımın arkasında, o mükemmel, yuvarlak, dolgun göğüsleri tam yüzümde bıraktı.

Lanet olsun.

"Oh, Tanrım, özür dilerim!" Bu sözleri ciyak ciyak söyleyerek üzerimden kalktı ve arkasında tatlı kokusunu bıraktı. Boya kalemi, çay ve şeker kokuyordu.

Tekrar ayağa kalktığında, elleri yeni bir kararlılıkla kediye uzandı.

Ama kedi onu yakalayamadan kaçtı. Geriye *beni*
yakalamak kaldı.

"Ah!" diye haykırdı ve başka bir şey yapmaya çalışmasını engellemek için ellerimi bileklerine kenetledim.

Eğer bu kadın bir daha sikimi sıyırıp geçerse, onu omzumun üzerinden atıp kendi yoluma gitmemek için kendimi zor tutacaktım.

Omzumdaki kedi sanki bütün bu gösteriden çok eğlenmiş gibi kuyruğunu salladı. Chloe'nin yüzü hiç görmediğim kadar kızarmıştı ve gözlerini sımsıkı yummuş, utanç içinde yüzünü buruşturmuştu.

Bileklerini gereğinden uzun süre tuttum, muhtemelen sadece
o anda bir çeşit kontrol.

Önce bir gözünü, sonra diğerini açtı. "Çok üzgünüm-"

"Bir kez daha özür dilersen," diye tehdit ettim ama uyarı dudaklarımda kaldı, çünkü aniden *her şeyin* farkına varmıştım.

Oda birden nasıl da küçüldü.

Sessizlikte nefes alışını nasıl da duyabiliyordum.

Sözlerimin onu nasıl yumuşattığını.

İçimde eriyip gitmesi.

Giydiği aptal polar pijamanın altında meme uçlarının sertleşmesi.

Hâlâ kokusunu alabilecek kadar yakınımdaydı ve ellerim hâlâ bileklerinde kenetliydi ve hâlâ kocaman gözlerini bana dikmiş, dudakları yavaşça aralanırken ağzı yumuşak bir *o'ya* dönüşmüştü.

Aldığı her nefes bir öncekinden daha sığdı. Burun
deliklerim alevlendi.

Yutkundu.

"Ne?" diye sordu ve *lanet olsun*, hayatımda tek kelimelik bir sorunun kulağa bu kadar seksi geldiğini hiç duymamıştım. Sadece bir nefesti, ağzımla buluştuğunda sıcak ve baş döndürücüydü. "Bir kez daha özür dilersem *ne* olur?"

Cesaret gibi geldi.

Bir davet.

Sanki bu tehdidi yerine getirmemi istiyor gibiydi. Sanki bu onu
tamamen tahrik etmişti.

Ve sikim onun dileğini yerine getirme arzusuyla zıplamadıysa ne olayım.

Ama sağduyumdan geriye kalanlar beni gözlerimi kapatmaya zorladı ve ellerini bırakmadan önce burnumdan sıcak bir nefes verdim.

Ona tekrar bakmaya cesaret edemedim. Belki de hayal kırıklığı görmek istemediğim içindir.

Belki *de* , pes edeceğim içindir.

"Nacho'yu yakaladım!"

Ava'nın sesi ikimizi de sıçrattı ve Chloe tekir kediyi kanepenin arkasından kaptığı gibi benden kaçarak havuz evine doğru koşmaya başladı. Omzunun üzerinden bir bakış bile atmadı.

O gittiğinde küfrettim ve Şef Patel sırıtarak köşeden baktı.

"Yapma," diye kestirip attım, ayağa kalktım ve kıyafetlerimdeki kedi tüylerini öfkeyle temizledim.

Arushi kaşlarını kaldırdı ve neden bahsettiğimi anlamamış gibi yanaklarını içine çekerek tek kelime etmeden mutfağa geri daldı.

Kediler halledilip eller yıkandıktan sonra hepimiz hayatımın en garip akşam yemeği olacağından emin olduğum yemeğe oturduk. Neyse ki Şef Patel ricam üzerine bize katılmayı kabul etti ve sohbeti Chloe ile birlikte sürdürerek benim kara kara düşünmeme ve sebzelerimi sessizce yememe izin verdi.

Tatlıdan hemen önce Ava ve Chloe'nin bakıştıklarını fark ettim, Chloe ona göz kırptı ve duymamam gerektiğinden emin olduğum sessiz bir "*devam et*" sözüyle onu cesaretlendirdi.

Kızım derin bir nefes aldı ve sonra ayağa kalktı, bunu yaparken sandalyesinin ayakları yere sürtünüyordu. Çenesini yüksekte tuttu ve bana ders verecekmişim gibi hissettiren bir şekilde doğrudan bana baktı.

"Baba, cuma günü okulda bir şey var. Adı "Babamla Donut".
Ve ben..."

Endişeyle benden Chloe'ye baktı, o da gülümseyip başını salladı.

"Belki sen de gelirsin diye düşünüyordum," diye devam etti Ava. "Okuluma. O şeye." Cevap vermek için ağzımı açtım ama ben daha cevap vermeden kızım aceleyle ekledi: "Gelmek zorunda değilsin. Eğer istemiyorsan, sorun değil. Zaten muhtemelen aptalcadır."

Chloe'ye baktığında, öğretmeni ona dürüst olması gerektiği konusunda uyaran bir bakış attı.

"Ama gelmeni istiyorum," diye ekledi Ava mahcup bir ifadeyle ve tekrar yerine oturup Şef Patel'in koyduğu küçük tarttan ilk ısırığını aldı. "Eğer istersen."

Ona sırıttım ve sonra boğazlar temizlendi.

Şef, Chloe'nin sandalyesinin arkasında durdu ve ikisi de ağızlarını açmadan benimle sohbet ettiler.

Arushi'nin gözleri geniş ve tehditkârdı ve tatlımı elinde tutuyordu, sanki vereceğim yanıt tatlıyı alıp almayacağımı belirleyecekmiş gibi.

Chloe ise başını sallayıp gülümsüyor ve iki başparmağını havaya kaldırıyordu, sanki tepkimin sadece basit bir evet değil, hayatımda hiç bu kadar harika bir şeye davet edilmemişim gibi *yankılanan* bir evet olmasını istiyordu.

Hayır diyeceğimi düşündüklerine göre beni tanımıyorlardı.

Ama sanırım bu konuda herhangi bir tantana yapmayı planlamadığımı bilecek kadar beni iyi tanıyorlardı.

Gözlerimi devirip keten peçetemle ağzımı sildikten sonra peçeteyi bir kenara bıraktım ve masanın üzerinden kızımın eline uzandım. Bana bakmasını bekledim ve sonra mutlu mu yoksa korkutucu mu göründüğümü bilmediğim, çok garip hissettiren bir gülümsemeyi zorladım.

"Katılmaktan kesinlikle *onur duyarım*," dedim elini sıkarak. "Belki sen Chloe'nin sana yaptığı hokey kıyafetlerini giyersin, ben de benimkileri giyerim. Ve en iyi çörekleri getiririm. Herkesi kıskandırırız."

"Gerçekten gelecek misin?" Ava gözleri parlayarak sordu.

"Bunu kaçırmazdım."

Kızım bugünlerde daha kolay ortaya çıkan bir gülümsemeyle dudağını ısırdı ve sonra masanın karşısındaki Chloe'ye baktı, o da bana yönelttiği iki büyük başparmağıyla onu onayladı.

Ava sandalyesini tekrar geriye itti ve ben de kendimi ona sarılmak için hazırladım. Ama masanın etrafından dolanıp kendini Chloe'nin kollarına attı, onun yerine.

"Harika iş," diye fısıldadı Chloe ve kızıma sıkıca sarıldı, gözleri kapalıydı, yüzünde en geniş gülümseme vardı.

Bu manzara karşısında göğsüm neredeyse parçalanıyordu.

Nasıl hissettiğimi çıkaramıyordum - doğru nefes alamadığımı, nabzımın nasıl dengesiz attığını, ağzımın kuruduğunu ve gözlerime garip bir his battığını.

Şef tatlımı getirdiğinde gözümü kırpıştırdım ve ona doğru bir teşekkür mırıldandım.

Ama o küçük gibi görünen anda muazzam bir değişim hissettim. Bu evde bir şeyler değişmişti.

*Ava'*da bir şeyler değişmişti.

Ve hepsi *birileri* yüzünden oldu.

CHAPTER 14

Isınma Tümsekleri
Chloe

Sınıfım tam bir kaostu.

Küçük sesler, yetişkinler ve *çocuk dostu, rahatsız edici olmayan* çalma listem arasında - gürültü seviyesi kabaca bir hokey maçı veya Mia Love konseri sırasında Tampa Bay arenasının desibel seviyesi civarındaydı.

Masalar ve sıralar bir araya getirilmişti ve satın aldığım masa örtüleri şekeri ve yapışkan maddeleri ahşaptan uzak tutma konusunda başarısız olmuştu. Şimdiye kadar üç kez süt dökülmüş ve bir kutu çörek halıya düşmüştü - ki bu çörekler annemin kin tuttuğu gibi leke tutuyordu.

Ama bu kaosun en *büyülü* haliydi.

Etrafıma bakıp çeşitli ebeveyn ve çocuk gruplarını incelerken içimden güneş ışınları fışkıracakmış gibi hissediyordum. Babaları gittikten sonra bu küçük insanları yola getirmek çok zor olacaktı ama şu anda pırıl pırıl gülümsüyorlar ve sınıfta öğrendikleri şeyler hakkında gevezelik edip duruyorlardı.

Minik parmakları odadaki çeşitli alanları işaret ediyordu - beyaz tahtanın tepesinde sıralanan sayma posterlerimiz, keşfettiğimiz dünya haritası ve küre, en iyi sanat eserlerini gururla sergilediğim mantar pano.

Çok mutlu, çok kaygısız ve dünyalarının bu küçük parçasını babalarıyla paylaştıkları için çok *heyecanlıydılar*.

Böyle bir şey gördüğünüzde yumurtalıklarınızın şiştiğini hissetmemek çok zordu.

Babaların yüzlerinde çeşitli ifadeler vardı. gülümseyip sorular sorsa ve pudralı çörek olayından sonra çocuklarının ağzını temizlemek zorunda kaldıklarında gülse de, bazıları iç çekip saati izledi ve dağınıklık karşısında burunlarını kırıştırdı.

Bu olağan bir durumdu.

Kimlerin eşleri ya da bir başkası tarafından gelmeye zorlandığını ve kimlerin gerçekten burada olmak istediğini görmek kolaydı.

Her ebeveynle konuşmak için durduğumdan emin olarak tur attım ve biraz rahatsız olduklarını söyleyebileceğim çocuklara özel ilgi gösterdim. Beş yaşında olabilirlerdi ama aptal değillerdi. Babalarının orada olmak isteyip istemediğini anlayabiliyorlardı.

Bir an, bir babanın çocuğunu kucağına alıp telefonuyla fotoğraf çekmesini ya da iki çörek alıp çocuğunu güldürmek için gözlük gibi gözlerine tutmasını ya da küçük çocuğunun eline uzanıp ondan sınıfı gezmesini istemesini izlerken kalbim dolup taşıyor.

Bir sonraki an, bir baba ve oğlunun tam bir sessizlik içinde oturmasını ya da bir dedenin, babasının neden gelemediğini merak eden torununu neşelendirmeye çalışmasını ya da iki çocuğun tek başlarına oturup çöreklerini yemelerini ve kimsenin onlara katılmamasından rahatsız olmamış gibi davranmalarını izlerken kalbim kırılıyordu.

Her ruhu canlandıracağını umduğum bir gülümsemeyle odada dolaştım, süt, meyve suyu ve su bardaklarını doldurdum ve her ebeveyn ve çocukla ayrı ayrı sohbet edecek kadar uzun süre durdum. Buna en çok ihtiyacı olan çocuklarla, özellikle de yanlarına kimseyi almamış olan iki çocuğumla fazladan zaman geçirmeye özen gösterdim.

Neyse ki, birkaç harika baba benim yalnızlığımı fark etmiş ve yardım etmeyi görev edinmişti. Şu anda kendisinden olmayan bir çocuğun yapışkan elini tutan ve kafiye duvarını soran Bay Oster'e *teşekkür ettim*.

Masadan masaya sürüklenirken, soru soran babaların sorularını yanıtlarken ve her çocuk hakkında söyleyecek olumlu bir şeyim, övünecek bir şeyim olduğundan emin olurken kendimi çok iyi hissediyordum. Bunu yapmak kolaydı, çünkü hepsi bana biraz kendi çocuğum gibi geliyordu. Artık onlar hakkında çok şey biliyordum. Kimin sessiz, kimin dışa dönük olduğunu biliyordum. Bir soru sorduğumda kimin elinin hemen havaya kalkacağını ve kimin utangaç bir şekilde başını eğip ne düşündüğünü sormamı bekleyeceğini biliyordum. Kimin şakacı, kimin her şeyi ciddiye alan biri olduğunu biliyordum. Kimin en yumuşak kalbe sahip olduğunu ve kimin en sert deriyi giydiğini biliyordum.

Onlar benim bebeklerim değildi ama pek çok açıdan öyleydiler.

Odanın içinde kucaklaşmalar ve gülümsemeler dağıtarak dolaşırken, attığım her adımda bir çift çelik gibi gözün beni takip ettiğini hissettiğime yemin edebilirim.

Will Perry'*nin son* masasına gitmeden önce diğer tüm masalara uğradığımda kendime ondan kaçmadığımı söyledim. Sadece o ve Ava köşedeydi. Etkinlik biter bitmez saatlerini kontrol edip kıçlarını kaldırmayacaklarını bildiğim babaları olan en iyi üç öğrencimle birlikte oturuyorlardı. Çünkü o küçük A+ masayla ilgili endişelenecek hiçbir şeyim yoktu.

Kesinlikle dün gece onunla ilgili son derece uygunsuz bir rüya gördüğüm için değildi, yatağıma girip geceliğimi tırmıkladığı ve bir kez daha özür dilemem için bana meydan okuduğu bir rüya.

Bunun nedeni *kesinlikle* o rüyanın beni uyandırması ya da arzularıma boyun eğip rahatlayana kadar bacaklarımın arasındaki yastığa sürtünmem değildi.

Yüzde yüz değildi çünkü Ava ne zaman bana sarılsa beni öyle bir izliyordu ki sanki başına gelen en iyi şey benmişim gibi hissediyordum.

Ya da kızı etrafta olmadığında, o gözleri çok daha ateşli bir şekilde üzerimde hissettim - tenimi yakan ve kanımı kaynatan bir şekilde.

Hayır.

Kesinlikle bunların hiçbiri yüzünden *değildi*.

Ancak Babamla Çörekler etkinliğinin sonuna yaklaşırken, köşedeki masadan daha fazla kaçamazdım -kaçtığımdan değil- ve bu yüzden parlak bir gülümsemeyle, ellerimi üzerinde serpintiler olan pembe eteğimin önünde birleştirerek oraya doğru ilerledim.

Sırlı çöreklerle kaplı beyaz bir kazakla eşleştirmiştim.

Masaya yaklaştığımda Will'in gözlerini üzerimde gezdirmesi, tema için biraz *fazla* iyi giyinmişim gibi hissetmeme neden oldu, çünkü çok yaklaşırsam bir ısırık alacağından oldukça emindim.

Tanrım, neden bana öyle bakmak zorundaydı?

Onun da bir şeyler hissettiğine kendimi ikna etmek çok kolaydı. Beni çekici bulduğuna. Beni karşı konulmaz bulduğuna.

Bu çok saçmaydı ve muhtemelen gerçeklikten
uzaktı. Ama *öyle miydi*?

O masaya kadar olan kısa mesafeyi yürürken oda döndü ve zaman yavaşladı, Will'in gözleri her adımda bana kilitlendi. Bakışlarını üzerimden çekmeden önce sadece bir saniyeliğine kıyafetimin üzerinden geçmesine izin verdi ve gözlerini kırpmadı, tereddüt etmedi, gülümsemedi ya da el sallamadı.

Yaklaşmam işkenceymiş gibi beni izledi.

Uzun, kestane rengi saçlarını arkaya toplamak yerine aşağıya yatırmış, saç tellerinin çenesinin sert kenarlarını şekillendirdiği bir görüntüsü vardı. Söz gibi, Ava'ya uygun bir forma giymişti ama onu hem profesyonel hem de kanepede kıvrılıp yatılabilecek kadar rahat gösteren siyah joggers ve spor ayakkabılarla eşleştirmişti.

Altın rengi gözlerinde hem sıcaklık hem de hüzün vardı, sanki içinde son beş yılın acısına tutunmak ile onu yeniden doğmaya çağıran bir geleceğe doğru ilerlemek arasında bir savaş vardı. Beni izleyişi, ona sarılıp ağlamasına izin vermek istememe neden olduğu kadar, kucağına oturup yıllar önce okuduğum *Cosmo* dergilerinden bir *şeyler* hatırlamak için elimden geleni yapmama da neden oldu.

"Chloe!" Ava masaya ulaştığımda "Chloe!" dedi ve oturduğu yerden zıplayıp kollarını bacaklarıma doladıktan sonra heyecanla oradan uzaklaşarak üzerimdeki büyüyü bozdu. "Bak ne yaptık!"

Masanın ortasında üçgen bir çörek kubbesinin inşa edildiği yeri işaret etti; tehlikeli olduğu kadar nefis de görünen, tehlikeli bir şekilde eğilmiş bir lezzet yapısı.

"Vay canına!" Belimden eğildim ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak yapışkan mimariyi inceledim. "Bunu hepiniz mi yaptınız?"

Ava kesin bir ifadeyle başını salladı. "Evet!"

Gunner'ın babası gururla, "Bu Gunner'ın fikriydi," dedi.

"Bakın ne çizdim!" Charlotte onun yanından, birlikte oturduğu insanların masasını çörek olarak nasıl resmettiğini bana gösterme çabası içinde neredeyse çörek kulelerini yıkarak konuştu.

Will'i donut olarak gördüğümde gülmemek için ağzımı kapatmak zorunda kaldım - uzun dalgalı saçları, bir hokey sopası ve yapışkan gözlerinin arasına iki koyu siyah pastel boya çizgisiyle çizilmiş bir kaş çatmayla tamamlandı.

"Bu," dedim kağıdı elinden alarak. "Duvar için bir tane."

Çizimi mantar panoya raptiyeyle asacak kadar uzun süre ayrıldığımda neşeyle alkışladı ve sonra Will ile Charlotte'un babasının arasındaki küçük sandalyelerden birine oturarak onlara tekrar katıldım.

Bay West ile kızının doğduğundan beri yanlarında olan köpeklerinin ölümünden bu yana neler yaptığına dair bir sohbete daldım. Onu dikkatle dinledim ve kızının çok iyi durumda olduğuna dair güvence verdim, bu sırada kafamın arkasında bir çift gözün yandığını hissettim.

Ona bakmak bile *neden* bu kadar zordu?

Sonunda Bay West beni serbest bıraktı ve masadaki diğerlerine gülümsedim - Hepsini bir aktiviteye ya da sohbete dalmış halde buldum. Ava bile Charlotte'la birlikte yeni bir resmin üzerine eğilmiş, kimin neyi boyayacağını paylaşıyorlardı.

Bu da bana soluma bakmaktan başka seçenek bırakmadı. At Will.

Yüzümü ona döndüğümde boynumdan ayak parmaklarıma kadar inen sıcaklıktan kaçınmak mümkün değildi ve gülümsememin aptalca aşkımı örtebilecek türden olmasını umuyordum. Profesyonelliğimi göstermesini umuyordum. *Hey, dün gece seninle ilgili ıslak bir rüya gördüm! diye* bağırmadığını umuyordum.

"Peki, en sevdiğin çörek hangisiydi?" diye sordum.

Sonra hemen yüzümü buruşturdum, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ama sonra açtım ve Will'in her bir tiki kaydettiğini fark edince dehşet içinde yüzümü buruşturmadan önce parmaklarımı çıtlattım.

Daha fazla utanmamak için ellerimi birleştirip kucağıma koydum.

"Yapma bunu."

Ağzından çıkan bu sert sözler karşısında tüylerim diken diken oldu ve omuzlarımdan parmak uçlarıma kadar indi.

"Ne yapmak?"

"Birlikte yaşarken benimle havadan sudan konuşmaya çalış."

Önümüzdeki masada oturan bir babanın, sanki bizim masamızda olup bitenlerle daha çok ilgileniyormuş gibi başını öne eğdiğini gördüm.

Sesimi alçalttım ve boğazımı temizledim. "Özür dilerim." Will kaşlarını kaldırarak beni uyardı.

"Ne?! Çok özür dilerim, tamam mı? Aş artık bunu."

Bana bir şeyler homurdanmasını bekledim ama onun yerine sadece *baktı*. Altın rengi gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi beni esir almıştı.

Sonra da sırıttı.

O küçücük, acınası gülümsemenin kalbimin hızını üç katına çıkarması çok saçmaydı ama öyle oldu. Kendimi yeniden on üç yaşındaymışım gibi hissettim, babalar ve çocuklarıyla dolu bir masada oturmak yerine, annem ve büyükannem uyuduktan sonra yorganımın altında bir Wattpad hikayesinden bir oral seks sahnesi okuyordum. Bu adamın yaptığı her şey artık tenimi karıncalandırıyor, kanımı daha hızlı pompalıyor, ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyordu. Seksapeliyle damlıyordu.

Bunu yapmaya çalışmadı ve ağzının suyunu akıtmamak için çok uğraşan yeni dadısı için bu gerçek bir sorun haline gelmeye başlamıştı.

"İnanılmazsın."

Gözlerimi kırptım. "Um... ne?"

Will sanki her şey apaçık ortadaymış gibi iri bir eliyle sınıfı işaret etti. Tam o anda, bu canavar adamın küçük bir çocuğun sandalyesine katlanmış halinin ne kadar tuhaf göründüğünü fark ettim.

"Seni hiç kendi halinde görmemiştim," dedi. "Yani okulun ilk günlerinde Ava'yı içeri aldığımdan beri." Durakladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Bu işi gerçekten seviyorsun, değil mi? Bu çocukları seviyorsun."

Bu ifadelerin hiçbiri soru değildi, her ne kadar öyle ifade etse de.

"Evet," diye gülümseyerek nefes aldım ve odaya baktım. İçimden küfretmeden ve ellerimi tekrar kucağıma itmeden önce alışkanlıkla saçlarımı tekrar kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bu çocuklar çok genç, çok masumlar. Dünyayı ilk kez keşfediyorlar. Dürüstler - bazen acımasızca dürüstler," diye ekledim gülerek. "Ama aynı zamanda yürek parçalayıcı derecede nazik ve kibarlar. Hamlar, güçlü bir elin onları şekillendirmesini bekleyen bir macun gibiler. Belki onlar gibi büyüyecek bazı tohumlar ekebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor. Onların en iyi özelliklerinden bazılarının burada, bu sınıfta şekillenebileceği düşüncesi hoşuma gidiyor."

Kucağımdaki ellerime bakarken yüzümdeki kızarıklığı gizleyerek kendime biraz güldüm.

"Ve en azından, burada benimle oldukları saatler boyunca kendilerini güvende hissedebileceklerini bilmek hoşuma gidiyor. Ve sevildiklerini. Ve kendileri olmakta özgürler."

Will o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bana deliymişim gibi baktığını görmekten korktuğum için ona bakmak istediğimden emin olamadım.

Onun yerine, bakışlarıyla karşılaştığımda huşu duydum. Gerçek, filtresiz bir merak.

"Bana öyle bakmayı kes," dedim gülerek ve bir milim bile kıpırdamayan omzunu şakacı bir şekilde . "İş yerinde izlenmesi gereken harika kişi *sen değilmişsin* gibi davranıyorsun. Ben sadece bir öğretmenim - milyarda bir. Ama *sen* profesyonel bir hokey oyuncususun. Bir kalecisin. Kelimenin tam anlamıyla, kaçta bir, otuzda mı?" Başımı salladım. "Karşılaştırıldığında ben bir hiçim."

Bu kaşlarını çatmasını derinleştirdi, çenesi taş gibi sertleşti. "Sen hiçbir şey değilsin, Chloe. Sen..."

Bu kelimeye ve ardından geleceklere kilitlenmiştim ama sanki söyleyeceklerini daha iyi düşünmüş gibi sözlerini bitirmedi.

Bunun yerine başını salladı ve bana tekrar bakmadan önce suyundan büyük bir yudum aldı - bu sefer biraz ukala bir gülümseme ve gözlerimde bir şakacılıkla.

"Arenada beni bu kadar yakından izlediğini fark etmemiştim," dedi. "Bilseydim, biraz daha gösteriş yapardım."

Homurdandım. "Lütfen - sanki tüm o... o... şeyleri yaparken neye benzediğini bilmiyorsun." Elimi salladım. "Kalça itme şeyleri."

Kaşlarını kaldırdı.

"Bilirsin, ısınma turları." Yüzüm kızardı ve kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. "Buzun kızlığını bozuyormuş gibi görünüyorsun ve bunu bilmemene imkân yok. Isınmanın o bölümünde seni kaydeden tüm o telefonları görmemene imkan yok."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Az önce *kızlık bozma* mı dedin? Ne yani, on yedinci yüzyılda mıyız?"

Gülümsememi bastırarak bakışlarımı ona diktim. "Etrafta küçük kulaklar var."

"Kayıtlara geçsin, fark etmemiştim," dedi. "Ama artık bildiğime göre, o bölümlerde yavaş ve sakin gitmeye dikkat edeceğim. Çünkü onlar senin favorin."

Bana göz kırptı ve kıçımın çok büyük olduğu o küçük sandalyeden geriye doğru düşmediğime şaşırdım.

Will Perry benimle *flört* mü ediyordu?

Aynı şeyi o da düşünmüş gibi gözleri açılmadan önce aramızda bir duraksama oldu ve hızla kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve aniden tuvalete gideceğini söyledi.

Geri döndüğünde etkinlik bitiyordu ve Ava'nın yanağına bir öpücük kondurup bana tek kelime etmeden gitti.

Günün geri kalanını, şekerle beslenen çocuklarıma işe yarar bir şey öğretip öğretmediğimden ya da sınıfın önünde tutarsız düşünceler geveleyip gevelemediğimden emin olamadan geçirdim.

Ama sonunda gün bitti, çocuklar alındı ve Ava ile birlikte sınıfı toparlıyorduk. Ona yapacak bir şey verdiğimde çok sevinirdi ve şu anda her masayı Lysol ile titizlikle siliyordu

hoparlöre koymam için bana yalvardığı Mia Love albümünü mırıldanarak siliyor.

Ben ise kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken boş gözlerle dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyordum.

Resmen kendi alanımın dışındaydım ve yardıma ihtiyacım vardı.

Ancak en yakın arkadaşları annesi ve büyükannesi olan bir kadın olarak - ki onlar bu konu için kesinlikle iyi birer sırdaş olamazlardı - biraz yaratıcı olmak zorundaydım.

Neyse ki benim için *Reddit adında* küçük, harika bir internet köşesi vardı.

Ve sınıfımda belirsiz bir kullanıcı adı altında ve sırlı bir çörekten aldığım cesaretle ilk başlığımı açtım.

Yardım edin: Patronuma aşık oluyorum.

- - -

Ava ve ben eve vardığımızda Maven ve Livia'nın Şef Patel ile mutfakta olduğu bir sürprizle karşılaştık.

Ava onlara doğru son sürat koşuyor, her birine sarılıyor ve günümüz hakkında - özellikle de Babamla Donutlar etkinliği hakkında - hararetle konuşuyordu. Üç yetişkin kadının ayak uydurmaya çalışmasını yorgun bir gülümsemeyle izledim.

Sonunda Ava'nın nefesi kesildi ve Arushi ona yemek masasında atıştırmalık bir şeyler hazırlamadan önce saçlarını karıştırdım. Ona yirmi dakika ekran başında vakit geçirebileceğini söyledim - bu tuhaf kız YouTube'da hokey özetlerini izlemeye doyamıyordu - ve iPad'i hazırladıktan sonra mutfak adasındaki boş bar taburelerinden birine çöktüm.

"En sevdiğimiz öğretmenimiz nasıl?" Maven bana zaten bildiğini söyleyen bir gülümsemeyle sordu.

Bir iniltiyle başımı kollarımın üzerine koydum. "Bu kadar çok şeker içeren her gün zor bir gündür diyelim."

Livia kıkırdadı. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Yanında tek çocuk şuradaki," dedi yan odadaki Ava'yı göstererek. "Ve onun bile sınırları var."

"Peki çocuklarım olduğunda?" Maven kollarını kavuşturarak sordu.

"Oh, sanırım onlara katlanabilirim. Yeter ki onları şımartmama izin ver."

"Ve onları oyuncaklarınızdan uzak tuttuğunuz sürece," diye karşılık verdi Maven.

Arushi bulaşıkları yıkadığı yerden kaşlarını kaldırdı ve sonra koyu kahverengi gözleri her zamanki gibi sıcakken bana başını salladı. "Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin? Will bir süreliğine atış poligonuna gideceğini söyledi ve orada olduğu zamanlar genellikle saatler sürer."

"Ooohhh, kötü adam," dedi Maven. "Biliyorum bu hafta bay haftası ama bu yüzden başı gerçekten belaya girebilir."

"İçimden bir ses bu adamın belayı dert etmediğini söylüyor," dedi Livia. "Ve içimden bir ses *senin* de bir margarita içebileceğini söylüyor," diye ekledi bana doğru başını sallayarak.

İç çekerek tekrar doğruldum. "Ben iyiyim. Sadece..."

Kelimelerim soluklaştı. Gönderimi *Reddit*'te oluşturmuştum ama şu ana kadar hiç yorum almamıştım. Etrafımda benim için yeni arkadaş olan üç kadına bakarken, kim hakkında tavsiyeye ihtiyacım olduğunu itiraf etmeden bir şekilde tavsiyelerini alıp alamayacağımı merak ettim.

"Tamam," dedi Maven, manikürlü tırnağı tam beni göstererek. "Bu bakışı biliyorum. Seni telaşlandıran o çocuklar değil."

Livia'nın nefesi kesildi. "Bu bir erkek!"

Şef eğildi. "Bir adam mı? Bu adamı *tanıyor* muyuz?"

Maven ve Livia, sanki dünyanın en büyük sırrını açıklayacakmışım gibi kollarımdan tutmadan önce birbirlerine baktılar.

"Tamam, öncelikle siz üçünüz kafayı yemişsiniz," dedim gülerek. "İkincisi... Will'i *tanıyorsun.* Gerçekten kafamdaki kişinin o olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Maven bunun üzerine dudaklarını büzdü. "Hmm... tamam. Muhtemelen olmaz. Bu adam bir buz küpü kadar sıcak."

Livia, "Ama onun bir erkek olmadığını inkâr etmediniz," diye . "Dökül bakalım."

Arushi, Will'in söz konusu olmadığına inanmıyormuş gibi gözlerini bana dikti.

Bu yüzden hızlı düşündüm ve hayatımda yarattığım en iyi beyaz yalanı söyledim.

Benim hikayemde, okulda bir öğretmen vardı. Noah. Noah biraz çekingen, biraz huysuz biriydi ama son zamanlarda bana açılmıştı. Ayrıca onu bana öyle bir şekilde bakarken ki... sanki beni tepeden tırnağa yalamak istiyor gibiydi.

Livia bu küçük habere bayıldı.

Noah'nın kısa süre önce boşandığını, birlikte çalıştığımız için bazı sorunlar olduğunu ve çok fazla şey okuyup okumadığımdan emin olmadığımı ekledim.

Şurada.

Bu işe yarar.

Bitirdiğimde Maven bir ıslık çaldı. "Bu biraz karmaşık bir durum. Demek istediğim, bir iş arkadaşı bir şeydir, özellikle de okulunuzda buna karşı resmi bir kural yoksa. Ama boşanmış bir adam?" Başını iki yana salladı. "Hâlâ eski sevgilisine takılı kalmış olabilir."

Artık Noah'ı düşünmüyordum, elimdeki *gerçek* adamı düşünüyordum. Will'i. Hâlâ Jenny'yle ilgili karmaşık duygular içinde olabileceğini.

"Evet," dedim usulca.

"Oh, lütfen," diye araya girdi Livia, ellerini sallayarak. "Kimse bu saçmalığa izin vermez. Dinle, bu bana klasik bir korkmuş küçük çocuk vakası gibi geliyor. Senden hoşlanıyor. Muhtemelen..." omzumun üzerinden Ava'nın olduğu yere doğru kaşlarını çattı ve sesini alçalttı. "Muhtemelen seni o küçük masalardan birinin üzerine yatırıp simit gibi bükmek istiyor."

Maven gülerek ona, "Çok kötüsün," diye fısıldadı.

"Ama *korkuyor*, tamam mı? İlk hamleyi yapmak ve reddedilmek istemiyor. O yüzden ilk hamleyi kendin yap," dedi dik ve kendinden emin bir şekilde. "Cesur ol, bebeğim. Gerçek erkekler buna bayılır."

"Aynı değilim," dedi Maven.

"Ben de öyle." Başlarımız bulaşıkları bitirip ellerini havluya silen Şef Patel'e döndü. "Belki de *Noah* pratik yapmıyordur. Ne de olsa eminim çok şey yaşamıştır. Boşanmayla birlikte."

Bakışlarında ve dökülen kelimelerde Noah hikayeme hiç de inanmadığını gösteren bir şeyler vardı.

Yutkundum ama kartlarımı göstermedim. Bunun yerine gülümsemeye zorladım ve başımı salladım. "Haklısın. Ben... belki de ona sorarım."

"Hayır, sorma," dedi Livia. "*Hareket et*. Elini tut ya da kendi elini sırtında gezdir. Eğer gerekiyorsa, bir dahaki sefere yalnız kaldığınızda öpüşmeye gidin. Sadece ona ilgilendiğini göster ve eğer oradan bir işaret almazsa..."

Omuz silkti ve Maven onun yerine sözlerini tamamladı. "O zaman zaman ayırmaya değmez."

"Teşekkürler," dedim ve bu kez gülümsemem samimiydi. "Böyle konularda konuşabileceğim birinin olmasına alışık değilim."

Maven, "Her zaman buradayız," diyerek beni temin etti.

"Neredeyse her zaman buradayım," dedi Arushi nefes nefese ve hepimizi güldürdü.

Ve Livia sadece benim duyabileceğim şekilde yakınıma eğilerek alçak bir fısıltıyla her şeyi tamamladı. "Ve sen ve Noah işleri bir sonraki seviyeye taşımaya hazır olduğunuzda, bana haber ver. Kulağa biraz itaatkâr geliyor." Müstehcen bir şekilde sırıttı. "Ve ben böyle bir adamla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

CHAPTER 15

Nedenini

Biliyorsun Will

Havuzun daha soğuk olmasını isterdim.

Keşke ısıtmasaydım, keşke ısıtıcıyı günün erken saatlerinde kesmeyi akıl etseydim, böylece derinlere daldığımda soğuk olurdu.

Suyun beni ılık bir banyo gibi karşılamak yerine tenimi yakmasını ve nefesimi çalmasını diledim çünkü şu anda ihtiyacım olan şey bir uyanıştı.

Soğuk, sert bir gerçeklik tokadına ihtiyacım vardı.

Dadımı hayal etmeyi bırakmalıydım.

Ava'nın okul etkinliğinden eve döndüğümde hemen garaja gitmiş, beni nefes nefese bırakan ve ağrıyan kaburgalarımı sızlatan yorucu bir atlama seansıyla kendime işkence etmiştim.

Ama acı .

Kısa süre sonra sıcak duşumun içindeydim ve tüm düşüncelerim Chloe'ye kayıyordu. Chloe ve onun her zaman en yumuşak gülümsemeye sahip olan tatlı ağzı.

Chloe ve onun dokunmaya dayanamadığı bakır saçları.

Kendi ellerimi bu işe bulaştırmak istiyorum.

Chloe ve onun dolgun kalçalarını saran el dikimi etekleri. Bu eteklerin üzerine ne giydiği hiç önemli değildi, çünkü bol tişört, büyük boy kazak ya da spagetti askılı bluz - yumuşak, esnek göğüslerini gizlemek imkansızdı.

Hiçbir mastürbasyon işe yaramadı.

Bu yüzden çabucak kurulandım, giyindim ve gecenin geri kalanını geçirdim.

Sezon boyunca pek hoş karşılanmadı. Koç kendimizi sakatlayabileceğimiz bir şey yapmamızı istemiyordu. Ama ben bunu hafif tuttum, sadece tekrarlar yaptım ve kendi kişisel terapi biçimimde toplara olabildiğince uzağa vurdum.

Sonunda kıçımı eve sürüklediğimde, tüm enerjimi kızıma odaklayarak Chloe'yi ve onun karşı konulmaz gülümsemesini görmezden geldim. Ava yattıktan sonra Chloe'yle bir an bile yalnız kalmak istemediğim için yatak odamda kayboldum.

Sezon tüm hızıyla devam ederken ve ufukta playoff koşusu görünürken ne kadar kötü durumda olduğumun farkında değildim. Antrenmanlarım ve maçlarım olduğunda, eve gelene kadar onu unutmak kolaydı. Onunla ilgili her türlü düşünceyi aklımdan çıkarıp işime odaklanmadan önce o sadece kısa bir anlık zaman diliminde var oluyordu.

Ama o hafta bay haftasıydı. Hiç maçım yoktu. Antrenmanım yoktu. Lanet arenaya bile girmeme izin yoktu.

Ve her uyanma düşüncesi, her rüya, her saniye Chloe Knott'un düşünceleriyle doluydu.

Aptal ısıtmalı havuzda sert ve hızlı turlar attım, ciğerlerim yanana ve omuzlarım ağrıyana kadar ittim ve ittim. O zaman bile bir tur daha attım ve ondan sonra bir tur daha attım.

Havuzun kenarında durduğumda, midemdeki kaslar tutuşup beni altına almakla tehdit ediyordu. İyi oldu. Bu acıyı istiyordum. Pavlov'un köpeği gibi kendimi cezalandırmak istiyordum.

Chloe'yi mi düşünüyorsun? Acı şoku.

Onu çıplak hayal et. Kasıklarına tekme at.

Onu dizlerinin üstünde düşününce sertleşmek mi? Dizlerine beyzbol sopası.

Kollarımı havuzu kaplayan fayansın üzerine astım, nefesimi tutmaya çalıştım ve gözlerim odağını kaybedene kadar fayansın üzerindeki desene baktım. Bir tur daha atmaya hazırdım ki havuz evinden gelen bir hareket gözüme çarptı.

Ve bakmamalıydım.

Sadece yüzmeye devam etmeli, kendi işime bakmalı ve elimdeki göreve odaklanmalıydım.

Ama elimde değildi. Onun olduğunu bildiğim yere bakma dürtüsüne karşı güçsüzdüm.

Ve bunu yaptığımda, dilim boğazımda düğümlendi.

Sikeyim.

Sadece çay demliyor ya da kanepede kitap okuyor olamazdı. Aptal kedilerinden biri pencere kenarına atlamış olamaz.

Hayır, küvetten çıkan o olmalıydı. Damlıyordu.

Lanet olsun. Islak.

Yatak odasının sürgülü cam kapısını örten perdeler şeffaftı. Orada da karartma perdeleri vardı ama bir kenara itilmişlerdi. Gece için henüz kapanmamıştı. Muhtemelen kapanması gerektiğini de düşünmüyordu. Ava uyuyordu. Benim de öyle olmam *gerekiyordu*.

Bunun yerine, havuzda lanet bir sapık gibi oturuyor, gözlerimi onun mükemmel, yuvarlak, yumuşak vücudundan ayıramıyordum.

Uzaktan müzik sesi duyabiliyordum ve derin taş küvetten dikkatlice çıkarken ne dinlediğini merak ettim. Banyo havuz evinin arka tarafındaydı ama sürgülü cam kapıdan onu net bir şekilde görebiliyordum ve yatağın üzerinden ve aramızdaki perdeden bile saçlarından omuzlarına, köprücük kemiğine, göğüslerine, göbeğine ve kalçalarına düşen su damlacıklarını görebiliyordum.

Alt yarısı görünmüyordu ama havlusunu almak için döndüğünde ayak parmaklarının üzerine basarak dolgun, ıslak poposunu tekrar görünmez olmadan önce en hızlı şekilde görmemi sağladı.

Havluyu önce saçlarının üzerinden geçirdi ve havluya tamamen sarılmadan önce kendini kurulamasını her saniye izledim.

Ancak o zaman gözümü kırptım, gerçeklik bana geri geldi.

Ancak o zaman elimin suyun altına doğru sürüklendiğini, sikimin sörf şortumdan kurtulduğunu ve uzun, yavaş pompalarla kendimi okşadığımı fark ettim.

"Siktir," diye küfrettim, bu sözcük hem kendime duyduğum hayal kırıklığı hem de durmama özlemiyle doluydu. Yumruğumu şaftımın üzerinde yuvarladım ve Chloe'nin aynada kendine bakmasını izledim. Havlusunu asmış, vücudunun farklı olmasını dilediği yerlerini katalogluyormuş gibi uzun bir süre kendini değerlendiriyordu. Ellerini karnında, kalçalarında gezdirdi, biraz kaşlarını çattı ve bir sonraki yutkunmamı zorlaştırdı.

Şu anda o banyoya girsem, ona beni ne kadar sertleştirdiğini, onun için ne kadar *deli olduğumu* göstersem ne yapacağını hayal ettim. Ellerimi tüm o kıvrımların üzerinde gezdirsem, göğüslerinin ağırlığını test etsem ve ereksiyonumu kıçının kıvrımına sokup ona ne kadar çekici olduğunu göstersem nasıl sesler çıkaracağını merak ettim.

Bu düşüncelerin içinde kaybolmuştum ki, aniden karanlık bir gölge zıpladı ve görüşümü kesti.

Ve iki yeşil göz yataktan bana bakıyordu.

Gri ve siyah çizgili kedi kuyruğunu bana doğru salladı, sınavda kopya çekerken yakalanmışım gibi biraz sıçradığımda eğlendi. O yargılayıcı kedi

Yine de uyandırma çağrısı.

Ne halt ediyordum ben?

Lanet olası bir sapık gibi elimde sikimle pencereden dadımı izlemek - *işte bu*.

Ağır bir iç çekişle ereksiyonumu tekrar şortumun içine soktum ve uzun, sinirli bir nefes verdim. Başım suyun altında kalana ve nefesim kabarcıklara dönüşene, tüm hava ciğerlerimi terk edene ve havuzun dibine bir taş gibi batana kadar bu havayı dışarı vermeye devam ettim.

Ve orada kaldım.

Kulaklarımda atan kalbimi dinledim, suyun altında kaldığım süre uzadıkça kalp atışlarımın nasıl yavaşladığına odaklandım, o ılık suyun içinde hem ağırlıksız hem de hayatım boyunca olduğumdan daha ağır olduğumu hissettim.

Sonunda aletim yumuşadı. Kafam boşaldı. Odaklanabildiğim tek şey, yukarı itme ve sudan çıkma dürtüsüyle savaşmak için gereken zihinsel enerjiydi. İrade gücümü topladım. Daha uzun süre kalmak, o bir yudum havanın bir saniye daha sürmesini sağlamak için kendime meydan okudum ve sonra bir tane daha.

Kendimden geçecekmişim gibi hissettiğimde pes ettim ve başım suyun yüzeyine çıkana kadar yavaşça yüzdüm. Saçlarımı silkeledim, yüzümden geriye doğru fırçaladım ve gözlerimi kırpıştırarak açmadan önce sildim.

Bunu yaptığımda Chloe havuzun kenarında oturmuş bana bakıyordu.

"Etkileyici," diye mırıldandı, pembe dudaklarında uykulu, seksi bir gülümseme vardı.

Hayır, kasıtlı olarak seksi değildi. Sadece uykulu. Meraklı, arkadaş canlısı. Ama yine *de benim için çok* seksiydi.

"İtiraf edeyim, seni kurtarmak için dalmadan önce sadece on saniye daha bekleyecektim. Etkileyici olmakla aptal olmak arasında ince bir çizgi var."

"Bu çizgide sık sık yürümeye meyilliyim," diye homurdandım ve o daha geniş gülümsedi.

Havuzun dibine dokunana kadar birkaç metre yüzdüm ama Chloe'nin oturduğu yerden hâlâ bir metre uzakta olduğumdan emin oldum. Aramızda ne kadar mesafe olursa o kadar iyiydi - özellikle de şu anki haliyle.

Saçları hâlâ ıslaktı ve boynuna yapışmıştı, küçük damlacıklar aşağı sızıyor ve atletinin eteklerinin altında kayboluyordu. O saçma sapan kabarık bornozunu isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama şimdi istiyordum. Onu küçücük bir uyku şortu ve o ince üstle görmek çok fazlaydı. Tüm o nemli, sıcak ten çok baştan çıkarıcıydı.

Ayaklarını suya sarkıtmış, tembelce tekmeliyor, ellerini kalın kalçalarının altına sokuyordu. Şortunun bacaklarının arasından nasıl yukarı kalktığını, kumaşın amını ve kalçalarını nasıl zar zor örttüğünü fark etmemeye çalıştım.

Islak elimi yüzüme sürerken, bir anlığına rahatlamak için tepemizdeki berrak gökyüzüne baktım.

"Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Chloe, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Bunun Ava için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Sınıfı temizlerken her anı anlatıp durdu. Özellikle Charlotte'un babasının senden gizlice imza istemeye çalıştığını ama onun bunu gördüğünü anlatmayı çok sevdi."

Gülümsemedim ama bu duygu ölü kalbimi .

"Çörekleri gerçekten seven Jenny," dedim ve anında bunun neden aklıma geldiğini merak ettim. Ama bu, Chloe'yi süzmemeye çalışırken ona acı dolu bir sessizlikle bakmaktan daha iyiydi. "Aslında onlardan nefret ediyorum."

"Kimse çörekten *nefret etmez*."

"Çok tatlılar."

"Doğru. Gün batımları çok güzel ve yavru kediler çok sevimli."

"Sonuncusu hakkında kendi adına konuş."

Gözlerini devirdi. "Bunu ona sen mi söyledin?

Ava'ya mı?" "Hayır." Kaşlarımı çattım. "Açıkçası

söylemeyi düşünmedim."

"Jenny hakkında pek , değil mi?"

Dürüst bir soruydu. Bir merak. Ama bana bir kamyon gibi çarptı, ağırlığı göğüs kafesime çarptı ve bir sonraki nefesimi yakalamama neden oldu.

Nedenini bilmiyordum ama bu değerlendirmenin ardındaki gerçekle hiç yüzleşmemiştim. Hiç durup Jenny hakkında gerçekten konuşmadığımı fark *etmemiştim* - hiç kimseye, en azından Ava'ya.

Kendi kızı.

Bu, kalbime her şeyden daha sert çarptı ve kendimi biraz geriye doğru sendelerken, göz kırparken, kaşlarımı çatarken buldum.

"Ben... Ben gerçekten bilmiyorum."

"Nedenini anlayabiliyorum," dedi Chloe, bana hak ettiğimden daha fazla lütuf ve bağışlayıcılık göstererek. "Eminim acı veriyordur."

"Öyleydi," diye itiraf ettim. "Ama şimdi daha kolay. Kolay değil ama daha kolay. Ve onun hakkında daha çok konuşmalıyım. Ava'ya onun hakkında her şeyi anlatmalıyım. Anlatmalıyım-"

Ağzımı kapattım, onu düşünmenin bile içimde uyandırdığı duygulara karşı savaşırken çenem çalışıyordu.

"Belki birlikte yapabileceğimiz bir şeydir," diye önerdi Chloe. "Ava'yı annesiyle her seferinde bir şeyle tanıştırmaya başlayabiliriz. Sevdiği bir yemek, hoşlandığı bir yer, bir şarkı, bir film, bir fotoğraf ya da bir anı."

Gözlerim onunkilerde geziniyor, önerisinin altında gizli bir neden arıyordu. Duyularımın harekete geçmesini, bir kadının bana yaklaşmak için karımın ölümünü kullanmaya çalıştığını fark etmenin o tanıdık hissini yaşamayı bekledim.

Ama hiçbir şey bulamadım.

İyilik yapmak için saf ve dürüst bir niyetten başka bir şey yok.

Kahretsin, bundan nefret ettim. Bayıldım. Nefret ettim. Onu arzuladım.

Çenesini kapatması için onu uyarmak istediğim kadar kendim de kapatmak, onu sertçe öpmek ve nefessiz bırakmak istiyordum.

"Özür dilerim," dedi Chloe, bakışlarımdan üzgün olduğumu anlamıştı. Haklıydı da, çünkü tam olarak ne hissettiğimden emin değildim. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Haddimi aşmak istememiştim."

"Özür dilemeyi kes."

"O zaman bana özür dilemem gerekiyormuş gibi bakmayı kes."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Sana böyle baktığımı mı düşünüyorsun?" "Bu doğru değil mi?"

Şimdi nasıl daha sert nefes aldığını görebiliyordum, göğsü hızla inip kalkıyor, ellerinin üzerinde oturmaya devam ediyordu - şüphesiz kıpırdanmamak için. Bana bakışında cesur bir şey vardı, sanki sadece benimle konuşarak sahip olduğunu fark etmediğim bir korkuyla yüzleşiyordu.

"Çoğu zaman bana ters ters bakıyorsun ya da benden öfkeyle kaçıyorsun. Bugün bile, bana birkaç güzel şey söylemek bile seni öldürmüş gibiydi. Bir hoşça kal bile demeden sınıftan çıktın. Bütün gece beni görmezden geldin. Bir an bana sanki bir lütufmuşum gibi bakıyordun. Sonra da sanki hiç doğmamış olmamı diliyorsun."

Dişlerimi birbirine geçirdim, Adem elması boğazımda sertçe sallanıyordu. Ama konuşamıyordum.

İşine gülüp geçtiği ve özel bir şey değilmiş gibi davrandığı o günün öncesine dair bir an göğsüme sert bir darbe indirdi. Ona ne kadar yanıldığını söylemek istemiştim ve söylemeye de başlamıştım - neden böyle düşüncelerimi ifade etmeye çalışmadığımı hatırlamadan önce.

Kelimelerle aram çok kötüydü.

Düşündüklerimi ve hissettiklerimi hareketlerle, dokunarak göstermek benim için daha kolaydı.

Ama ona dokunamayacağımdan emindim. Peki ne yapmam gerekiyordu?

Göremez miydi? O da *hissedemez* miydi? Ona baktığımda, bakışlarımın altında sanki bir ısı lambasıymış gibi kıpırdandı. Teninin bir parçasına dokunduğumda, onun da benim gibi nefes alıp verdiğini duyduğuma yemin edebilirim.

Kendimi tuttuğumu bilmeliydi. Onu o kadar çok istediğimi anlaması gerekiyordu ki, olmamak için kendimi zor tutuyordum. Ve eğer bilmiyorsa, söylememi bekliyorsa... Kendime bile itiraf etmeye hazır değilken ona gerçeği nasıl söyleyebilirdim?

kendim mi?

"Neden hiçbir şey söylemeden gittiğimi biliyorsun," sonunda, kelimeler hırıltılı ve sertti.

Chloe'nin nefes alışları hızlandı, burun delikleri açıldı. Yutkunmasına ve biraz solgunlaşmasına rağmen kararlılığının tekrar üzerine çöküşünü izledim.

Sonra ağırlığını ellerine verdi, kendini kaldırdı ve suyun içine kaydı.

Sikeyim.

Kalbim hızlanmaya başlamadan önce kendi kendine takıldı ve vücudunun suyun altında kayboluşunu izledikçe daha da hızlı atmaya başladı. Suya tamamen girdiğinde suyun çizgisi göğüslerinin hemen altında duruyordu, göğüslerinin ağırlığını kaldırıyor, göğüs uçları sertleşerek zirveye ulaşıyordu.

"Korkarım bilmiyorum," diye nefes aldı ama bu nefes ona ihanet etti. Vücudundaki her şey *tam olarak* ne söylemeyeceğimi bildiğini haykırıyordu.

Tüyleri diken diken oldu, kollarına ve göğsüne yayıldı. Göz kapakları titredi.

Elleri, onları suyun altına daldırana kadar titredi.

Bana doğru küçük, yavaş bir adım attı ve sonra kahverengi gözleri benimkilere kilitlenerek bir adım daha attı.

"Chloe," diye uyardım.

"Bay Perry."

Bir sonraki nefesim burun deliklerimi alevlendirdi ve ona uzanmamak, o yumuşak kalçalarını havuzun duvarına yaslayıp kalçamı onunkilerin arasına sokmamak için ellerimi iki yanımda yumruk haline getirdim. Bana Will demesini söylemek istedim ama Bay Perry demesi hoşuma gitmediyse ne olayım. Onu domaltıp bana *her türlü* ismi söyletmeyi düşündürmediyse ne olayım.

Bana doğru bir santim daha kaydı.

Ve panik beni bir bıçak gibi kesti.

"Dur."

Kelime ağzımdan . Chloe

dediğimi yaptı.

Bunu beklemiyormuş gibi gözleri biraz açıldı ama aramızda kalan azıcık boşluğu daha fazla test etmeye cesaret edemedi.

Suyun içinden vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Bir adım sonra arayı kapatabilirdim.

Tek bir dokunuşla o güzel gözlerinin kapanışına, dudaklarının benim için aralanışına tanık oluyordum.

Ondan gelen tek bir inilti teslim olmam, onu hemen burada, hemen şimdi becermem ve verebileceği her şeyi alana kadar vazgeçmemem için yeterli olacaktı.

Ama yapamadım.

Sırf bencilce bir gece geçireceğim diye Ava'nın onu kaybetmesini göze alamazdım.

Ve onu incitme riskini göze alamazdım - çünkü inciteceğimi biliyordum. Artık başka bir şey yapmayı bilmiyordum.

Yine de kendimi küçük bir zevkten mahrum edemezdim.

Çekingen bir tavırla o adımı attım, tıpkı Chloe'nin tenlerimiz birbirine değecek kadar yaklaştığımızda yaptığı gibi nefesimi içime çektim.

Ellerimi sudan kaldırdığımda ellerimden su damlıyordu. Sertçe yutkundum, parmaklarım boynunun dibinde kıvrılana kadar ellerimi çene kemiği boyunca kaydırdım.

Kekeleyerek aldığı bir nefesle gözlerini kapattı, çenesini yukarı kaldırarak bekledi.

İpeksi saçlarının ellerimde bıraktığı his, alnımı onunkine değdirdiğimde çenemin sertçe sıkılması, burunlarımızın hafifçe sürtünmesi kalbimi durdurdu. Gözlerini uzun süre kapalı tuttu ve açtığında ölmek istedim.

Işıltılı bakışlarında her duyguyu, her isteği ve arzuyu gördüm. Ve neden bu işe bulaşamayacağımı hatırlatan her şeyi gördüm.

İç çekerek dudaklarımı alnına götürdüm ve sadece bu dokunuşun bile en sıcak alev gibi yakmasına karşı irkildim.

"Yapamayız," diye mırıldandım, kelimeler arkalarındaki gerçek kadar acı vericiydi.

Dudaklarımı alnına dayadım, ağırlığının nasıl azaldığını, bir sonraki nefes verişinin tutunduğu tüm umutları nasıl söndürdüğünü hissettim.

Ve son açıklamamla birlikte onu serbest bıraktım.

"İyi geceler Chloe," diye fısıldadım ve arkama bakmadım - ne havuzdan çıkarken, ne havlumu şezlongun arkasından çekerken, ne de mutfağa açılan sürgülü cam kapıdan içeri süzülürken.

Kıçımı kaldırıp yatak odama gittim ve içeri girdiğimde başımı bir *gümbürtüyle* ahşap kapıya yasladım.

Ve şimdi onun da beni istediğini bildiğime göre ona nasıl karşı koyacağımı merak ediyordum.

CHAPTER 16

Kolay Çözüm Will

"LANET OLSUN!"

Bir hafta sonra sopamı buza sertçe vurdum - aslında çok sertti, çünkü ortadan ikiye kırıldı.

Pist, patenlerin kayması ve takım arkadaşlarımın ağır nefesleri dışında sessizleşti. Eldivenli elime alıp pistin diğer tarafına fırlatmadan önce, bugün antrenmanda yanımdan geçip gitmesine izin verdiğim dördüncü pak olan kalenin arkasındaki paka baktım.

Koç herkese biraz su almalarını ve beş dakika ara vermelerini söyledi ve bunu yapar yapmaz Vince ve Jaxson bana doğru kaymaya başladı.

"Yapma," diye .

"Siktir git," diye karşılık verdi Vince. "Bu biz olsaydık, kıçımızı tahtalara yaslar ve neler olduğunu öğrenmek isterdin. Bil bakalım ne oldu, huysuz adam? Sıra sende."

Jaxson buzun üzerine bir çocuk gibi çapraz bir şekilde oturdu, çenesini ellerine dayadı ve bana gülümsedi. "Bu iyi olmalı."

Gözlerimi ona diktim. "Ben iyiyim. Sadece zor bir gün geçirdim."

"Saçmalık," dedi Alman aksanına benzer bir ses ve Aleks kayarak Vince'in yanında durdu. "Çok sıkısın*, Jeansbügler*."

Diğer çocuklar ve ben birbirimize göz kırparak bu kelimenin ne anlama geldiğini çözmeye çalıştık. Bunun bir iltifat olmadığını kolayca anlayabildim.

Jax, Aleks'i işaret ederek, "Onun dediği gibi," diye ekledi. "Yaralısın ve bize söylemiyor musun?"

"Hayır. Ben iyiyim."

"Ava'ya bir şey mi oldu?" Vince tahmin etti.

"Hayır. Ava da iyi."

"Amca iyi mi? Baba?" Devam ettiler, devam ettiler, devam ettiler ve ben her seferinde daha da öfkeyle hayır demek zorunda kaldım.

Ama Jaxson "Boomer'a gitmek ister misin?" diye şaka yaptığında diğer çocuklar güldü ve nedense benim eğlencem boğazımda düğümlendi.

Burnumu çektim, eldivenlerimi çıkardım ve kaleye yaslandım.

"Bu kadar, değil mi?" Vince'in gözleri parladı ve talihsiz durumuma şaşırmış ve heyecanlanmış gibi çenesi düştü. "Vay anasını."

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

"Kardeşim, bu kolay bir çözüm. Sana atlamak için can atacak en az beş kadın tanıyorum." Jaxson sözünü yerine getirmek için patenle kayacak ve telefonunu alacakmış gibi davrandı ama o bunu yapamadan ben yarı kırık sopamı uzatıp ona çelme taktım.

Buza tükürerek, "Eğer sinekler vızıldamazsa, siktirin gidin," diye uyardım. "Sadece bir gün geçiriyorum. Hadi tekrar gidelim."

"Dadı arıyor."

Jaxson ve Vince başlarını, gözlerinde şeytani bir parıltıyla bana sırıtan Aleks'e doğru çevirdi.

Çeneme uyguladığım baskıdan dolayı çenem çatırdadı ve ona uyarı bakışları olarak algıladığını umduğum bir bakışla baktım.

"Kimsenin seni izlemediğini düşündüğünde ona nasıl baktığını görüyorum," dedi. "Dün geceki maçta olduğu gibi."

Boğazım sıkıldı, sanki dadımı kontrol etmek yerine bir cinayetin içinde yakalanmışım gibi derim diken diken oldu. Ava oyuna gelmek için yalvarıyordu ve bugün okulları olmadığı için -bir çeşit planlama günü ya da öyle bir şey- Chloe'nin onu getirmesine izin vermiştim.

Ava özel dikim formasını giymiş, Chloe de ona uygun kobalt mavisi ışıltılı bir elbise dikmişti. Elbisenin göğüslerini vurgulayan derin bir V yakası vardı ve kalçalarında genişlemeden önce belini sarıyordu - sanki ne kadar gür olduklarını, tutulmak için ne kadar yalvardıklarını hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Kariyerim boyunca hiçbir maçta dikkatimin bu kadar dağıldığını

hissetmemiştim. Ayrıca hiç bu kadar kararlı hissetmemiştim.

Hayatım buna bağlıymış gibi her atışı engelledim.

Ayrıca onun izlediğini bildiğim için ısınma hareketlerini yapmakta acele etmemiş olabilirim. Manzaradan hoşlandığını bildiğim için.

Ve belli ki onunla ve Ava'yla arkadaşlar ve aile salonunda tanıştığımda düşündüğüm kadar kibar değildim. Odanın diğer ucundan onu gülerken izlediğimde kimsenin fark etmediğini sanıyordum. Kimsenin benim nasıl

Kendime onun yasak olduğunu ne kadar hatırlatırsam hatırlatayım, gözler onu santim santim içine çekti.

"Hayatta olmaz," diye nefes aldı Vince ama gülümseyerek omzuma vurdu. "Ah, ne tatlı bir ironi. Yaptığı işte harika olan ve kızın üzerinden sana ulaşmak gibi bir art niyeti olmayan bir dadı bulmak için onca zaman çalışıyorsun. Ve onu bulduğunuzda, alçak olan *siz oluyorsunuz*."

Burnuna bir fiske vurmak, hepsine yanıldıklarını söylemek ve öfkeli bir hışımla oradan uzaklaşmak istedim. Ama bu da sessizliğimle aynı şekilde kabul edilmiş olurdu. Ve zaten onlarla savaşacak ya da yalan söyleyecek enerjim de yoktu.

Kendi evimdeyken ellerimi kendime saklamak için sahip olduğum tüm enerjiyi kullanıyordum.

"Yine de kolay bir çözüm," dedi Jaxson. "Söyle ona. Bahse girerim o da patronu için en az onun öğretmen için olduğu kadar ateşlidir."

"Mümkün değil," diye mırıldandım.

"Neden?" Aleks araştırdı. "İhtiyacımız olan kaleci olman için taşaklarını ovdurman gerekiyorsa, o zaman bununla gurur duyma."

"Bu gurur değil, seni beyin fukarası," diye bağırdım ona. "Bu sağduyu. O benim için çalışıyor. Kızımın bakıcısı. Aradığım yıllar boyunca bulduğum ilk *iyi* dadı o. Sırf sikim ıslansın diye her şeyi mahvetmeyeceğim." Eldivenlerimi geri çektim ve nedenleri sıralamaya devam etmeden önce ağzımı kapattım.

Jenny'den dolayı hâlâ fevkalade berbat durumda olduğum gerçeği gibi.

"Ve bu benim oyunumu etkilemiyor. Dün gece performansımı sergiledim, değil mi? Kazandık. Antrenmanda kötü bir gün geçiriyorum."

"Neden her şeyi berbat edeceğini düşünüyorsun? Chloe iyi birine benziyor. Ondan hoşlanıyorsun." Jaxson bir sonraki sözlerini söylemekten korkuyormuş gibi biraz sessizleşti. "Bu... beş yıl oldu..."

"Yapma," diye tekrar uyardım ve bu sefer ciddiydim. Eğer bundan sonra bir kelime daha ederse, şu anda onun adını söylemeye *cüret* ederse, kıçını buzun üzerine yatırırdım.

Jaxson ellerini havaya kaldırdı ve Vince sanki kendi düşüncelerini söylemeye cesaret edemiyormuş gibi buza baktı.

Ne kadar zaman geçtiği önemli değildi.

Jenny bana pek çok ders verdi ama en çok aklımda kalan, sevdiğim başka birini kaybetmeye dayanamayacağım oldu. Hatta

Bir *arkadaşını* daha kaybetmek için çıplak.

Bunun olmasını engellemenin en kolay yolu da yeni arkadaşlar edinmemekti - *özellikle* de kadınlardan.

"Haklısın," dedim bir süre sonra. "Biriyle yatmam lazım. Ben ."

"Sanki dünyanın en kötü angarya işiymiş gibi konuşuyor," diye tersledi Vince. "Sen ," diye araya girdi Aleks. "Ama bence daha büyük bir anlaşma yapıyorsun

ihtiyacın olandan daha fazla. Kızla evlenmek zorunda değilsin. Seks karmaşık olmak zorunda değil, özellikle de kız kurallara uyuyorsa."

"Kurallar mı?" Jaxson bu kelime uğursuzluk getiriyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Tecrübelerime göre bunlar pek işe yaramıyor."

Aleks, "Sınırları ve beklentileri önceden belirlerseniz olur," diye karşı çıktı. "Seninle hiçbir şey denemedi, değil mi?" Bana dikkatle sordu. "Senden bir şey istediğini kim söyleyebilir? O daha genç. Meşgul. Muhtemelen senin seksi olduğunu düşünüyor ama bunun ötesinde bir ilgisi yok. Bence o da en az senin yeni bir dadı bulmak zorunda kalmak istemediğin kadar para almaya devam etmek istiyor." Omuz silkti. "Ama belki o da zaman zaman boşalmaya karşı çıkmaz."

"Ne zamandan beri bu takımdaki herhangi birinin iyiliğine yatırım yapıyorsun?" Vince aniden şüphelenerek Aleks'i sorguladı.

"Değilim," dedi kolayca. "Sadece Pickles performans gösteremediği için kaybetmek istemiyorum. Dijital bir saatin üzerinde daha iyi ibreler görmüştüm."

Jaxson bu cıvıltıya gülmemek için kendini zor tuttu, ben de yanağımı dilimle ısırdım, başımı salladım ve kanat oyuncumu buzun üzerinde yere sermemek için nefes almaya zorladım.

"Demek istediğinizi anlattınız," dedim . "Şimdi siktirin gidin."

Yeni bir sopa almak için kayarak uzaklaştım ve Koç McCabe kaşlarını kaldırarak bana soru sordu. Başımı salladım. O da başını salladı. Yeni bir sopa aldım ve işe geri döndük.

Şükürler olsun ki en azından konuşmak istemediğimde beni anlıyordu.

Bir şekilde başka bir pakın beni geçmesine izin vermeyecek kadar odaklanabildim ama yine de elimden gelenin en iyisini yapamıyordum. Bunu biliyordum. Takımım da biliyordu. Koç da kesinlikle biliyordu ve soyunma odasına dönerken yanından geçerken omzumu sıkarak bunu çözmem gerektiği konusunda beni uyardı.

Yarın evimizde, son iki maçımızda bizi darmadağın eden Miami ile karşılaşacaktık. Artık bir şaka haline gelmişti, onlar bizim kriptonitimizdi, yenemediğimiz tek takımdı.

Tecrübeli kanat oyuncularından birinin bana takılmayı sevdiği ve beni sinirlendirmekte usta olduğu gerçeğini de eklediğimizde, yarın kazanmak için en iyi kafa yapısına sahip olmam gerektiğini *hepimiz* biliyorduk.

Uzun bir bisiklet seansı için takımın spor salonuna gittim ve kendime iyi olacağımı söyledim.

Duşa girdiğimde, her ne şekilde olursa olsun sevişmem gerektiğine ikna olmuştum. Belli ki elim işe yaramıyordu. Ve eğer bir hafta daha bu şekilde devam edersem, kendimi kaybedecektim.

Hatta mecbur kalırsam Boomer'a gidecek kadar çaresizdim.

Ama giyinip arabama ulaştığımda tek istediğim eve gitmekti.

Yolun yarısına gelmiştim ki Ava'nın bu gece ilk kez yatıya kalacağını hatırladım.

Bunun farkına varmamla ayağım pedaldan kaydı, arabam yavaşladı ve ben küfredip başımı salladıktan sonra kimse bana korna çalamadan tekrar sürmeye başladım. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Zihnim durdurulması imkânsız olduğu kadar tehlikeli düşüncelerle dolup taşıyordu.

Ava bu gece yoktu. Doğum günü için Charlotte West'in evinde kalıyordu. Aslında bu konuda *heyecanlıydı*, ki bunun Chloe ve küçük kızımla birlikte attığı adımlar sayesinde olduğundan hiç şüphem yoktu.

Yarın sabah pateninden sonra onu alacaktım.

Şef Patel, Ava'nın yanında götürmesi için kekler yapmıştı ve ayrıca isteğim üzerine akşam yemeği hazırlayıp bu gece için buzdolabına koymuştu.

Şef Patel bu gece izinliydi.

Şefim ve kızım gitmiş olacaktı. Bu da demek oluyor ki.

Düşündüklerim aklıma geldikçe yutkundum ve yatıya kalmayı ilk kabul ettiğimde bu küçük bilgiyi nasıl fark etmediğimi düşündüm. Chloe ve ben yalnız olacaktık.

Yine de ona gece izin almasını söylemiştim.

Belki de kendi evinde uyuma fırsatını değerlendirirdi - bir haftalık garip sessizlikler ve çok açık bir kaçınma sonrasında geceyi benden uzakta geçirmek için.

Belki ailesiyle vakit geçirmeye giderdi.

Belki iş arkadaşlarıyla ya da arkadaşlarıyla dışarı çıkardı. Belki de biriyle çıkıyordu.

Seçenekleri düşünürken bile, gerçeğin ne olduğunu bildiğim için daha hızlı çarpıyordu.

Evde olacaktı.

Evimde.

Sadece ben ve o, yalnız olacağız.

Gaza biraz daha bastığımda, kelimenin tam anlamıyla kendimi delirttiğimi anladım.

Çünkü evimin ön kapısından içeri girdiğimde, aklımda tek bir şeyle doğruca havuz evine doğru yürüdüm.

CHAPTER 17

Chloe'yi Öpmek

Yok

İşte benim küçük *Reddit* yazımla ilgili olay.

Viral olmuştu.

Birkaç alaycı yorum ve belki bir ya da iki gerçek tavsiye alacağımı düşündüğüm şey, küçük çıkmazıma derinden yatırım yapan binlerce insana dönüştü.

Özellikle geçen hafta havuzda olanları anlattıktan sonra ilgilerini çekti.

Elbette ben her konuda muğlak davranmış ve kendimi korumak için bazı ayrıntıları değiştirmiştim.

İnternetteki hikayemde Wyoming'de yaşıyordum. Patronum bir çiftlik sahibiydi ve ben de onun çiftlik işçisi dadısıydım. Ama havuzda olanlarla ilgili gerçeği, arkadaşlarımın *cesur olma* tavsiyesine nasıl uyduğumu ve patronumla nasıl yüzleştiğimi anlattım.

Beni orada yemek istiyormuş gibi görünüyordu. İyi anlamda.

Yıllarca şekersiz diyet yaptıktan sonra bir kol Oreos yemek isteyebileceğiniz gibi.

Ama o durdurdu. Bana ne söylemediğini *bildiğimi* söyledi.

"Yapamayız," diye fısıldamıştı alnımdan öptükten sonra saçlarıma doğru.

Gece boyunca gelen yorumları okurken parmaklarım hâlâ yanıyormuş gibi o noktaya gitti.

Sırrımı paylaştığım kişiler sadece internetteki yabancılar değildi. Hayır, kızlar havuz olayından sadece birkaç gün sonra Noah'la ilgili son durumu sormuş, ben de bir hamle yaptığımı ve onun beni geri çevirdiğini söylemiştim. Onlar da bu işin peşini bırakmışlardı.

Son zamanlarda edindiğim yeni arkadaşlar *dışındaki* arkadaş listem annem ve büyükannemden oluştuğu için

Bu konuda güçlü fikirlere sahip olsam da *Reddit*'i açıp bu bilge yabancılarla konuşmak her günümün en sevdiğim kısmı haline gelmişti.

Ve en azından *onlar* için uydurduğum hikaye gerçeğe biraz daha yakındı.

Tavsiyeler çok çeşitliydi; fanteziyi bırakıp işime odaklanmamı söyleyenlerden, onunla tekrar birlikte olmam için yalvaranlara kadar. Bazıları birlikte olursak pişman olacağıma, işimi kaybedeceğime yemin ediyordu (ki yazıda itiraf ettiğim gibi, hayatımda hayal bile edemeyeceğim kadar çok para biriktirmemi sağlıyordu). Diğerleri ise onun da beni en az benim onu istediğim kadar istediğine ve eğer kabul edersek birbirimize aşık olacağımıza, evleneceğimize ve bir ev dolusu bebeğimiz olacağına yemin etti.

Bunlara güldüm - çünkü çoğunlukla bu seçeneğin benim için masada olmadığını biliyordum.

Aşık olamazdım. Bir ilişkim olamazdı. Will Perry ile hiçbir şey yaşayamazdım çünkü anaerkilim beni reddederdi.

Başkaları için bir anlam ifade etmeyebilirdi ama onların onayını almak benim için her şey demekti. Çok çalışmak, para biriktirmek ve onların dilediği şekilde geçimimi sağlamak benim için her şey demekti. Şu anda kazandığım parayla sonsuz fırsat kapıları açıyordum.

Öğrenci kredilerimden kalanları ödeyebilmeye yaklaşmıştım.

Ve bundan sonra, kendimi kolay bir gelecek için hazırlamış olacaktım - benim için her zaman istedikleri gibi.

Onları dinlediğimi, hatalarından ders çıkardığımı, kendi kariyeri, geliri, evi ve hobileri olan bağımsız bir kadın olduğumu göstermek istedim.

Tanrı'dan daha çok para kazanan seksi bir NHL kalecisine aşık olmak bunu yapmanın yolu değildi.

Bu da mesaj panosunda gezinirken biraz iç geçirmeme neden oldu çünkü beynimi tekrar eden bir soruyla meşgul ediyordum.

Ben ne istiyordum?

Bu durumdan aslında ne bekliyor ve ne arzu ediyordum?

Will'i severdim. Elbette huysuzdu ve onu gülümsetme çabalarım başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Ama ona saygı duyuyordum. Ekibiyle, Şef Patel'le, kızıyla *ve benimle* olan ilişkisine hayranlık duyuyordum.

Ayrıca hayatım boyunca onunla yaşadığım neredeyse üç haftadan sonra olduğum kadar cinsel olarak hayal kırıklığına uğramamıştım.

Küçük evimdeyken nadiren böyle hissederdim. Kırk yılda bir vibratörüme uzanırdım ve genellikle sonrasında kendimi suçlu hissederdim, sanki aileme ve kendime karşı büyük bir günah işlemişim gibi.

Ama burada, her gece patronumu düşünerek yastığımı kamburlaştırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Ve bu konuda kendimi kirli hissetmedim. *Güçlenmiş* hissettim. Özellikle geçen haftadan sonra.

Beni , sadece aramızdaki ilişkiyi istemiyordu.

Mantıklı. Güvenebileceği bir dadı bulmak için her yeri aramıştı. Ava aracılığıyla ona ulaşmaya çalışan bir düzine kadınla mücadele etmişti. O listeye ben de eklenmek istemedim. Bir *saniye* bile benim de aynı olduğumu düşünmesini istemedim.

Çünkü ben *değildim*.

Yüzük ya da herhangi bir söz istemedim.

Onun kız arkadaşı olmanın getirdiği şöhreti ya da ilgiyi istemiyordum.

Sadece *bana dokunmasını* istedim.

O kaleci ellerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Bu gezegendeki her erkeğin, üniversitede içime girmesine izin verdiğim erkek kadar korkunç olmadığını bana kanıtlamasını istiyordum.

İçimi çektim, mutfak adasında daha fazla yoruma göz atarken aklımdan geçen düşünceyi ve bunun imkânsızlığını silkeledim. Ayaktaydım, bir kadeh beyaz şarabımı yudumluyor ve dalgın bir şekilde tezgahın üzerine uzanmış olan Nacho'nun yumuşak tüylerini okşuyordum. Ayrıca başlığı ve kullanıcı adımı tamamen silmeyi de düşünüyordum. Açıkçası, hiçbir tavsiye bana yardımcı olmayacaktı, çünkü bu sadece bir çıkış yolu olmayan durumlardan biriydi.

Patronumdan hoşlanıyordum ve belli ki o da benim çok kötü göründüğümü düşünmüyordu.

Ama bundan daha ileri gidemedik.

Şarap kadehimi dudaklarıma götürdüm ve havuz evinin sürgülü cam kapısı bariyere çarpacak ve her yeri sarsacak kadar sert bir şekilde açıldığında neredeyse düşürüyordum.

Nacho sıçrayıp tezgâhtan indi, patileri sekerek yatak odasına doğru koşmaya başladı. Onu takip eden başka bir gri kürk bulanıklığı gördüm.

Panik beni boğazımdan yakaladı ve yıllardır öğrendiğim tüm savunma yöntemlerini uygulamaya başladım bile. Bir saniye uzaktaydım

O şarap bardağını tezgahın üzerinde kırdım, böylece içeri girenin yırtıcı bir hayvan olmadığını anladığımda kullanabileceğim keskin bir şeyim olacaktı.

Will'di.

O açıklıkta savaşa gelen bir savaş tanrısı gibi duruyordu, gözleri vahşi, saçları rüzgârda savruluyor, göğsü kabarıyordu. Uzun, tereddütlü bir an boyunca bana baktı, sanki arkasını dönüp geldiği gibi geri gidecekmiş gibi.

Bunun yerine, parmakları sürgülü cam kapının kenarına dolandı, çenesi kapının üzerine gerilmiş güzel bronz derinin altında esnedi ve sonra içeriye doğru bir adım attı.

Yemek masasını göstererek, "Otur," diye emretti.

Sanki bana dizlerimin üzerine çökmemi ve ardına kadar açılmamı söylemiş gibi bu komutla amım çırpındı.

Aceleyle dizüstü bilgisayarımı kapattım, şarabımı bırakıp masaya doğru koştum. Will'in sakince, yavaşça sürgülü cam kapıyı arkasından kapatışını izlemek için tam zamanında oturdum.

Yalnızdık. Yani...

gerçekten yalnız.

Şef Patel bu gece izinliydi. Ava pijama partisindeydi.

Sadece ben ve o vardık ve o dönüp yavaşça yaklaştığında, hava elektrikle ve lezzetli bir vaatle canlandı.

Will'in saçları antrenman sonrası aldığı duştan dolayı hâlâ biraz nemliydi. Bu görüntüye alışmıştım. Onun rutinine alışmıştım.

Ancak bu gece biraz daha asi görünüyordu, sanki hayal kırıklığı içinde ellerini sürüklüyordu.

O yaklaştıkça aklım karıştı ve tehditkâr bakışlarını okumaya çalıştım ama kendimi daha da şaşkın buldum. Kovulmak üzere miydim yoksa anlamsızca öpülecek miydim bilmiyordum.

İlki en mantıklı olanıydı.

İkincisi için dua ettim.

Masaya ulaştığında parmaklarını karşımdaki sandalyenin tepesine doladı, boynunu kırıp oturmadan önce uzun, çelik gibi bir nefes aldı. Ben sandalyemde dimdik otururken o arkasına yaslandı, uzun bacaklarını uzattı ve bir parmağını masaya vurarak beni, uğruna ağır bir bedel ödemeye hazır olduğu bir şeye sahipmişim gibi değerlendirdi.

"Benimle seks yapmak istiyor musun?"

Karşı çıktım.

O... o gerçekten benim düşündüğüm mi sordu?

"Uh..." Kekeledim, onu yanlış duyduğumdan gerçekten . "Bu oldukça basit bir evet ya da hayır sorusu."

"O zaman neden bir tuzak gibi hissettiriyor?" "Öyle değil."

"Önce sen cevap ver."

Dudaklarını düzleştirdi. "Belli ki burada sana sorduğuma göre cevabımı zaten biliyorsun."

"Belki de bana kur yapılmasını istiyorumdur. Bu pek de romantik bir açıklama sayılmazdı."

"Ben kur yapmam ve romantizm de yapmam. Dürüstlük mü istiyorsun? *Bu* Yapabilirim."

Sonra masanın üzerine eğildi, kocaman ellerini birleştirdi ve bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getirdi. Yavaşça, dikkatle, her kelimesi sanki çıkarken yanmış gibi törpülenerek konuştu.

"Evet, seni becermek istiyorum Chloe. Hem *de çok*. O kadar ki, taşındığından beri her gece elimi becerdim ve boşaldığımda dizlerinin üzerinde beklediğini düşündüm."

Vay anasını.

O sözler aşağılayıcıydı. Korkunçtu. Büyükannemin incilerine sarılmasına ve annemin Will'in yakışıklı suratına tokat atmasına neden olacak türden bir pislikti.

Ama benim için tamamen başka bir şey yaptılar.

Vücudumda saklamaya bile çalışmadığım bir ürperti patladı ve yutkundum, tüm vücudumun sıcaklıkla kızardığını hissettiğimde bile bir şekilde bakışlarını tuttum. İçimden saçlarımla oynamak geldi, bunu yapmamak için ellerimin üzerine oturdum.

"Sıra sende," dedi ve az önce beni düşünerek mastürbasyon yaptığını itiraf etmiş olmasına rağmen, beni soymaktansa boğmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu. "Benimle seks yapmak istiyor musun?"

Gözlerimi kırptım, boğazım kurudu.

"Ben... bu sadece... Hiç bu kadar doğrudan sorulmamıştı," diye kekeledim.

"Sanırım ikimiz de lafı dolandıran biri olmadığımı biliyoruz."

Yutkundum, başımı salladım ve sonra çenemi yukarı kaldırdım. "Evet," diye nefes aldım. "Ben... istiyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Seninle seks yapmak istiyorum."

Kelimeler nefes nefese, gizli bir itiraftı ve dudaklarımdan dökülürken büyükannemin yanında mırıldandığım herhangi bir küfür kadar kirli hissettiriyordu.

Bir an için Will'in beni duyduğundan emin olamadım.

Ama sonra gördüm, verdiği tüm küçük tepkileri - adem elmasının , ellerinin birbirini daha sıkı kavramasını, burun deliklerinin açılmasını, gözlerinin ısınmasını.

"İşte anlaşma," dedi ve ayağa kalktı, milyar dolarlık bir birleşmeyi tamamlamak üzere olan bir işadamı gibi volta atmaya başladı. "Açıkçası, aramızda karşılıklı bir aşk var. Sanırım ikimizin de bir süredir böyle hissettiğimizi söylemek doğru olur."

Sırıttım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sandalyemde arkama yaslandım.

Bu adamı hiç bu kadar telaşlı görmemiştim.

Arkama yaslanıp gösteriyi izlemekten *çok* memnundum.

"Ama senin de çok iyi bildiğin gibi, kendimi en yakın uçurumdan aşağı atmak istememe neden olmayan bir dadı bulmak için ne badireler atlattım. Ava sana tapıyor. Onun için, benim için, bir aile olarak *bizim* için yaptıklarına minnettarım. İsteyeceğim son şey de bizim aptallığımız yüzünden bu anlaşmanın riske girmesi."

Sözünü kesmeye cesaret edemedim - çünkü bu konuda beceriksizliğini izlerken çok eğlendim.

"Teklifim şu," dedi ve tekrar yerine oturdu, sırtı dikti ve gözlerini bana dikti. "Seks. *Sadece* seks. İkimiz de ne zaman istersek ve Ava'yı ya da iş anlaşmamızı herhangi bir şekilde, biçimde ya da biçimde engellemediği sürece. Kimse bilmemeli. Ne senin arkadaşların, ne benim takım arkadaşlarım, ne Şef Patel, ne de en önemlisi Ava. Bunun senin için yeterli olacağını, gizliden gizliye bundan daha fazlasını ummadığını bilmem gerek. Çünkü şu anda sana bunu veremeyeceğimi söyleyebilirim."

Bu adam *seks* kelimesini her söylediğinde, vücudum kendini daha da sıkı sarıyordu. Bir kez daha söylerse binlerce parçaya bölünecekmişim gibi hissediyordum.

"Bunu yapabilirim."

Sanki beni doğru duymamış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bunu... yapabilirsin." Başımı salladım, bastırmaya çalıştığım heyecandan kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Yavaşça, "Başka hiçbir bağ olmadan, daha fazlası için hiçbir söz vermeden sadece fiziksel bir ilişki yaşamakta sorun görmüyorsun," dedi.

"Evet."

"Bu bir ilişki değil ve asla da ," dedi tekrar, sanki doğru duymadığımdan eminmiş gibi.

"Güzel. Zaten kimseyle çıkamam."

Bunun üzerine kaşlarını çattı ve ağzını açarak ne hakkında ayrıntı istedi. ama sonra fikrini değiştirdi.

Boğazı düğümlendi ve masanın üzerinde hafifçe öne doğru eğildi.

"Öpüşmek yok."

"Öpüşmek yok," diye kabul ettim, her ne kadar öpüşmeyi *çok* istesem de. Sınırları anlıyordum. Öpüşmek mahremdi - belki seks yapmaktan bile mahremdi.

En azından hayal edebiliyorum. Bildiğimden

değil. "Ve sen bana aşık olamazsın."

"*Bana* aşık olamazsın," diye tekrarladım, bunu düşünürken bile kalbim küt küt atıyordu. Geleceğimi ve istikrarımı kurmak için girdiğim bu işin, ona hiç şansım olmadığına dair söz verdiğim bir ilişkiye dönüştüğünü söylesem annemin yaşayacağı hayal kırıklığını duyar gibiydim.

Will neredeyse gülümseyecekti, gözleri merakla parlıyordu. "Sence aşık olacak kişi ben miyim?"

"Belli ki. Beni gördün mü?"

İlk öğrenmeye başladığım zamanlarda diktiğim eski, köhne pijamalarımı işaret ettim; deseni 90'ların sonunda ölmeyi hak etmiş, berbat, çok renkli bir batikti.

Şu anda bir şakaya ihtiyacım vardı, çünkü odadaki ağırlık beni boğmaya yetiyordu.

Will'in gözleri beni boydan boya taradı, gözlerinde eğlence vardı. Ama her zamanki gibi gülmedi. Gülümsemedi.

Yine de sessizleşti - tereddüt kaşlarını çattı. "Ben de senin

arkadaşın olmak istemiyorum," dedi.

Gözleri benimkilerle buluştu, ciddi ve niyetliydi.

"Ben... Ben bunu daha önce de yaşadım ve tekrar yapamam. Bunun sadece seks olduğunu söylediğimde, *sadece* seks demek istiyorum." Başını salladı. "Bu saçmalıkları konuşmayı bırakmalıyız. Sana hayatımı anlatmak istemiyorum, ben de seninkini bilmek istemiyorum."

Bu son sözler biraz canımı yaktı ama omuz . "Harika.

Zaten arkadaşlardan nefret ederim."

Will başını yana eğdi. "Arkadaşlardan nefret ediyorsun."

"Evet. Cuma gecesi planlarımdan da belli değil mi?" Yine etrafımı işaret ettim. "Seni duyuyorum, tamam mı? İlişki yok. Arkadaşlık yok. Sadece seks."

O sustukça, sorular kesildikçe, o üç harfli kelime aramızda asılı kaldıkça ve baştan çıkarıcılıkla damladıkça içimde bir beklenti oluştu.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu, sesi çiğ ve ölçülüydü.

Başımın döndüğünün belli olmaması için dua ettim, evet dediğimde olabilecekler karşısında varlığımın her zerresinin nasıl alev alev yandığını görmemesi için.

"Yüzde yüz olumlu."

Will'in gözleri benimkiler arasında gidip , yalan söylediğime dair herhangi bir işaret arıyordu.

Yüz ifademi soğuk ve etkilenmemiş tuttum, cüretkâr bir alaycılıkla kaşımı kaldırdım.

Bunu yapabilirim. Seksi olabilirdim. Alaycı, çekici bir tanrıça olabilirim.

Çünkü sonunda cevabımı almıştım.

Bu.

Bu tam olarak istediğim, *ihtiyacım* olan ve üstesinden gelebileceğim bir şeydi.

Aşık olma riski yoktu. Bir erkeğin kalbime girmesine izin verip onu paramparça etmesi ve beni kırgın bırakması gibi bir risk yoktu. Anaerkilliğimi hayal kırıklığına uğratma riski yoktu, tüm hayatımı beni buna karşı uyararak geçirmişken onların izinden gitme riski .

İşimi, paramı, güvenliğimi koruyabilirdim. *Güç bende* kalsın.

Ve yine de, aynı nefeste, her zaman istediğim şeye sahip olabilirdim.

Arzulanmanın, gerçek bir erkek tarafından dokunulmanın ve tadına bakmanın ne demek olduğunu hissedebiliyordum. Kitaplarda ve dergilerde okuduğum o sahneler, televizyon ekranlarında izlediğim o tutku...

Kısa bir süreliğine de olsa ne olduğunu bilebilirdim.

Her iki dünyanın da en iyisiydi ve yavaşça ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak üzerime doğru gelirken Will'in yüzünde de aynı farkındalığın belirdiğini gördüm.

Ona bakarken boynum ağrıyordu ve gözleri boğazımda, köprücük kemiğimde, kaşkorsemin açık yakasında geziniyordu.

bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. Kalın, uzun bir parmağı uzandı ve nefes alış verişi yoğunlaşırken çenemin kenarında gezindi.

"Bana bunu yapabileceğini bir kez daha söyle," diye mırıldandı ve bu hem bir yalvarış hem de fikrimi değiştirmem için son bir çabaydı. İçinde savaşan şüpheyi hissettim, hem şu anda benden uzaklaşma düşüncesinin hem de bizi mahvedecek bir duruma girmenin ona nasıl işkence ettiğini gördüm.

Ayağa kalkmış, çenemi kaldırmış, göğsümü onun göğsünün altına bastırmış, gözlerimi kilitlemiş ve kendimden emin bir şekilde elinin içine, onun içine doğru ittim.

Eli boynuma kaydı ve parmakları boynumun etrafında kıvrıldı, sanki beni durdurmaya ve gerekirse beni üzerinden atmaya hazırdı.

Ya da kavramaya, sıkmaya, kontrol etmeye ve *sahip* olmaya hazırmış gibi.

"Ben. Yapabilirim. Yapabilirim. Bunu yapabilirim," diye nefes aldım ve her kelimeyi onun dokunuşuna daha fazla bastırarak noktaladım.

Titrek bir nefes verdi, çenesi çekingenlikle tıkırdıyordu.

Boğazımı sıkan el, beni inletmeye yetecek kadar baskı uyguladı.

Ses ikimizi de serbest bıraktı.

Kanım pompalanırken ve kalbim kontrolden çıkarken, Will kalçasını benimkinin arasına soktu ve bardağın belime çarptığı yeri morartacak kadar bir basınçla beni masaya doğru salladı.

Tam baskıya ihtiyaç duyduğum yerde o kalın, sıcak kalçayı hissedince bir nefes aldım ve Will elini önümde gezdirdi, iki eli kıçımı kavrayıp beni ona doğru yuvarlamadan önce sol göğsümü kabaca avuçladı.

Bacaklarım titriyor, boğazımdan acınası bir inilti daha kopuyordu.

Yastığımdan çok daha iyi.

"*Kahretsin* Chloe*,*" diye homurdandı, kıçımı iki avuçla kavradı*,* sonra bana bir şaplak attı ve bunun sonucunda soluğum kesilince inledi. "Uzun zamandır sana böyle dokunmak, bana böyle baskı yaptığını hissetmek istiyordum."

Beni tekrar ona döndürdü ve bu sefer ben devraldım, hissettirdiklerini seviyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Klitorisim maksimum baskıya ulaşana kadar sallandım ve eğildim ve Will'in sınırsız takdirini görmek için tam zamanında bir inilti ile gözlerim açıldı.

Tutuşunu gevşetti, sürmeme izin verdi, dudaklarını ıslattı ve bacağının neresine bindiğimi izledi.

"*Siktir*," dedi, ellerinden biri pijamamın ince kumaşı arasından göğsümü avuçlayana ve diğeri boğazımı sıkana kadar tekrar yukarı doğru dolaştı.

Beni ona bakmaya zorladı ve gözlerim ona kilitlenmişken bacağını tekrar becerdiğimde hem utanç verici hem de çok ateşli hissettim.

"Böyle de boşalabilirsin, değil mi?" diye sordu, yaklaşmak için ihtiyaç duyduğum baskıyla beni itiş kakış karşılayarak. "Pis lanet kız. Bacağımı beceriyorsun. Eminim elini böyle becerirken beni düşünmüşsündür, değil mi?"

İnledim ve gözlerimi kapattım, utanç ve arzu yanaklarımı ısıtırken ona bakamadım. Bunu *neden* seviyordum ki? Bir erkekle ilk kez birlikte olduğumda, çok itici homurdanmalar ve boşalmadan iki saniye önce *hoşuna gitti mi* diye sorması dışında sessiz kalmıştı.

Ama bu...

Sanki Will benim görmediğimi görmüştü, sanki benim onaylamam ya da reddetmem için tek bir kelime bile etmeden ne söyleyeceğini biliyordu. Vücut dilimi, inlemelerimi ve nefes alışlarımı okuyordu.

"Çekinme şimdi," dedi ve ben gözlerimi bir kez daha açana kadar boynumu sıktı. "Al şunu. İlkini al."

mi?

Will boynumun yamacı boyunca sıcak bir çizgi yalayıp, kulak mememi dişlerinin arasına alıp kemirirken, tüylerim diken diken olduğunda hâlâ bunun ne anlama geldiğini düşünüyordum.

"İkincisi dilimin üzerinde olacak," diye söz verdi, sesi alçak ve boğuk bir şekilde kulağıma geliyordu.

Kelimeler çok kirli, çok *ateşliydi*. Omuzlarını kavradım ve ona karşı vahşi ve sert bir şekilde savruldum, hala tutunduğum utanç parçasını serbest bıraktım.

Bunun bir rüya mı, fantezi mi yoksa gerçek hayat mı olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim durmak istemediğimdi.

Hızımı artırdığımda Will kulağıma inledi ve ona can simidimmiş gibi tutundum, bulduğum her sürtünme parçasıyla orgazmım daha da artarken uyluğuna doğru sallandım ve yuvarlandım.

"İşte böyle," diye övdü ve dişleri tekrar lobuma kenetlendiğinde inledim. "Sikime binmek istediğin gibi kalçama da bin. Sonunda sana izin verdiğimde beni ne kadar iyi alacağını göster."

Yüce İsa.

Bu kelimeler kulağımda. Sesi sıcak, hırıltılı ve her şeyi tüketiyordu.

Artık çılgınca ata biniyordum ve Will zıplayan göğüslerimin görüntüsünden hoşlanmış olmalıydı çünkü arkasına yaslandı ve gözlerini dudaklarıma dikti.

Kalçalarımı yuvarlayıp ellerimi saçlarına doladığımda .

istemedim.

Onun ellerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmediğim günlere geri dönmek istemiyordum.

Bu aptal *öpüşme* kuralına uymak istemiyordum, çünkü doruğa ulaştığımda ağzına doğru inlemek istiyordum, boğazımdan yükselen utanç verici çığlıkları boğmasını istiyordum.

Bunun yerine tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve vücudumun her köşesinden bacaklarımın arasına kan hücum ederken şiddetle titredim.

Sert, hızlı ve dizginlenemez bir şekilde boşaldım, gözlerimi kapattım, boynumu büktüm ve her çığlığımı gökyüzüne sundum. Çok tanıdık bir orgazmdı, tıpkı yastığımla bulduklarım gibi, ama daha sıcak, daha derin, daha *fazla*.

Artık hareket edemediğimde Will kontrolü ele aldı, elleri kıçıma kilitlendi ve ben tamamen tükenene kadar ona binmeme yardım etti. Kendime geldiğimde ona doğru yığıldım, nefesim kesildi, ter ensemi yaladı ve Will beni dikkatlice bir kez daha ona doğru salladığında tüylerim diken diken oldu.

"Geldiğinde nasıl göründüğüne bayılıyorum," dedi.

Övgü beni tekrar ürpertti ve ağır bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda kendimi sarhoş hissettim.

"Bunu tekrar görmek istiyorum."

Ve sonra, kaslarının gösterdiğinden daha güçlü olduğunu göstererek, boynuna sıkıca tutunmaktan ve bacaklarımı beline dolamaktan başka seçeneğim kalmayana kadar beni kaldırdı.

Ereksiyonu merkezimle buluştu, pantolonum ıslandı ve bana yapıştı ve beni mutfak adasına taşırken yaptığı şeyin kanıtı olarak inledi.

Sırtım serin taş tepeye indi ve sonra kıçımın yan tarafına bir tokat attı.

"Asansör."

Avuçlarımın içine bastırdım ve parmaklarını pijamamın bandının altına soktu ve bir hamlede yırttı.

Önce bir bacağımdan, sonra diğerinden sıyırdı, altımda başka bir katman olmadığını görünce inledi.

Utanmalıydım. Dizlerimi birbirine kenetlemeli ve bu adamın beni bir yatakta iki yana açmış olmasından dolayı irkilmeliydim.

Tezgâhın üzerinde az önce bacağını yüzüne vurarak geldiğimin kanıtı vardı.

Bunun yerine, ruhumun en derinlerine inip güven bulmaya, Will Perry'nin bana şu anda baktığı gibi bakmasına neden olan her neye sahipsem ona tutunmaya çalıştım.

Güzelmişim gibi.

Seksiymişim gibi.

Sanki istediği her şey benmişim gibi.

Cesur ol, dediğini duydum Livia′nın ve bunu benliğimle benimsedim.

Gözleri bedenimi yutarken, Will o devasa ellerini kalçalarıma doladı ve kıçım tezgâhın kenarından sarkana ve ellerim beni sabit tutmak için elime ne geçerse tutmaya çalışana kadar beni sertçe çekti.

"Ondan sonra çok ıslandım," diye mırıldandı ve bir parmağını onun için parladığım yerden geçirdiğinde ruhum bedenimi terk etti.

İçime girmedi, sadece alay etti, oynadı ve sanki her santimini hafızasına kazıyormuş gibi bana dokunduğu yeri izledi.

Kalbim davul gibi çarpıyordu.

Bunun inanamıyorum. Bunun

inanamıyorum.

Will bana baktı, altın rengi gözleri karanlık ve umut vericiydi, dili dudağını ıslatmak için dışarı fırlamıştı.

Ve ağzını amıma götürdüğünde, neredeyse oracıkta bayılıyordum.

CHAPTER 18

Üstüme

Otur Will

O küçük tatlı sesler beni öldürebilir.

Ona her dokunduğumda Chloe'nin nefesi hızlanıyor ya da hararetli bir solukla kesiliyordu.

Kulağına müstehcen sözler fısıldadığımda, beni bir iniltiyle ödüllendirirdi.

Ve sonunda kalçalarının arasını yaladığımda, dilimi düz ve sıcak bir şekilde dikişi boyunca kaydırdığımda, hayatım boyunca rüyalarımda yankılandığını duyacağımı bildiğim bir şekilde adımı inledi.

Ne yaptığımızı düşünmek için kendime zaman tanımadım. Sağduyuma, bunun aptalca, sorumsuzca ve kazaya yol açabilecek tüm nedenleri söyleme şansı vermek istemedim. Bunun yerine, düşüncelerimi sessize aldım ve Chloe Knott'u çözerken onun olduğu her şey tarafından tüketilmeme izin verdim.

Bacaklarının arasına girip haftalardır tadını hayal ettiğim şeyin tadını çıkarırken sikim şişmiş ve onun için ağrıyordu. İkimizin de tamamen giyinik olduğu ve sadece kalçama sürtünerek gerçekleştirdiği ilk boşalmasından sonra sırılsıklam olmuştu.

Bu anı sikimin pantolonuma doğru zıplamasına neden oldu, serbest kalmak için yalvarıyordu ama kendi orgazmımı yaşamadan önce ondan bir orgazm daha yalamak istiyordum.

"Ne kadar baş belası olduğunun farkında bile değilsin, değil mi?" Kalçalarından birini sıkıca tutarken ve diğer elimi altına sokarken, nefesi doğru sıcak bir şekilde sordum. Orta parmağımla girişiyle oynadım, sadece bir santimini test ettim ve geri çekildiğimde etrafımda sıkıldığını hissettim. "Her gün ve gece o gülümsemenle, o gözlerinle etrafta dolaşmak..." Bana verdiği tepki, kasılması ve kıvranması karşısında dudağımı ısırarak inledim. "Beni bu kıçla, bu kalçalarla, bu güzel memelerle baştan çıkarıyorsun."

Yaptığım her referansı yaladım, ısırdım ya da sıktım, Chloe'nin altımda nasıl kıvrandığını sevdim. Hâlâ üstünün örttüğü göğüslerinin kabarıklığı üzerinden beni izlerken gözleri kapalıydı. Malzemeyi, içinden meme ucunu çekiştirdim, bunu yaptığımda çıkardığı şaşkın çığlığın tadını çıkardım.

"Onları benim için çıkar," dedim ve bir parmağımla amına biraz daha bastırırken gözlerimi onunkilerden ayırmadım, tamamen kapatıp sertçe emmeden önce dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim.

Tezgâhtan eğildi, başını arkaya doğru eğdi, göğüslerini tanrılara adadı.

"Seni tekrar boşaltırken kendinle nasıl oynadığını göreyim."

Fazla sürmeyeceğini biliyordum. Şimdiden titriyordu, kendini bacağıma doğru salladığında yaptığı gibi. Ama acele etmek istemedim. Mükemmel kombinasyonu bulana kadar onun nelerden hoşlandığına dair tüm teorilerimi test etmek istiyordum.

Chloe aceleyle batik atletinin ince askılarını omuzlarından aşağı itti, kumaş belinde kıvrılana kadar itmeye devam etti.

Ve iki muhteşem, dolgun, mükemmel göğüs ortaya çıktı.

İnledim ve onu klitorisini uzun uzun emerek ödüllendirirken, serbest kalan elim onu tek bir avuç içine alana kadar kalçasında, kalçalarında ve belinde dolaştı. Sıktım, yoğurdum ve dilimle bacaklarının arasında çalışırken meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarladım. Onun ağırlığını test etmek hayal ettiğimden daha iyiydi ve daha fazla dayanamayana kadar bir elim hala uyluklarının arasında alay ederken memesiyle oynadım.

Tüm dikkatimi onlara vermeliydim, beni deliliğe sürükleyen o göğüslere.

Üzerine tırmandım, sırtımın adanın üzerine eğildiğim garip şekli protesto etmek için çığlık atmasına aldırış etmedim. Dudağımı ısırdım ve göğüslerinin her birini avuçladım, biraz sallayarak dolgunluklarının nasıl dalgalandığını izledim.

"Kahretsin," diye küfrettim ve bir meme ucunu ağzıma aldım, ellerinin saçlarıma uçup beni orada tutmasına gülümsedim.

"Vay anasını," diye nefes aldı. "Bu *inanılmaz* bir his."

Hayatındaki diğer erkeklerin beni meme emme konusunda bu kadar iyi göstermek için ne yaptıklarını bilmiyordum ama şikayet etmiyordum. Verdim

Onu daha fazla yoğuruyor, dokunuyor, emiyor ve yalıyordum, ta ki ıslak amını karnıma sürtünceye ve rahatlamak için yalvarıncaya kadar.

Pantolonumu çabucak çıkarmadan önce gömleğimi yırtıp arkamda yere attım. Boxer külotumu üzerimde bıraktım, Chloe'nin dirseklerinin üzerine yaslanıp geniş gözlerle manzarayı izlediğini görünce biraz sırıttım ve onu tekrar tezgâha yasladım.

Uyluklarının arasından aşağıya doğru yaladım, yerleştim ve neyi sevdiğini, neyi sevdiğini ve onu neyin boşaltacağını test ettim.

Onu düz bir dille yalamamdan, onu sıcaklığımla kaplamamdan ve her şeyimi hissetmesine izin vermemden *hoşlanıyordu*.

Dilimin ucunu bir noktaya kadar sıkıp onunla klitorisini çalıştırmamı, bir parmağımı orta boğumuma kadar içine sokmamı *seviyordu*.

Ama klitorisini dişlerimin arasında emdiğimde, parmağımla onu becerirken bu baskıyı sürdürdüğümde ve ona karşı inlediğimde, parmaklarımı dolgun, sivri meme ucunun etrafında döndürmek için boştaki elimi kullandığımda...

Onu boşaltmanın *yolu* .

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı. "Oh, *lanet olsun*. Will, ben... ben..."

Sözleri, hayatımda bir kadından duyduğum en gürültülü, en tatlı çığlıklar tarafından bastırıldı. Yatak odasında bir porno stüdyosundaymış gibi performans sergileyen kızlardan duyduğum sahte çığlıklar değildi bunlar. Utangaç ya da bastırılmış da değillerdi.

Ham ve gerçektiler. Yanarken ve ikinci çıkışını bulurken ona hissettirdiklerimin kanıtıydılar.

Elleri saçlarımı öyle sıkıca kavradı ki canımı yaktı ama hızımı kesmeye cesaret edemedim. Dizleri , başı çarpana ve nefesleri yorgunluktan uzun nefesler halinde dışarı fırlayana kadar parmaklarımı ve dilimi karşı kullandım.

Aşağı inerken onu acele ettirmedim. Parmağımı yavaşça içinden çıkardım, şişmiş klitorisini öperken açıklığının dışına masaj yaptım. Diğer elim göğsündeki baskıyı kaldırdı ve önümdeki manzarayı tam olarak takdir etmek için iyileşme zamanını aldım.

Tanrım, çok güzeldi.

Kızıl-turuncu saçları tezgâhın üzerine yayılmıştı, yanakları *yeni sikilmiş fuşyanın* en şehvetli tonundaydı - ve ben onu henüz sikmemiştim bile. Isırdığı alt dudağının dolgunluğunun, ellerimin göğüslerinde, kalçalarında ve uyluklarında bıraktığı pembe izlerin tadını çıkardım.

beline kadar inmiş, pantolonu altımda yerde, göğüsleri kabarmış, amı parlayan bir adaktı.

Sikim daha fazla görmezden gelinmeyi reddetti ve gözlerimin vücudunu yavaşça incelemeye devam etmesine izin verirken kendimi avuçlamak için bir elimi külotumun içine uzattım.

"Sen ıslak bir rüyasın, Chloe," dedim, kendimi okşayarak ve ucumdaki bir parça prekumu kendimi kaplayana kadar parmaklayarak. "Muhteşem. Kesinlikle *mükemmel*."

Chloe dirseklerinin üzerine doğru eğildi, elimin külotumun içinde olduğu yere bakarken gözleri yine büyümüştü. Kendimi tamamen çekip kumaştan kurtulduğumda, ağzı yumuşak bir şekilde açıldı, nefesini tutmaya çalışırken kirpikleri pembe yanaklarını havalandırdı.

Sonra ağzı kapandı, gözleri kararlılıkla kısıldı ve harekete geçti.

Elleri göğsüme bastırdı, ben tezgahtan uzaklaşmaktan başka çarem kalmayıncaya kadar, o da tezgahtan aşağı kaymak için kendine yeterince yer açtı. Göğüsleri sahanlıkta zıplıyordu ve ben bu manzara karşısında inleyerek kendimi biraz daha sıktım.

"Bırak beni," dedi ve ben bir küfür tıslayıp başımı geriye atarken elleri benimkilerin yerini aldı.

Kabul etmeliydim ki dünyadaki en seksi şey bu değildi. Çenemi yalamadı, eline tükürmedi ve kaygan parmaklarını sikimin etrafına dolayarak beni yavaşça becermedi. Kulağıma kirli emirler fısıldamadı ya da ona ne yaptığımı hissetmem için sikimi ıslak dudakları arasında kaydırmadı.

Aslında, tereddütlü görünüyordu. Hatta *korkmuş*.

Yerime geçerken elleri titriyordu ve beni kavradıktan sonra ne yapacağından emin değil gibiydi.

Benim yaptıklarımı taklit ederken nefes alış verişi yoğunlaştı, elleri her santimi kaplarken sikimi uzun, yavaş pompalarla çalıştırdı. En azından ikisini de kullanıyordu ki bu da birçok kadının zamanını alıyordu. Beni iyi hissettiren şeyi yapmaya hevesli görünüyordu, çıkardığım her sese karşılık veriyor ve kalçalarımı kavrayışına doğru itmeye başladığımda beni daha hızlı çalıştırıyordu.

Ona oral seks yapmaktan, onun kalçalarıma boşalmasını izlemekten o kadar sıkılmıştım ki, tam orada, onun elinde patlayabileceğimden emindim.

Ama kendimi tutmaya, soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Özellikle de dizlerinin üzerine çöküp son üç haftadaki tüm fantezilerimi canlı renklere dönüştürdüğünde.

"Evet amına koyayım," diye övündüm, önüme geldiğinde saçlarını önümden süpürdüm. Tek yumrukta topladım ve sıkıca tuttum. "O tatlı ağzını hissetmeme izin ver."

Yine, bakışlarına kazınmış bir endişe gördüğüme yemin edebilirim. O kadar ki kaşlarımı çattım ve neredeyse ona sorunun ne olduğunu soracaktım. Ama ben daha soramadan o hızla ağzını açtı ve sikimin üzerine atladı.

ürperdim. Bir an beni yumuşak, emin olmayan elleriyle tuttu. Sonra, beni boğazına kadar almaya çalıştığı için öğürüyordu.

"Tanrım, Chloe," diye inledim saçlarını sıkıca kavrayarak. Islak ağzını hissettikten ve boğulma sesini duyduktan sonra ayakta durma çabasıyla gözlerim doldu.

Geri çekildi, bir eliyle bana yumruk attı ve sikime hem çözülmesi gereken bir bulmaca hem de kaçılması gereken bir yılanmış gibi baktı. Geri döndü, bu sefer daha yavaş, sıcak ağzı başımın ve şaftımın etrafını emdi, tekrar öğürene kadar ve geri çekildi, dizlerinin üzerine oturdu ve onu horozuma bağlayan bir tükürük ipiyle bana baktı.

Kahretsin, bu muhteşem bir manzaraydı.

"Ben... Seni içimde istiyorum," dedi, nefes nefese, yalvarırcasına, gözleri genişti ve sikimi ağzına almaktan gözyaşlarıyla dolmuştu, yanakları pembeleşmişti.

Ve bunun şimdiye kadar yaptığım en zayıf oral seks denemesi olması umurumda bile değildi. Dilinin iki darbesi ve elinin bir kez sıkması beni bir daha bana dokunmadan boşalmaya hazır hale getirmişti - bu sözleri söylediğini duymak şöyle dursun.

"Neydi o?" Kaşlarımı kaldırıp başparmağımı ıslak, şiş dudağının üzerinde gezdirerek sordum.

Yutkundu ve diliyle başparmağımı kovaladı. "Seni
içimde istiyorum."

Onu bir anda parçalara ayırdım, yarı çekerek yarı taşıyarak kanepeye götürdüm. Onu almak istediğim milyonlarca yol vardı. Bacaklarını omuzlarıma koymasını ve ben içine girerken göğüslerinin yüzüme gelmesini istiyordum. Onu koltuğa yatırıp arkadan becermek istiyordum. Kıçını kanepenin kenarına dayayıp başını yere koymak, bacaklarını ayırmak ve adımı haykırırken onu bir porno yıldızı gibi becermek istiyordum.

Ama şu anda kontrolün onda olmasını istiyordum.

Sadece cüzdanımdan bir prezervatif çıkaracak kadar durdum ve Chloe'yi derinin kenarında oturmuş, göğsü kabarmış bir halde kendimi kılıflamamı izlerken bıraktım.

"Çıkar şunu," dedim başımla gömleğinin hâlâ belinde durduğu yeri işaret ederek.

Hızlıca halletti ve sonra oturup beklemeye başladı, elleri sinirli bir şekilde saçlarını büktü ve avuçlarının üzerine oturmadan önce bir tarafa çekti.

Bu manzara karşısında zihnimde pek çok görüntü canlandı. Onu dizlerinin üzerinde çıplak, ellerinin üzerinde otururken, ağzına, göğüslerine, amına ve götüne istediğimi yapmama izin verirken hayal ettim. O elleri yatağımın çerçevesine hayal ettim, böylece onunla yoluma devam ederken onları sabit tutmaktan başka seçeneği yoktu.

Evet demişti.

Anlaşmayı kabul etmişti.

Bu onu ilk kez götürüşümdü ve daha ilk raunt bitmeden bir sonraki sefer için can atmama neden olan olasılıklar vardı.

"Yukarı."

O ayağa kalkmadan önce kelimeyi zar zor söyleyebildim ve ortadaki minderde onun yerini aldım, sırtımı deriye yasladım ve ellerinden birine .

"Gel buraya," diye seslendim ve kucağıma tırmanmasına yardım ettim.

Bunu yaparken kararsız görünüyordu, kaşları çatılmıştı, dudakları birbirine dolanıyordu ve kalçalarının benimkilerle birleştiği yeri izliyordu. Ağırlığını üzerimde tutmak için ellerini kanepenin arkasına koydu ve kaşlarımı çattım.

"Üstüme otur."

Endişeli gözleri benimkilere kaydı ve bir santim kadar eğildi.

Burun deliklerim alevlendi.

"Eninde sonunda yüzüme oturacaksın, Chloe. O yüzden buna alışsan iyi olur. *Otur*."

Bu sefer bıraktı ve tüm ağırlığıyla kucağıma oturduğunda, sikim şiş dudaklarının arasından kayarken inledim.

"İşte bu," dedim ve şaftım için aramıza uzandım, onu girişine bastırmam için yeterince kaldırdım. "Şimdi, tekrar yap. Yavaşça. İhtiyacın olduğu kadar yavaş."

İçine girdiğimde nefes alış verişi yoğunlaştı. Küfrettim, titredi, sikim ellerimi omuzlarına dolamam ve taşaklarıma kadar onu aşağı çekmem için yalvardı.

Bir şekilde direndim, onun yerine güzel göğüsleri ve kalçalarıyla meşgul oldum. Acele etmesine izin verdim, bir santim daha aşağı inerken çıkardığı küçük seslere odaklandım, kaldırdım ve sonra bir tane daha buldum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övdüm, meme uçlarını baş ve işaret parmaklarımın arasında yuvarlayarak beni içine yardım ettim. "Tıpkı yapabileceğini bildiğim gibi sikimi alıyorsun."

Chloe inledi, yarım santim daha kaldırıp batırırken başının geriye düşmesine izin verdi. Her seferinde beni serbest bırakmasıyla kapladı ve hayatımın en dayanılmaz, kışkırtıcı dakikaları gibi hissettiren şeyden sonra nihayet *tamamen* oturdu.

Uzun bir süre orada öylece oturduk, Chloe inledi ve kalçalarını yerine sabitleyip sikimin içine girdiğini hissettiğimde sertçe nefes aldı. Bana o kadar mükemmel sarılmıştı ki, kalkmasına ve tekrar aşağı kaymasına yardım ettiğimde, uzun süre dayanamayacağımı biliyordum.

Hızını artırıp yavaş, ritmik pompalarla üzerime çıkmaya başladığında, ona kabulü lanetleyerek söyledim. Kucağıma her inişinde göğüsleri dalgalanıyordu. İçine her girdiğimde haykırıyor ve bana doğru eğiliyordu. Her inlediğimde, sanki bu ses geceki üçüncü orgazmının anahtarıymış gibi klitorisini pelvisime doğru salladı.

Bir süre öylece hareket etmesine izin verdim, vücudunun her çıldırtıcı yavaşlıkta yuvarlanışı beni çılgına çeviriyordu. Bacakları etrafımda titriyor, gözleri bakışlarıma kilitlenmeden önce gökyüzüne doğru fırlıyordu.

"Beğendin mi? Ben... doğru yapıyor muyum?"

Neredeyse gülecektim.

O kendininkini alamadan benim gelmeme iki saniye kalmıştı ve doğru yapıp yapmadığını bilmek istiyordu.

"Bayılıyorum," dedim ona, çünkü duymak istediği buysa onu övmekten çok mutluydum. "Bana binişini izlemek, sikime nasıl sarıldığını hissetmek."

İnledi ve ben de bu fırsatı kalçalarını sıkıca tutup hızlanmasına yardım etmek için kullandım. Her inişinde bana karşı sallandı ve ben de içindeki o noktayı bulmak için çaresizce daha derine doğru esnedim.

Vahşileşip dengesizleştiğinde, yaklaştığını anladım. Çırpındı, sızlandı ve tüm ağırlığını üzerime almama izin verdi, kucağımda ne kadar hızlı zıpladığını kontrol etmeme izin verdi. Ve tekrar boşaldığında, duvarları etrafımda sıkılaştığında ve çığlıkları havuz evinin camında yankılandığında, kendimi takip etmeme izin verdim.

Onu daha sert, daha hızlı becerdim, serbest kalmamı kovalarken kucağımdan uçmaması için ona tutundum. Hem benim hem de Tanrı'nın adını birlikte haykırdı ve ilk uyuşturan, her şeyi tüketen serbest bırakma şoku beni bulduğunda, omzunu ısırdım, haftalarca bastırılmış hayal kırıklığı ve gerginliği inledim.

"*Lanet* olsun, Chloe," diye küfrettim tenine karşı ve onu kendime çektim, sanki o mükemmel vücudunun kalıcı bir parçası olmak istiyormuşum gibi içinde tekrar tekrar, daha derin ve daha derin sallanıyordum.

Tırnakları iz bırakacağını bildiğim bir şekilde sırtımı tırmalıyordu ama umurumda değildi. Onun tarafından tüketilmiştim. Ben her şeydim ve hiçbir şey değildim. Evrendeki tüm enerji şu anda benim içimde, *onun* içindeydi ve yine de hiçbir şey değildik, aynı anda hem var olmayan hem de her yerde bulunan.

Bir şekilde, bir noktada, doruk noktam geri çekildi.

İçine pompaladığım yerde yavaşladığımı hissettim, kollarımda gevşediğini hissedince biraz iç çektim. Yumuşamaya başlayana kadar sikim seğirdi, ama içinde tuttum, sanki denersem ikinci turu yakalayabilecekmişim gibi içeri ve dışarı esnedim.

Kollarım onu sarıp göğsüme doğru çekti ve ben de onun tatlı kokusunu içime çekip boynuna sokuldum.

Bir anlığına.

Sonra ne yaptığımı fark ettim ve onu hemen serbest bıraktım.

Bunu söylediğimde Chloe kızardı, yüzünü karmakarışık saçlarının arkasına saklayarak kalktı ve yanımdaki kanepeye yayıldı.

Uzun bir süre öyle kaldık, ikimiz de nefes alıp veriyorduk, terlemiştik ve sessizdik.

Sonra Chloe güldü.

Elleriyle yüzünü kapattı, önce kıkırdadı, sonra en gürültülü, en sevimli, en bağımlılık yapıcı kahkahasını attı. Parmaklarının arasından bana baktı, kemerli kaşlarımı görünce daha çok kıkırdadı.

"Özür dilerim," diyerek beni başından savdı ve sonra iç çekerek minderlere daha da gömüldü, kollarını yana açtı. "Bu sadece... *Tanrım*. *Böyle* mi... böyle mi hissetmem gerekiyor?"

Kaşlarımı çattım, gözlerimi kırpıştırdım ve sözlerine yetişmek için beynimi zorladım. "Uh..."

Cevap veremeden beni yine başından savdı, doğrulup dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Tamam... Küçük bir itirafım var."

Ben orada yapbozun çok büyük bir parçasını kaçırmış gibi otururken o hâlâ kıkır kıkır gülüyordu.

"Hımm, yani... korkma ama... bu sadece ikinci seferimdi." Çenem açıldı.

Eminim doğru duymamışımdır.

"Senin... ikinci seferin mi?" Tekrar ettim.

"Ağzınla yaptığın o büyülü şey her neyse*, teknik olarak* benim ilkim," diye düzeltti. "Oh, ve bütün o kuru sevişme olayı."

Bu sözlerle yanakları alev aldı ve ellerinin arkasına saklandı. En azından ben ellerini sert bir bakışla onu kıstırana kadar.

Bu kadın az önce bana ilk kez birinin ona oral seks yaptığını mı söyledi? Sadece *ikinci* kez seks yaptığını mı?

Kalbim dört nala atmaya başladı, panik beni boğazımdan yakalamakla tehdit ediyordu. Kollarını ellerimin arasına aldım ve onu yüzüme doğru çektim. "Açıkla."

CHAPTER 19

Chloe'yi Tanısaydım

Kahretsin.

Başım belada.

Will, ona cinsel deneyimimle ilgili gerçeği anlatmayı bitirdiğimden beri tam beş dakika boyunca hiç konuşmamıştı.

Masaya geri döndük - ben sırılsıklam *olmayan* yeni bir pijama takımı giymiştim, o da boxer külotu ve elbise gömleğiyle, kıllarla kaplı göğsünü ve kaslarla kaplı karnını görebilmem için düğmeleri açık bırakmıştı. Nacho ve Pepper hâlâ yatak odamda bir yerlerde saklanıyorlardı ama Coconut bize katılmak için dışarı çıkmış, kuyruğunu sallayarak ayaklarımın dibinde kıvrıldığı yerden Will'e kuşkuyla bakıyordu.

Gözlerimi acele etmeden onun her santimetrekaresinde gezdirme fırsatım , sessizce bilgiyi içine çekmesine izin vermeyi umursamadım. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, zar zor edebilmiştim. Ama şimdi onun kalın, uzun, sert aletinin anısını, gözleri beni içine çekerken kendini nasıl pompaladığını, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadan onun üzerine gitmeye çalıştığımda saçlarımı nasıl yumrukladığını düşünebilirdim.

İçimden kendime güldüm, biraz utandım ve yüzümü ellerimin arasına sakladım.

"Ne?" Will sonunda sessizliği bozarak sordu.

"Yok bir şey. Çay ister misin?" O cevap veremeden ayağa fırlayıp mutfağa doğru ilerleyerek sordum. Coconut sıçrayarak uzaklaştı ama odadan çıkmadı. Hâlâ bize göz kulak olmak istiyormuş gibi kanepenin arkasına tünedi.

Elektrikli su ısıtıcısını açtım ve dolaptan iki fincan çıkarıp en sevdiğim hibiskus çaylarından birini aldım.

Ben çayı alıp oturana kadar aramızda uzun bir sessizlik daha oldu ve Will kaşları çatık, hâlâ sindirmeye çalışan gözlerini onunkilere kırpıştırırken ben ellerimi kupamın etrafına sardım.

"Tamam," dedi, bakışları benimkini bulduğunda sertleşmişti. "Yeni kural. Bana karşı dürüst olmalısın - özellikle de böyle konularda."

"Sana söyleyecek zamanım olmadı," diye . "Zaman

yaratıyorsun."

"Hayatım hakkında hiçbir şey bilmek istemediğini söylemiştin."

Bu Will'in kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. "Böyle şeyleri bilmek isterim."

"Aradaki farkı nasıl anlayabilirim?"

"Sağduyunu kullansana, belki?" Will ayağa kalktı, ellerini saçlarında gezdirerek sürgülü cam kapıya doğru yürüdü ve tekrar geri döndü. "Chloe, bilseydim seni öyle becermezdim..."

Çatık kaşları hayal kırıklığından endişeye dönüşmüştü, kaşlarının arasındaki çizgi içimin yapış yapış olmasına neden oldu.

"Oh, ne?" Kaşlarımı kaldırarak alay ettim. "Onun yerine benimle *tatlı tatlı sevişir* miydin?"

Will dudaklarını düzleştirdi ve bana yavaşça göz kırptı.

"Kesinlikle," dedim ve sıcak çay bardağını ağzıma götürüp ilk yudumu belli belirsiz almadan önce bir elimi ona doğru salladım.

Will tekrar , kendi kupasına uzandı ama içmek yerine başparmağını kulpuna dayadı.

"Sana söylediğim şey..." Yüzünü buruşturdu, burnunun kenarını sıktı ve başını salladı.

Masanın öbür ucuna uzandım ve bakışlarını bana çevirene kadar bileğini sıktım ve "*Bayıldım*" dediğimde gözlerimdeki samimiyeti gördüğünden emin oldum.

Yutkundu. "Sen mi yaptın?"

"Will, bir değil, iki değil, *üç* kez boşaldım." Gözlerimi açtım ve sanki ihtiyacı olan tek kanıt bu olmalıymış gibi hızla kırptım. "İlk kez seks yaptığımda kaç kez boşaldığımı bilmek ister misin?" Elimi kaldırdım ve parmaklarımı başparmağıma doğru kıvırarak bir sıfır yaptım. "Bu kadar."

Bu, Will'in kaşlarının tehditkâr bir bakışla birbirine çarpmasına neden oldu. "Lanet olası serseri. Sana dokunmayı hak etmedi."

Beni tekrar ateşlemesini görmezden geldim, bileğindeki tutuşumu bıraktım ve çayımı yudumlamak için sandalyeme geri oturdum.

Konuşmanın bittiğini sanmıştım ama bir süre sonra Will, "Dürüstlük," dedi. Bakışlarıyla beni sabitledi. "Yüzde yüz dürüstlük

Buradan itibaren."

"Ama sana benim hayatımdan bahsetme," diye ekledim. "Ve seninkini de sorma."

"yapma." "Yoksa ne olur?"

Cüretle sırıttım ve Will'in burun delikleri, onu test edersem ceza vermekten çok mutlu olacakmış gibi alevlendi.

"Peki, tamam. İşte ilk dürüstlüğüm," dedim kupamı ellerimin arasına alıp masaya doğru eğilerek. "Daha önce hiç sakso çekmedim."

"*Tanrım*, kadın," diye mırıldandı, bir eli külotunun içinde kendini ayarlamak için aşağı uzanırken dudaklarını ıslattı.

Masanın altına bir bakış bana nedenini gösterdi ve o kalın çıkıntıyı görünce ağzım biraz sulandı.

"şeyler söylemeden önce kendime gelmeme izin verir misin?"

"Tamam, kurallarınız artık *çok* kafa karıştırıcı olmaya başladı."

Will onun yanağını diliyle ısırdı ve göğsünden nefes verir gibi bir kahkaha çıktığına *yemin ettim*.

"Neredeyse seni gülümsetiyordum."

"Ben her gülümserim," diye savundu, kaşları yeniden çatılmıştı.

"Elbette. Tanıdığım en güler yüzlü adam."

Gerçek çıktığı için ortam biraz daha yumuşamıştı. Will sonunda çayından bir yudum aldı - sonra hemen yüzünü buruşturdu ve sevdiğim için bana deliymişim gibi baktı. Hibiskus herkese göre değildi.

"Şey, daha iyi..."

Will başparmağını omzunun üzerinden eve doğru uzattı ve ben de başımı sallayarak çayıma gülümsedim.

"Evet," dedim.

Giyindikten sonra onu sürgülü cam kapıya doğru götürürken içimde kabaran karmaşık duyguları görmezden gelmeye çalıştım.

Kalmasını istedim.

Ama ne için?

Arkadaş olmak istemedi. Sadece seksle yetineceğimi kabul ettim ama yine de o giderken içimde boş bir sızı vardı. Acaba içeride değil de burada kanepede otursa o kadar kötü olur muydu? *Jeopardy'*nin eski bir bölümünü açabilirdim. Konuşmak zorunda kalmazdık. Sessiz olabilirdim. Sadece aynı odada olabilirdik.

Bu arzularımı bastırmak için parmak eklemlerimi kırdım ve bir elimi dirseğime dolayarak arkamda birleştirdim ve çıplak ayaklarıma baktım.

"İyi misin?" Will sordu.

Ona zorla gülümsedim. "Az önce üç kez boşaldım Bay Perry. Harikayım."

Ağzının köşesi eğildi ve öne doğru uzanarak çenemi okşadı. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

"Bunu bir dahaki sefere
hatırlayacağım." Bekleyemiyormuş gibi
gözleri parladı. Böylece ikimiz olduk.

Çene çizgime son bir vuruş yaparak Will kapıyı açtı.

O adımını atamadan, elim kolunu yakalamak için dışarı çıktı. "Bekle."

Durakladı, gözleri benimkileri buldu.

"Ben... bu şu anlama mı geliyor..." Yutkundum, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve göğsüne baktım, böylece bu düşüncemi bitirdiğimde bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kalmayacaktım. "Bana öğretecek misin?"

"Sana öğreteyim mi?"

Bakışlarım tekrar düşmeden önce kirpiklerimin arasından ona baktım. "Bir şeyleri nasıl yapacağını... biliyorsun."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, belki de anlamadığımı düşündüm, ama ona tekrar bakacak cesareti bulduğumda, gözleri karanlık ve baş döndürücüydü, göğsü ölçülü bir şekilde inip kalkıyordu.

"Sana sikimi nasıl emeceğini öğretmemi ister misin, Chloe?"

Sikeyim.

Vücudum yandı, tenim beni boşalttığı parlak pembeliğe büründü.

Başımı salladım. "Bana her şeyi öğretmeni istiyorum."

İçinden sıcak bir nefes titreyerek çıktı ve başıyla onaylamadan önce benden uzaklaşıp eve doğru baktı.

"Evet mi?" Ben sordum.

"Evet," dedi.

Ve sonra sanki bir dakika daha kalsa ilk dersimiz tam burada ve şimdi başlayacakmış gibi kaçtı.

Lanet olsun o adama ve itidaline.

* * *

Ertesi sabah, hayatımın en güçlü çayını yaptım ve
Reddit.

Bir güncelleme gönderdim.

Son haberleri paylaştım ama ayrıntıları atladım.

Ve internetin bana verebileceği her türlü cinsel tavsiyeyi sormaya başladım - patronumun bana duyguları yakalamadan nasıl sevişeceğimi öğretmesine nasıl izin vereceğimden başlayarak.

CHAPTER 20

Elimizden Gelenin En İyisini Yapmak

O meşum geceden sonra geçen bir hafta içinde fark ettim ki
ve Chloe Knott ile yaptığım anlaşmadan nefret ediyordum.

Havuz evine hışımla girerken düşünmek için yaklaşık on saniye ayırdığımda tek bir kusur bile görmemiştim. İkimiz de birbirimizi istiyorduk. Bu gece yalnızdık. Eğer *sadece* seks için bir anlaşma yaparsak, her şey harika olacaktı.

Ve *lanet olsun*, harikaydı.

O günden beri her an o geceyi düşündüm.

Chloe'yi kahvaltı ederken *onu* yemeyi düşünmeden izleyemiyordum. O da bunu biliyordu, çünkü beni ona bakarken yakaladığında, o güzel yanakları benim sevdiğim gibi pembeleşiyor, ben de onun da benim düşündüğümü düşündüğünü bilerek sırıtıyor ve başka tarafa bakıyordum.

Ama her ne kadar her şeyin yolunda olduğunu söylemek istesem de, bazı sorunlar vardı.

Birincisi, onu havuz evinin mutfak adasına yaymadan önce neredeyse bakire olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Beynim ona öğretmemi istediği şeyleri tekrar tekrar oynattığında bedenim hâlâ uğulduyor ve içimdeki her şey bir şans için yalvarıyordu. Henüz bir şans bulamamıştık. Hokey, okul ve Ava arasında yakalanma riski olmadan sevişmek için çok fazla fırsat yoktu.

İşin tuhafı, Chloe ile ikinci raundu beklemek bu karmaşanın en zor kısmı bile değildi. Aslında, o kısım biraz *eğlenceliydi.* Heyecan verici. Beklemenin ona bir dahaki dokunuşumu çok daha iyi yapacağını biliyordum.

Hayır, en zor kısmı onu çok *özlemiş* olmamdı.

Görünüşe göre, Chloe söz verdiğinde, tüm göğsüyle vermiş. Ona arkadaşı olamayacağımı söyledim. Onun gözlerinin içine baktım.

ve benim hayatım soru sormayı ve bana kendi hayatını anlatmayı bırakmasını kabul ettirdi.

Ve öyle de oldu.

Hoşbeş dışında, geçen hafta Chloe-izm'lerden yoksundu.

Ava uyuduktan sonra *Jeopardy*'yi izlemek için oturduğumda bana katılmadı. Mevcut el işi projelerini içeri getirmedi, bunun yerine hepsini havuz evinde tuttu - benden uzakta. Akşam yemeğinde Ava ya da Şef Patel ile konuştu.

Grup sohbeti olmadığı sürece benimle sohbet etmekten özenle kaçınırdı.

Hâlâ gecenin bir yarısı uyandığını biliyordum ama artık mutfakta ya da havuz kenarında varlığıyla beni şereflendirmiyordu. Havuz evinde kalıyor, kanepede kitap okuyor ya da yatağına dönmeden önce kendi gece atıştırmalığını yapıyordu.

Ona ihtiyacım olduğunu söylediğim sınır buydu. İhtiyacım *olduğunu bildiğim* sınır buydu.

Ve yine de...

Ertesi Cuma gecesi Ava'yı yatağına yatırdığımda, *Kırık Boya Kalemleri Hâlâ Renkli* kitabını okurken başını omzuma yaslamıştı. En sevdiği peluş balığını göğsüne bastırmış, dalgın dalgın yüzgeçleriyle oynuyor, ben sayfaları çevirdikçe gözleri sayfalara yapışıyordu.

Kitabı kapattığımda "Baba?" diye sordu. "Hı?"

"Annem okumayı sever miydi?"

Bu soru nefesimi kesti.

Okuldaki olaydan sonra Chloe'tavsiyesine uymuş ve Ava'ya çörekleri sevenin ben değil annesi olduğunu söylemiştim. Kızım bu küçük bilgi karşısında heyecanlanmış, Jenny'nin en sevdiği tatların neler olduğunu ve favori bir donut dükkânı olup olmadığını sormuştu. Bu konuşma, bir Pazar sabahı erkenden Krispy Kreme'e gitmemize ve Ava'nın denemesi için Jenny'nin tüm favorilerini almamıza yol açtı - limon dolgulu olanla başlayarak.

O zamana kadar Ava annesini hiç sormamıştı.

Yine de uzun zamandır pek konuşmuyordu. Bu beni endişelendirmemişti, ta ki anaokuluna başlama zamanı gelip de Mitch Amca onun geri kalmasından endişe edip etmediğimi sorana kadar. Sınıfta yüksek sesle konuşmuyordu, aktiviteler sırasında akranlarıyla rahat konuşamıyordu.

Ama Chloe ilk sömestrde ona biraz ders verdiğinde, bu ona iletişim konusunda çok yardımcı olmuştu. Dadımız olduğundan beri bir şekilde kızımı geveze biri haline getirmeyi başarmıştı. Ava çoğu gece gevezelik ediyordu ve konuştukça daha çok sorusu oluyordu.

Görünüşe göre, bu sorular Jenny'ye doğru kayıyordu.

Burnumun tam ortasına bir yumruk atmak istedim çünkü annesini kaybetmiş küçük bir kız için bu tamamen doğaldı. Doğal *olmayan* şey ise Ava'ya Jenny'den bahsederken nasıl bu kadar kötü bir iş çıkardığımdı. Onun hakkında çok şey bilmeliydi ama ben kendi kederime o kadar kapılmıştım ki ona hiçbir şey anlatamamıştım.

"Bu onun en sevdiği şey değildi," diye itiraf ettim, kitabı kucağıma koyarken.

Ava başını omzuma yaslamış, parmaklarıyla kucağındaki turuncu dolma balığın parlak yüzgeçlerini koparıyordu. "Nasıl olur?"

"Annen her zaman hareket halindeydi. Dışarıda olmayı, seyahat etmeyi ya da arkadaşlarıyla yeni bir şeyler yapmayı severdi. Bu da okumaya pek zaman bırakmazdı."

"Oh," dedi Ava başını sallayarak.

Uzun bir süre sessiz kaldık ve ben lanet olası aptal beynimin her köşesinde söyleyecek başka bir şey aradım. Ama hiçbir şey bulamadım.

"Annen hakkında daha fazla konuşmadığım için üzgünüm," diye söze girdim sonunda. "Ben... bunu yapmamı ister misin?"

Ava omuz silkti ama sonra tekrar başını salladı - sanki kendi annesi hakkında bilgi edinmeyi çok istediğini itiraf ederse duygularımı inciteceğinden korkuyormuş gibi.

"Peki, o zaman - bunu yapacağım," diye söz verdim, başını öperek. "Belki bu yaz MorMor'u ziyaret etmen için bir gezi bile planlayabiliriz. İster misin?"

Yine başını salladı ama biraz daha emin değildi. Jenny'nin annesi Danimarka'da doğmuştu ve Ava'yı doğurduğumuzda, tıpkı Jenny'nin büyükannesini çağırdığı gibi MorMor diye çağırılmasını istemişti.

Jenny'nin annesi başlangıçta, Ava doğduğunda ve Jenny vefat ettiğinde çok yanımızdaydı. Ama o zamandan beri onu sadece iki kez gördük - ve ikisinde de Florida'ya geldi. Ava'yı Jenny'nin doğup büyüdüğü Wisconsin'e hiç götürmemiştim. Ava'nın teyzesi ya da kuzenleriyle herhangi bir ilişki kurması için de hiç çaba göstermedim.

Sanırım ailem çok küçük olduğu ve birbirlerini görmek için pek çaba sarf etmedikleri için bunun normal olduğunu düşünmüştüm.

"Tamam o zaman. Bunun üzerinde çalışacağım. Ve tekrar, eğer yapmadıysam özür dilerim..." Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim kelimeleri çiğneyerek çenemi kapattım.

"Sorun yok baba," diye fısıldadı Ava ve annesininkiyle aynı tonda olan o güzel yeşil gözleriyle bana baktı. " geleni yapıyoruz."

Boğazım daraldı, çenem sıkıştı ve orada milyonlarca parçaya ayrılmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Başımı salladım ve yataktan kalkmadan önce alnından bir kez daha öptüm. Esnerken kızımı yatırdım, *seni seviyorum* ve *iyi geceler* diyerek gece lambasını yaktım ve kapıdan çıktım.

Sonrasında uzun bir süre koridorda durdum, gözlerim kapalı ve başımı duvara yaslamıştım.

Bazı günler baba olma konusunda gerçekten berbattım.

Her şey farklı olsaydı, Jenny hâlâ burada olsaydı nasıl olurdu diye düşünürken kalbim sızladı. Neler olabileceğine dair bir an, hızlı ileri sarılmış bir hayat gibi gözümün önüne geldi. Macera dolu banyo zamanlarını, kıkırdamaları ve her yere su sıçradığını hayal ettim. Ava'nın annesiyle birlikte seyahat ettiğini ve keşfettiğini gördüm - plaj günleri, lunaparklar, pazarlar ve bisiklet gezileri. Ebeveynlik denen bu vahşi şeyde bana yardımcı olacak bir arkadaşımın yanımda olduğu bir hayat gördüm. O bu işte çok daha iyi olabilirdi.

Sonunda gözlerimi açtığımda duygularım gözlerimi yaktı ve burnumu çektim, dik durup kendimi toparladım.

Chloe ile havuzda yaptığımız konuşma tekrar aklıma geldi.

"Belki bu birlikte yapabileceğimiz bir şeydir. Ava'yı annesiyle her seferinde bir şeyle tanıştırmaya başlayabiliriz. Sevdiği bir yemek, hoşlandığı bir yer, bir şarkı, bir film, bir fotoğraf ya da bir anı."

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştirdim, arkamdaki duvarı ittim ve bir zombi gibi aşağıya indim. Ben inerken merdivenlerden yumuşak kahkahalar yükseliyordu ve fuayeye döndüğümde Chloe ve Şef Patel'i küçük yemek masasında buldum - her birinin elinde bir kadeh şarap vardı.

"*Korkuluktan* bir *baba* yapıp yıllarca dolabında sakladığına inanamıyorum," dedi Şef bir kahkaha daha atarak, başını salladı ve Chloe'ye onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Annen sonunda onu bulduğunda ne yaptı?"

"Ah, düşündüğü şey daha da kötüydü," dedi Chloe. "Arushi. Buna hazır mısın?" Durdu, bekledi ve sonra hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. "Annem, sağ olsun, o lanet korkuluğu erkek arkadaş olarak yaptığıma ve içi samanla doldurulmuş bir çift tulumla *günahkâr şeyler* yaptığıma *yemin etti*."

"Hayır!" Şef ağzını kapatırken kahkahalar arasından bir kabuk sızdı. "Kes şunu, şaka yapıyorsun!"

"Keşke olsaydım. Bir baba figürünü bu kadar iğrenç bir şeyi birbirine dikecek kadar çok istediğimi itiraf etmek zaten utanç vericiydi. Ama annemin bir tür zevk oyuncağı sakladığımı düşünmesi?" Arushi bir kahkaha daha patlatırken Chloe inleyerek gözlerini devirdi. "Asla iyileşemedim. Şimdi bile aklıma geldikçe kapüşonumun altında kurdeşen döküyorum."

Söz konusu kapüşonun kolunu örnek vermek istercesine yukarı itti ve Chef gözlerindeki yaşları silmeden önce bileğini sıktı.

Chloe çok güzel
görünüyordu. Her zaman
öyleydi.

Bu gece üzerinde *Yarı Öğretmen, Yarı Çay* yazan lavanta rengi bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Bu tişörtü, kalçalarının arasından en lezzetli şekilde yukarı çıkan dayanıksız gri bir eşofman altı ile eşleştirmişti. Saçları başının üstünde minik bir topuz şeklinde toplanmıştı, ancak saçlarının alt yarısı saç bağından düşüp boynunu saracak kadar kısaydı.

Koridorda durdum ve olması gerekenden daha uzun süre gülümsemesini izledim.

Çok güzel bir gülümsemesi vardı.

Neden ona böyle şeyler söyleyemiyorum?

Bana sorular sormasını ve tuhaf hikâyelerini anlatmasını ne kadar özlediğimi, onu şu anda olduğu gibi gülümsetmeyi ne kadar çok istediğimi neden ona söyleyemedim?

Kelimeler benim için kırılmıştı. Her zaman .

Sonra tekrar, belki de sadece kelimeler değildi. Belki de kalbim, ruhum, başka bir insana onu kaybetme korkusu olmadan bakabilme yeteneğimdi.

Sadece Jenny değildi, en taze yara o olmasına rağmen. Ama annemi kaybetmiştim. Hâlâ hayatta olmasına rağmen babamı kaybetmiştim. Ve bir insan, bir parçası kopmadan önce ancak bu kadar sevebilir ve kaybedebilirdi.

O gece havuz evinde Chloe'ye söylediklerimde ciddiydim. Ona bir ilişki veremezdim. Onun arkadaşı olamazdım.

şey, yapabilmeyi *dilediğimdi*.

Mesela şu anda ona babasını sormak istiyordum. Onu neden hiç tanımadığını bilmek istiyordum. Vefat mı etti? Onu ve annesini terk mi etti? Annesi *onu* terk mi etti?

Ama buna hakkım yoktu. Sınırları koyan bendim ve onların var olması gerekiyordu.

Özellikle de söz konusu o olduğunda açlıktan ölmek üzere olan bir adam olduğum için ve sırf onun adımı tekrar inlettiğini duyabilmek için her şeyi yapar, her kurala uyarım.

"Sanırım hikâyeyi kaçırdım," dedim sonunda yemek alanında onlara katılırken.

Bu sözler varlığımı duyurdu ve Şef bana doğru gülümseyerek oturmamı işaret ederken hemen ayağa fırlayarak bana bir bardak süt getirdi.

Chloe ise kıpkırmızı kesildi ve masaya baktı, saçını çözüp tekrar bağladı. Saçları hâlâ eskisi kadar dağınıktı ve işi bittiğinde elleriyle ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Şef gittikten sonra endişeli bir ifadeyle bana baktı.

"Özür dilerim, sadece sohbet ediyorduk. Ben-"

"Dur," dedim ona, şimdiden ayağa kalkıp o lanet havuz evinde saklanmaya çalışmasından nefret ediyordum. Burayı yakmak istiyordum, böylece burada kalmaktan başka çaresi kalmayacaktı. "Burası senin de evin."

Yutkundu. "Denediğimi düşünmeni istemiyorum... Ben sadece..." "Chloe,

yok. I-" Sözümü bitiremeden kendimi durdurdum.

Burada olmanı özledim cümlesiydi.

Belki *de saklanmak zorunda olduğunu hissetmeni*

istemiyorumdur. Seninle hiç konuşmak istemiyorum demek

istemedim.

kastetmedim. Ben... ne demek

istediğimi bilmiyorum.

Bunun yerine, Şef'in bize tekrar katılması için tam zamanında boğazımı temizledim, şarabıyla oturmadan önce bana bir bardak süt uzattı.

sandalyeyi okşadı, bana kaşlarını çattı ve Chloe ile benim aramda meraklı bir bakış fırlattı.

O anda sormak istediğini bildiğim soruları sormadığı için minnettarım.

"Aslında ikinizin de hâlâ burada olmasına sevindim," dedim, merdivenlerden inerken aklıma gelen saçma fikri hayata geçirmeye karar verdiğimde sinirlerim tepeme çıkmıştı. "Yardımınıza ihtiyacım var."

Arushi bardağını dudaklarına götürdüğü yerde durakladı, gözlerini kırpıştırırken neredeyse göz bebekleriyle karışacak kadar koyu kahverengi olan geniş gözleri bana bakıyordu.

"Az önce *yardım* mı istedin?" Bardağını yerine koydu ve cebinden telefonunu çıkardı. "Üzgünüm, tarih ve saati kaydetmem gerekiyor."

Ona bir bakış attım.

"Ava az önce Jenny'yi sordu."

Bu hem onun hem de Chloe'nin duraksamasına neden oldu, ikisi de Chloe, "Ne dedi?" diye sormadan önce birbirlerine baktılar.

"Jenny'nin okumayı sevip sevmediğini öğrenmek istedi."

Bir eliyle kalbini kapatarak gülümsediğinde Chef'in gözleri biraz buğulandı. "Ah, o tatlı, tatlı çocuk."

"Seninle konuştuktan sonra Ava'ya Jenny'nin çörekleri ne kadar çok sevdiğini anlattım," dedim Chloe'ye. Chloe'yle konuşmamızdan söz ettiğimde Arushi'nin gözlerini nasıl kıstığını kaçırmadım. "Ve sanırım şimdi merak ediyor. Söyleyemeyecek kadar korkak olduğum onca şeyi düşünüyor."

"Sen bir korkak değilsin," dedi Şef hemen. "Yaslı bir koca ve yeni bir babaydın ve her şeyi anlamaya çalışıyordun."

Bu sözler uzun bir süre omuzlarımda asılı kaldı. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Söylediğin şey hakkında daha çok düşünüyordum," diye mırıldandım sonunda, Chloe'nin bakışlarını bulmadan önce boğazımı temizledim. "Ava'yı Jenny'yle teker teker tanıştırmak hakkında."

"Oh?" Şef aramızdaki masaya vurdu. "Nedir bu plan? Ben de dahil olmak istiyorum." "Ona yavaş yavaş Jenny hakkında daha fazla şey anlatabileceğimizden bahsetmiştim."

Chloe dedi ki. "Bilirsiniz, en sevdiği şarkıyı paylaşmak ya da en sevdiği filmi izlemek. Yapmayı sevdiği şeyleri yapın."

"Bu *harika* bir plan," dedi Şef neşeyle, gözleri ışıl ışıl ve kocaman bir şekilde bana döndü. "Aklında ne var?"

"İşte bu yüzden ikinizle de konuşmak istedim. Chloe, önümüzdeki Pazartesi günü işten çıkma şansın var mı?"

Chloe emin değilmiş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Yani, bu okulda çalışmaya başladığımdan beri hiç tatil yapmadım. Yani, *teknik olarak*, evet. Zamanım var. Tek endişem bir haftadan biraz fazla bir süre kalmış olması. Ama kesinlikle gerekli görüşmeleri yapabilirim. Bir yedek öğretmen olduğu sürece, neden olmasın?"

"Hiç tatile çıkmadınız mı?" Şef kaşlarını birbirine yaklaştırarak tekrarladı. "Yani... hiç mi?"

"İşimi seviyorum," dedi Chloe omuz silkerek. "Ve yazın izinliyim. Ayrıca, nereye gideceğim? Ne yapacağım?" Havuz evine doğru bir el salladı. "Kedilerimle oyun mu oynayacağım? Ziyarete gelen erkek taliplere cevap mı vereceğim?"

Arushi sırıttı. "Bahse girerim, eğer onlarla tanışmak için dışarı çıkarsan birçok erkek talibin *olacaktır*. İhtiyacımız *olan şey de bu,*" diye ekledi parmaklarını şıklatarak. "Kız kıza bir gece. Bahse girerim Maven ve Livia bu şansı kaçırmazlardı. Belki bir dahaki sefere Grace şehre geldiğinde-"

"Peki ya siz, Şef Patel?" Boynumu kırarak araya girdim ve bunun sadece dün geceki maçtan dolayı ağrımış ve sertleşmiş olduğum şeklinde algılanmasını umdum, Chloe'yi mağara adamı tarzında omzuma alıp odama götürmeme iki saniye kalmıştı, böylece onu kilitleyebilir ve bir daha *hiçbir erkeğin* ona bakmamasını sağlayabilirdim.

Chef'in sırıtışı şimdi bana doğru eğildi, gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı.

Lanet olsun ona.

"Senin için çalışıyorum," dedi alaycı bir tavırla. Sonra, alt dudağı çıkıntı yaparak endişeliymiş gibi davrandı. "Boynun mu ağrıyor?"

"Ben iyiyim," diye homurdandım ve o şarap kadehine kıkırdamadan önce gözlerimi ondan kaçırdım.

"Neden?" Chloe sordu. "Gelecek Pazartesi ne olacak?"

"Pazar günü izinliyim ve Pazartesi günü daha geç ve daha hafif bir antrenman yapacağız. Son zamanlarda program çok yoğun ve önümüzdeki birkaç ay içinde sezonun sonuna yaklaşıyoruz. Koç mümkün olduğunca pistten uzak kalmamız konusunda oldukça ısrarcı."

Önümdeki kadınlar başlarıyla onayladılar.

"Düşünüyordum da..." Yüzümü buruşturdum, ensemi tuttum ve bu sözleri söylemek isteyip istemediğimi merak ettim. Çünkü bir kez sonra geri dönüşü olmayacaktı.

"Ne?" Şef sabırsızca parmaklarını şıklatarak sordu. ", çıkar ağzındaki baklayı, bütün gece bekleyemem. Kardeşlerim Carrom turnuvası düzenliyor,

Gitmeden önce on dakikam var yoksa tüm paralarını tekrar alma şansımı kaybedeceğim."

"Oh, Carrom nedir?" Chloe heyecanla sordu.

"Bu bir masa üstü oyunu, parmak bilardosu gibi - ama küçük disklerle. Bay Türkiye'nin gizemli bir nedenden ötürü kızını bir günlüğüne okuldan alma ihtimaliyle bizi sıkıştırmadığı başka bir zaman açıklarım."

İki çift göz bana döndü ve uzun, ağır bir iç çekmeden önce boynumu kaşıdım.

"Jenny'nin izin günlerinde gitmeyi sevdiği pek çok yer vardı," dedim. "Ama Florida'ya taşındığı andan itibaren bir yer diğer her şeyin önüne geçti."

Tavana baktım, Jenny'nin bir başka görüntüsü parlak ve kör edici bir ışık gibi üzerime saldırıyordu. Onun geniş gülümsemesini gördüm, elim onun elinin içindeydi, beni gezegendeki en berbat yerde çekiştiriyordu - kafasında en aptal fare kulaklarıyla.

Bir nefes daha vererek bakışlarımı Chloe'ye çevirdim. "Disney Dünyası."

Masa o kadar sessizdi ki yan odada çalışan bulaşık makinesinin sesini duyabiliyordum.

"Disney World," diye tekrarladı Şef, sanki beni doğru duymasına imkân yokmuş gibi.

"*Disney* Dünyası mı?!" Chloe yankılandı, el çırparken ve sandalyesinde neşeyle zıplarken ağzı bir gülümsemeyle açıldı.

"Disney World," dedim tekrar.

Sonra öyle bir sarıldım ki neredeyse sandalyemden uçacaktım.

CHAPTER 21

Bana Ne İstediğini Söyle

Chloe

"Söylemeliyim ki, sonunda sizinle tanışmak bir onur," dedim birkaç gece
Daha sonra Mitch Perry'yi, yeğeninden çok daha donanımlı göründüğü bir kucaklamayla karşıladı. "Ava okul yılının başından beri durmadan senden bahsediyor."

"Bu yaşlı adama çok fazla kredi veriyor," dedi ve beni bırakırken sıcak bir gülümseme takındı. Mitch, Will'den en az yirmi yaş büyüktü. Yeğeninin pek çok özelliğine sahipti - keskin çene, geniş omuzlar, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar. Ama ifadesi daha sıcaktı, Will her zamanki çatık kaşlarıyla arkasında dururken onun gülümsemesi kolay ve doğaldı.

"Tekrar teşekkürler amca," dedi, içinde Ava'nın bu geceki tüm eşyalarının olduğu büyük mor sırt çantasını uzatırken. "Gerçekten çok heyecanlı."

"Şaka mı yapıyorsun? Kız arkadaşımla bir gece geçirme fırsatını asla kaçırmam. Son zamanlarda işlerin bu kadar yoğun olmasından nefret ediyorum. Bir süreliğine hafiflemiş olmalı. Yine de, sanırım daha müsait olsaydım, seni yanımızda bulamayabilirdik," diye ekledi bana göz kırparak. "Ayrıca, büyük yeğenimin bu kadar güler yüzlü için sana mı teşekkür etmemiz gerekiyor? Çünkü bu manzara beni çok şaşırttı."

"Evet," dedi Will, aynı anda ben de "Hayır," dedim.

Will'in gözleri benimkilere takıldı, iltifattan saklanmaya çalışırsam benimle dövüşecekmiş gibi uyarıcı bir bakış attı.

"Ava, Chloe sayesinde yeni bir insan gibi oldu. Gerçekten kabuğundan çıktı," dedi Will. "Yine de hokeyi hâlâ seviyor. Umarım bu akşam bir maç izlemeye hazırsındır."

Mitch Amca içini çekti ve tavana baktı. "Onu atari salonuna götürmeyi ve oradaki yapışkanlığa ve gürültüye katlanmayı, bir başka lanet hokey oyununa daha katlanmaya tercih ederim."

Will sırıttı. "O zaman kulak zarların için dua edeceğim."

Mitch ellerini ceplerine soktu, parmak uçlarında sallanarak evin içine biraz daha baktı. "Arushi burada mı? Dışarıdan onun muhteşem yemeklerinin kokusunu aldığıma yemin edebilirim."

"Bir saat kadar önce çıktı," dedim ve yüzündeki hayal kırıklığını fark etmedim. Will'le meraklı bir bakış attık ama ikimiz de bir şey söyleyemeden Ava hızla merdivenlerden indi.

"Tamam, ben hazırım!"

Kollarında ona diktiğim hokey forması vardı ve bu dönemin başında nasıl bir çocuk olduğunu hatırlamayı zorlaştıracak şekilde üçümüze gülümsüyordu.

Will, "Balkabağım, buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," diyerek kızın saçlarını karıştırdı ve formasına doğru başını salladı. "Onu burada bırakmak istemediğine emin misin, böylece eve döndüğünde yıkayıp sana temiz bir şekilde verebilirim?"

"Kokmuyor," diye savundu, iyi bir önlem için kokladı. "Ve Mitch Amca'ya göstermeliyim!"

"Görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Mitch, onun hizasına eğilerek ve onun için taşımayı teklif ederek. Kadın isteksizce teslim etti ve Mitch ona gidip arabaya yerleşmesini, kendisinin de hemen geleceğini söyledi.

Ava bir mermi gibi fırladı, Mitch'in kamyonetinin arka kapısını açıp yukarı tırmanırken avazı çıktığı kadar Mia Love şarkısını söylüyordu. Yükseltici koltuğa nasıl oturacağını ve kemerini nasıl bağlayacağını bilecek kadar büyümüştü, ama her ihtimale karşı kapı aralığından onu izledim - ve Mitch'in de dışarı çıktığında iki kez kontrol edeceğini biliyordum.

"Hey, sen, uh... son zamanlarda babanı aradın mı?"

Will'in babasından bahsedilince kaskatı kesildim ama benim için olmayan bir konuşmaya burnumu sokmamak gözlerimi Ava'dan ayırmadım.

"Son zamanlarda değil," diye itiraf etti
Will. "O iyi mi?" "Tabii, evet. Sadece seni
özlüyor."

"Telefon iki yönlü çalışır."

Mitch iç çekti. "Bunu tartışmıyorum, sadece... onu tanıyorsun. Elinden geleni yapıyor. Hepimiz gibi."

Amca ve yeğen arasında uzun, anlayışlı bir sessizlik oldu ve ben tam zamanında omzumun üzerinden bakarak onların yılların ve yılların geçmişini anlatan bir kucaklaşmaya girdiklerini gördüm.

Will'in babası hakkında hiç konuşmaması ilginçti, ama evde olduğu her gece *Jeopardy* izlediğini biliyordum, çünkü bu onun

Babasıyla birlikte yaparlardı. Belli ki aralarında bir sevgi vardı.
- ama belki biraz da acı.

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama soramayacağımı da biliyordum.

Mitch onun omzunu sıktı. "Pekâlâ. Sabah onu okula bırakacağım."

Mitch yanımdan geçerken gülümseyip başını sallayarak inmesine izin verdi. Tam da beklediğim gibi, sürücü koltuğuna tırmanmadan önce Ava'nın emniyet kemerini takıp takmadığını iki kez kontrol etti. Arabayı çektiklerinde Ava heyecanla el salladı.

Ve sonra sadece ikimiz kaldık.

Kamyon gittikten sonra evin üzerine çöken sessizlik rahatsız edici değildi ama... ağırdı. Yüklüydü. Sanki bir battaniyeye dokunsam elektrik çarpacakmış gibi.

Will ellerini spor ayakkabısının ceplerine soktu ama iri gövdesini yolumdan çekmedi. Ön kapıyı arkamdan kapattım, sırtımı kapıya dayadım ama o yine de olduğu yerde kaldı.

Okulun ilk günü kızını bırakan adam hâlâ aynıydı ama yine de onunla ilgili çok şey değişmişti. Saçları artık biraz daha uzundu, çenesindeki kirli sakal biraz daha kabaydı. Bu işe başladığım zamanki kadar yorgun görünmüyordu. Gözleri şimdi daha parlaktı, teni zengin bir bronz renginde parlıyordu, yanakları çukur yerine dolgundu.

Ama altın rengi gözleri hâlâ her zamanki gibi
hüzünlüydü. Bunun hiç değişip
değişmeyeceğini merak ediyordum.

"Salı gecesi," dedi - sanki farkında değilmişim gibi.

Gülümsedim. "Evet."

"Planlar mı?"

Bunun üzerine homurdandım. "Oh, tabii ki. Tinder'da tanıştığım bir adamla beş çeşit yemek ve ardından kızlarımla kulübe gitmek."

Will şaka yapıp yapmadığımdan emin değilmiş gibi biraz kaşlarını çattı. Gözlerimi devirdim.

"Yarım kalmış bir bulmacam ve gerçek bir suç podcast'im var," dedim. "Sen mi?"

"Hiçbir şey."

Başımı salladım, bu tek kelimenin ardındaki ima karşısında kalbim biraz
çarptı.
Şef o gün için çoktan gitmişti.

Gerçekten yalnız olacaktık - sadece ikimiz.

En son böyle bir şey olduğunda, kalçasına kuru kuru vurmuştum.

"Um... Disney planları hakkında daha fazla konuşmak ister misin?" Durduğu yerden kıpırdamayınca sordum. "Havuz evine gitmeden önce mi?"

"Sanırım Disney için planlar oldukça ." Tekrar

başımı salladım.

Hala hareket etmedi.

Kımıldadı ama yoldan çekilmedi. Bana doğru adım attı, aramızdaki boşluk yavaşça buharlaşırken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Bulmacan bir gece daha bekleyebilir mi?"

"Uh..."

"Çünkü kendimi tam bir öğretmen havasında buluyorum."

Bu son kelimeyi önümde son bir adım atarak noktaladı, vücudu benimkinin üzerinde yükseliyordu, gözleri bir alay, bir cesaret ve bir vaatle parlıyordu.

Kokusu sarhoş ediciydi, vücut yıkamasının ılık baharatı, hafif deri ve ip ipuçlarıyla karışmıştı. Bunun evdeki spor salonunda yaptığı hobilerden mi kaynaklandığını yoksa beni beklediğimden daha heyecanlı derslerin mi beklediğini merak ettim.

Kalbim göğsümde sabit bir şekilde atarken, kaburgalarımın oluşturduğu kafese çarpan düzensiz, vahşi bir hayvana dönüşmüştü. Gözleri boğazıma indiğinde nabzımın hızlandığını görüp göremediğini, bir aslanın avını hissettiği gibi heyecanımı hissedip hissetmediğini merak ettim.

Seks yapmayalı bir haftadan fazla olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, ikimizden biri bakışmayı kesmeden birbirimize iki saniyeden uzun süre bakmayalı bir haftadan fazla olmuştu. Kendimi biraz yumurta kabukları üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum, onun sınırlarından birini aşma korkusuyla artık içeride hoş karşılanıp karşılanmadığımdan emin değildim.

Küçük sırrımızı kimseye açıklamama konusunda anlaşmıştık ve ben de çok istememe rağmen kızlara bundan bahsetmemeye gösterdim. Kuralın etrafından dolaşmak için "okuldan Noah" hikayesini kullanmayı düşündüm ama içlerinden birinin beni anlamasından biraz endişeliydim.

Maven çok zekiydi. Livia çok iyi bir gözlemciydi. Grace, her ne kadar hareket halinde olsa da, uğraşmadan gerçeğin kokusunu alabilecek türden bir kız gibi görünüyordu.

Arushi'nin zaten peşimizde olduğundan emindim, bu yüzden onun yanında kendimi tutmam gerekiyordu.

Neyse ki *Reddit* hayranlarım tavsiyelerini paylaşmaya çok hevesliydi. Artık hikayeme büyük bir yatırım yapmışlardı ve hala büyük bir kısmı aşık olmamızı desteklese de - gülünç bir imkansızlık - büyük çoğunluğu daha çok sırtımın patlamasını destekliyordu.

Ve Will'in çoktan uygulamaya koyduğu bir numaralı kuraldan başlayarak, duyguların nasıl yakalanmayacağına dair *harika* tavsiyeleri vardı. Öpüşmek yok.

Yine de, dilini bacaklarımın arasına aldığından beri onun yanında normal davranmakta zorlanıyordum. Ne zaman başka biri olmadan aynı odada olsak, gitmek için bir bahane buluyordum. Onun sınırlarını zorlamak istemiyordum ve sıradan sohbete nasıl geri döneceğimi de bilmiyordum. Ayrıca, arkadaşım olamayacağını açıkça belirtmişti... o zaman konuşacak ne vardı ki?

Ama şimdi yine yalnızdık - ve bunun ne anlama gelebileceği düşüncesi tüm sinir uçlarımızı harekete geçirdi.

"Öyle mi?" Onu kızdırmaya çalışarak sordum ama kelimeler nefes nefese ve çaresizce çıkınca başarısız oldum.

Daha da yaklaştığında dudaklarının köşesi bir santim kadar yukarı kalktı. Göğsüm karnının üst kısmına değdi ve ellerini ceplerinden çıkardığında, biri kalçama uzandı ve beni kendine çekti, diğeri ise güvenle boynumun eğimini izledi.

Tanrım.

Bunu nasıl yaptı? Bu kadar hızlı, bu kadar zahmetsizce nasıl yaptı? Bir

an Bay Baba oluyor, tamamen profesyonel ve eli kolu bağlı.

Ve sonra yalnız kaldığımız anda, sanki onunmuşum gibi, her zaman öyleymişim gibi, o iri, nasırlı eller başka hiçbir yere ait değilmiş gibi bana dokunuyor.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu, parmaklarının arkasını boynumda gezdirdikten sonra köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi.

Onun ardından tüylerim diken diken oldu ve vücudumun geri kalanı bu dokunuşa ve sözlerine sanki o bir müzik şefiymiş ve ben de bekleyen orkestraymışım gibi tepki verdi. Göz kapaklarım titriyor, nefesim boğazımda düğümleniyor, göğüs uçlarım kazağımın altında sertleşiyordu.

"Her şey," diye nefes aldım.

Gözleri eşit ölçüde mizah ve açlıkla parlıyordu ve hangi hissin dikkatimi daha çok çektiğini bilmiyordum - güçlü, sıcak eli kıçımı nazikçe sıkarak kaplıyor, beni

ya da diğer elinin başparmağı alt dudağımda yavaş ve nazik bir çizgi çiziyor.

"Nereden başlıyoruz?"

Beynim, kelimeleri oluşturacak ve konuşmamı sağlayacak heceler, sessiz harfler ve fiiller için sinyal göndermeye çalıştı. Ama Will iki eliyle boynumu kavradığında, parmak uçları saçlarımın arasına başımı kendine doğru eğene kadar orada kıvrıldığında, ayakta kalabilmek için tek yapabildiğim buydu.

Bu adam tarafından dokunulmak çok iyi hissettiriyordu. Beni kavraması, hareket ettirmesi ve bana şu anda olduğu gibi *bakması*.

"Ben... şey, sanırım..."

"Chloe," diye cesaretlendirdi, başparmakları çenemde geziniyordu. "O güzel gözlerini aç ve bana ne istediğini söyle."

Dediklerini yaparken kendimi uyuşturulmuş hissettim, göz kapaklarım ağırlaştı, nabzım avuçlarına çarpıyordu.

"Ağzını tekrar üzerimde istiyorum," diye fısıldadım, boynum kabullenmenin etkisiyle yanarken gözlerim o büyülü ağza kaydı. Gözlerimi tekrar onunkilere çevirdiğimde yutkundum. "Ve aynı şeyi sana nasıl yapacağımı bana öğretmeni istiyorum."

Burun delikleri açıldı, ellerinin saçlarımda kıvrıldığı yer sıkılaştı.

"Hoşuna gittiğini söylemiştin," diye yorum yaptı. "Geçen sefer sana ne yapacağını söylediğimde." Bir elini saçlarımda tutarken diğer elini boğazımın ön tarafına doğru kaydırdı, bir yaka oluşturdu ama herhangi bir baskı yapmadan nazikçe dinlendirdi. "Sana pis dediğimde ve yaptığın her pis şey için seni övdüğümde."

Bir sonraki nefesimi titreyerek verdim, başım döndü ve dokunuşuna yaslandım. "Evet."

"Fikrini değiştirirsen bana söylemek zorundasın," dedi. "Eğer çok ileri gidersem, hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam. Anladın mı?"

Başımı salladım, beklenti canlı bir tel gibi içimde uğulduyordu.

"Sözlü olarak, lütfen."

"Evet," dedim hemen, yutkundum ve yutkunurken elinin hissettim. "İşte iyi bir kız."

Kelimeler egzotik, zevk dolu bir dalgayla üzerimden geçti.

Ayak parmaklarımın üzerine bastım, ağzım onunkine doğru gidiyordu. Onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Dudaklarımız santimetrelerce ayrılana kadar öpüşmeme kuralını unuttum ve boğazımı sertçe sıkarak beni geriye doğru itti.

Kapıya.

Nefesi dudaklarımda sıcaktı, bakışları ağzıma dalmadan önce çatık kaşlarının altından gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Bilmesem onun da beni öpmek istediğini düşünecektim.

Ama o kendini itti, aramıza mesafe koydu, eli hâlâ boynumda kenetliydi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, yaptığım hatadan dolayı dehşete kapılmıştım.

"Sikimi emmene izin verdiğimde ne kadar üzgün olduğunu bana gösterebilirsin."

Sikeyim.

"Soyun," diye buyurdu, geri adım atıp tüm sıcaklığını da yanına alarak. "Sonra mutfağa git. Beş dakika içinde orada olacağım ve dizlerinin üzerinde beni beklemeni istiyorum. Saçlarını topla ve ellerinin üzerine otur."

Ağzım açık, gözlerim kırpışarak ve söylediği her şeyi kaydetmeye çalışarak gitti.

Harekete geçmeden önce bir nefes donup kaldım, kazağımı ve pantolonumu aceleyle çıkardım. O pantolonları ben dikmiştim ve şu anda onları çıkardığımda karnımda ve kalçalarımda bıraktıkları izler için kendime lanet ediyordum. Bunu *benden* başka kimse görmek zorunda kalmadığı için hiçbir şey düşünmemiştim. Ama şimdi, sütyenimi ve külotumu da arkamda bırakıp parmak uçlarımda mutfağa giderken vücudumun her santimetresinin farkındaydım.

Dışarısı sıcaktı ama klima durmaksızın üflüyordu ve mutfağa bakarken içimi bir ürperti kapladı. Beni nerede istediğini bilmiyordum, bu yüzden ortaya doğru yürüdüm ve dikkatlice soğuk, sert zemine çöktüm.

Rahat etmeye çalışırken dizlerim biraz acıdı. Neredeyse saçımı unutuyordum ve ne kadar kısa olduğuna göre yapabileceğim en iyi at kuyruğu şeklinde bağlamadan önce lanet ettim.

Ellerinin üzerine otur.

Kaşlarımı çatarak bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Dizlerimin üzerindeydim. Ama koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda, ellerimi kalçalarımla baldırlarımın arasına soktum, onları oraya sıkıştırdım ve olacaklar karşısında kalp krizi geçirmemeye çalıştım.

Will'in acele etmeden, yavaşça ve kendinden emin bir şekilde mutfağa girdiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Adada durdu ve gözlerinin üzerimde dolaşmasına izin verdi.

Ağzım anında sulandı.

Will'i karnımda bir ürperti uyandıran birçok kıyafetle görmüştüm. Onu hokey kıyafetleriyle ısınırken izlemiş, bir maçtan sonra özel dikim bir takım elbiseyle yeni duş alırken görmüş, basketbol şortundan başka bir şey giymeden zıplarken onu süzmüş, havuzda tur atarken sırtındaki kaslara hayran kalmıştım.

Ama onu hiç şu anda göründüğü kadar nefis görmemiştim.

Bütün öğleden sonra giydiği açık renk kot pantolon hâlâ üzerindeydi ama onunla eşleştirdiği Henley tişört artık yoktu. Sadece o lanet kot pantolon vardı, altından görünen külotunun bandı bile yoktu.

Külot giyiyor mu ki?

Öyle görünmüyordu - sert, uzun bir çıkıntının fermuarına doğru itilmesiyle değil.

Gözlerim onu içine çekerken, karnını, göğsünü ve kollarını kaplayan her vadiyi ve kas dağını takdir etmek için zaman ayırdım. O da en az benim kadar ağır nefes alıyordu, gözleri karanlıktı ve mutfağın ortasında diz çöktüğüm yere odaklanmış, bir sonraki adımda ne yapacağımı söylemesini bekliyordu.

Saçını da arkaya attığını fark ettim.

Saçları ensesinde düşük bir topuz halindeydi, birkaç teli gevşekti ve çenesini çerçeveliyordu.

İşi ciddiye almış gibi görünüyordu, sanki playoff serisinin beşinci maçına çıkmış gibiydi ve takımı kupayı kaldırmaya bir galibiyet uzaktaydı.

Bana doğru yürümeye başlamadan önce boğazından alçak, minnettar bir inilti geldi. Çıplak ayakları dizlerime değene kadar durmadı ve boynum eğilip bakışlarını karşılamak için harcadığım çabadan dolayı yandı.

Bu adamı kot pantolondan başka bir şey giymeden görmek *neden* bu kadar ateşliydi?

Ne zamandan beri erkeğin çıplak ayakları kalçalarımı sıkmama neden oluyor?

Will Perry'nin her şeyi seksi yapabileceğine ikna olmuştum. Satranç oynamak, çıplakken pogo çubuğunun üzerinde zıplamak, çöpü çıkarmak. Hiç fark etmezdi.

Sadece sızıyordu. Denemesine bile gerek yoktu.

"İşte bu güzel bir manzara," diye düşündü, başparmağını çenemde gezdirdikten sonra başımı daha da yukarı kaldırdı. "Beni nasıl boşaltacağını öğretirken seni böyle istiyorum."

İçimi bir ürperti kapladı ve Will meme uçlarımın sert tepelere dönüştüğünü görünce sırıttı.

"Ama önce senin damlamanı istiyorum."

Dudaklarından dökülenler o kadar sıcak olmasaydı bu kötü söz karşısında yüzümü buruştururdum ve bana elini uzatarak kan yavaş yavaş bacaklarıma geri dönerken ayağa kalkmama yardım etti.

Will kolumu başımın üstünde tuttu ve gözleri çıplak vücudumun her santimini tararken beni yavaşça döndürdü. Yavaşça nefes aldı, daha da yavaş nefes verdi ve başını salladı.

"Muhteşem," diye nefes aldı.

Ve bunu hissettim. Onun bakışları altında kendimi güzel *hissettim*.

Beni bıraktığında, "Ellerini adanın üzerine koy," dedi. "Ve eğil."

Dediğini yaparken karnımda sinirlerim kıvılcımlandı. Ellerim soğuk tezgahın üzerinde yayıldı ve omzumun üzerinden Will'in olduğu yere bakarak sadece bir santim eğildim...

Dondurucuya mı uzanıyorsun?

Kaşlarımı çattım, kutudan beyaz plastik ambalajlı bir buzlu şeker çıkardığında kafam daha da karıştı. Dondurucunun kapağını kapattı ve bana doğru dönerek onu beklediğimi gördü.

"Ellerini dışarı çıkar," dedi ve paketi yırtarak parlak turuncu bir Popsicle ortaya çıkardı. "Ve *eğil* ki o tatlı kıçını daha fazla görebileyim."

Emri yerine getirdim ve kendimi açıkta ve savunmasız hissetmeme rağmen, damarlarımda dolaşan belirgin bir güç patlamasını da hissettim.

Will Perry istediği kadını elde edebilirdi ama *bana* karşı zayıftı.

Önce adanın karşı tarafına doğru yürüdü, gözlerinde hınzır bir parıltıyla dirseklerine yaslandı ve göğüs dekolteme mükemmel bir bakış attı. Dondurmayı dudaklarının arasında emmeden önce bir o yana bir bu yana salladı.

Ve o zaman delirdiğimi biliyordum, çünkü bu adamın lanet olası bir donmuş yiyecek yediğini amım çırpındı.

"Mm," diye düşündü ve sonra dondurmayı çekip dudaklarıma uzattı. "Tadına bak."

Ellerimi yerinde tutarak ağzımı açtım ve derinliği Will'in kontrol etmesine izin verdim. Benim de onun kadar tatmama izin verdi, sadece ucunu. Buzlu şeker tatlı ve narenciyemsiydi ve onu çektiğinde, kalıntılarını tatmak için dudaklarımı yaladım.

Will sırıtarak arkamda durana kadar adanın etrafında döndü. Ben duruşumu açana kadar ayağının üst kısmını sağ ayak bileğimin iç kısmına bastırdı ve sonra aynısını sol ayağıyla yaptı. Başka seçeneğim yoktu.

ve ereksiyonu kot pantolonunun içinden kıçımın kabarıklıklarına doğru bastırdığında, gözlerim bir iniltiyle kapandı.

Ve sonra, ardına kadar açıldı - çünkü ensemde buzbir yanma hissi vardı.

Soluk soluğa geri çekildim, ama Will kalçalarıyla beni tezgâha yapıştırdı, ta ki buzlu şeker bir kez daha tenime değene kadar. Islak, yapışkan ve soğuktu ve bana dokunduğu yerden ayak parmaklarıma kadar şiddetli bir ürperti yayıldı.

Dudağımı ısırdım ve kıpırdandım, hem hissettirdiklerinden nefret ediyor hem de vücuduma ne yaptığını merak ediyordum. Ağlamaya ve kurtulmak için yalvarmaya hazırdım ki aniden soğuk kayboldu.

Ve yerini sıcak, ıslak bir ağza bıraktı.

Will, buzlu şekerle açtığı aynı izi yalayıp emdi, yapışkan tatlılığı yalayıp yutarken inledi ve üzerime bir başka ürperti dalgası gönderdi. Onun sıcaklığının soğuğun ısırığını örtme hissi çok fazlaydı. Kulak mememe kadar dilini uzatıp dişlerinin arasında emdiğinde inleyerek ona doğru eğildim.

"Daha fazla mı?"

diye düşündü. "Daha

fazla."

Cevabım soluk soluğa bir yakarış oldu ve Will, o buzlu dondurmayı ensemde tekrar hissetmeden önce tüm sıcaklığını ortadan kaldırdı. kez, çenemin üst kısmına kadar sürükledi ve çeneme kadar indirdi.

Bu da ağzıyla o çizgiyi takip ettiğinde, dudakları benimkinin hemen altına gelene kadar boynum ve çenem boyunca öptüğü anlamına geliyordu.

Bu alay karşısında, ağzımı kendi ağzına almaya ne kadar yakın ama bir o kadar da uzak olduğu için inledim. Ama ses boğazımda kesildi ve aniden bir soğuk şoku meme ucumu çevrelediğinde yerini bir çığlığa bıraktı.

Dokunuştan çekindim ama Will yine beni kovaladı ve ıslak, buzlu dondurmayı çakıllı etime bastırdı. Ağzıyla tekrar ıslattı, bu da meme ucumun etrafında dolanırken tereyağı gibi kaymasını sağladı ve onun işkenceli dokunuşunun altında zirvem sertleşirken boynuma gülümsedi.

"Will, lütfen," diye sızlandım, zevk acıya biraz fazla yaklaşmıştı.

Anında buzlu şeker gitti ve bir elini yukarı kaldırarak beni göğsümü ağzına alacak kadar döndürebildi.

Nefes aldım, inledim ve dizlerimin zayıflamasına izin verdim, diliyle göğsüme masaj yapmasının ve hala mevcut olan o kalıcı soğukluğun nasıl hissettirdiğine teslim olurken ağırlığımı tutmasına izin verdim.

Rahatlama gelir gelmez tekrar gitti.

Sanki birinin kıskanmasından korkuyormuş gibi, diğer göğsüme de aynı duygusal işkenceyi tekrarladı. Sonunda rahatlayıp beni ağzının sıcaklığıyla ödüllendirdiğinde çığlık atmaya, tekmelemeye ve çırpınmaya hazırdım ve sonra bacaklarım titriyordu ve onun içinde eriyordum.

Tekrar ve tekrar, o eriyen buzlu şekeri tenimde gezdirdi ve bana acı ile zevkin en tuhaf karışımını yaşattı. Ancak ortalık karışınca dondurmayı gelişigüzel bir şekilde lavaboya fırlattı ve sonra beni kendine doğru çevirip yapışkan parmaklarını uzattı.

"Em beni temizle."

Bacaklarımın arasından sıcak bir elektrik akımı geçti ve ağzımı açıp parmaklarını teker teker sokmasına izin verirken kalçalarımı sıktım. Gözleri parlayıp manzarayı içerken her birinden portakal tatlılığını emdim.

"Bakalım seni istediğim yere getirebildim mi?" diye düşündü ve temiz elini kalçalarımın arasına sokana kadar vücudumun ön kısmında kabaca gezdirdi.

Onun için tekrar açılmaktan başka çarem yoktu ve parmakları ıslandığım ve tahrik olduğum yerden kolayca geçtiğinde ikimiz de birlikte inledik.

"Çok iyi bir kız," diye övdü.

Gözlerimi tuttu ve parmaklarını dudaklarına götürdü, ben izlerken her birini yaladı.

Sikeyim.

"Ben de buzlu şekerin tatlı olduğunu sanıyordum," dedi. "Dilime binmeye hazır mısın, Chloe?"

"Tanrım, evet."

Adamın yüzünde o güne kadar gördüğüm gülümsemeye en yakın ifade belirdi ve beni de yanına çekmeden önce dikkatlice mutfak zeminine çöktü.

Yanaklarımın yanmasını, utancımdan mırıldanmamı, tereddüt etmemi ve ona emin olup olmadığını sormamı bekledim. Ama buzlu şekerle ilgili o sahneden sonra, bana bakışından, beni yalayışından ve parmaklarıyla tadıma bakmasından sonra - içimde saf bir istekten başka bir şey bulamadım.

Will yüzünü çevirmeme yardım etti, elleri kıçımdaydı ve tam istediği yere getirene kadar beni ayarladı. Her bir kıçımın içini öptü.

Başının üstündeki çekmecelere destek olmak için ellerimi uzattığımda kalçalarım inliyordu.

"Bana en iyi manzaraları sunmaya devam ediyorsun," diye inledi, gözleri üzerinde asılı duran göğüslerime dikilmişken iç uyluğumun hassas etini ısırıyordu. "Bana nelerden hoşlandığını anlatmaya hazır mısın?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim, çünkü bu noktada konuşmak dünyadaki en zor şey gibi görünüyordu.

Sırıttı ve dilini uyluğumun kıvrımında, onu gerçekten istediğim yerden sadece birkaç santim uzakta gezdirdi.

"Bana neyi sevdiğini, neye ihtiyacın olduğunu söylemelisin," dedi. "Harika seks yapmanın bir parçası da kendine güvenmektir. Neyin işe yaradığını bilmek ve onu . Neyin işe yaramadığını bilmek ve beni yönlendirmektir. Herkes farklıdır. *Sizi* keşfetmeme yardım edin."

Başımı salladım, nefes nefese kalmıştım, istediği şeyi yapıp yapamayacağımdan emin değildim ama
Denemek istediğimden *kesinlikle* .

Will klitorisimi , dilini vajinama sürtüyordu. Dilini yavaşça, klitorisime kadar sokarak başladı. Orada çok az baskı vardı, ama ıslaklığının beni kapladığını, tenime karşı nefes aldığını hissetmek çok sıcaktı. Yere düşerken bacaklarım titriyor, bacaklarımı daha geniş açıyor ve sessizce daha fazlasını istiyordum.

Will tek kaşını kaldırarak aynı yavaş saldırıyı sürdürdü.

Söylememi istiyordu.

"Bu iyi hissettiriyor," diye itiraf ettim, kıçımı sıktığında ve beni düz diline karşı salladığında dudağımı ısırdım. "Ama daha fazlasını istiyorum."

"Daha fazla," diye nefes aldı, titreşim işliyordu. "Nereye?"

"Klitorisime."

Will dişlerinin arasında klitorisimi emmeye başlamadan önce amıma karşı memnun bir sırıtışla cevap verdi. Nefesim kesildi, çekmeceleri daha sıkı kavradım ve yüzüne karşı sallanma isteğime boyun eğmemeye çalıştım.

Ama beni üzerine çekti, hevesle beni yuttu, klitorisimi küçük küçük darbelerle emmeye başlarken elleri kıçımı yoğurdu.

"Oh, *kahretsin*," diye nefes aldım ve artık kendimi tutamıyordum. Dilini kalçalarımı iterek karşıladım. "Evet. *Siktir,* evet, böyle."

Will inledi ve bu inlemenin titreşimi yine yıldızları görmemi sağladı. Alay, soğuk ve sıcak, kelimeler ve altımdaki bu lanet *adamdan* sonra doruk noktam görüşümün kenarlarını gıdıklamaya başlamıştı bile.

"Bana zarar vermeyeceksin," dedi ve benden gelen hüzünlü bir iniltiyle dokunuşunu kesti. Klitorisimi öptü ve öptüğünde nasıl titrediğime gülümsedi. "Yüzümü sik, Chloe. Çünkü söz veriyorum - seninkini iyice sikmeyi planlıyorum."

"Oh, *Tanrım*."

Klitorisimi tekrar ağzına aldı ve ben de . Dik otururken ellerim saçlarıma gitti ve onun dokunuşuna karşı sallanma ihtiyacıma teslim oldum. Vahşi bir boğa gibi debeleniyor, Will'in beni ödüllendirdiği küçük iniltilerin tadını çıkarıyordum.

Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Göğüslerimle oynadım, meme uçlarımı parmaklarımın ve başparmaklarımın arasında yuvarladım ve Will'in ağzının orada olduğunu hatırlayınca inledim.

Daha fazla.

Hala daha fazlasına ihtiyacım var.

"Parmakla beni," diye nefes *aldım* ve bu kez utanç yanaklarımı gölgeledi. Bu sözleri söylerken Will'e bakmak için gözlerimi bile açamadım. Sadece ona karşı kıvranmaya devam ettim, alevin tutuşması için ihtiyacım olan son küçük parçayı arıyordum.

Will bir elini aramıza sokana kadar bana manevra yaptırdı ve alay etmeden kalın bir parmağını içime soktu ve o büyülü noktaya doğru kıvırdı.

"*Siktir!*"

Artık kendimi kaybetmiştim, ona doğru yuvarlanıyor ve her hissin tadını çıkarıyordum. Klitorisimi sabit, amansız bir ritimle emiyor, parmağını bir, iki kez içime sokup çıkarıyor, sonra batık halde bırakıyor ve orgazmımı yüzeye çıkarmak için doğru şekilde oynatıyordu.

Daha fazla oturdum, onu daha derinden istiyordum, daha fazlasına, *daha* fazlasına ihtiyacım vardı. Ve Will her şekilde cevap verdi. Beni başka bir parmağıyla doldurdu. Klitorisimi emdi ve orada tuttu, beni zevk nabızlarıyla ödüllendirdi. Gözlerimin birini açıp diğerini kapattığımda, bakışlarım aşağıya doğru iniyordu, ihtiyacım olan tek şey buydu.

Açlıktan ölüyordu.

Parmaklarının çalışmasını, ağzının bana yapışmasını, altın rengi gözlerinin karanlık ve yakıcı bir şekilde bana sabitlenmesini izledim.

Ve ben . "Tanrım,

Will, *evet!"*

Bu sözleri defalarca, çeşitli sıralarda ve var olan her desibelde haykırdım. Kendimi ona karşı daha fazla sallayamadığımda, Will

Ben titrerken, çığlık atarken ve salıverilmemin her son saniyesinde inlerken, diliyle ve parmaklarıyla beni çalıştırarak devraldı.

Son doruk noktası da beni terk ederken nefes nefese kalmıştım, göğsüm kabarıyor, ellerimi geçirdiğim ve atkuyruğu yaptığım saçlarım dağılıyordu. Will parmaklarını geri çektiğinde şiddetle titredim ve sonra gülmeye başladım, soğuk fayans sıcak, kaygan sırtıma değene kadar onun üzerinden yuvarlandım.

"Vay canına," diye nefes aldım, bedenim karıncalanıyor, zihnim uyuşuyor ve gecikiyordu. "*Vay* canına."

Will yuvarlandı ve ağzının kenarları biraz kıvrılmadan önce ağzını sildi. Gözleri üzerimde gezindi ve sonra aynı tehlikeli sıcaklık bakışlarına kaydı.

"Saçını düzelt," dedi, ayağa kalkarak. "Ve pozisyonuna geri dön."

Yutkundum, hem boşalmaktan bitkin düşmüş hem de ona da aynı zevki tattırma düşüncesiyle canlanmıştım.

Vücudumun itirazlarına aldırmadan olabildiğince çabuk ayağa kalktım. Saçlarımı tekrar sıkı bir at kuyruğu yaptım, dizlerimin üzerine oturdum ve ellerimi kalçalarımın arasına sıkıştırdım.

Will yine dondurucunun başındaydı ve paketinden bir buzlu şeker daha çıkardı.

Bu kırmızıydı.

Ereksiyonunun dış hatları kot pantolonunun üzerinde şimdi daha da kalındı ve ne kadar büyük olduğunu hatırladığımda sinirlerimin mideme kaydığını hissettim.

Bu kolay olmayacaktı.

Ama ben istedim. Onu çözmek istedim. Boşalmasını izlemek, ona kendini iyi hissettirenin ben olduğumu bilmek istiyordum.

Sırtımı dikleştirip çenemi ona doğru kaldırdığımda ve kararlılığın korkunun yarattığı çatlaklara girmesine izin verdiğimde kendimi üniversiteye dönmüş gibi hissettim.

Will tam önümde derin bir çömelme pozisyonuna geçti, bir eliyle dondurmayı tutarken diğer elini bacaklarımın arasına kaydırdı. İstediği şeyi bulmak için kalçalarımın arasını kazması gerekti ve ne kadar kaygan olduğumu hissettiğinde dudağını ısırarak inledi.

"Damlıyor," diye onayladı. "Tam da istediğim şey."

Ayağa kalktı, kot pantolonla sınırlandırılmış siki tam yüzümün önündeydi ve karnını kaplayan kas çıkıntılarının üzerinden bana bakıyordu.

"Ağzını aç. Genişçe. Dilini dışarı çıkar."

Ve gerçek ders başladı.

CHAPTER 22

Pis, Yaramaz, *Mükemmel* Küçük Şey

Will

Onu görünce küle döndüm.

Ben onun üzerinde yükselirken ve onun dolgun, pembe dudaklarını ayırmasını izlerken vücudum yandı, özlem dolu, yakıcı, dayanılmaz bir sıcaklık beni tüketti.

Yanakları, boynu ve göğsü doruğa ulaştığı için kızarmıştı - *benim* ona verdiğim doruk. Elleri kalın, güzel kalçalarının arasında sıkışmıştı. O geniş kahverengi gözler bana sabitlenmişti, heyecanlı ve öğrenmeye hevesliydi ama içinde belirsiz bir şeyler de vardı. Bakışlarımın yavaş ve açgözlü bir şekilde dolaşmasına izin vermemek imkânsızdı.

"Ne kadar da güzel görünüyorsun," diye düşündüm, kırmızı buzlu şekerin ucu meme ucuna değene kadar indirdim.

Bu hisle sarsıldı, buzlu şeker hâlâ donmuştu ve üzerinde buz parçacıkları vardı. Ama teniyle temas edince eridi, bir göğsünden diğerine iz sürerken pembe bir iz bıraktı, Chloe'nin kıpırdanışını ve kıvranışını sevdim - hem dokunuşu arıyor hem de ondan kaçıyordu.

Konuşmadı. *Konuşamazdı* - ağzı açık ve beklerken, pembe dili düz ve hazır bir şekilde yayılmışken olmazdı.

Yavaşça, buzlu şeker köprücük kemiği boyunca, boynunun eğimi boyunca kayarak alt dudağı boyunca gezdirdim, üst kısmı dilini sıyırdı.

"Sana herhangi bir erkeğin sikini nasıl yalayacağını öğretmeyeceğim," dedim ona. "Sana özellikle *benimkini* nasıl emeceğini öğreteceğim."

Nefes alıp verişi yoğunlaştı, sıcak hava püskürtüleri dondurmayı önünde tuttuğum yerde buzunu çözüyordu.

"Çünkü - ve şunu açıkça belirteyim - ben seni sikerken, sen sadece benim sikeceğimsin. Ve ben de sadece seninim. Anladın mı?"

Başını salladı, hevesli ve sabırsızdı.

"Önce beni kızdırmanı istiyorum," dedim. "O mükemmel dudaklarını ucumun etrafına sar ve tadına bak."

Chloe dondurmanın ucunu yakalayacak kadar öne eğildi ve ağzını dondurmanın etrafına kapattığında burun deliklerim alevlendi. Dilini döndürdüğünü anlayabiliyordum ve sikim yer değiştirme ihtiyacıyla sıçradı.

"Güzel," dedim ona. "Şimdi biraz daha derine kay ve em."

Dudaklarını ucuna kadar çekip sonra biraz daha derine dalarken yüz ifadesindeki çekingenliği görebiliyordum. Yanakları çukurlaştı ve bir emme, patlama sesi mutfağı doldurdu.

İnledim.

"*Siktir,* evet, Chloe. Aynen böyle."

Adını söylediğimde yüzünü buruşturdu, ağzını kapatıp tekrar emmeden önce dilini ıslattığı belki bir buçuk santimlik kısımda gezdirdi.

"Şimdi, onu gerçekten ıslak ve özensiz yapacaksın," dedim ona. "Üzerine tükür ve daha derine sok."

Chloe yutkundu, kaşları birbirine çarptı ve buzlu şekerden çekilip ona bir meydan okuma gibi baktı. Ağzını kapatıp tükürüğünü döndürdü ve sonra tükürdü, dondurmayı tekrar ağzına sarmadan önce kapladı.

Bu sefer yarısına kadar soktu ve öğürdü. "Özür dilerim,"

dedi, çekip başını sarkıtarak. "Gözler buraya."

Bakışları benimkine kaydı.

"Özür dileme," diye uyardım. "Sana sadece bir kez söyleyeceğim."

Bana bakarken dondurmayla dudaklarını okşadım, utanç ve orgazmının kalıntıları hâlâ yanaklarını boyuyordu.

"Ağzının sığmadığı şeyler için ellerini nasıl kullanacağını sana göstereceğim," diye açıkladım. Sonra yarım ayak kadar alçaldım ve dondurmayı zorla ağzına sokarken ona baktım. Beni içeri aldı, yaladı, emdi ve gözlerini benden ayırmadı. "Ayrıca, öğürmene bayılıyorum."

İnledi, sesi buzlu şekerin içinden elime kadar titreşti.

Ve hepsi bu kadar.

Lanet bir destek kullanmaktan bıkmıştım.

çektim, dudaklarından çıktığında çıkardığı emme sesinin tadını . Lavaboya atarken bakmadım bile. Bununla daha sonra ilgilenecektim.

Şu anda tek görevim, sikim boğazının yarısına kadar girmişken çıkardığı öğürme sesini duymaktı.

"Dudaklarını yalayarak temizle," dedim ve kotumun düğmesini koparıp fermuarı indirirken yavaşça yapmasını izledim. Kot pantolonu kalçalarımdan aşağı indirip ayak bileklerime düşmesine izin verirken tam önünde durdum.

Bu kotlar benim için özel olarak - öyle olmalıydı, çünkü hokey kıçımı ve kalçalarımı kocaman taş yığınlarına dönüştürmüştü.

Ayaklarımın dibinde biriktiklerinde, onları orada bıraktım.

Ve Chloe bizi ayıran başka bir katman olmadığını fark ettiğinde ağzı açık kaldı.

Ereksiyonumu yumrukladım, ilk temasta bir iniltiyi bastırdım. Yüzüme binmesinden ve o küçük Popsicle dersinden sonra o kadar heyecanlanmıştım ki, beş kez pompalayıp üfleyebilirmişim gibi hissettim. Bir yanım bunu istiyordu. Parlak inci bir kolyeyle nasıl görüneceğini merak ediyordum, onu boyarken gözleri kocaman ve masumdu.

Ama öğrenmek istiyordu.

Ve eğer ona ilk öğreten kişi olma düşüncesinin beni azdırmadığını söylersem yalancı bir orospu çocuğu olurum.

"Bana ne yapacağını bildiğini göster," dedim kendimi serbest bırakarak.

Chloe'nin eli uzandığında biraz titredi, avucu tabanıma sarıldığında sıcaktı. Bana dokunduğunda bir nefes çektim, aletim onun dokunuşuna karşı zıpladı ve sonra gözleri bana sabitlendi.

Öne doğru eğildi ve tacımı diline bastırdı. Gözlerim geriye

doğru yuvarlandı.

"Evet," diye nefes aldım, bir elimi saçlarına soktum. Kilitlerini geri tutmak için mücadele eden saç bağının etrafına sardım ve kafatasını beşikledim, böylece gerekirse onu yönlendirebilirdim. "Sikimin tadına bakmana bayılıyorum."

İnledi, dudaklarını etrafıma sardı ve bir santim aşağı kaydı. Bu titreşim, buzlu şekerden gelen dilinin serinliği, beni içine alma hevesi... Bu oral seksin sadece ilk altmış saniyesinde beni tamamen mahvetmeye yetti.

Tıpkı ona öğrettiğim gibi, Chloe dilini döndürdü, gözleri üzerimdeyken tadına baktı ve alay etti. Geri çekilip biraz daha derine daldığında emdi, yanakları çukurlaştı ve bu baskı beni inletip saçlarını daha sıkı avuçlamama neden oldu.

"Ne kadar çabuk öğreniyorsun," diye nefes aldım. "Ne kadar iyi bir kız."

Bu onu kışkırttı ve geri çekildi, tadına bakmadan, emmeden ve daha derine dalmadan önce sadece üzerine tükürecek kadar uzun süre sikime baktı.

Kahverengi gözleri öğürene kadar benimkileri tuttu, göz kapakları kontrolsüzce kapandı ve gözleri sulanarak ve yanakları kırmızının daha derin bir tonunda kızararak geri çekildi.

"*Tanrım*, evet," diye övdüm çenesini parmaklayarak. "Bunu tekrar yap."

Alay etti, oynadı, beni ıslattı ve sonra ağzını tıkadı.

" bakalım," diye yalvardım, ne demek istediğimi göstermek için yumruğumu saçlarına bastırdım.

Onu sadece iki saniye orada tuttuktan sonra bıraktım ve geri çekilmesine izin verdim.

"Bu çok ateşli, Chloe," dedim ona ve eğilip çenesini kavrayarak ağzını kendime yaklaştırırken neredeyse kendi kuralımı unutuyordum.

Onu bir öpücükle ödüllendirmek istedim.

Uzun bir süre bunu düşündüm, gözlerim o nefes nefese beklerken şişmiş ağzındaydı.

Ama onu serbest bıraktım, tekrar ayağa kalktım ve bir elimi sikimin etrafına sararak ağzına geri götürdüm.

"Şimdi onu tekrar ıslatacaksın," dedim. "Üzerine tükür, ağzını tıka ve sonra tükürüğünle sikimi kaplamak için ellerini kullan."

Emin değilmiş gibi görünse de başını salladı, ama tam olarak istediğimi yaptı. Emip döndürdüğünde inledim, tıkaça küfrettim ve sıcak elleri etrafımı sarıp beni tükürüğüyle kapladığında, başımın geriye düşmesine izin verdim, gözlerimi tavana diktim.

"Tanrım," diye mırıldandım, ağır bakışlarımı tekrar ona yönelttim. Ellerimi saçlarında gezdirdim ve ona ne yapması gerektiğini göstermek için her ikisiyle de tuttum. "Bir elin dibinde, diğeri üstünde," dedim. "Gerisini ağzınla kapat."

Bu talimatları izlediğinde beni tamamen örttü ve bir an için, eğilip beni almasının, kıçının bu açıdan mükemmel bir kalp şeklini almasının, saçlarının ellerimde dağılmasının tadını çıkardım.

"Şimdi," dedim ellerini kendi ellerimle kapatarak. "Ellerini bük ve yukarı aşağı pompala, ağzınla çalıştır. İşte böyle."

Ellerini ters yönlere çevirerek ve neredeyse ucumu bırakana kadar ağzına doğru iterek onun için gösterdim. Sonra onları tekrar aşağıya çekerdim ve ağzı beni derine emerek takip ederdi.

"*Fuuuuck*," diye inledim. "O siki çok iyi emiyorsun, değil mi? Bu işte iyi olacağını biliyordum. Bunu seveceğini biliyordum."

Tutuşumu bıraktım, ellerim tekrar saçlarını buldu, ama hafifçe tuttum, kontrolün tamamen onda olmasına izin verdim.

"Şimdi, bana bak."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyordu.

"Beni boşalt ve boşalttığında da yut."

Dudağını ısırdı, bakışları ellerinin beni çalıştırmasını ve ağzını tam doğru noktaya yerleştirmesini izleyecek kadar uzun süre sikime kaydı. Sonra, bakışları bir kez daha bana kilitlendi - işe koyuldu.

Elleri büküldü ve şaftıma doğru kaydı. Dili dönüyor, tadına bakıyor ve fiske vuruyordu. Dudakları etrafımda kapandı ve beni kurutmak ister gibi emdi.

Yapmak üzereydi.

"Daha sıkı tutuş," diye mırıldanmayı başardım orgazmım görüşümün kenarlarında yanarken. Başlangıcını, uyuşukluğu, her şeyi ele geçirme ihtiyacını hissettim. Saçlarına tutunup sikimi boğazına sokmak istedim ama yapamadım. Asla yapamazdım. Kontrolün onda olmasını istedim. Beni yavaşça, işkence edercesine oraya götürmesine izin vermek istedim.

Bir inilti ve ilk seferinden beklediğimden daha fazla gusto ile Chloe emdi, yaladı ve A artı bir öğrenci gibi elleriyle beni çalıştırdı. Beni daha hızlı çalıştırmadan önce ağzımı tıkadı ve orada tuttu, ben de inledim ve ürperdim ve tüm duyularımı kızdıran o ısıyı kovaladım.

Ve sonra kadın beni serbest bıraktı, dudakları damlarken ve gözleri yalvarırken lanet olası bir profesyonel gibi elleriyle beni çalıştırdı.

"Ağzıma gel Will," diye nefes aldı. "Bana iyi bir iş çıkardığımı göster."

"*Siktir*," diye bağırdım ve o da tam ağzıyla sikimi kapattı.

Ona istediğini vermemin zamanı gelmişti.

Bu sözleri beklemiyordum. Edepsiz konuşmayı yapan bendim. Lanet dersi veren bendim. Ama onun yalvarışını duymak, benim ona vermem gerektiği kadar onun da benim serbest bırakılmamı istediğini bilmek... içimdeki şehvani bir şeyi serbest bıraktı.

çok şaşırdı. Biliyordum, çünkü gözleri kocaman açılmıştı ve bir an için beni bırakacağını sandım. Ama ben salıverilmemin her dalgasında küfredip nefes nefese kalıp inlerken o hızını kesmedi, ellerini ve ağzını çalıştırmaya devam etti.

Ellerim saçlarını kavradı - kontrol etmiyordum ama lanet gezegenin dışına çıkmamak için tutuyordum.

O kadar güzeldi ki acıtıyordu.

Ve hiçbir şeyin bununla kıyaslanamayacağını biliyordum. Daha önce hiçbir şey bununla kıyaslanmamıştı, bundan sonra da kıyaslanmayacaktı.

Orgazmım yatıştığında titriyor ve terliyordum ve Chloe'nin gözleri bir sonraki adımda ne yapacağından emin olamadan bana bakarken bir elimle tutunmak ve kendimi sabit tutmak için adaya uzandım.

Ben söylemeden beni nazikçe bıraktı, yolda beni yalayarak temizledi.

Elleri uyluklarına çarparak ıslak, kaygan el izleri bıraktı. Ve

yutkundu.

"Seni pis, yaramaz, *mükemmel* küçük şey," diye mırıldandım, başımı sallarken alt dudağını başparmağımla sildim.

Dokunuşuma karşı gülümsedi, bakışları şimdi heyecan ve neşeyle parlıyordu. "Başardım!"

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü -en azından serbest bıraktığım kadarıyla- ve uzanıp nazikçe ayağa kalkmasına yardım ettim.

Saç bağından düşen saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdım, yeni sikilmiş ağzını, buzlu şekeri teninde gezdirdiğim göğüslerini kaplayan pembe izleri gördüğümde yutkundum.

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandım. "Şimdi seni izin ver."

Bu bir istek değildi. Her kelimeye ve talebe verdiği tepkiden oyun zamanımızdan keyif aldığını anlayabiliyordum, ancak deneyiminin neredeyse hiçbir şey olmadığının da farkındaydım. İyi hissettiğinden, ona saygı duyduğumu ve ona taptığımı bildiğinden emin olmak istedim.

Kahretsin.

Bu son düşünce gelince yutkundum, Chloe'yi yatak odama geri çekerken bir şekilde görmezden geldim.

Ben duşu çalıştırırken onun etrafa nasıl baktığını kaçırmadım. Daha önce oraya hiç girmemişti.

Hiçbir kadının olmadı.

Tek kelime etmeden ılık suyun altına girmesine yardım ettim ve arkasından ben de girdim. Yağmur bizi yukarıdan kapladı ve Chloe içini çekti, her damlanın tadını çıkarırken başını geriye yasladı.

"Sen iyi misin?" Duş jelime uzanarak sordum. Kadınsı bir koku olmamasına aldırmayacağını umuyordum. Ellerime biraz köpürttüm

ve onun cevabını bekledi.

"*İnanılmazım* amına koyayım," dedi bana gülümseyerek ve gözlerindeki suyu silerek.

Sırıttım. "Söyleyeceğim."

O gülerken kaşlarımı salladım ve sonra ona nazikçe masaj yapmaya başladım, köpüğü omuzlarında, göğüslerinde, karnında, kalçalarında ve uyluklarında gezdirdim. Bunu yaparken onu cinselleştirmedim. Onu temizledim, okşadım, serbest bıraktığı doygun iniltileri ve dudaklarındaki yumuşak gülümsemeyi içime çektim.

"Teşekkür ," diye fısıldadı ve bakışlarını yakaladığımda, orada gerçek bir takdir vardı.

"Sanırım *sana* teşekkür etmeliyim."

"Hayır, ciddiyim" dedi, göğsüme bakarken biraz kaşlarını çattı. "Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Hep düşünmüştüm..." Başını iki yana salladı. "Beni güçlü hissettiriyorsun. Seksi," diye ekledi, bakışları benimkini buldu. "Aranıyorum."

Önce ellerimi sonra da onu yıkarken boğazım

düğümlendi. Nasıl olur da *her zaman* böyle hissetmezdi?

"Ne oldu?" diye sordum. "İlk kez sen..."

Homurdandı. "Oh, Tanrım. *Jeopardy* izlediğimiz zaman yaptığım küçük yorumu hatırlıyor musun, kafamın yataktan sarkması hakkında?"

Çenem sıkıştı.

Bunun bir şaka olduğunu sanmıştım.

Chloe başını iki yana salladı. "Korkunçtu Will."

Adımı böyle söylemesi, sanki eski arkadaşmışız, sevgiliymişiz gibi söylemesi neden bu kadar hoşuma gidiyordu?

Bu düşünce, sorduğuma pişman olmama neden olan şiddetli bir akordu içimde vurdu.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum ama yine de her şeyi bilmenin tehlikeli olduğunu biliyordum.

Daha önce de çıkarları olan bir arkadaşım olmuştu.

Karıma, çocuğumun annesine dönüştü ve sonra öldü.

Bu düşünce de Chloe'nin hikâyesi kadar sarsıcıydı. Saçlarını yıkadı ve bana birlikte olduğu ilk ve tek erkeği anlatarak gevezelik etti. Altı saniye kadar süren aptal bir üniversiteli çocuktu. Belli ki harekete geçmek bir yana, onun zevkini bile düşünmemişti.

Dinledim ama aklım başka yerdeydi dersem yalan söylemiş .

Çoğunlukla korunmaya ihtiyacım olduğunda her zaman gittiği yere.

"Özür dilerim," dedim sözünü bitirdiğinde. Suyu kapatmak için ona uzandım.

"Üzülme," diye bana güvence verdi. "İlk deneyimimin bu olması hayatımı daha az karmaşık hale getirdi."

Dışarı çıktı ve bizim için astığım havlulardan birini kapıp üzerine sardı.

"Gerçekçi beklentiler oluşturdu. Annemin ve büyükannemin her zaman bilmemi istediği şeyi bana kanıtladı."

"Neymiş o?"

Omuz silkti, omzunun üzerinden bana bakarken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme vardı.

"Bu aşk gerçek değil ve erkekler ancak bu kadarını verebilir. Sonunda, kendi başımın çaresine bakmak zorundayım."

Kalbim kırıldı.

Ona yanıldığını söylemek istedim.

Ona, onunla ilgileneceğimi söylemek istedim. Onu iyi hissettireceğimi, istendiğini hissettireceğimi, *sevildiğini* hissettireceğimi.

Ama yapamadım.

Çünkü işte buradaydım, teorisini desteklemek için bir başka kanıt katmanı olarak hizmet ediyordum.

Chloe'nin bakışlarını tuttum ve onun da benim bir şey söylememi beklediğine yemin ettim. Ağzımın açılmasını diledim.

Ama ona yalan söyleyemezdim.

Görünüşe göre, kendime yalan söylemek çok daha kolaydı.

"Biraz yemek yapacağım," dedi bakışlarını benden ayırarak. "İster misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Arushi'nin bıraktığı artıkları sonra ısıtırım."

Chloe başını salladı ve ben onda gördüğüm hayal kırıklığını, göğsümde hissettiğim hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Pekala, o zaman," o dedi, eğirme ve atma Ben a görünüşte rahatsız olmayan bir gülümseme. "Görüşürüz koç."

Göz kırparak selam verdi.

Ve sonra gitmişti.

CHAPTER 23

Zalimce, değil mi?

Chloe

"Kesinlikle hayır."

Kıkırdadım, Şef Patel'i Pazar günü olduğu yerden çekmeye çalıştım ama başaramadım. Tıpkı Will'in söz verdiği gibi Disney World'deydik, tüm gün izin kullanmış ve geceyi Orlando'da geçirmiştik. Yarın sabah geç saatteki antrenmanından önce eve dönecektik.

VIP tur rehberimiz Juan, Will ve Ava'yı Şef'in katılmayı reddettiği Çılgın Çay Partisi hakkında bazı eğlenceli bilgilerle meşgul ediyordu.

"Şu anda tam bir Will gibi davranıyorsun," dedim. "Gerçek bir hindi!"

Atıştırmalıklar, su, güneş kremi ve ihtiyacımız olabileceğini düşündüğüm diğer eşyalarla dolu sırt çantamı alarak, "Eşyalarınızı ben tutarım," diye teklif etti. "Ve işiniz bittiğinde tam burada bekliyor olacağım."

"*Hadi* ama Arushi," diye yalvardım. "Zaten Uzay Dağı'nda oturdun *ve* Barnstormer."

"Ve kendi başına gayet iyi idare ettin, değil mi?" Dudaklarını büzdü. "Ben burada olacağım."

"Peki," dedim derin bir iç çekerek. "Ama ceza olarak seni *It's a Small World*'e bindireceğim."

"O lanet şarkı bütün gün aklımdan çıkmayacak."

"Onun yerine çay fincanlarını yapmak istemediğine emin misin?"

Bir an düşündü, sonra başını salladı ve çenesini kaldırdı. "*Küçük Dünya'dan sağ çıkabilirim.* Ama beni döndürmene ve bu şeyin üzerine kusmama neden olmana izin vermeyeceğim - özellikle de az önce yediğimiz ve adına *öğle yemeği* dediğimiz o iğrenç kraker ve peynirden sonra."

"Mmm, bir simit daha istiyorum!" Ava, gözleri sevinçten kocaman olmuş bir halde yanımda belirdi. Parka adım attığımız andan itibaren bütün sabah böyleydi. Onu, dadılığına ilk başladığım zamanki haliyle hatırlamam neredeyse imkânsızdı.

Zar zor gülümseyen, zar zor gülen çocuk gitmişti. Sanki her ikisini de yapmanın ne kadar güzel bir his olduğunu fark ettiğinde, asla durmak istemediğine karar vermiş gibiydi.

Bugün kahverengi, vahşi saçları başının her iki yanında iki uzun atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Hokey formasını evde bırakması için onu ikna edebilmemizin tek yolu, buraya geldiğimizde ona yepyeni bir tişört alacağımıza söz vermemizdi. Pembe Tinkerbell tişörtünün üzerinde gururla *İlk Ziyaret* yazan bir rozet takıyordu!

"Belki sonra," diye teklif ettim. "Yoksa Mickey Mouse dondurması için yer mi ayırsak?"

"Oh! Dondurma!" Ava el çırptı ve zıpladı, sonra Will de bize katıldı, kaşları gözlerinin üzerine düşmüştü.

Bu adamın dünyanın en mutlu yerinde nasıl kaşlarını çatabildiğini anlayamıyordum - ama bütün gün bunu başardı.

Şef Patel ve benim hazırladığımız, üzerinde "Disney Baba" yazan bir tişörtü ona giydirmiştik - gerçi görünümü bir çift Mickey kulağıyla tamamlamaya çalıştığımızda bizi reddetmişti. Gömlek ona neredeyse çok küçük geliyordu ama sadece kollarındaki kasları görmezden gelmeyi imkânsız kılacak şekilde. Geç saatlere kadar süren maç gecesinden sonra yorgun olması gerektiğini biliyordum ama belki de galibiyet ona enerji vermişti. Ya da belki Ava'yı buraya getireceği için o kadar heyecanlıydı ki, gerekirse enerji *harcayacaktı*.

Bütün sabahki huysuzluğuna rağmen, Juan bizi parkta güvenli bir şekilde dolaştırırken Ava'nın elini tutmasını izlemek çok tatlıydı. Yanlarından geçerken diğer konukları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı, özellikle de fotoğraflarını çekmek için telefonlarını çıkardıklarında. Birkaçı ondan imza ve selfie istemişti, bu da bize rahatsız edilmediğimiz bir deneyim yaşatmak için güvenlikle birlikte elinden geleni yapan Juan'ı dehşete düşürmüştü.

Ama Will her şeyin üstesinden geldi, fotoğraflara gülümsedi ve dikkatini tekrar kızına vermeden önce imzalar karaladı. Bütün sabah Jenny'nin en sevdiği park olan Magic Kingdom'ı anlatırken onu dikkatle dinlemiştim. Tomorrowland'de başlamıştık, çünkü Jenny her zaman böyle başlardı ve Ava, Space Mountain'a binmek için yeterince uzun olduğu zar zor anlaşıldığında sevinçten havalara uçmuştu. Will, Jenny ile aynı binişte çekilmiş eski ve basılı bir fotoğrafını bulmuştu - Will korkudan ölmek üzereyken Jenny ellerini havaya kaldırmış bağırıyor ve gülümsüyordu Yanında.

Bu hepimizi çok güldürmüştü.

Sabah, Ava'nın geçtiğimiz her hediyelik eşya dükkanında küçük kalbiyle alışveriş yapmasıyla birlikte, gezintiler, yiyecekler ve oyunlarla dolu bir telaş içinde geçti. Tur rehberimiz ve Will'in her ikisi de çantalarla doluydu - biz gezintilerin çoğunu onsuz yaparken Şef Patel'in mutlu bir şekilde tuttuğu çantalar.

Hız trenlerine karşı büyük bir korkusu olduğu ve aynı zamanda kusma korkusu yaşadığı ortaya çıktı.

Ancak gezintilere binse de binmese de Ava'nın Şef Patel'in bizimle olmasından mutlu olduğunu söyleyebilirim. Atladı, elini tuttu ve gezintiler arasında kulağı çınlayarak sohbet etti, geçtiğimiz her şeyi işaret etti ve Chef'i imza kitapları imzalarken bulduğumuzda onu Goofy ile fotoğraf çektirmeye zorladı.

Şimdiye kadar gerçekten büyülü bir gün geçirmiştik - ve şimdi çay fincanları yolculuğunun üstesinden gelmeye hazırdık.

En azından Ava ve ben .

Arushi dışarıda oturuyordu ve Will'in yolculuğa kaşlarını çatarak bakmasına bakılırsa, bize katılması için ona da yalvarmak zorunda kalmayacağımızdan emin değildim.

"Bunu atlayabiliriz," diye önerdi huysuzca. "Havai fişek gösterisinden önce daha kat etmemiz gereken bir sürü park var."

"Ama annemin bunu sevdiğini söylemiştin," diye hatırlattı Ava ve iri gözlerini ona dikerken gülümsememi bir elimle kapattım.

Bu bakışa hayır demesi *mümkün* .

Will, kızının başını okşamadan önce gökyüzüne bakarak derin bir iç çekti. "Haklısın. Hadi yapalım şu işi."

"Yaşasın!" Ava havaya zıpladı, ışıklı spor ayakkabılarının topuklarını birbirine vurdu, ardından doldurulmuş Dumbo'sunu aceleyle Şef'in bekleyen kollarına bıraktı ve sıraya doğru koşmaya başladı.

Will ve ben ona yetişmek için koşarken Juan da peşinden gitti. Bize daha kısa bir sıraya kadar eşlik edildi ve hemen bir sonraki turda gezintiye çıkarıldık.

Disney World'ü geçmişte yaptığım gibi yapmamız imkansızdı. Bir tur rehberi ve güvenlikle bile, her fırsatta fotoğraf çeken ve Will'e bağıran misafirlerimiz vardı. İnsanlar olay çıkardıkça, etraflarındaki konuklar da kim olduğumuzu soruyor ve kendi telefonlarını çıkarıyorlardı.

Hokey hayranı olan herkes onu tanırdı.

İstemeyen herkes - çünkü o ünlüydü. O profesyonel bir sporcuydu. Fotoğrafı çekilip internette yayınlanacak biriydi.

ve aynı çevrede olmakla övünmek.

Delilikti.

Tur rehberimiz birkaç kez personelin kullandığı tünellerden geçerek yeraltındaki parkta yürümemizi teklif etmişti, ancak Will Ava'nın tam bir deneyim yaşamasını istedi.

Bu, onu fark eden hayranlarını savuşturmak anlamına gelse

bile. "Bu, bu!" Ava bir çay fincanının içine kayarak söyledi.

Küçük yuvarlak masanın ortasını çevreleyen küçük bankın arkasına kadar ilerledi ve Will sağ tarafa geçerken ben de onun sol tarafına geçtim.

"Yani fincanlar kendi kendine mi dönüyor?" Görevli çay fincanımızın kapısını kapatmak için yanımıza geldiğinde Ava sordu.

Will'in bacaklarının ne kadar uzun olduğu konusunda rahatlamaya çalışmasına hâlâ gülüyordum. Homurdanarak dizlerini koltuklar ve ortadaki masa arasındaki küçük boşluğa sokmaya çalışırken dizleri neredeyse çenesine kadar geliyordu.

"Evet," diye homurdandı ve bana aksini söylememem için uyarıcı bir bakış

attı. Yaramazca gülümsedim. "Aslında-"

"Chloe," diye tehdit etti Will.

İçimi bir ürperti kapladı ve kendimi bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda beni cezalandırmak için eğlenceli bir yol bulup bulamayacağını merak ederken buldum.

Geçen hafta mutfaktaki ilk *dersimizden* beri bu kirli düşünceler için utanmayı bile içimde bulamadım. Buzlu şeker eridikten ve biz temizlendikten çok sonra bile o kışkırtıcı yanığı tenimde hissettim.

Her şey zihnimde pekişti, defalarca tekrarlanan lezzetli bir anı oldu.

Ellerinin üzerimde olmasının, *ağzının* üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu hâlâ atlatamamıştım. Ve ben her zaman bunun dünyadaki en kötü şey olduğunu düşünürken, onun üzerine yatmaktan zevk almamı sağlamayı nasıl başardığı beni aşıyordu.

Sadece zevk almamıştım, *bayılmıştım* da. Bana bakışı, ona yaptığım şey yüzünden çıkardığı sesler, saçlarımı kavrayan elleri ve çözüldüğünde dudaklarındaki adım... En güzel unutulmazdı.

Hissettiğim tek hayal kırıklığı, duştan sonrasını düşündüğümde, Will'in bana asla söylemeyeceğini söylediği bir şeyi söylemesini dilediğimde oldu.

Seks onunla farklıydı - ama hepsi . Sadece seks.

Bunu kabul ettiğim için ne kadar mutlu olsam da, onu daha iyi tanımayı, yaptıklarımızdan sonra yanına kıvrılıp kollarında uykuya dalmayı, yatağında uyanıp aslında hiç gülmeyen çarpık gülümsemesini görmeyi arzulamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

*Reddit'*teki uzmanların uyarılarına ve tavsiyelerine kulak vermeye çalıştım, bana defalarca dalga geçtikten sonra duygularımı kilitlememi hatırlatanlara. *Soru sorma ve etrafta dolaşma* dediler. *Açılmayın ve size dokunma şeklini şehvetten başka bir şey sanmayın*.

Ama orada değillerdi.

Ağır gözlerinin beni içine çektiğini görmediler ya da ikimiz de serbest kaldığımız anda dokunuşunun nasıl şefkate dönüştüğünü hissetmediler. O iğrenç sözlerin duşta beni yıkayan nazik ellere nasıl dönüştüğüne tanık olmadılar, sonrasında iyi olup olmadığımı sorarken sesinin nasıl titrediğini duymadılar.

Her şey o kadar kafa karıştırıcıydı ki, boyumdan büyük işlere kalkışmamışım gibi davranamıyordum bile.

Bu yüzden her şeyi görmezden gelmeyi ve önümdeki anı yaşamayı seçtim.

Şu anda bu, Will'in kızına çay fincanı yolculuğundan en iyi şekilde nasıl yararlanacağını öğretmek ve bu süreçte babasının kıvranışını izlemek için bir fırsattı.

"Şu masayı görüyor musun?" Ava'ya ne yapacağını gösterirken Will'in hayal kırıklığıyla inlemesini duymazdan gelerek, "Bu masayı görüyor musun?" dedim. "Başladığımızda, bu masa ne kadar ve ne kadar hızlı döneceğimizi kontrol edecek. Bir yöne gidip gelebilir ve sonra diğer yöne - bunun gibi."

Ellerimle bir yöne ve sonra diğer yöne nasıl dönüleceğini gösterdim.

Ava koltuğunda zıplıyordu, o sabah saçlarını ördüğüm atkuyruğu o an için gerçekten çok tatlıydı. Will'in bulup çıkardığı Jenny'nin fotoğraflarından Ava'nın gözlerinin annesine benzediğini anlamıştım. Parlak yeşil ve merak doluydular.

"Hazır mısın?" Yolculuk başladığında ona

sordum. "Hazırım!"

"Gerçekten yapmamıza gerek yok- *ergh!*"

Will'in karşı çıkışı ilk dönüşle kısa kesildi ve elleri Ava ve benim küçük ellerimizin izin verdiği kadar hızlı çevirdiğimiz masaya uçtu.

Yolculuk önce yavaş başladı, sonra hızlandı, çay fincanımız bizi o kadar hızlı döndürdü ki dünya bulanıklaştı. Ava masaya tutunmak için yerçekimine karşı savaşıyor, küçük yüzü kıpkırmızı olurken dönüyor ve kıkırdıyordu.

"Değiş, değiş!" diye bağırdım ve Ava'yla birlikte direksiyonu olabildiğince sert bir şekilde kavradık, çay fincanı diğer yöne dönmeye başlamadan önce durana kadar yalpaladı.

Will yeşil gözlerle baktı ve masayı daha fazla çevirmemizi engellemek için ellerini uzattı. "Pekâlâ, bu kadar yeter."

"Hadi baba! Dön! Dön!"

Tam da tahmin ettiğim gibi, Will kızına karşı koyamıyordu - hem de hayatının en güzel gününü geçirdiğinden emin olduğum bir anda.

Will isteksizce ve dramatik bir hırıltıyla masayı döndürmemize yardım etmek için devasa kavrayışını kullandı. Çay fincanı sadece ben ve Ava döndürürken olduğundan daha hızlı ve yoğun bir şekilde dönüyordu ve sonunda Ava ellerini havaya kaldırıp en tatlı kahkahayı attı.

Aklınıza bir tutkal gibi yapışan türden bir andı, omuzlarında zerre kadar stres veya endişe olmayan masum bir çocuğun temel anısıydı. Özgürdü. Yaşıyordu.

O mutluydu.

Will'in ağzının kenarı yukarı doğru eğildi ve çay fincanının üzerinden birbirimize baktık.

Sanki ötemizdeki dünya zaten bulanık değilmiş gibi, bana attığı bakış sanki bu üç metrelik çemberin dışında hiç dünya yokmuş gibi hissettirdi. Bal rengi gözleri benimkilere sımsıkı yapışmış, sorular ve beyanlar söylenmemişti.

Will yutkunup kaşlarını çatarken zaman yavaşladı, Ava'nın kahkahası arka planda yüksek sesle ve sevimli bir şekilde çınlıyordu.

O an gelir gelmez, Ava nefes nefese kalıp el çırparak tekrar gitmek isterken yolculuk yavaşlayarak durdu.

Sersemlemiş bir halde araçtan düştük, Ava ve ben kahkahalar atarak Şef Patel ve Juan'ın bizi beklediği yere düşmeden varabilmek için bir o yana bir bu yana yürüdük.

"?" Şef, Ava'ya Dumbo oyuncağını uzatarak sordu.

"İnanılmaz!" Ava ve aynı anda cevap verdik, Will "Sanırım hasta olacağım" dedi.

Bu Juan'dan bir kahkaha ve Arushi'den kırışmış bir burun kazandı ve sonra hepimiz yeniden toparlanıp neşeli yolumuza devam ettik.

Fantasyland ve Özgürlük Meydanı'ndan geçtik, Ava babasının kollarında kestirirken Tom Sawyer Adası'nda biraz durakladık. Şef Patel mola için minnettar görünüyordu, bacaklarını uzattı ve kendi küçük uykusuna dalarken güneş ışığını içine çekti.

Will ve ben sessizce yan yana oturmuş, teknenin ileri geri gidişini, insanların adaya yayılışını ve gezinti yerlerine doğru geri dönmeden önce biraz dolaşmalarını izliyorduk.

Florida'da yaşadığım için beni mutlu eden türden bir gündü. Ülkenin geri kalanı kar fırtınası ve dondurucu yağmurla mücadele ederken biz güneşli bir gün geçiriyorduk, sıcaklık yetmişlerdeydi ve ağaçların arasından serin bir meltem esiyordu. Çok yoğun bir gün de değildi, özellikle de Pazar günü olduğu düşünüldüğünde. VIP turuna sahip olmak da parkta sıra bekleme zahmetine girmeden gezebilmemizi kolaylaştırdı.

Adventureland'e doğru yola çıktığımızda, Şef Ava'ya küçük kızların odasına kadar eşlik etti ve Juan da kendi yoluna gitti. Will ve ben eşyalarımızın başında nöbet tuttuk.

"Çok nostaljik bir yer, değil mi?" Önümden geçen bir aileyi görünce gülümseyerek yorum yaptım - anne bebek arabasını iterken küçük bir çocuk babasının omuzlarına binmişti.

"Çocukken buraya çok gelir miydin?" Will

sordu. "Bir kere."

"Sadece bir kez mi?"

"Annem Disney'in büyük bir hayranı sayılmazdı," diye açıkladım.

Will, "Ben de kendimi cimri sanırdım," diye . "Kim sevmez ki *Disney* mi?"

İçimi çektim, hatırladıkça kalbim biraz acısa da gülümsedim. "Anneme buraya gelmek için çok uzun süre yalvardım. Arkadaşlarım beni aileleriyle birlikte davet ettiklerinde gitmeme asla izin vermezdi. Ama bir yaz, beşinci ve altıncı sınıflar arasında, sonunda beni getirdi. Sadece ben ve o vardık." Başımı salladım. "Hayatımın en güzel ve aynı zamanda en kötü günlerinden biriydi."

Devam edip etmeyeceğimden emin olamayarak durakladım. Bunun Will'in bizim için açıkça belirttiği bir sınırı aşmak olduğunu biliyordum.

Ama yine de sormuştu, değil mi?

"Bibbidi Bobbidi Butik'in önünden geçene kadar her şey yolundaydı. Hani saçınızı ve makyajınızı yaptırıp sizi prenses gibi giydirdikleri yer." Kirli beyaz spor ayakkabılarıma bakarak kendi kendime biraz güldüm. "Bunu yapmayı *çok* istiyordum. Diğer kızların makyajlarını yaptırdıktan sonra şatodan çıkışlarını izlediğimi ve annemin lütfen, lütfen, *lütfen* benim de yaptırmama izin vermesi için sızlandığımı hatırlıyorum.

"Ama anneme göre bu, benim kokain kullanmak istememle eşdeğerdi," dedim. "Disney prenseslerinden nefret ederdi. Onların filmlerini izlememi hiç istemezdi. Aslında izlediklerimi de arkadaşlarımın evinden gizlice alıp anneme söylemediğim için izlemiştim."

"Neden onlardan nefret ediyordu?"

"Çünkü kadınlar erkeklere bağımlıydı," diye cevap verdim, bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırarak. "Özellikle de eski filmler. Her şey evlenmekle, aşk için her şeyden vazgeçmekle ilgiliydi. Sindirella bir prens bulana kadar zavallı bir üvey çocuktu. Ariel, Eric'i karada kovalamak için sesinden ve denizkızı kuyruğundan vazgeçti." Omuz silktim. "Annemin gözünde, erkekler onları *kurtardı* - ve kadınlar kurtarılmak istedi. Bu annem için en büyük günahtı ve bana öğretmek istediği her şeye aykırıydı."

"Peki Tiana?" Will itiraz etti. "O tam bir baş belasıydı."

Kıkırdadım. "Tamam, her şeyden önce - bunu bilmene *sevindim*. Aslında o film buraya gelmeden hemen önce vizyona girmişti. Ama annem Tiana'nın ne kadar belalı biri olduğunu bilemezdi ya da prenseslerin hiçbirindeki belalılığı göremezdi çünkü onlar hakkındaki kararını yıllar önce vermişti. Yani, hadi ama - Yasemin'e bakın! O tam bir kötü adamdı. Babasına karşı çıktı, bir ödül olarak evlendirilmeyi reddetti... ve sonunda Jafar'la nasıl oynadı?" Başımı salladım. "Peki ya Mulan? Alo? O kelimenin tam anlamıyla savaştı. O bir kahramandı!"

Omuz silktim, bir kayayı tekmelerken yine ayak parmaklarıma baktım. "Her neyse, önemli değildi. Annemin beni getirmemesinin bir nedeni de

Çünkü o, iki yakasını bir araya getirmeye çalışan bekâr bir anneydi. Disney pahalı. Ve benim sürekli bir prensese dönüşmek için yalvarmam annemi öfkelendirdi. Onu suçlayamam, en azından tamamen suçlayamam. Beni buraya getirmek için çok şey yapmıştı ve ben bunu anlayamayacak kadar küçüktüm." Durakladım. "Beni tekmeleyerek ve çığlık atarak parktan dışarı sürükledi. Havai fişekler için kalmak istedim. Daha bütün oyuncaklara binmemiştik bile. Ama onun işi bitmişti."

Will yumuşak bir iç geçirdi. "Disney pahalı bir yer," diye kabul etti. "Eminim bekâr bir anne olmak onun için zor olmuştur. Ama... söylemeliyim ki. Gerçek bir erkek düşmanı gibi görünüyor."

"Büyükannem de öyle," dedim. "Ama kendilerince sebepleri var. Büyükbabam ve babam onlara şey verdi. Sanırım kalplerindeki iyilikten ve beni korumaya duydukları şiddetli ihtiyaçtan dolayı beni böyle yetiştirdiler. Benim daha güçlü olmamı istediler. Ve birçok açıdan bunun için minnettarım. Çünkü kendimi bağımsız hissediyorum. Kendi şirketimde rahatça oturabileceğimi hissediyorum. Yalnız olmadan yalnız kalabiliyorum. Bir partnere bağımlı olmadan kendi geçimimi sağlayabilir ve mutluluğu yaşayabilirim."

"Tüm bunları biriyle paylaşmanın güzel olacağını hiç düşünmedin mi?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı - o kadar ki verebileceğim herhangi bir yanıt boğazımda düğümlendi.

Ona zorla gülümsedim. "Peki ya sen? Çocukken buraya hiç geldin mi?"

Bir önceki sorusu hakkında beni sıkıştırmayı ne kadar çok istediğini kaşlarının çatıklığından anladım, ama verdiğim sözsüz işarete saygı duyarak konuyu kapattı.

"Maine'de büyüdüm," diye açıklama yaptı. "I-4'ü geçip buraya gelmek o kadar kolay değil."

"Adil," dedim.

"Gerçi Jenny St. Pete'e taşındıktan sonra onunla birkaç kez geldim." Düşünceli görünüyordu ama eşi hakkında daha fazla ayrıntıya girmek yerine konuyu tekrar ailesine getirdi. "Annemin burada bir aile tatili yapmak istediğini hatırlıyorum ama dediğin gibi ikisi de çok çalışsa bile... biriktirmek için çok para gerekiyordu. Sonra hokeye başladım, ki bu varlıklı bir aile için bile pahalı bir spordur." Durakladı, yutkundu. "Sonra annem hastalandı."

Kelimeler aramızda asılı kaldı, ağır ve acı vericiydi.

"Annem öldüğünde babam benimle ne yapacağını bilemedi. Yine de tüm parasını hokey oynamam için harcadı. Geriye dönüp baktığımda, özellikle de şimdi bir baba olarak, ona karşı hiçbir şey tutmuyorum. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bana sözle ya da şefkatle pek bir şey veremedi ama bir takımım, bir koçum, bir sporum ve zamanımı geçirebileceğim bir yolum olması için çok şey feda etti. O sadece hayatta kalmaya ve benim iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyordu."

"Bu çok zor olmalı," diye fısıldadım.

Will omuz silkti. "Biraz acımasızca, değil mi?" Gözleri benimkileri buldu. "Ben annemi kaybettim ve şimdi Ava da annesiz yaşamak zorunda. Annenin hiç babası olmadı, senin de olmadı."

"Sanırım yapabileceğimiz tek şey bize dağıtılan elden en iyi şekilde yararlanmak," dedim. "Ava'nın sana söylediği gibi, değil mi? *Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz*."

Will'in gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, dudaklarında hayalet bir gülümseme beliriyordu. Sanki gülüp geçmek, başını sallayıp bana hak vermek istediği kadar, ağlayıp beni kollarının arasına almak ve birlikte kırılmış hissetmek de istiyordu.

Sonunda, Ava bize doğru hızla geldi ve konuşma söylenmemiş sözlerle sona erdi.

CHAPTER 24

Peri Anneler Olacak

"Hava kararmadan önce bir yerlerde yemek yiyelim mi?" Şef Patel sordu, saatini kontrol etti. "Sonra havai fişeklerden önce yapmadığımız gezintilere geri dönebiliriz."

"Havai fişekler!" Ava ellerini havaya kaldırıp dönerek yankılandı.

"Be Our Guest'te sizin için bir rezervasyonumuz var," dedi Juan, gözleri panosundaydı. "Ama daha birkaç saat var." Gözleri bana kaydı ve bunun sebebinin sürprizimizi açıklayacak kişinin kendisi mi yoksa ben mi olmam gerektiğinden emin olamaması olduğunu biliyordum.

Juan'ı severdim. Genç bir çocuktu, geniş gözlü ve gür kuyruklu, imrendiğim bir dünya görüşüne sahipti. O daha bebekken ailesiyle birlikte Venezuela'dan buraya taşınmışlardı ve her günü en iyi şekilde değerlendirmeye yönelik bulaşıcı bir enerjisi vardı. Gülümsüyor, bize parkla ilgili bilgiler veriyor ve sanki bu dünyanın en iyi işiymiş ve kendisi de yaşayan en mutlu adammış gibi bizi gezdiriyordu.

Beş yıl sonra ilk kez neden sürekli huysuz merak ettim.

Ona başımı sallayarak bundan sonrasını benim halledeceğimi söyledim. Boğazımı temizleyerek tek dizimin üzerine çöktüm ve Ava'nın hizasına geldim. "Bir şeyler atıştırmaya ne dersin, sonra da... prenses olmaya ne dersin?"

Ava'nın gözleri ve Chloe'nin bakışlarını üzerimde hissettiğimde kalbimin göğsüme çarpmasını yatıştırmaya çalıştım ama başaramadım.

"Bir prenses mi?" diye tekrarladı usulca.

Başımı salladım. "Saçını yaptırıyorsun, makyajını yaptırıyorsun ve istediğin prenses elbisesini seçiyorsun. Bir tacın bile olacak" diye ekledim.

"O da ne?"

"Başının üzerinde duran güzel, ışıltılı bir taç," diye tamamladı Chloe benim yerime, Ava'nın yanında diz çökerken sesi merak doluydu.

O kadar güzeldi ki. Elbette hepimiz gibi kot şort ve tişört giyemezdi. Hayır, geçen haftayı bu durum için bir tulum dikerek geçirmişti. Zengin bir mor ve deniz yeşili karışımıydı, deseni bir şekilde çocuksu ve sevimli ama yine de bir yetişkin için uygundu. Belki de belini kavrayan ve göğüslerini çerçeveleyen, mütevazı ama kıvrımlarını hiçbir şekilde gizlemeyen şeklinden kaynaklanıyordu. Göğsünün karşısına *En Büyülü* kelimelerini dikmişti ve yazı tipinin altında işlemeli bir kale resmi vardı.

Kızımın saç örgülerinden birini döndürürken kalçalarının kumaşa sürtünme şekline çok fazla odaklanmamaya çalıştım. "Buna bayılacaksın, küçük melek böceğim."

Chloe'nin gözleri benimkileri buldu ve gülümsemek yerine başımı sallayarak yutkundum.

"Gerçekten bir prenses olabilir miyim?" Ava sordu.

"Elbette yapabilirsin. Ama acele etsek iyi olur. Seni bir prensese dönüştürecek olan iyilik perileri sadece bizim için her zamankinden daha geç kalmayı kabul ediyorlar," dedim.

"Gerçekten mi?!" Ava'nın ağzı bir karış açık kaldı ve sonra elimden tutup beni yerden kaldırdı. "Hadi gidelim!"

"Bizim için hazırlar mı?" Juan'a sordum.

Cep telefonuyla mesajlaşıyordu ama başını salladı ve gülümsedi. "Oraya vardığımızda olmalılar. Durup dediğin gibi bir şeyler atıştıralım ve o tarafa doğru gidelim."

"Ben bir prenses olacağım! Prenses olacağım!" Ava bu sözleri söyleyip etrafımızda zıplarken birden durdu ve Şef Patel'e baktı. "Sen de prenses olmak istiyor musun Şef?"

"Tatlım, ben zaten bir kraliçeyim," dedi Arushi başını okşayarak. "Yıllardır öyleyim."

Ava kıkırdadı.

Kalbim boğazıma düğümlendi, Juan cesaretle başını sallamadan önce kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Aslında," dedim. "Bayan Chloe'nin sizinle birlikte prenses olmasına ne dersiniz?"

Ava'nın nefesi kesildi, aynı anda Chloe'nin kafası bana doğru döndü, kaşlarını çatıp söylediklerimi anlamaya çalışırken iri gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Bu... ben çok yaşlıyım," diye fısıldadı, Ava'yı üzmemek için gülümsemeye devam ederek. "Onların bir yaş sınırı var."

"Bazen, istisnalar olabilir olmak yapıldı." Juan dedi için Ben, Çünkü sesim çıt çıkaramayacak kadar dengesizdi.

Chloe'nin dudakları aralandı, bana doğru dönerken gözleri yumuşadı. Bir, iki kez göz kırptı ve sonra gözleri yaşardı.

"Bunu benim için mi yaptın?"

Sikeyim.

"Ava için," dedim hemen. Burnumu çekerek ellerimi omuz silkme hareketiyle ceplerime soktum. "Ama bunu yalnız yapmak istemeyebileceğini düşündüm."

Chloe yalanı hemen anladı.

Dudaklarını birbirine bastırırken dudakları titredi, gözleri parladı, inançsızlığı her özelliğine yansıdı.

Ve sonra kendini kollarıma bıraktı, boynuma sarıldı ve delicesine mutlu bir çığlık atarken sıkıca sıktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, tutuşu amansızdı. "Bu şimdiye kadar birinin yaptığı en güzel şey..." Başını salladı, geri çekildi ama uzaklaşmadı. "Şey... sadece, teşekkür ederim, Will."

Ellerimin arasındaki kalçalarından göğsümün altına bastırdığı göğüslerine kadar vücudunun benimkiyle buluştuğu her noktayı kataloglamamak imkânsızdı. İnanılmaz derecede derin kahverengi gözlerine bakarken burun deliklerim alevlendi, sanki çözemediği bir bulmacaymışım gibi beni inceleyen gözler.

Ne yapıyorum ben?

geçen zaman uzadıkça bu sözler zihnimde yankılandı. Kendi

lanet kurallarımı çiğniyordum.

Bu kuralların bir sebebi vardı. Ava'yı korumak, Chloe ve benim işleri profesyonelce yürütmemizi, kendimizi karanlık bir duruma sokmamamızı sağlamak içindi.

Onlar *beni* korumak içindi.

Yine de buradaydım, ona hayatını soruyordum, onu daha iyi tanımak için umutsuzca çabalıyordum, onu gülümsetmek ve hayatında bir kez olsun önemsendiğini hissettirmek için bir yol bulmaya çalışıyordum.

"Bu *en iyisi* olacak!" Ava bir aşağı bir yukarı zıplayarak Chloe'yle aramdaki büyüyü bozdu.

Chloe pembe yanaklarını ayırıp saçlarını kulağının arkasına topladıktan sonra Ava'nın elini tuttu ve atıştırmalık arabalarından birine doğru ilerlemesine izin verdi. Juan onlara eşlik etti, randevumuzdan önce yemek için bazı seçenekleri okudu ve ben de nefesimi tutmaya çalışarak bir süre geride durdum.

Şef Patel kolları poşetlerle dolu, kalın, siyah bir kaşı saç çizgisine doğru yükselmiş bir halde tam önüme çıktı.

"Kapa çeneni," dedim, gruba yetişmek için onun etrafında dönerek. "Ben tek kelime etmedim."

" yoktu."

"Hayır, kesinlikle yapmadım," diye gülerek kabul etti. Arkamdan kurnazca onu tersledim.

Bu onu sadece daha çok güldürdü.

- - -

Bir buçuk saat sonra Ava ve Chloe simli bir bombanın kalıntıları gibi görünüyordu.

Ava tepeden tırnağa altın sarısıydı, seçtiği elbise Belle'e aitti. Kendisine atanan Peri Anne başına bir taç yerleştirirken yanaklarındaki yıldızlara ve parıltılara hayranlıkla bakıyordu. Son parça da yerine oturduğunda kızımın nefesi kesildi; taç, sarı bir kurdeleyle başının tepesine bağladıkları küçük topuzun üzerine mükemmel bir şekilde oturuyordu.

Sanki aya asılmışım gibi bana baktı. "Baba, *bak*!"

"Anlıyorum," dedim, arkasından yaklaşırken biraz sırıttım. Aynaya döndü ve ellerimi omuzlarına koydum. "Kesinlikle çok güzel görünüyorsun, Balkabağım."

"Gece yarısından sonra dışarı çıkmadığı sürece balkabağı olmaz," dedi Peri Anne, her zamanki karakteriyle.

Şef Patel, Ava'nın sandalyesinden kalkmasına yardım ederken, "Hadi bir fotoğrafınızı çekelim," dedi.

"Chloe ne olacak?!"

Diğer Peri Anne'lerden biri, "Hemen çıkacak," diye onu temin etti. "Neredeyse giyinmek üzere."

Juan bunun için *büyük* torpil yapmıştı. Butik normalde haftalar, hatta aylar öncesinden doluydu. Ama bir şekilde birkaç çalışanı geç saate kadar kalıp bize yer açmaları için ikna etmişti. Onlara bahşiş vermeye çalıştım.

- Sadece bir kez değil, birkaç kez - ama her birini reddettiler.

Yine de bize yardım etmekten gerçekten mutlu görünüyorlardı; Peri Anneler, Şef Patel'in Ava'nın fotoğraflarını çekmesini izlerken gülümsüyorlardı.

pozlar veriyor ve Şef'in yorumlarına kıkır kıkır gülüyordu.

Sadece zamanlama açısından bizim için bir istisna yapmakla kalmadılar, aynı zamanda Chloe için de bir servis rezervasyonu yapmama izin verdiler. Butik küçük kızlar içindi - yetişkinler için değil - bu da yetişkin boyunda sandalye veya kostüm olmadığı anlamına geliyordu. Ancak ünlerinden de anlaşılacağı gibi, çalışanlar sihir yaptılar. Chloe'yi de Ava gibi süslediler ve son dakikada beyaz bir giysi torbası içinde sürpriz bir prenses elbisesi ile geldiler.

En azından elbisenin parasını ödememe izin verdiler.

Açıklanmasını beklerken Ava'yı izledim, son birkaç aydır ona ne olduğunu merak ederken kalbim ağırlaştı ve yavaşladı.

Tamamen değişmişti.

Sadece bir yıl önce zar zor konuşuyordu. Aylar önce zar zor gülümsüyor, *hiç* gülmüyordu.

Şimdi... o bir çocuktu.

Mutlu, güler yüzlü ve kaygısızdı. İstemeden ona yüklediğim ağırlığı taşımıyordu. Uzun zamandır yaptığı gibi beni taklit etmiyordu.

Hayır, şimdi Chloe'nin enerjisini tercih ediyor gibiydi.

Bu kafama bir sopa gibi indi. Chloe beklenmedik bir şekilde hayatımıza girmişti ve bunu bir misyonla yapmıştı. Ava'nın dadısı olma işini acıyarak ya da para kazanabileceği düşüncesiyle kabul etmemişti. Benden hiçbir şey istemiyordu - ne şöhret, ne paraya ulaşmak için hızlı bir bilet, ne de sahip olduğumuz profesyonel ilişkinin ötesinde bir ilişki.

Ava'yı ve vekaleten beni mutlu etmekten başka *bir* şey istemiyordu.

Bu o kadar saf ve özverili bir iyilikti ki, tam olarak anlayamadım.

o.

Ama minnettardım. Onun zamanı ve enerjisi için minnettardım.

Kızımı kabuğundan nasıl çıkaracağımı benden çok daha iyi biliyordu. Benim de aklımı başımdan için, Ava'yı annesiyle tanıştırırken kendimi uçurumdan aşağı atmak istemeden yapabileceğim şeyleri gün ışığına çıkardığı için ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

Chloe sadece var olarak bizi iyileştiriyordu.

Ava ve Şef Patel dans partilerini bir solukta durdurduklarında, Ava'nın elleri ağzını kapatmak için havalandığında ve arkamdaki bir şeye baktıklarında bu düşünce zihnimde dans ediyordu.

Döndüğümde nedenini anladım.

Chloe soyunma odasından süzülerek çıktı, butiğin dört bir yanındaki aynalar onu bir güzellik kaleydoskopu gibi yansıtıyordu. Kızıl saçları gevşek, dalgalı bukleler halinde çenesinin etrafından sarkıyor, bir tarafı açık pembe bir deniz kabuğuyla tutturulmuştu. Makyajı kızımınkinden biraz daha az gösterişliydi - sanki gerçekten akşam yemeğinde bize katılan bir prensesmiş gibi daha zarif bir görünüm.

Onun için buldukları elbiseyi nereden bulduklarını bilmiyordum ama sanki onun için dikilmiş gibiydi. Yere kadar uzanan eteği parlak, inci pembesiydi. Kızardığında yanaklarının aldığı renge benzeyen daha koyu bir ton, omuzlarından sarkıyor ve kalçalarından iki kabarıklık halinde yavaşça çıkmadan önce belini kavrıyordu.

Başka biri olsa, bu şey gülünç olurdu. Ama onun

üzerinde.

Nefes kesiciydi.

"*Sundar*," diye fısıldadığını duydum Chef'in arkamda bir yerlerden ve ben hâlâ sersemlemişken Ava vızıldayarak yanımdan geçti ve Chloe'nin tam önünde durdu.

"Vay canına," diye nefes aldı ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Vay canına," dedi Chloe, Ava'nın tacının ucuna dokunarak. "Harika görünüyorsun prenses."

"Hayır, harika görünüyorsun."

Chloe, "Hayır, *sen*," diye karşılık verdi ve sonra birbirlerinin giysilerini çekiştirmeye, iltifatlar yağdırmaya ve en iyi arkadaşlar gibi kıkırdamaya başladılar.

Şef elinde telefonuyla onlara yaklaştı ve fotoğraf çektirmek için bir araya gelmelerini işaret etti. Ben arkasından izlerken o da fotoğraflarını çekti.

Gözlerimi Chloe'den alamıyordum.

Bakışları benimkilere kaydığında, zamanın o tanıdık duraksamasını, dünyanın etrafımızda sessiz bir fısıltıya dönüşmesini hissettim.

Juan omzuma dokunarak beni sarsarken akşam yemeği rezervasyonumuza yetişmemiz gerektiğini söyledi. Chloe ve Ava çalışanlara emekleri için bol bol teşekkür ederken tam bir çılgınlıktı ve Peri Anneler ile bir düzine daha fotoğraf çektirdikten ve yüzlerce kez öpüştükten sonra parkın diğer ucundaki Be Our Guest'e doğru koşmaya başladık.

Masamıza ulaştığımızda hemen bize eşlik edildi ve yemekten sonra havai fişekler için yerimizi bulmadan önce Seven Dwarfs rollercoaster gezisine koştuk.

Chloe'ye ne kadar muhteşem göründüğünü söyleme fırsatım .

Ama su taksisiyle otelimize doğru yol alırken, teknenin karşısından onun utangaç bakışlarını yakaladım. Işıklar sudan yansıyordu ve onun sıcak gözlerinde kızım başını Chloe'nin omzuna yaslamış uyuyordu. Chloe bana gülümsedi, sadece ağzının köşesi kalktı ve ihtiyaç içimde vahşi, akan bir nehir gibi aktı.

Peri Anneler gerçekten var mı diye merak ettim.

Benimkinin Chloe'yi bana gönderip göndermediğini merak ettim.

Bakışlarıma karşılık verirken, gözlerimin onu boydan boya dolaşmasına izin verirken, göremeyeceğim kadar karanlık olsa da teninin çok sevdiğim o güzel kırmızı tonuna dönüştüğünü bildiğim için niyetimi hissedebildiğini umuyordum.

Bakışlarımdaki sıcaklıktan erimesini istedim.

Kelimelerle asla söyleyemeyeceğim şeyleri ona göstermeme izin vermesini arzuluyordum. Bunu nasıl yapacağımı bilmemin tek bir yolu vardı.

Başka bir ders için hazırdım. Bu gece.

CHAPTER 25

Uzun Sürmeyecek

Chloe

Otel odamdaki yatağa uzandığımda, neredeyse
tekrar hareket etmek imkansız.

Yorgunluk daha önce hiç olmadığı kadar üzerime çökmüş, vücudumun her kemiğinde ve kasında uğulduyordu. Bacaklarım ve ayaklarım ağrıyor, göz kapaklarım açılamayacak kadar ağırlaşıyordu. Kedi bakıcısına mesaj atacak ve her zamanki gibi başlarını belaya sokan üç afacanımın gönderdiği sevimli videoları izleyecek enerjim bile yoktu.

Yine de yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Ne kadar muhteşem bir gün olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez.

Will butikte benim için yaptıklarıyla beni neredeyse gözyaşlarına boğmuş olsa da, aklımda en çok Ava'nın görüntüleri canlandı. Kahkaha çığlıklarını, imza defterini doldurmak için bulduğumuz her karaktere nasıl koştuğunu, her gösteride ve her binişte gözlerinin nasıl yuvarlaklaştığını ve büyülendiğini, binmek için yeterince uzun olduğu her rollercoaster'da kollarını nasıl havaya kaldırdığını ve - korkusuzca - nasıl çığlık attığını hatırladıkça daha geniş ve daha geniş gülümsedim.

Asla unutamayacağını bildiğim en mükemmel gündü.

Gün boyunca annem ve büyükannemle grup mesajına birkaç fotoğraf göndermiştim. Henüz Ava'yla tanışmamışlardı ama bir gün tanışacaklarını umuyordum. Ayrıca resimlerden işimi yaptığımı, güvende olduğumu, Will'in onların düşündüğü gibi bir tehdit olmadığını göreceklerini umuyordum.

Büyükannem Ava'nın ne kadar sevimli olduğu yorumunu yaptı ve annem de prenses görünümümü beğendiğini söyledi - gerçi bunu söylerken dudaklarını büzdüğünü fark etmemiştim. Belki de beni özellikle Disney prensesleri gibi giydirmemiş olmaları küçük bir fark yaratmıştı, ama yine de heyecanlanmış görünmüyordu.

İkisi de telefon görüşmesi bitmeden ziyarete gelmem için yalvardılar, ben de geleceğime söz verdim.

Telefonum çaldığında inledim, onlar olduğunu düşündüm ve telefon görüşmesi için zamanım olup olmadığını sormayacaklarını umdum. Ama telefonuma baktığımda, Maven'dan gelen mesajla yüzüme yorgun bir gülümseme yayıldı.

Maven: Az önce Instagram'da Will Perry'nin bir fotoğrafını gördüm. **Livia:** ... tamam mı?
Maven: DISNEY WORLD'DE
Maven: KIZI**Maven:** VE ŞEFIYLE BIRLIKTE
Maven: VE NİNESİ *geniş göz emojisi*
Livia: Baba P Disney World'de mi?! Bu sadece tanıdığımız bir öğretmenin işi olabilir.
Grace: Hepinizi seviyorum ama bulunduğum yerde saat sabahın altısı bile değil. Bugün insan olana kadar seni sessize alıyorum ve yetişeceğim. *öpücük emojisi*

Kıkırdadım ve cevabımı yazmaya başladım.

Me: İster inanın ister inanmayın, bu onun fikriydi.
Maven: Çenem yere düştü. Eğlendi mi? **Me:** Eğlendi mi, bilebilir miyim?
Livia: LOL huysuz kaleci. Eminim Ava çok eğlenmiştir.

Bazı resimler gönderdim ve Grace'in bildirimlerini kapatmış olmasına sevinmemi sağlayan bir yanıt telaşına kapıldım. Aksi takdirde tekrar uyuması mümkün olmayacaktı.

Maven: Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu. Bence bir randevu planlamalıyız.
Livia: Evet, okulundaki şu seksi kız hakkında bilgi istiyorum.
Maven: Noah!
Me: Anlatacak pek bir şey yok.
Maven: Saçmalık diyorum. Bugün Instagram'da gördüğüm fotoğraflarda nasıl görünüyordun? Parlıyordun.
Livia: Ah, bu yeni sikilmiş bakışı.

Yutkundum, bir düzine şey yazıp sildim. *Buna* ne dedim ben?

Maven: Vince'e barbekü yapacağımızı söyleyeceğim. Will'in evinde yapacağız, çünkü başka bir yerde olursa gelmemek için bir bahane bulacağını hepimiz biliyoruz.
Me: Arushi ve ben bu pusuda yardımcı olabiliriz. Eve döndüğümüzde sana mesaj atarım.
Livia: Bayıldım. İyi geceler, bebeğim!

Telefonumun yana düşmesine izin verdim ve yorgunluktan yatağa daha da gömülüyormuşum gibi hissettiğim için tavana gülümsedim.

Arkadaşlarım vardı.

Bana mesaj atmayı düşünen, görüşmek için plan yapmak isteyen arkadaşlarım vardı.

Ben.

Sadece kızlar değil, Arushi de. Üzerinde çalışacak zamanım bile olmamıştı. Chef ile takılmak, Ava ile vakit geçirmek, kızlara mesaj atmak ve Will'den *ders* almak arasında son zamanlarda herhangi bir yapboz veya el işi yapmadım.

Ben *kimdim* ki?

Sonunda kendimi yatağımdan sıyırmayı başardım ve ayaklarım yere değene kadar yuvarlandım. Ayak parmaklarımı halıya uzattığımda inledim ve sonra kendimi acı dolu adımlarla banyoya taşıdım. Parmaklarım saçımdaki deniz kabuğu toka gevşeyene kadar çalıştı, saçlarım serbest kaldı ve memnun bir iç çekişle o noktayı ovuşturdum.

Yansımam tanımadığım bir yansımaydı, sadece hala parıltılı prenses elbisesi ve makyajlı bir yüzle olduğum için değil, aynı zamanda bu büyülü günde içimde bir şeyler değiştiği için.

koyamıyordum ama hissedebiliyordum.

Butiğin bana verdiği inci küpeleri açıyordum ki kapım çalındı.

Will diğer tarafta duruyordu, yüzü benimki kadar yıpranmış ve yorgundu, avucunda bir şişe şampanya vardı.

Anında kalbim yerinden .

"Merhaba," dedim nefesim kesilerek, vücudum onun varlığıyla canlanmaya başlamıştı bile.

"Merhaba," diye yankılandı. "Alabilir miyim?"

Aramızdaki açık kapıyı işaret etti, ben de içeri girebilmesi için yana kaydım.

Benim aksime o çoktan üzerini değiştirmişti, saçları dağınık dalgalar halinde kuruyordu ve duş jelinin taze kokusu yanımdan geçerken burnuma çarptı. Üzerinde açık gri bir jogger ve Gasparilla hafta sonu için yapılmış siyah bir Ospreys tişörtü vardı.

Ayakkabı giymiyordu.

Ve içimden kendime göz deviriyordum, çünkü bir kez daha bu adamın ayaklarına ağzımın suyu akıyordu.

"Ava uyuyor mu?" Tahmin ettim. O ve Will benimkinin hemen yanındaki odada, Chef de onun diğer tarafındaki odada kalıyordu.

"Arushi'nin odasında yatıya kalmak için yalvardı. Ben daha duşumu bitirmeden ikisinin de sızdığına eminim," diye onayladı Will. Kapının arkamızdan kapanmasına izin verdiğimde, "Bize biraz şampanya buldum," dedi.

Ben tekrar banyoya doğru yürürken o, bavulumdan rastgele çıkardığım eşyalarla dolu masanın döner koltuğuna yığıldı. Bu kafa karıştırıcı adamı anlamaya çalışırken kalbim kulaklarımda atıyordu.

Tüm bu sınırları, tüm bu *kuralları* koymuştu... ve yine de bugün, konuştuk ve konuştuk. Çocukluk hayallerimden birini gerçekleştirmenin bir yolunu bulmuştu, Tanrı aşkına.

Onu nasıl ki?

"Biz mi?" Kolyemi çözüp küpelerin yanına koyarken sordum. "Sen içmiyorsun."

"Pek *sık* içki içmem," diye düzeltti. "Ama bir prensesin huzurundayım. Bir istisna yapmak için mükemmel bir zaman gibi geliyor."

Gülümseyerek homurdandım ve elbisenin fermuarını açmak için arkama uzandım. Ancak kavramak düşündüğümden daha zordu. Peri Anneler giyinmeme yardım etmişti ve bu nedenle boynumun fermuara ulaşmak için kollarımı ve dirseklerimi en doğal olmayan şekillerde bükmem gerektiğini fark etmemiştim.

Denerken biraz fazla zorlandım ve yüzümü buruşturdum ama fermuarı tutup birkaç santim aşağı çekmeyi başardım. Kürek kemiklerimin ortasına ulaştığında tekrar kaybettim ve pozisyon değiştirerek alttan uzanmak zorunda kaldım.

Will, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı, ayağa kalkıp uzun adımlarla odayı geçti. "Kendini kırmadan önce bunu yapmama izin ver."

"Ben hallederim."

"İstediğinden şüphem yok ama bana izin verirsen daha kolay olabilir." Parmakları fermuarı bulduğunda durakladı, güzel kaşlarından birini kaldırırken gözleri aynada benimkilere dikildi. "Cılız bir adamın yardımını kabul edemeyecek kadar bağımsız değilsen tabii?"

Ona dirsek attım, bu da bana neredeyse kahkaha gibi gelen bir homurtu kazandırdı.

Fermuarı omurgamdan aşağı kaydırdığı an, tüm mizah beni küçük bir nefesle terk etti. Havayı içime çektim ve sıcak parmak eklemleri omuzlarımdan kalçalarıma doğru kayarken son nefesimmiş gibi tuttum. Bu

Fermuarın, onu sürüklediği kadar yavaş hareket etmesi gerekmiyordu ama acelesi yok gibiydi, o patikanın her santimetresinin tadını çıkarıyor gibiydi.

Aynada ona baktığımda boğazının daraldığını gördüm.

Ve sonra beni serbest bıraktı.

"İşte," dedi. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

"Sanırım feminist kartım iptal edildi, aslında."

Will başını salladı ve sonra kıçıma attığı şakacı bir tokatla beni şaşırttı ve çenemi ona doğru çevirmeme neden oldu. Sırıtarak etrafımda dolandı ve plastik ambalajlı banyo bardaklarını aynanın yanında durdukları yerden alıp dönerek masaya doğru ilerledi.

Ben uyumak için getirdiğim tişört ve külotu bulmak için bavulumu karıştırırken o şampanya şişesini patlattı. Bir an için, o odadayken üstümü değiştireceğim, o buradayken sadece iç çamaşırlarımla dolaşacağım düşüncesiyle biraz utandım.

Ama sonra bir haftadan kısa bir süre önce beni çırılçıplak, dizlerimin üzerine çöktürüp ne kadar ıslak olduğumu ona kanıtlamamı istediğini hatırladım - ve her türlü utanç beni hızla sönen bir balonun havası gibi terk etti.

Will iki kadeh şampanyayı dikkatle doldururken, "Bugün onunla harikaydın," dedi. Deli gibi köpürüyordu, bu yüzden şişeyi yavaşça eğerek ikisi arasında gidip geldi. "Ava."

Elbiseden sıyrıldım, bütün gün giydiğim külot ve sütyeni çıkarmadan önce onu paha biçilmez bir mücevher gibi dikkatlice dolabıma astım. Bu şekilde uyumanın iğrenç olacağına karar vererek duşun suyunu açtım ve içeri girdim.

Sesi duyunca Will'in sırtının biraz gerildiğini fark ettim ama arkasını dönmedi.

"Gitmemi ve üstünü değiştirmene izin vermemi ister misin?" diye sordu.

"Sanki beni çıplak görmedin," diye karşılık verdim ve sonra duşa girdim. "Sadece hızlıca bir tane alıyorum. Her neyse, onunla aram iyiydi de ne demek?" Suyun üzerinde yüksek sesle konuşarak sordum. "Bütün gün sana nasıl baktığını görmedin mi? Bence az önce yılın babası seçildin."

Will cevap vermedi - ya da cevap verdiyse de ben duymadım. Duştan çıkıp havluyla kurulanmadan önce hızla vücudumu ve saçlarımı yıkadım. Tişörtümü ve külotumu banyo tezgâhının üzerinde bırakmıştım ve Will'in masada oturduğu yere gitmeden önce iç çekerek onları giydim.

Çenesi gergin bir şekilde beni izliyordu, ben ona doğru yaklaşıp elinin mengeneyle neredeyse ikiye katlamadığı şampanya bardağını kaparken yanağındaki küçük kas esniyordu.

"Bunun için teşekkür ederim," diyerek dudaklarıma götürdüm. Köpükler hafif ve ferahlatıcıydı ve sıcak bir duştan sonra hissettiklerimle birleşince, sevincimi mırıldanmadan edemedim.

Will bana bakıyor, belli belirsiz başını sallıyordu. "Lanet olsun, kadın."

"Ne?"

"Bana *ne deme*," diye hırladı. "Güzel, ıslak, çıplak kıçını önümde sergiledin ve sonra onu örttüğün tek şey bu mu?" diye sordu, ince, büyük boy tişörtümün eteklerini çekiştirerek.

"Benim de iç çamaşırım var," diye itiraz ettim. "Uzun süre giymeyeceksin."

Will şampanyasını bir kenara bıraktığında -ki şampanyaya neredeyse hiç dokunmadığından emindim- boynuma bir sıcaklık yayıldı ve sonra elleri kalçalarımdaydı, parmakları gömleğimin kumaşını kavrayıp beni masaya yapıştırırken boğazından muhtaç bir hava gümbürtüsü geliyordu.

"Öyle mi?" diye sordum ve sesimin kendinden emin küçük bir alaycı gibi çıkmasını diledim, ama kelimeler nefes nefese ve hafif çıktı. "Çünkü ben de bir kadeh şampanya içip yatmayı düşünüyordum."

"Mm," diye mırıldandı Will, ben elimdeki şampanya bardağını tutmaya çalışırken burnunun ucunu boynumda gezdirdi, gözlerim dalgalanarak kapandı, boynum ona daha iyi erişim sağlamak için eğildi. "Yorgun musun?"

"Bitkin."

"Başka bir ders için çok mu yorgunsun?"

Sözleri tam kulağımın dibinde gürledi ve kulak mememi ısırdığında, o temas noktasından ayak parmaklarıma kadar tüylerim diken diken oldu. Vücudumun ona nasıl tepki verdiğini, meme uçlarımın nasıl sertleşerek zirveye ulaştığını ve bacaklarımın, kalçasını aralarından geçirmesine izin verecek kadar genişlediğini gizleyemedim.

Çenemi ona doğru eğdim, dudaklarımız bir santimden daha az aralıkla duruyordu. Sanki o bir mıknatıs ve ben de çürük bir metal parçasıydım, çünkü ona doğru hamle yaptım, dudaklarım onunkilere doğru ilerliyordu, onu öpmek için duyduğum çaresiz ihtiyaç beni görmezden gelemeyeceğim bir şekilde dolduruyordu. Dilindeki tatlı baloncukları tatmak, benimkiyle dans etmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum.

Tam temas etmeden önce bir şekilde kendimi durdurmayı başardım ve dudaklarımı birbirine dolayarak yutkundum. "Aklında ne vardı?"

O kadar yakındı ki yüz ifadesini okuyamadım, gözlerini net göremedim. Ama ağzını, dudaklarını nasıl ayırdığını, nefesinin benimki kadar titrek olduğunu görebiliyordum.

"Senin dışında pek bir şey yok."

Çenem boyunca, boynumdan aşağıya ve köprücük kemiğime doğru öpüp yalarken ağzını indirdi ve benimkini kıl payı kaçırdı. Eğildim, inledim ve şampanyamı tutmaya çalışmaktan vazgeçtim, masanın üzerine koydum ve devirmemek için ulaşamayacağım bir yere kaydırdım.

"Bana ne öğrenmek istediğini söyle," diye ısrar etti, tişörtümü ellerinin arasına alarak.

Beynim boşa çalışıyordu.

Gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırdım, dilinin tenimde kaydığı ve ereksiyonunun karnıma baskı gerçeğini geçip tek bir düşünceye odaklanmaya çalıştım.

"Şey," diye nefes aldım. "İlk seferimde... misyoner pozisyonundaydım," dedim yutkunarak. "Ve sonra seninle, üstteydim."

"Ve ne hayaldi ama," diye homurdandı tenime karşı, kalçalarını doğru sallayarak. Bu hissi, onu ne kadar sertleştirdiğimi, vücudumu gördüğü anda şampanyayı ve her türlü konuşma girişimini nasıl bıraktığını, çünkü onu çözdüğümü görünce nefesim kesildi.

Böyle bir güce sahip olmak.

"Belki... belki deneyebiliriz..." Her dokunuşunda üzerimde ördüğü büyüyü aşmak için kelimelere uzandım, ama gözlerim geri döndü ve tişörtümün ince kumaşından göğsümü avuçladığında, aynı zamanda kalçası benimkinin arasına sürtündüğünde içimden bir inilti koptu.

"Yeni pozisyonlar denemek istiyorsun," diye tahmin etti.

"Öyle," diye onayladım nefes nefese başımı sallayarak.

Dudaklarının tenimde kıvrıldığını hissettiğimi sandım ve sonra elleri kabaca tişörtümün altına kaydı, kumaşı bileklerine yığdı, kollarımı kaldırmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar ve başımdan sıyırmasına izin verdim.

Ona karşı çıplak kaldığımda inledi, gözleri üzerimde gezinirken gömleği arkasında bir yere fırlattı. Daha sonra şortumun paçasını çekiştirdi ama ben ellerimi göğsüne bastırıp onu geriye doğru ittim.

"Önce sen. Ben senden daha çıplağım."

Kaşlarını kaldırdı. "O zaman tamir et."

Yutkundum, onunla buluşmak için öne doğru adım atarken hissettiğimden emin olmadığım özgüveni taklit etmek için çenemi yukarıda tuttum. Onun hareketlerini taklit ederek ellerimi gömleğinin altına kaydırdım ve ellerim sert, kaslı karnına değdiği anda titreyerek inledi.

Kumaşı yukarı iterek onu santim santim ortaya çıkarırken dudağımı ısırarak gülümsedim. "Sana dokunduğumda çıkardığın seslere bayılıyorum."

"Bana dokunmana bayılıyorum, yani ödeştik."

Birini soyma konusunda onun kadar becerikli değildim ama tişörtü göğsüne kadar indirdiğimde, o benim yerime geçti ve bir eliyle arkasına uzanarak tişörtünün boynundan tutup geri kalan kısmını çıkardı. Gömlek çıkar çıkmaz bana uzandı, iri ve güçlü elleri saçlarımın arasına girdi ve başımı istediği yöne eğerek boynumun kenarını tekrar öpüp ısırmaya başladı.

"Hiç bırakmasan iyi edersin," diye uyardım.

"Yoksa ne olur?"

Tehdidimden korkmadığını kanıtlamak için sertçe ısırdı ve ben tıslayıp dokunuşa doğru eğilene kadar derimi dişlerinin arasına aldı.

Tamam, belki de bir hödükle tamamen *iyiydim*, aslında.

Belki de beni bu şekilde işaretlemek istemesi, beni bu kadar aleni ve vahşi bir şekilde sahiplenmesi fikri hoşuma gitmişti.

Hayır.

İnternet arkadaşlarımdan gelen tüm tavsiyeler gibi zihinsel olarak kendimi tokatladım.

Reddit beynimde su yüzüne çıktı.

Bu şekilde yaralanacaktım.

Zaten sığ olan suyu bu şekilde bulandıracağımı düşündüm.

Bu tokadı noktalamak için dokunuşundan uzaklaştım, parmaklarımı joggers ve külotunun bandına kaydırdım ve bir hamlede onları birlikte aşağı çektim.

Bunu yaptığımda aleti öne doğru fırladı ve pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdiğim için korkunç şeyle yüz yüze geldim.

Yutkundum, Will'e bakmadan önce her santimini içime çektim.

Dudaklarının kenarı kalktı ama gözleri sıcak ve ağırdı, göğsü hızla inip kalkıyor, altından beni görüyordu.

Pantolonunu tekmelemesine fırsat vermedim. Bunun yerine dizlerimin üzerine çöktüm, onu avucumun içine aldım ve dilimi etrafında döndürdüm.

tek bir hareket bile yapamadan taç giydi.

"Tanrım," diye soludu, bir eli kendini sabitlemek için arkasındaki yatağa doğru uçarken diğeri saçlarıma uzandı ve sıkıca kavradı. Beni bir süre hareketsiz tuttu, hareket etmeme izin vermedi, sanki hareket edersem hemen o anda ağzıma boşalacağından korkuyordu. "Kadın."

Geri çekildim ve masumca ona baktım. "Ne?"

Bir hırıltıyla beni kollarımdan tutup kaldırdı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yatağa fırlattı. Pantolonunu çıkarırken neredeyse kızgın görünüyordu ve sonra gözlerinde hınzır bir parıltıyla bacaklarımın arasından yatağa tırmanarak üzerime indi.

"İlk tadı *ben* alacağım," dedi ve sonra omuzlarını kullanarak kalçalarımı iyice ayırdı, iç kalçalarımı öptü ve ısırdı. "Anladın mı?"

"Evet efendim," diye nefes aldım, onun altında kıvranıyordum.

"Piste ilk geldiğinde de bana aynı sözleri söylemiştin, biliyor musun?" diye düşündü ve tüy gibi hafif bir yalamayla beni azdırmadan önce klitorisimi okşadı. "Seni cama karşı becermek ve bunları söylemen için sana binlerce neden vermek istememe neden oldu."

İtirafı bir nefesi serbest bıraktı ve ardından dilini açıklığımdan klitorisime doğru sürüklerken içimin derinliklerinden bir inilti kopardı. Hareketle birlikte mırıldandı, titreşim zevke katkıda bulundu ve hareketi tekrar tekrar tekrarlarken bacaklarım titredi.

"Çok tatlısın amına koyayım," dedi, parmakları kalçalarımın arasına girerek beni sabit tutmaya çalışırken. Klitorisimi son dersimizde ona sevdiğimi söylediğim şekilde emdi, küçük darbeler orgazmımı mümkün olduğunu düşündüğümden daha hızlı yüzeye çıkardı.

"Hayır," diye sızlandım, ondan uzaklaşmaya
çalıştım. Kıpırdamadan durdu ve kaşlarını
kaldırarak bana baktı. "Hayır mı?" "Bu
şekilde boşalmak istemiyorum."

Will incelemesini yavaşlattı ama beni tembel tembel yalayıp öpmeye devam etti. "Nasıl boşalmak istiyorsun, Chloe?"

Adımı söylediğinde içimi bir ürperti kapladı ve sanki dokunuşum oradaki acıyı dindirmek için bir şey yapabilirmiş gibi parmaklarımı sert meme uçlarımın üzerinde *gezdirdim*.

"Beni becermeni istiyorum Will," diye nefes nefese kıvrandım, bu sözler ondan bir inilti çıkardığında içimde güven yükseldi. "Beni doldurmanı istiyorum."

İniltisi derin ve gırtlaktan geliyordu, vücudumu yavaşça öperken kemiklerimde yankılandığını hissettim. Üstüme yerleşmeden önce dudaklarının uyluklarımı, kalçalarımı, karnımı ve göğüslerimi sıyırmasına izin verdi.

Uzun bir süre bana baktı, bakışlarındaki şakacılık yavaşça kaybolurken gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Bir eliyle yüzümdeki saçları süpürdü ve çenemi okşadı.

"Sana bugün ne kadar güzel göründüğünü söyleme fırsatım olmadı," dedi.

Kalbim göğsümde iki kez sertçe çarptı, çığlık atmaktan kaçmak istediğim kadar eğilmek istediğim tehlikeli bir perküsyondu.

"Sadece makyaj," diye fısıldadım.

"Hayır," dedi hemen başını sallayarak, gözleri başparmağının dudağımda bıraktığı izi takip ediyordu. "Sadece *sen varsın*."

Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz boynumu öpmeye başladı ve benim de yataktan kalkıp onun dokunuşuna doğru eğilmekten başka çarem kalmadı. İçimden yumuşak iniltiler ve nefesler sızıyordu ve o üzerimden kalkıp spor ayakkabısından prezervatifini çıkarana kadar teninin benimkine her küçük dokunuşunun tadını çıkardım.

Onun kendini kılıfına sokmasını izlerken nabzım hızlandı, görüntüler tahmin ettiğimden daha sıcaktı. Her zaman bir sonraki hamleye geçmeden önce prezervatif takmak için acele eden gergin, beceriksiz bir üniversiteli çocuk hayal ederdim. Ama Will yaptığı her harekette yavaş ve amaçlıydı ve bu da bir istisna değildi. Gözlerini benimkilere dikmiş, lateksi yerine yerleştirirken dudaklarını aralamış ve yumruğunu şaftının etrafında hissettiğinde inlemişti.

Beni içten içe aydınlattı ve tekrar bağlanmak için çaresizce onun bakışları altında kıvrandım.

"Kelimelerini tekrar kullanman gerekecek," dedi bana yatağa geri sürünürken. Dizlerini kalçalarımın arasına koyarak beni iyice açtı. "Bana neyi sevdiğini, neyi sevmediğini söyle. İstediğin kadar pozisyon deneyebiliriz."

"Peki ya sen?" Nefes nefese sordum. "Hangi pozisyon sana iyi geliyor?"

"Söz veriyorum, seni nasıl becerirsem becerebileceğim Chloe," diye mırıldandı. "Şu anda daha çok sen boşalana kadar boşalmamaya odaklanmış durumdayım."

Sırıtmak için dudağımı ısırdım. Onun zihninde bu endişeyi uyandırabildiğimi bilmek, hatta böyle bir ihtimalin olduğunu bilmek *neden* bu kadar ateşliydi?

Ayak bileklerimden birini omzuna doğru kaldırırken Will'in gözleri kapüşonlu ve karanlıktı. Diğer bacağımı yukarı kaldırmadan önce oradaki yumuşak derinin iç kısmını öptü. Sonra öne doğru bastırdı, ereksiyonu kalçalarımın arkasına bastırırken elleri omuzlarımı çerçeveliyordu.

Nefis bir esnemeydi ve gözlerinde muzip bir parıltıyla ayağımın iç kemerini öperken kalbim dört nala atıyordu. "Bu iyi mi?"

Başımı
salladım.

"Kelimele
r."

"Evet," diye nefes aldım.

Bir eliyle dengede dururken diğer eliyle aramıza uzandı ve tepesini girişime hizaladığını hissettim. Önce benimle oynadı, elini tekrar yatağa koyarken onu orada tutmaya yetecek kadar bir santimetre içeri girmeden önce kendini ıslak yarığımdan yukarı ve aşağı kaydırdı.

Kalçalarını esnetirken gözleri benimkileri tuttu ve ilk santimde nefesim kesildi, ona uymak için esnemenin yakıcı acısı, içime girdiğini hissetmenin akıllara durgunluk veren zevkiyle bulanıklaştı. Verdiğim tepki karşısında gözlerinin nasıl parladığını, içimde nasıl daha da sertleştiğini kaçırmadım.

"Tamam mı?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldım ve kıçını ellerimle avuçlayarak onu daha derine çektim.

Bir santim daha kayarken birlikte inledik ve sonra geri çekildi, vücudum anında onun dolgunluğunu arzuladı ve kendini tekrar içeri soktu. Bu sefer daha derindi ve ben inledim ve ellerimi yorganın içinde bükmek için ona olan tutuşumu bıraktım.

Tekrar tekrar geri çekildi ve esnedi, her seferinde beni daha fazla doldurdu. Tamamen oturduğunda, uzun bir süre orada kaldı, ikimiz de sert nefes aldık ve birlikte kök salmanın verdiği hissi iliklerimize kadar hissettik.

"Mükemmel uyum," diye hırladı baldırıma karşı, kalçalarını geri çekip tekrar sonuna kadar içeri girerken eti ısırdı. "Sanki benim için yaratılmışsın. Sanki bu amcık benim şerefime yapılmış gibi."

"Tanrım," diye fısıldadım, yıldızları görmeme neden olacak kadar sert sallanırken gözlerimi tavana diktim. "Çok iyi hissettiriyor."

"Böyle çok sıkı hissediyorsun," dedi ve hızını artırdı, bacaklarım omuzlarına dayanmış, vücudum ikiye bükülmüş halde içime girip çıkmaya başladı. "Her zaman çok sıkı hissediyorsun."

Pozisyonunu, her hamlesinde derinlere inmesini seviyordum. İçime doğru esnediğinde karanlık gözlerini izlemeyi, ağzının açılmasını ve içinden geçen coşku iniltilerini seviyordum.

Ama *bir şeye* ihtiyacım vardı. "Konuş benimle," dedi.

Dudağımı ısırdım ve kaşlarımı çatarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. "Kendime dokunmak istiyorum."

"Mm," diye düşündü. "Ben seni becerirken klitorisini ovmak ister misin?"

"Evet," diye inledim, yanaklarım alev alev yanıyordu ve Will dizlerinin üzerine bastırdı. Ayak bileklerimi kavradı, bacaklarımı yukarıda tuttu ama genişçe açtı ve ritmik itişlerine devam etti.

Sikeyim.

Bu görüş bir öncekini tamamen yıktı.

Artık beni sikerken vücudunun nasıl döndüğünü, karın kaslarının her pompalamada nasıl esneyip gevşediğini izleyebiliyordum. Ayak bileklerimi kavradığını hissettim, gözleri yeni açığa çıkan etlerimin üzerinde geziniyordu. İçime her kayışında göğüslerimin zıplamasını ikimiz birlikte izledik ve sonunda onlara dokunmama, meme uçlarımı parmak uçlarımda yuvarlamama ve doruk noktama yaklaşmama izin verdiğimde inledim.

"*Tanrım*, evet bebeğim," diye inledi Will, vahşi ve akli dengesi yerinde değildi. "Benim için o güzel memelerle oyna."

Bebeğim.

Bu takma isim amıma elektrik çarpmasına neden oldu. Çok samimi ve tatlıydı ama yine de bir şekilde öyle pis bir şekilde söyledi ki beni çözdü. Sanki onun olmamı istiyordu ya da zaten öyleydim.

Pozisyona teslim oldum, bir elim bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimi okşamadan önce gözlerimin kapanmasına ve boynumun bükülmesine izin verdim. Kolayca ateşlendim ve çok fazla test yapmadan bu şekilde boşalabileceğimi biliyordum. İstesem *hemen şimdi* boşalabilirdim.

Ama ben yapmadım.

Oynamak, denemek ve öğrenmek istedim.

Anında ellerimi geri çektim, göğsüm kabardı, orgazm doruğa ulaştı, ancak hayal kırıklığına uğramış bir ulumayla tekrar geri çekildi.

"Bunu sevdim," diye nefes aldım. "Ama başka bir şey denemek istiyorum." Will sırıttı. "Kendini mi kesiyorsun, bebeğim?"

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum ve başımı salladığımda Will, ayak bileğime bir öpücük kondurarak onayını mırıldandı. Yavaşça beni bıraktı, kucağına tırmanmama yardım etmeden önce yanımdaki yatağa uzandı.

Ama ben normal bir şekilde ona sarılmadım.

Bunun yerine, yüzüm ona dönük, dizlerim kalçalarının üzerine yayılmış, ellerim dizlerinin hemen üzerinde kalın, kaslı uyluklarına dayanana kadar bana manevra yaptırdı.

"Sen bana binerken bu kıçın zıplamasını izlemek istiyorum," dedi ve kıçımı iki avuç içinde avuçladı. Sertçe kavradı ve beni sallarken inledi ve sonra eli beni nefes nefese bırakan, kemiren ve kıvranan hızlı bir tokatla indi.

İlk cinsel deneyimimle ilgili pek bir şey hatırlamamaya çalıştım ama asla unutamayacağım bir şey vardı ki o da o çocuğun beni ve itibarımı nasıl yerle bir ettiğiydi. Arkadaşlarına şişman bir kızı becerdiğini ve bunun o kadar da kötü olmadığını söylediğini hâlâ duyabiliyordum. Kıyafetlerimi çıkardığımdaki yüz ifadesini, çok uzun süre bakmak istemeyişini hala canlı bir şekilde hatırlayabiliyorum.

Bu olaydan sonra vücudumu sevmeye geri dönmem uzun zamanımı aldı ama sevdim. Kendimi şiddetle sevdim. Kalınlığımda, kıvrımlarımda ve kıvrımlarımda çok fazla güzellik buldum. Afrodit gibiydim, kahretsin.

Will'in de aynı şekilde hissettiğini bir an bile düşünmeden anladım.

Her bakışıyla, her dokunuşuyla, her tadıyla beni takdir ediyordu.

"Üzerime otur," diye yalvardı, tacının içime girdiğini hissedene kadar kalçalarımı yönlendirdi. Daha önce beni becerdiği için o kadar ıslaktım ki kolayca aşağı kaydım ve ikimiz de yeniden bağlantı kurduğumuzda inledik, yavaşça hareket etmeme yardım etmeye başlamadan önce elleri kalçalarımın ve kıçımın üzerinde dolaştı.

Bu pozisyonu ben de sevmiştim. Bir öncekinden tamamen farklı hissettiriyordu - o kadar dolu değildim, ama kalçalarımı her salladığımda klitorisimin taşaklarına sürtünmesi o kadar iyiydi ki, daha derin bağlantıyı özlemedim.

İlk başta, kalçalarımı gerçekten kaldırmak ve oturmak için kullandım, ama sonunda klitorisimin ona sürtünmesi kendimi inkar etmek için çok zarifti. Daha tam oturdum, onun üzerinde sallandım ve horozunu içimde derin ve oturmuş hissettim.

"Kesinlikle boşalabilirim," diye nefes aldım.

Will inleyerek içime doğru hamle yaptı ve *bu* onu nefesimi kesecek kadar derine gönderdi.

"*Evet*," diye nefes aldım. " böyle."

Tekrar itti, ben orgazmımı yüzeye çıkaran o tatlı teması bulmaya odaklanırken üzerimdeki yükü aldı. Damarlarımı yaktığını, kanımın daha hızlı pompalandığını, görüşümün kenarları bulanıklaşırken kalbimin hızla çarptığını hissettim.

Ama daha yakalayamadan havalandım, bacaklarım titrerken ve boğazımdan iniltili bir çığlık çıkarken onun üzerinde asılı kaldım. Orgazmım çoktan gelmişti, başlangıcı içimde karıncalanıyordu ve şimdi tüm teması kestiğim için vücudum protesto için kıvranıyordu.

"Lanet olsun, Chloe," dedi Will, kollarını bana dolamak için doğrulduğunda. Göğüslerimi avuçladı ve omurgam boyunca öptü. "Kendine işkence ediyorsun."

"Daha fazlasını
istiyorum." "Daha
fazlasını mı?"

"Başka bir pozisyon."

Kürek kemiğime doğru gülümsedi. "Mazoşist küçük şey."

Ama yalvarışıma cevap verdi, kıçıma minnettar bir şaplak daha atarak beni yatağa geri çevirdi. Bu kez beni yatırdı ve kalçalarımı yukarı kaldırmadan önce sırtımdan, kalçalarımın üzerinden ve kıçımın her bir kabarıklığı boyunca öptü.

Sırtımı dikleştirdim, dizlerimi yatağa dayadım ama yüzüm hala yastıkların içindeydi, o da kendini bana uydurdu. Benimle tekrar oynadı, tacını dudaklarımın arasından geçirdi ve içime sokmadan önce aşağı yukarı gezdirdi.

Sert, hızlı ve derin bir şekilde içeri girdi - o kadar derindi ki haykırdım ve çarşafları sanki canımı kurtarmak için onlara tutunmazsam uzaya fırlayacakmışım gibi yumrukladım.

"Siktir," diye bağırdım ama bir sonraki nefeste içimden bir inilti çıktı. "Çok derin."

Will inleyerek onayladı, geri çekildi ve içimde tekrar kabzasına kadar esnedi. Bunu yaptığında nefesim kesildi. Bu şekilde inanılmaz derecede derindi, öyle ki içimde daha önce hiç dokunulmamış kenarlara çarptığını hissettim.

"Çok mu fazla?" diye sordu hızını
yavaşlatarak. "Hayır," dedim. "Evet.
Belki?"

Will alışmam için hızını bir süre yavaş ve dengeli tuttu ve sonra ağırlığını arkamdan bastırdı, ta ki yere düşmekten başka çarem kalmayana kadar.

yatağa yatırdı. Yüzüstü yatıyordum ama sonra sol dizimi göğsüme doğru kaldırdı ve dizlerini kullanarak beni iyice açtı.

Tekrar içime girer girmez, bunun büyük ikramiye olduğunu anladım.

Kalçalarım, elimi aşağıya kaydırıp klitorisimi yavaş ve işkenceli daireler çizerek ovalayabilmem için tünediğim dizimden yeterince kalkmıştı. Will arkamdaki eliyle dengede dururken diğer eliyle altımdan geçip göğsümü okşadı. Beni avuçladığında ikimiz de inledik, ağırlığı test ettik ve sonra meme ucumla oynadı ve yavaş, pürüzsüz, sabit pompalarla içime doğru esnedi.

"Oh, *kahretsin*," diye nefes aldım. "Bu. *Tanrım*, bu."

Will'in artık nutku tutulmuştu, alnını başımın arkasına bastırırken yüzü iki büklüm olmuştu. Ben eğilip ona uzanıyordum ve o da boşalmamak için elinden geleni yapıyor gibiydi.

Bu beni teşvik etti.

Will içime doğru her sallandığında elime doğru sallanarak klitorisimi daha fazla baskıyla ovuşturdum. Çok derindi ve *her yerdeydi* - dudakları saçlarımı öpüyor, eli göğsüme masaj yapıyor, aleti beni yıldızları görüş alanımın kenarına getirecek kadar derinlemesine dolduruyordu.

Bu sefer orgazmım yavaşça ilerledi, sanki onu tekrar kızdırıp kızdırmadığımdan emin değildi, sanki onu serbest bırakmam konusunda bana güvenmiyordu. Ama ne kadar çok gelirse, o kadar çok kontrolü ele geçiriyor, o kadar az kontrol sahibi oluyordum.

Önce derimi karıncalandırdı, sonra ayak parmaklarımı ve el parmaklarımı uyuşturarak yavaş yavaş merkezime doğru ilerledi. Damarlarımda ısı buzla savaştı. Zevk o kadar elektriklendi ki haykırdım, hissi kovaladım, tüm vücudum ateşi yakalama çabasıyla titrerken elim bacaklarımın arasında vahşileşti.

Ve sonra yer sarsıldı, ruhumun evreninde bir yıldız patladı ve daha önce hiç gelmediğim gibi geldim.

İlk başta neredeyse acıyordu ve homurdanarak beni eve götürmek için hızını artırırken Will'in adını inledim. Bu acının hemen ardından, şimdiye kadar yaşadığım en tüketen zevk geldi, sizi bütünüyle yutan ve başka bir âleme götüren türden. İnledim ve adını haykırdım, durmasını istediğim kadar daha fazlası için yalvardım - ama dalgalar gelmeye devam etti, boğulana, titreyene ve hava için yalvarana kadar tekrar tekrar üzerime çöktü.

Will kulağıma, "*Siktir*, Chloe," diye inledi ve sonra derinlere daldı, kendi doruk noktasını yakaladığı gibi benim son doruk noktamı da ortaya çıkardı. İstiyordum ki

Onun çıkardığı seslerle bir mağaranın içinde yaşamak, o iniltilerin ve coşku dolu pantolonların kalbimin duvarlarında sonsuza dek yankılanmasını duymak.

Onu çözmeyi seviyordum. Prezervatifin içine, *içime* dökülürken, omuzları gerilirken, kolları titrerken, nefesi düzensiz patlamalarla içine girip çıkarken, o güç ve zevk patlaması için yaşadım.

Sonunda sakinleşti ve ben de yatağa yığıldım, terliyor ve lanet bir deli gibi gülümsüyordum. Will içimde son bir kez esnediğinde inledim ve sonra geri çekildi, ikimiz de kaybettiğimiz için tısladık.

Yanımdaki yatağa yuvarlandı ve ben tek gözümü açtım, arka arkaya iki maç oynamış gibi zor nefes aldığını görünce gülümsemem genişledi.

" , kadın," diye küfretti, bir eli göğsünde, diğeri saçlarını karıştırıyordu. Başını yana eğdi, gözlerini ben deliymişim gibi kocaman açmıştı. "Sanırım sen benim ölümüm olabilirsin."

Sadece kıkırdadım, hala kalçalarımın arasında kalmasının acısıyla ayaklarımı tekmeledim.

"Ders için teşekkürler koç," dedim ve dirseklerimin üzerine kalkarak ona göz kırptım.

İnledi, gözleri üzerimde gezinirken çenemi okşadı. Bu bir manzara olmalıydı - yatağa karşı göğüs dekoltem, yeni sikildiğim için pembeleşmiş yüzüm.

"Pretzel."

"Affedersiniz?"

"Pozisyonun adı bu," diye . "Pretzel."

"Pretzel," yineledim ve alt dudağımın üzerinde gezdirdiği başparmağının tadına bakmak için dilim kayarak dışarı çıktı. "Bunu kesinlikle beğendim."

"Bunu görebiliyorum," diye düşündü. "Peki ya

diğerleri?" "Onları da sevdim."

"Hoşlanmadığınız bir şey var mı diye merak etmeye başladım."

Gittiğinizde.

Kelimeler dilimin ucunda dans ediyor, dişlerimin arkasında dönüyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Onun yerine onları yuttum.

Will ilk hamleyi yapmadan önce uzun bir süre sessiz kaldık, inleyerek çarşaftan çıktı ve benim de ayağa kalkmama yardım etti. Birlikte duş aldık ve tıpkı geçen seferki gibi, ben inleyip onun güçlü ve nazik dokunuşuna yaslanırken o da vücudumu ve saçlarımı yıkadı.

Ama biz kurur kurmaz, o giyinmeye başladı.

Giyinir giyinmez de gitti.

Ve o gider gitmez, zihnim yarışıyor, kalbim ağrıyor, vücudumdaki her hücre kendime yalan söylediğim konusunda beni uyarıyordu.

Ona bunu yapabileceğimi söyledim.

Ona daha fazla bir şey istemediğimi söyledim.

Ancak anaerkilliğimin sesleri, içimdeki onun farklı olabileceğini, bunun kuralları olması gerekmediğini, daha fazlası olabileceğimizi haykıran ses tarafından giderek daha fazla bastırılıyordu.

Ve *Reddit*'in bana bu düşüncelerin ne kadar aptalca ve çılgınca olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu.

CHAPTER 26

Kibrit Evi Will

Hastaydım.

Ve sadece zaten bildiğim şekilde değil - ki Chloe'yi aklımdan bir saniye bile çıkaramıyordum.

Bu küçük anlaşmamız söz konusu olduğunda ateşle oynuyordum. Kalbimi eski püskü bir tahta çitin koruyacağı kadar güvenli bir şekilde korudum, çünkü aramıza ne kadar mesafe koymaya çalışsam da, yakınlaşmak için hissettiğim çaresizliğe boyun eğmekten kendimi alamıyordum.

Hayır, sadece o tür bir hasta değildim.

Hastaydım - lanet olası gribe yakalanmıştım.

Soğuk mevsimin ortasında bir tema parkına gitmenin karşılığı buydu sanırım.

Bir baba olarak yıllar boyunca nispeten şanslıydım, her şey düşünüldüğünde. Ava okuldan eve mikrop getirdiğinde bile bir şekilde dayanmayı başardım. Tıkalı bir burunla ya da baş ağrısıyla oynayabilirdim. Hatta ateş ve mide rahatsızlığıyla bile acı çekebilirdim.

Ama grip Koç'un bir şeydi.

İsteyeceği son şey, takımdaki herhangi birinin bu hastalığa yakalanması, bir grubun vücut ağrıları, yorgunluk ve ateşle baş başa kalmasıydı. Grip olduktan *günler sonra* bile oynayan çocuklar görmüştüm ve hiçbir zaman tam kapasiteleriyle oynamıyorlardı.

Bu yüzden, Disney'den üç gün sonra antrenmana bir köpek kadar hasta geldiğimde, Koç takım doktoruna görünmemi emretmişti. Her zamanki gibi bana aynı şeyi söyleyeceklerini düşünmüştüm - bu bir virüs, su iç, dinlen ve çok zorlama.

Bunun yerine, grip testim pozitif çıktı ve istesem bile kalma seçeneğim olmadan eve gönderildim.

Ve yaptım da. Kalmam, antrenmanda olmam ve bir sonraki deplasman maçımıza giden uçakta *olmam gerekiyordu*.

Normal sezonun bitmesine yirmi maç kalmıştı.

Yirmi.

Hokeyde, bu bir de olabilirdi.

Playoff yarışı benim için dışarıda kalamayacağım kadar sıkıydı. Bu noktada playofflara *kalmamamız* neredeyse imkânsızdı, ancak önümüzdeki yirmi maç ev sahibi avantajına ve üst sıralara sahip olmak ile joker olmak arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

İşte ligimizdeki takımlar bu kadar . Bu noktada her maç bu kadar önemliydi.

Koç gitmemi söylediğinde çok sinirlenmiştim. Pittsburgh'a karşı deplasmanda oynadığımız maçı kaçırdığımda ve kaybettiğimizde daha da sinirlenmiştim. Yedeğimin harika oynaması, onun suçu olmaması önemli ama yine de bunun sorumluluğunu üzerimde hissediyordum.

Son dinlenme günümde kanepeye uzanmıştım, her zamankinden huysuzdum ve *Jeopardy*'nin son bölümünü izlerken televizyona kaşlarımı çatıyordum.

Kendimi daha iyi hissettiğim sürece yarın dönme iznim vardı. Dürüst olmak gerekirse, Koç ve ben ikimiz de daha iyi hissetmesem bile yine de orada olacağımı biliyorduk.

Neyse ki gerçekten iyileşiyordum, vücut ağrılarım azaldı, ateşim düştü, öksürüğüm azaldı, boğazım artık jilet yutuyormuşum gibi hissettirmiyordu.

Chloe'ye teşekkür etmem gerektiğini biliyordum.

Eve gönderildiğimde, bir hemşire gibi harekete geçti, beni yatağa zorladı ve iyileşmem için isteyebileceğim veya ihtiyaç duyabileceğim her şeyi getirdi. Şef Patel'in de hastalanmasını önlemek için eve gelmemesi konusunda ısrar etmişti. Yani Chloe bizim için yemek yapıyordu. Ayrıca haftada beş gün ders vermenin yanı sıra Ava'nın bakımını da tamamen üstlenmişti ve son birkaç gün içinde evi dezenfektanla, burada yaşadığım yıllar boyunca hiç yapmadığım kadar çok temizlemişti.

Evdeki ilk hasta günümde televizyon kumandasını Lysol mendille silerken, "İhtiyacın olan son şey Ava'nın da hastalanması," diye uyarmıştı.

Ve onu kendime çekme, ona sarılarak teşekkür etme isteğime boyun eğmemeye çalıştım, çünkü kelimelerim kırılmıştı.

Çok basit bir özen gösterme eylemiydi, ama kızımı iyi tutmak istemesi, Chef'i düşünmesi, bu kadar kolay

endişelendiğim her şeyin üstesinden gelmek için adım attı... bu asla hafife almayacağım bir şeydi.

Ama ne yazık ki benim için Chloe *de* grip olmak istemiyordu ve mesafesini korudu - en azından fiziksel olarak - ve yakınıma her girdiğinde ellerini iyice yıkadığından emin oldu.

Belki de tüm bu senaryoda beni en çok buydu.

İşte buradaydım, evdeydim, antrenman yoktu, maç yoktu, sorumluluk yoktu... ve zamanımı Chloe'yi unutturmak için bile harcayamıyordum.

Orlando'daki gecemizden sonra başka bir şey düşünmek zordu. O zamandan beri bana ters binişinin görüntüsü beni rahatsız ediyordu, bacakları omuzlarıma takıldığında şiddetli bir şekilde titremesi ve diğer pozisyonları denemek adına kendini doruğa ulaşmaktan mahrum bırakması aklımdan çıkmıyordu. Gözlerimi kapatıp, sonunda rahatladığında etrafımda nasıl sıkılaştığını hala hissedebiliyordum, hayatımın en yoğun orgazmını tekrarlayabiliyordum, kendimi onun arkasından takip etmeme izin verirken, ikimiz de birbirimize sıkıca tutunup dalgaları sürüyorduk.

Bu durumun en tehlikeli kısmı grip değildi.

Hayır, Chloe benimle ilgileniyordu ve bana yemek getirdiğinde ya da benim adıma sıcak bir banyo yaptığında onunla konuşmaktan kendimi alamıyordum.

Son üç günü geçirdim ama aynı zamanda onu öğrenerek geçirdim. Bana üniversitedeki günlerinden, hatırlayabildiğinden daha uzun süredir nasıl öğretmen olmak istediğinden bahsetti. İlk öğretmenlik günlerine dair hem komik hem de dehşet verici hikayeler anlatırken onu dikkatle dinledim ve bazı olaylardan bahsederken gözlerinin nasıl uzaklara daldığını ezberledim. sorunlu öğrencileri hala onun kalbindeydi.

Dikiş dikmeyi ve gerçek suç podcast'lerine olan garip hayranlığını sordum. Telefonundan, bir şeyleri çözmeye başlamadan önceki "Pinterest başarısızlıkları" olarak adlandırdığı fotoğrafları çıkardı. Zamanımı hevesli sorularla geçirdim, asla yeterince bildiğimi hissetmedim.

Daha da korkutucu olan şey, benim ona açılmamdı.

Dudaklarımı gevşeten şeyin grip olmanın sisi olduğunu söyledim kendime ama o benimle her paylaştığında ben de onunla paylaşmak istemediğimi söylersem yalancı bir orospu çocuğu olurdum. İlk hokey günlerimi, annemi ya da babamla olan gergin ilişkimi sorduğunda çekinmedim. Ona Mitch Amca'dan bahsederken gülümsedim, babam boşluğa düştüğünde nasıl devreye girdiğini anlattım. Ona üniversitede oynadığımı anlatmak için sabırsızlanıyordum,

AHL ve NHL arasında gidip geldiğim ilk yıllarım hakkında.

Jenny öldükten sonra nasıl olduğumu sorduğunda bile çekinmedim.

Ona her şeyi anlattım - nasıl yıkıldığımdan ve neredeyse takımdaki yerimi kaybettiğimden, kederin üstesinden nasıl geldiğime ve buzda kendimin en iyi versiyonu olduğuma kadar.

Ama bu süreçte bir baba olarak kendimi nasıl kaybettiğimi hissettim.

Benimle paylaştığı her yeni hikâyede kalbimin çatladığını hissettim. Onunla paylaştığım her hikayede, çatlağın genişlediğini hissettim. Döngü defalarca tekrarlandı ve kendimi onun içeri girmesi, yuva yapması, ev kurması için yer açarken buldum.

Ben de kendimi onun içinde bir yuva kurmak isterken buldum.

Ve sonra, olduğum gibi devasa bir pislik gibi - kapattım.

Chloe'nin neden kaldığını bilmiyordum. Bir an konuşuyorduk, o gülüyordu ve ben daha fazlası için eğiliyordum. Sonra içime bir korku , Jenny'nin anısı ruhumda o kadar tazeydi ki ondan kaçamazdım.

Bu, geçiştirilemeyecek kadar önemli bir travma tepkisiydi ve hiçbir terapi ya da kişisel farkındalık bunu düzeltemezdi.

Boku yemiştim. Başka yolu yoktu. Ve onu

incittiğimi biliyordum.

Seks yaptığımızda, hemen sonra ayrıldım. Konuşmalar çok derinleştiğinde, kendimi ona kapatır ve beni yalnız bırakana kadar huysuz bir orospu çocuğu olurdum. Bu her gerçekleştiğinde gözlerindeki umudun umutsuz bir acıya dönüştüğünü göremeyecek kadar kör değildim, ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar duygusal olarak bodurdum.

Tek başıma kaldığım anda beynim beni anlamsızca dövüyor, her tehditkâr düşünceyle bana dikkatli olmazsam dört yıl önceki halime dönebileceğimi hatırlatıyordu.

Bu beni ayıltmak için her zaman yeterliydi.

O adama geri dönemezdim. Kendimi kontrol edemediğim için takımımı, kızımı kaybetme riskini göze alamazdım.

Daha da ötesi, Chloe'nin işi bırakmak istemesine neden olacak kadar her şeyi berbat etme düşüncesine dayanamıyordum.

Çünkü onun gidişine dayanabilsem bile, Ava için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değildim.

Kızım onu seviyordu. Bunu duymama gerek kalmadan biliyordum. Küçük kızımın her davranışında bu vardı... Chloe'nin elini tutuşundan iyi geceler deyişine kadar.

Chloe ve benim bir anlaşmamız vardı. İkimiz de ne olduğumuzu ve ne olmadığımızı, asla ne olmayacağımızı kabul etmiştik.

Eğer buna sadık kalabilirsem, hepimiz iyi olacağız.

Ben de bulduğum her fırsatta kendime bu gerçeği hatırlatmaya yemin ettim.

Bu küçük yolla ona sahip olabilirdim, ama başımı dik tutmalıydım. Kızımı korumalıydım, Chloe'yi korumalıydım, kendimi korumalıydım.

Bu, alevler içinde kalmaktan tek bir yanlış hareketle kurtulan bir kibrit eviydi.

Ken Jennings yarışmacının seçtiği kategorideki dört yüz dolarlık cevabı okurken televizyona sadece yarı odaklanmış durumdaydım. İlk Soğuk Savaş kurbanının adını taşıyan 40'lı yıllardan kalma sağcı bir grup hakkında bir şeyler söyledi ve ben de yarışmacıyla aynı anda "John Birch Society nedir?" diye mırıldandım.

Ken yarışmacının ve benim haklı olduğumuzu onayladığında hiç sevinmedim. Sadece burnumu sildim ve mendilin yanımda yere düşmesine izin verdim, burnum artık o kadar acıydı ki her dokunduğumda ölmek istiyordum.

Yatağa girmeye hazırdım ama önce Ava'nın iyi bir şekilde yattığından emin olmak istedim. Chloe onu yerleştirmek için bir saatten fazla bir süre önce yukarı çıkmıştı.

Programın bir on dakikası daha geçti. Bir reklam arasında ileri sarıyordum ki birden üst kattaki bir hoparlörden müzik sesi geldi.

Bir Mia Love şarkısıydı, her zamanki gibi gürültülü ve iğrençti. Kaşlarımı çattım, kısmaları için homurdanmaya hazırdım, bu saçmalık için artık çok geçti. Ama müziğin sesi gittikçe yükseldi, sanki hoparlör bana doğru ilerliyordu.

Ve gerçekten de öyleydi.

Tam zamanında merdivenlerin tepesine baktım ve Chloe ile Ava'nın -bu evi bırakın, tüm *dünyada* var olması gerekenden daha fazla pembe pulla yapılmış elbiselerden oluşan- aynı kostümlerle kasıla kasıla aşağı indiklerini gördüm. Ayakkabıları bile birbirinin aynısıydı; deniz gergedanı şeklinde, turkuaz renkli, iğrenç ev terlikleri mi?

Basamakları senkronize bir şekilde dans ederek inerlerken Ava kıkırdamalarını güçlükle zapt ediyordu; kalçalarını oynatıp bir basamak geri çıkmadan önce iki basamak aşağı .

adım, sonra tekrar. Ava korkuluklara tutunurken Chloe hoparlörü tuttu.

Yüzümü gördüklerinde ikisi de çıldırmak üzereydi.

Ama gösteri devam etti ve kaşlarımı çatmamak istesem de kızımı o halde gördüğümde bunu yapmam imkansızdı. Ne zamandır onun içinde bir hafiflik olmasını, lanet bir *çocuk* olmasını dilemiştim?

Chloe bu yönünü sadece birkaç hafta içinde ortaya çıkarmıştı.

Oturma odasına vardıklarında Chloe hoparlörü sehpanın üzerine koydu ve aceleyle Ava'nın yanındaki yerine koştu. Tam köprüye yetişmişlerdi ve birbirlerine bakıp ritmi geri sayar gibi başlarını salladılar.

Koro başlar başlamaz senkronize bir dansa başladılar.

Havaya zıplamaları ve ayaklarını çaprazlamaları ile başladı. Yere indiklerinde yeni pozisyonlarını kullanarak döndüler ve omuzlarının üzerinden bana göz kırptılar. Nakarat, erkeklerin dünyasında kadın olmak, özür dilememek, gürültücü ve tuhaf olmakla ilgili bir şeydi. Chloe ve Ava her kelimeyle birlikte yeni bir hareket yapıyordu, buna *kick some ass* sözleri eşliğinde el jive'inin bükülmüş bir versiyonu da dahildi. Son kelime duyulduğunda, ikisi de dudak senkronizasyonu yapmak yerine ağızlarını kocaman gözlerle kapattılar.

Bu noktada, televizyon kumandası yanıma bırakılmış, bölüm televizyonda sonuna kadar ileri sarılmıştı. Her hareketleri bir öncekinden daha tuhaf olan iki tuhaf adam dans etmeye devam ederken içimde kabaran eğlenceyle onları izledim.

Chloe, Ava'nın arkasında durdu, ikisi de bir tahta gibi dimdikti ve sonra omuzlarının üzerinde başparmakları ve yüzlerinde şapşal sırıtışlarıyla karşılıklı dalgalara ayrıldılar.

Zıplayıp zıt yönlere takla attıklarında müzik kreşendoya dönüştü ve final Chloe'nin Ava'yı ona doğru koşması için cesaretlendirmesiyle geldi. Kızım küçük gözlerinde korku ve sarsılmaz bir güvenin karışımıyla sıçradı ve Chloe onun bileklerinden tutarak çenemi düşüren bir başarıyla onu yukarı ve omuzlarına doğru salladı. Akrobatik bir sirk hareketi ya da salıncak dansı gibiydi - belki de ikisinin karışımı.

Şarkı bittiğinde ellerini zaferle havaya kaldırdılar ve sonra ikisi de salonun ortasında nefes nefese son pozlarını verdiler.

Chloe'nin Avanın omuzlarından inmesine yardım etmesi sadece bir saniye sürmüştü ve birbirlerine beşlik çakıp nasıl yaptıklarını, nasıl başardıklarını, hatta inişi nasıl başardıklarını anlatıyorlardı. Chloe, etrafında heyecanla zıplayan Ava'nın ellerini tuttu, sanki az önce olmamış gibi tüm rutini tekrarlarken gözleri kocaman açılmıştı.

Ve göğsüm kilitlendi.

Önce kalp krizi geçirdiğimi sandım ve kanepede uzandığım yerden fırladım, alışkın olmadığım bu his içimi kavururken karnımı tuttum.

Ancak gerçek bir endişe oluşmadan önce içimden garip bir ses yükseldi.

Bir kahkaha.

Gülmek.

Göğüs kafesimin pasını sıyırdı, ilk yuvarlanışı beni şok etti.

Sonra kızlar bana doğru döndüler, bu sırada boyunları neredeyse kırılıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, konuşmaları ve heyecanları sessizleşmişti.

Ve yine güldüm.

Belimden eğildim, sanki vücudum bunu nasıl düzgün yapacağını hatırlamıyormuş gibi biraz öksürdüm. Bu beni daha da çok güldürdü, ellerimi dizlerime dayadım, gözlerim yaşardı.

Tanrım.

Gülüyordum.

Gerçekten gülüyorum.

Odanın ortasında kıpırdamadan duran ve ağzı açık bana bakan Chloe ve Ava'ya baktım. İçimde bir yırtılma daha oldu ve kanepede yana doğru devrildim, kahkahalarla gülerken karnımı tuttum.

İyileştiği kadar acı da verdi. Rahatlattığı kadar acı da verdi. Artık

gülebileceğimi bile bilmiyordum.

Ama işte buradaydım, kızım ve dadısının yaptığı saçma bir dans sonra kendimi toparlayamadım.

Kızlar gözlerini kırpıştırıp birbirlerine baktıklarında ben hala kendimi eğitmeye çalışıyor ve başaramıyordum.

"Babam gülüyor," diye fısıldadı Ava başını sallayarak. Sonra gözleri iki kat büyüdü, Chloe'nin ellerini kendi ellerinin arasına alıp zıplamaya başladığında yüzünde o güne kadar gördüğüm en büyük sırıtış yayıldı. "Babam *gülüyor!*"

Bana doğru hızla koşmaya başlamadan önce birlikte ciyakladılar ve ben de kahkahalar arasında onlara uzak durmalarını söyleyemeyerek elimi kaldırdım

benden. Muhtemelen artık bulaşıcı olmamama rağmen hâlâ hastaydım.

Ama umurlarında değildi.

Beni yakaladılar, Ava kollarını boynuma doladı, Chloe ise belime sıkıca sarıldı.

Artık neredeyse sessiz olan bir kahkahayla sarsıldım, nefesini tutamayan yaşlı bir hırıltılı adam gibi. Ava ve Chloe beni gıdıklarken, ciyaklarken ve Stanley Kupası'nı kazanmışız gibi kutlama yaparken lanet olası kanepenin üzerinde bir yığın kıkırdama halindeydik.

Birçok açıdan bunun daha da iyi olduğunu biliyordum.

"Gülüyorsun, baba! !" Ava beni sıkıca kavradı.

"İnanamıyorum," diye mırıldandı Chloe, beni bırakıp topuklarının üzerine oturdu ve gözlerindeki yaşları sildi. Bir süre daha bana inanamayarak baktı ve sonra ayağa fırlayıp parmağını bir süper kahraman gibi havaya kaldırdı. "Pasta yapıyorum!"

"Yardım edeceğim!" Ava hemen bağırdı ve kucağımdan atlayıp mutfağa doğru koşan Chloe'nin peşinden gitti.

"Sanırım buna Funfetti gerekiyor," dedi Chloe, kilerden bir kutu çıkararak. "Sence de öyle değil mi?"

"Ve *tonlarca* serpme!" Ava onayladı.

Sonra arkasını döndü, küçük gözlerini bana dikti ve hâlâ kendime gelmeye çalıştığım yere doğru koşmaya başladı. Ellerimi tuttu ve ayağa kalkana kadar çekiştirdi, sonra da beni mutfağa sürükledi.

"Hadi baba! Kek pişiriyoruz!"

"Bu bir okul gecesi," dedim acınası bir şekilde, gözlerimde gülmekten oluşan yaşları kırpıştırarak.

Chloe ve Ava zayıf argümanıma karşı çıktılar ve ben de ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıp adadaki bir bar taburesine kayarak pişmelerini izledim.

Ava malzemeleri ölçerken Chloe'nin bakışları başının üzerinden benimkilere takıldı, kahverengi gözlerinde bir merak duygusu vardı. Sırıtarak başını salladı, yanakları pembenin en güzel tonuna bürünmüştü.

Ve kalbim ayaklarıma kadar battı.

Çünkü o anda, önemsiz gibi görünen bir Pazar gecesinde, hayatımda asla deneyimleyemeyeceğimi düşündüğüm bir şeyin gücünü hissettim.

Aile.

CHAPTER 27

Noah Balboa

Chloe

Will iyileştikten yaklaşık bir hafta sonra sıcak ve güneşli bir gündü.
evde bir barbekü ile onu pusuya düşürdü.

On dakika boyunca huysuzlandı, takım arkadaşları bira ve et dolu soğutucular taşırken bu olaydaki rolümüzden dolayı bana ve Arushi'ye ters ters baktı. Ama Maven, Livia ve Grace'in yanağına kondurduğu birkaç öpücük ve Ava'nın o gün için yüzme arkadaşları olduğu için fevkalade heyecanlanması kaşlarının arasındaki çatıklığın yavaş yavaş kaybolmasını sağladı.

Çocuklar günün erken saatlerinde antrenman yapmışlardı, ancak yarınki antrenmandan önce öğleden sonra ve akşamın geri kalanında izinliydiler. Sonra da Atlanta'ya uçacaklardı.

Bunu nasıl yaptıklarını, sezonun stresini üzerlerinde hissettiklerini bildiğim halde arka bahçeye bakıp nasıl bu kadar çok sakin ve soğukkanlı adam bulabildiğimi bilmiyordum. Ama yine de hokeyi seviyorlardı. Bu takım onların ailesi gibiydi.

Ve kupa elimizin altındaydı.

Will'i yönlendiren şeyin bu olduğunu biliyordum ve tüm çocuklar de aynı şeyin geçerli olduğunu hayal ediyordum. Tampa 2000'li yılların başından bu yana, takımımız birçok galibiyet sezonu geçirmiş olsa da, bu kupayı kazanamamıştı.

Belki de o yıl bu yıldı.

Carter Fabri birkaç günlüğüne New York'tan gelmiş, AHL sezonundaki arayı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyordu. Will'in sinir bozucu küçük kardeşine en yakın şey olduğunu söylediği bu çocukla ilk kez tanışıyordum ve ilk on dakika içinde ona bayılmıştım.

Dev bir golden retriever gibiydi.

Geniş ve özür dilemeden gülümsedi. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi etrafta dolanıyordu. Vince ve Jaxson'ın ukala ve Will'in huysuz olduğu yerde Carter nazik, komik ve tatlıydı.

O sırada Ava'yla birlikte havuzdaydık ve Carter ondan kaçmayı başardığı her seferinde Ava'nın kıkırdama krizine girdiği çok yoğun bir Marco Polo oyunu oynuyorduk. O *Marco*'ya sesleniyor, *Marco* da ona *Polo* diye karşılık veriyor ve kız kendini suya bıraktığında, Carter onun sıçrama sesini duyacakken kayarak uzaklaşıyordu.

Kesinlikle çok güzeldi.

Etrafımızda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Dış mutfağın üzerindeki hoparlörlerden havuzun üzerine müzik yayılıyordu. Şef Patel ızgaranın başındaydı ve onun yerini almaya çalışan herkese maşasıyla saldırıyordu; ekibin geri kalanı ise ya mezeleri hazırlamakla uğraşıyor, ya hazırladığımız mezeleri atıştırıyor ya da çok sayıdaki şemsiyeden birinin gölgesinde sohbet ediyordu.

Grace bir Jaxson'ın kucağındaydı, ikisi de güneşin tadını çıkarıyor ve ellerini - ve ağızlarını - birbirlerinden uzak tutmak için mücadele ediyorlardı.

Vince yanlarından geçip Jaxson'ın kulağına sert bir fiske vurana kadar birbirlerinden ayrılmadılar.

Arushi Ava'yı yemeğe çağırdığında kurulanmasına yardım ettim, erkeklere doğru ilerlemeden önce Carter'a beşlik çaktım ve kızların buzda bir şişe şampanyanın etrafında toplandıkları yere doğru ilerledim. Livia benim için uzun bir flüt doldurdu ve gölgeli çardak altına varır varmaz bana uzattı, etrafıma bir plaj havlusu sardı.

"Senin için, güzelim," dedi, bardak onun elinden çıkıp benimkine kayarken hafifçe eğilerek. "Onunla çok tatlısın bu arada."

"Ciddiyim. Bence o küçük kızın gözleri sana baktığında yıldızlara dönüşüyor," dedi Grace gülümseyerek ve güneşte kızarmış yanaklarını kaldırarak.

Şampanyadan bir yudum aldım, hepimiz Şef'in Ava'nın tabağını doldurmasına yardım ettiği yeri izliyorduk.

"O en iyi çocuk," dedim usulca.

"Gerçekten," diye kabul etti Maven. "Ve o adamı *hiç* bu kadar mutlu gördüğümden emin değilim."

Will'in Carter, Vince ve Jaxson'la birlikte daire şeklinde durduğu yere doğru başıyla işaret etti. Vince onlara bir tür golf duruşu gösteriyordu ki Jaxson kaburgalarına sertçe vurdu ve neredeyse havuza düşmesine neden oluyordu.

Will güldüğünde kızların nefesi kesildi ve erkeklerin kalecilerini nasıl yadırgadıklarını kaçırmadım.

"O... o az önce *güldü* mü?" Livia gözlerini kırpıştırarak sordu. Bir milyon dolar gibi görünüyordu, beyaz bikinisi zengin kahverengi teninde parlıyordu, tırnakları

Parlak bir kırmızıya boyanmış, kulaklarından altın halkalar sarkıyor ve boynundan kalçalarına kadar uzanan uyumlu bir vücut zinciri var.

"Bütün gün bunu yaptı," dedi Grace başını sallayarak. "Jaxson ve ben bunun hakkında konuşuyorduk. Özellikle de *bu çocuk* gelmeden önce böyle bir şeyin hiç olmadığını."

Beni kalçamdan dürterek dikkatimi tekrar onlara çekti. Hepsinin bana nasıl sırıttığını görünce yüzüm kızardı.

"Ah, durun," dedim, el sallayarak onları uzaklaştırdım ama bu manzara karşısında muzaffer sırıtışımı gizleyemedim. O huysuz hödüğü güldürme görevimi yerine getirmiştim ve şimdi ben güldüğüme göre o da gülmekten *vazgeçemeyecek* gibiydi.

En iyisiydi.

"Hayır, *sen* dur," dedi Maven, dumanlı sesi alaycı ve hafifti. "Kızım, biz kör değiliz."

"Ya da aptal," diye ekledi Livia bardağını dudaklarına götürerek.

"O adam gözlerini senden alamıyor. Ve onu her bakışında havai fişekler gibi parlıyorsun." Maven bir kolunu zayıf karnının üzerine katladı, diğer kolunun dirseğini bileğinin üzerinde dengeledi ve şampanya flütünü parmaklarının arasından zarifçe sarkıttı. "*Bunun neyle* ilgili olduğunu sınıfla paylaşmak ister misiniz?"

Kahretsin.

İçimde hissettiğim paniğin yüzüme yansımamasını, gözlerimin yuvarlanmasının ve dudaklarımdaki rahat gülümsemenin ikna edici olmasını umuyordum. Will'in bir numaralı kurallarından biri kimsenin bizi öğrenmemesiydi.

Ve bu kızlardan tavsiye almak için ne kadar can atarsam atayım, onun isteğine ihanet edemezdim.

Umutsuzca istememe rağmen. Onları kenara çekip her ayrıntıyı anlatmak istedim. Onu çözemeyeceklerini, bir an vücuduma tapınırken, çarşaflarımın içinde gülerken ve hayatımı sorarken neden bir sonraki nefeste kendini kapatıp benden kaçtığını söyleyip söyleyemeyeceklerini görmek istedim.

Bu oyunun düzenini benden daha iyi bilip bilmediklerini, benim göremediğim bir şeyi görüp göremeyeceklerini merak ettim.

Çünkü bedenimdeki, kalbimdeki, zihnimdeki ve ruhumdaki her şey Will Perry'nin benden seksten daha fazlasını istediğini, *bizim* seksten daha fazlası olduğumuzu söylüyordu.

Ama ne zaman bu inanca fazla meyletsem, bana sözleriyle, hareketleriyle bir anlaşmamız olduğunu hatırlatırdı.

Ve bu anlaşma sadece ve sadece seksti.

"Dinle," dedim sesimi alçaltarak ve büyük bir sırrım varmış gibi eğilerek.

Kızların hepsi gözlerini açıp bana doğru eğildiler, her şeyi anlatmamı bekliyorlardı. "*Gezegende* bu adamın seksi olduğunu düşünmeyen bir kadın olduğunu sanmıyorum," dedim gülerek. "Ben de dahil. Yani, evet, bazen kızarıyorum bana baktığında biraz. Bir kızı suçlayabilir misin?"

"Kesinlikle hayır," dedi Livia. "O adamda birden fazla şekilde Daddy Energy var, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Maven gözlerini devirdi ve en yakın arkadaşına dirsek attı. "Tamam, peki... siz ikiniz... biliyor musunuz?" Kaşlarını salladı.

Gülümseyerek başımı salladığımda hayatımın en iyi gösterisini sergilediğime *dua ettim* ve dikkatimi tekrar onlara vermeden önce Will'e baktım.

"O benim patronum, başka bir şey değil. Ava için buradayım. Ve dürüst olmak gerekirse, ona kendisinden hiçbir şey istemeyen bir dadı bulabileceğini kanıtlayabildiğim için mutluyum, çünkü bunun mümkün olmadığına ikna olduğuna eminim."

Kızların hepsi aynı anda söndü, bu da beni güldürdü. Grace şampanyasından bir yudum alırken bile biraz somurtuyordu.

"Her ne kadar farklı bir yanıt almayı dilesem de," dedi Maven iç çekerek. "Aslında bu yanıtı duyduğuma gerçekten sevindim. Will... o sessizdir, bilirsiniz? Kimsenin içeri girmesine izin vermez. Ama hepimiz uzun zamandır yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorduk. Hepimiz mücadele ettiğini biliyorduk."

"Peki şimdi sana sahip olduğuna göre?" Grace kolumu sıkarak gülümsedi. "O tamamen farklı bir insan."

Gülümsemesine karşılık verdim, omzumun üzerinden Will'e bakarken yanaklarım ısınıyordu.

Onun da beni izlediğini fark ettiğimde donup kaldım.

Çocuklar konuşuyordu ama o Carter ve Jaxson'ın kafalarının arasındaki boşluğa baktı, gözleri beni olduğum yere mıhladı.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedim dürüstçe.

Will havuzun karşısından bile ne söylediğimi biliyormuş gibi bana gülümsediğinde kalp atışlarım hızlandı.

Sonra bir nefes verdim ve kızlara döndüm. "Bu benim için hayat değiştirici oldu. Ava, Will, Arushi ve siz üçünüz varsınız," dedim ve her birini gülümseyerek dürttüm. "Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı."

"Ah," dedi Grace, o kadar küçük bir şey olmasına rağmen beni sıkıca kucaklayarak. "Bunu çok zor hissediyorum. Bu ekibi bulmadan önce ben de böyleydim."

"Artık sen de bizden birisin. Will işleri berbat etse bile, kızlar her zaman senin olacak," diye söz verdi Maven.

"Evet. Mesela yatak çarşaflarını kirletirse," diye mırıldandı Livia. "Ya da saçını, ya da senin-"

Maven onu çimdikledi ve ben de başımı sallayarak gülümsedim.

"Chloe bir profesyonel," dedi Grace omuzlarını iki yana sallayarak. "Ayrıca," diye ekledi hınzır bir sırıtışla bana doğru. "*Noah* onda."

Livia ve Maven muzip bakışlarını paylaştılar ve şimdi üçü de topuklarının üzerinde zıplayarak okuldaki ateşli öğretmen hakkında onları bilgilendirmemi bekliyorlardı.

Ateşli, var olmayan bir öğretmen ve henüz bulamadığım bir hikaye.

Ama utangaç bir gülümsemeyle onlardan uzaklaşıyormuş gibi yaptım, onlar ayrıntılar için yalvarana kadar yüzümü sakladım.

Onları gerçeklerden uzaklaştırmak için her şeyi yaparım.

- - -

Will

Chloe'yi sıradan bir günde görmezden gelmek imkânsızdı, ama sıcak ve güneşli bir günde, inanılmaz vücuduna özel olarak dikilmiş siyah bir bikiniden başka bir şey giymemişken?

Mahvolmuştum.

Gözlerimi ondan alamıyordum ve bunu biliyordum. Ava ile havuzda oynarken, kızlarla şampanya içip meyve atıştırırken güldüğünde bakışlarım ona yapışmıştı.

Bundan paçayı sıyırdığımı, henüz kimse beni ele vermediği için hissettiğimden daha kurnaz olduğumu düşünmüştüm. Ama tam bundan emin olduğum anda, Carter gidip her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

Kalabalık grubumuz açık havada, ızgaranın yanındaki gölgelikte yer alan uzun yemek masasında yemek yedik. Arushi'yi bize katılmaya zorladım, özellikle de bütün gün sadece hamburger değil, bu dünyanın dışında olan biftek ve kaburgalar için çok çalıştıktan sonra.

Sohbet Vince ve Maven'in düğününden playoff yarışımıza kadar uzanıyor, herkes gülümseyip gülerken ve harika vakit geçirirken öğleden sonra akşama doğru kayboluyordu. Ben bile bu durumdan duyduğum hoşnutsuzluğu

Ava bu kadar mutluyken, çocuklar çok ihtiyaç duydukları bir anda rahatlarken ve en önemlisi Chloe bu kadar keyifle gülümserken sürpriz barbekü uzun sürmedi.

Yemekten sonra kızlar Arushi'nin ortalığı toplamasına yardım etmeye çalıştılar - erkeklerin ve benim kendi başımıza yapmaya çalıştığımıza rağmen. Dedikodu yapmak ve onları rahat bırakmak için bunda ısrar ettiler.

Chloe'nin Ava'ya yapması gereken işlerin listesini verişini izlerken gülümsedim, bunun kızıma gidip oynamasını söylemekten daha iyi hissettireceğini biliyordum.

Tanrım, onu *tanıyordu*. Her zaman olduğu gibi.

Sanki kendi kızıymış gibi.

Jaxson Carter'a bütün gün dişçimizi nasıl süzdüğünü anlatırken ben bu düşüncenin içinde kaybolmuştum. Carter inkar etmeye çalıştı ve başaramadı, sesi birkaç oktav yükseldi.

Ve sonra, serseri beni otobüsün altına atarak daha fazla sorgulamadan kaçtı.

"Ayrıca, burada gözünü dikip bakan biri varsa o da bizim kalecimizdir." Bakışlarımı kısarak başımı ona doğru çevirdim.

"Yani, dadısı her yanından geçtiğinde o hüzünlü gözleriyle onu beceriyor."

Göğsüne sert bir yumruk attım, Carter o noktayı ovarken Vince ve Jaxson bana güldü. Omuzlarını silkti ve sanki konuşmayı kendisinden uzaklaştırmak için yapması gerekeni yaptığını anlamam gerekiyormuş gibi *özür diledi*.

"Haklı bir noktaya değindi P Baba," dedi Jaxson, elindeki IPA'dan bir yudum alarak. "Bugün seni tanıdığım tüm zamanlardan daha fazla gülümsediğini gördüm."

"Gülümsemeyi siktir et. *Gülüyordun*," dedi Vince, sanki bu hileli bir atış görmekle eşdeğermiş gibi. "Yeni arkadaşımız Chloe'nin bununla bir ilgisi var mı?"

Dudaklarım düz bir çizgi halinde onlara yavaşça göz kırptım ve bu soruyla ilgilenmeyi reddettim.

Carter birasından bir yudum alırken başını iki yana sallayarak, "Ah, *çok kötü* durumda," dedi.

"*Hiçbir şeyim* yok," diye karşı çıktım. "Sonunda kızımın bayıldığı işinin ehli bir dadı dışında."

Jaxson kaşlarını sallayarak, "Tek hayranlık duyanın Ava olduğunu sanmıyorum," dedi.

Neyse ki, kızlar bize katıldığında cehennem gibi bir sohbetten ve arkadaşlarıma açıkça yalan söylemek zorunda kalmaktan kurtuldum. Grace, Jaxson'ın sırtına atlarken Maven, Vince'in kolunun altından kayarak ona bakmadan önce yanağına bir öpücük kondurdu.

Carter kolunu Livia'ya dolamaya çalıştı ama Livia sadece kaşlarını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. Boğazını temizleyip kollarını göğsünde kavuşturmadan önce sadece bir esneme hareketiymiş gibi davrandığında gülmemek için kendimi zor tuttum.

Şef Patel Ava'yı eğlendiriyor, havuzda nefesini üç saniye tuttuktan sonra tekrar yukarı çıkmasını izliyordu. Arushi, sağ olsun, dünyanın en büyüleyici şeyiymiş gibi davranıyordu. Kızım ona sahip olduğu için çok şanslıydı.

Ve sonra, Chloe vardı.

Tam karşımda, Maven ve Livia'nın bulunduğu yerin arasında duruyordu, teni güneşten biraz pembeleşmişti. Carter'ın söylediği bir şey karşısında yüzünde oluşan gülümsemeyi izlerken kalbim biraz acıdı ve başkaları onun için ne kadar üzüldüğümü anlamadan önce gözümü kaçırmak için kendimi zor tuttum.

Çünkü öyleydim.

O kadar bitmiştim ki komik değildi.

Dürüst olmak gerekirse, odak noktam tamamen bu küçük gerçeği takım arkadaşlarıma ya da kendime belli etmemek üzerineydi. Bu kadar çok çaba gerektirdi ki, konuşma bana sessizmiş gibi geldi.

Ta ki Livia beni aptal bir isimle dünyaya geri gönderene kadar.

"Gerçekten bu gece Noah Balboa hakkında tek bir ayrıntı bile öğrenmeden gitmemi mi istiyorsun?"

Soru Chloe'ye yönelikti. Ki bu hiç

mantıklı değildi.

"Noah Balboa mı?" Maven gülerek sordu.

"Ne?" Livia omuz silkti. "Travmasının farkında olan ateşli bir öğretmen mi? Bu bana büyük penis enerjisi diye

bağırıyor." "Noah kim?"

Soruyu rahatça sormaya çalıştım ama herkesin kafası bana doğru döndüğünden, kelimelerin hedeflediğimden daha sert çıktığını hissettim.

Chloe bakışlarımın altında küçüldü, saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "O sadece bir arkadaş."

"Okulundaki bir öğretmen arkadaşı," diye düzeltti Grace.

"Görünüşe göre çok ateşli, boşanmış ve kızımız Chloe'ye ondan hoşlandığını söylemek için kendini paralayan biri," diye ekledi Livia.

"Dürüst olmak gerekirse, onu kim suçlayabilir ki?" Maven sordu. "Ben de kendime çelme takardım."

Buna gülüşmeler oldu ve sonra Jaxson'ın Chloe'den detayları istediğini duyduğumu sandım. Vince'in hepsine defolup gitmelerini ve kızı rahat bırakmalarını, flört hayatını gizli tutmasını söylediğini duyduğumu sandım. Carter'ın bu küçük arkadaş grubunda *hiçbir şeyin* özel olmadığı hakkında bir şeyler söylediğini duyduğumu sandım.

Ama hiçbirinden emin .

Çünkü zar zor nefes alıyor, içimde bir duygu savaşı sürerken Chloe'ye bakıyordum.

Okuldaki bir çocuktan hoşlanıyordu. Adam da ondan hoşlanıyordu.

Bu düşünce kanımı kaynattı, boğazım sıkıştı, kaburgalarım genişlemeyi ve ciğerlerime umutsuzca ihtiyaç duydukları odayı vermeyi reddetti. Kıskançlık ve öfke, her biri en üst nokta için savaşan rakip gelgit dalgaları gibi içimde kabardı.

Ama hemen ardından derin ve korkunç bir üzüntü geldi.

Çünkü bunun iyi bir şey olduğunu biliyordum.

Chloe tanıdığım en inanılmaz kadındı. Her erkek onun dikkatini çekmek için kendini paralıyor *olmalıydı*. Ona hak ettiğini verebilecek bir adama aşık olmalıydı.

Onun mutlu olmasını istedim.

Ama benimle mutlu olmasını istemediysem ne .

Bunu gerçekleştiremeyeceğim gerçeği, şimdiye kadar aldığım tüm buz banyolarından daha ayıltıcıydı. Çemberin diğer ucundan ona baktım, tüm arkadaşlarımın kahkahaları sanki suyun altında boğuluyormuşum ve havuzun dibinden izliyormuşum gibi bastırılmıştı.

Chloe birinin söylediği bir şey yüzünden kızarıyor ve kıkırdıyordu, gözleri ayaklarının üzerindeydi.

Ama sonra benimkini kaldırdılar.

Gülümsemesi düştü, yüzünün rengi soldu. Bastıramadığım kıskançlık ve öfkeden güç alan sert bakışlarımın altında yutkundu.

Bir şekilde nefes almaya zorladım. Sonra da gülümsemeye zorladım.

"Siz ikiniz ciddileşmeden önce, bence onu eve getirseniz iyi olur," dedim, şakanın işe yarayacağını, bir şekilde dalga geçiyormuşum gibi görünmesini sağlayabileceğimi, bir şekilde onu etkilenmediğime ikna edebileceğimi umarak. "Onu ızgara yaparken sadece bir silahı parlatacağıma söz veriyorum."

Grupta bir duraklama oldu ve ardından Carter herkesin de serbest kalmasına neden olan bir kahkaha patlattı. Başını sallayarak omzuma vurdu.

"Will Perry, her zaman baba rolünü oynuyor," dedi sırıtarak. "Yine de oynamayı bırak. Senin hiç silahın yok."

Ona kaşlarımı çattım. "Bildiğiniz kadarıyla."

Ve böylece sohbet Ateşli Öğretmen Noah'tan uzaklaştı.

Ava'yı uyutmam gerektiği bahanesini uydurabilecek kadar uzun süre bekledim ve sonra kızımı temizleyip yatağına yatırırken kendimi tutarak sıvıştım. Güneş ve su, ben daha tam sayfa kitap okuyamadan onu uykuya daldırmıştı ve onun odasından çıktıktan sonra yavaşça koridorun sonundaki misafir odasına doğru yürüdüm.

Sonra gördüğüm ilk yastığı kaptım ve avazım çıktığı kadar bağırdım.

CHAPTER 28

Ondan Nefret Etmeden

Önce Chloe

Mart Çılgınlığı'nın yeni bir tanımını yaptım.

Artık bu kelimeleri üniversite basketbol turnuvasıyla ilişkilendirmiyordum. Artık sonsuza dek Will Perry'nin evinde o ayın ne kadar çabuk geçtiğine bağlı olacaklardı.

Gribi atlattıktan sonra tek bir şeye odaklanmıştı: playofflar. Ospreys Kupa için mücadele etme şansına doğru koşarken, o da giderek daha fazla yoğunlaştı. Bunu ne kadar istediğini, tüm *takımın* bunu ne kadar istediğini biliyordum. Yaptıkları her harekette bu açıkça görülüyordu.

Ona elimden gelen her şekilde destek olmaya çalıştım.

Tıpkı grip olduğunda olduğu gibi, evdeki işlerin halledilmesini sağladım. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam... Yardımcı olmak, stresini bir nebze de olsa hafifletmek ve küçük de olsa bir rahatlık sağlamak hoşuma gidiyordu.

Evi bir yönetici gibi yönetiyor, Şef Patel ve temizlikçileri koordine ederken aynı zamanda dadılık rolümü de oynuyordum. Bahar tatili geldiğinde, tatili Ava için aktiviteler ve maceralarla doldurdum. Will de fırsat buldukça bize katıldı ama onun için yoğun bir dönemdi ve Ava'nın onun yokluğuna üzüleceği bir an bile olmamasını sağladım çünkü programımızda çok fazla eğlence vardı.

Ancak odak noktasının takım olması Will'in bizimle birlikte olmadığı anlamına gelmiyordu. Her hafta Ava'yı yapmayı sevdiği bir şey aracılığıyla Jenny ile tanıştırmanın başka bir yolunu bulana kadar beyin fırtınası yaptık. Bahar tatilinde onun en sevdiği filmlerle bir film maratonu günü yaptık. Ava'yı bir Cumartesi öğleden sonra maçtan önce Jenny'nin sevdiği bir taco kamyonuna götürdük. Will, Jenny'nin hayatından fotoğraflar çıkardı ve Ava ile birlikte onları evde sergilemek için güzel çerçeveler ve eğlenceli yollar hazırladık.

Will'i hiç bu kadar çekici bulmamıştım, çünkü tüm işi başından aşkınken bile harika bir baba olduğuna tanık olmuştum.

Ve Ava mışıl mışıl uyurken, tüm bu dikkat *bana* döndü.

Ne kadar yorgun olduğu, maçın ne kadar geç bittiği ya da arka arkaya iki deplasman maçından sonra ne kadar bitkin hissettiği hiç önemli değildi. *Benim* de ne kadar yorgun olduğum, öğretmenlikle ve evdeki işlerle ne kadar meşgul olduğum hiç önemli değildi.

Her nasılsa, Will her zaman havuz evine kayacak, beni en yakın duvara yaslayacak ve dokunuşuyla beni çıldırtacak enerjiyi buluyordu.

Ve görünüşe göre konu ona geldiğinde enerjim hiç tükenmiyordu.

Bazı geceler beni yavaşça inceliyor, benimle alay ediyor ve ön sevişmeden birden fazla tur atmaya kadar her konuda *dersler* veriyordu. Diğer geceler ise hızlı ve muhtaçtı, beni soyuyor ve sanki vücudundaki tüm stresi boşaltmanın anahtarıymışım gibi beni sertçe alıyordu.

En sevdiğim geceler onun kaldığı gecelerdi.

Olması gerekenden, onun istediğini bildiğimden daha sık geliyorlardı. Barbeküden sonra benden biraz uzaklaştığını düşünmüştüm ama bana karşı koyamayacağını hissetmeden önce bu sadece birkaç gün sürmüştü.

Tanrım, bu duyguyu nasıl da sevmiştim.

Her zaman beni izliyordu, her zaman beni yalnız yakalayabileceği ilk anı bekliyordu. Saatlerce birbirimizi keşfettikten sonra, yatağımda uzanır ya da su soğuyana kadar duşumda durur, sabah gidecek hiçbir yerimiz yokmuş gibi konuşur ve gülerdik.

Gülüşmeler.

Bu atılımı hâlâ atlatamadım.

Göğsünden ilk kez ses geldiğinde, sanki kendi iradesi dışında serbest bırakılmış gibiydi. O zamanlar hâlâ hastaydı ve kahkaha öksürükler arasında göğsünü sarsmıştı.

Ama şimdi, bu kahkaha daha özgürce geliyordu, sanki ilki bir kez serbest bırakıldığında diğerleri de onu takip etmek için sabırsızlanıyordu.

Striptiz yaparken seksi ve çekici olmaya çalıştığımda, pantolonuma takılıp yatağımın direğine düştüğümde, ayağıma batan parmağım ve morarmış dizimle inlediğimde güldü. Bu yaraları öperken güldü ve ben de sanki bu çok sevimli bir şeymiş gibi onun altında miyavladım. Saçlarıma şampuan sürüp mohawk şeklinde şekillendirdiğimde, hava gitarıyla sallanıp eski bir Fall Out Boy şarkısının berbat bir yorumunu söylediğimde güldü.

Bir şaka yaptığımda, Ava burnundan süt çektiğinde, Şef huysuzlandığı için onu dürtüklediğinde... daha önce hiç gülmediği tüm zamanlarda, şimdi gülüyor.

Her birine ilkmiş gibi değer verdim.

Ve her kahkahada, aramızda geçen her gecede, kuma çizdiğimiz çizgiyi görmenin daha da zorlaştığını fark ettim.

Kalbimin, benimle paylaştığı her gülümsemeye, geç saatlere kadar kalıp bana kendini açtığı gecelerde söylediği her kelimeye tutunmamasını diledim. Hayatım hakkında sorular sorduğunda, kendi kurallarını ve nihayet geldiğinde ayrılmak zorunda olduğu andan nefret ediyor gibi göründüğünde bunu okumamaya çalıştım.

Yine de dudaktan öpüşmemiştik - bu sıkı sıkıya uyduğumuz bir kuraldı.

Ve bu noktada, beni kurtaran tek şeyin bu olduğuna oldukça emindim.

Bütün bir ayın böyle geçtiğine inanamıyordum, birlikte bir yer hayal etmediğim bir adamla bulacağımı hiç düşünmediğim bir rutinde.

Mart Çılgınlığı - işte .

Annemin doğum günü akşamı annem ve büyükannemin evine giden kaldırımda yürürken kendimi tamamen yeni bir kadın gibi hissediyordum. Okul, Ava ve Will ile işler o kadar yoğundu ki onları havuzlu eve taşınmadan önce hiç görmemiştim.

Hissettiklerimi görüp görmeyeceklerini, bana bir kez bakıp farklı olduğum tüm yolları listeleyip listelemeyeceklerini merak ettim.

Ama ben daha ön kapıyı açamadan kapı açıldı ve büyükannem beni öyle bir kucakladı ki neredeyse annem için yaptığım pasta ellerimden uçup gidecekti.

"İşte bizim kızımız!" Bana sıkıca sarıldı, kokumu içine çekti, sanki denizde öldüğüm ilan edilmiş ve sonra canlı olarak ortaya çıkmışım gibi. "Dur sana iyice bir bakayım."

Kollarımı ellerinin arasına aldı, geri çekildi ve gülümseyerek başını salladı. Bakışlarını kısmasını ve patronum tarafından her hafta sırtımdan vurulduğum gerçeğinin kokusunu almasını bekledim, ama bunu yapamadan annem onu yolumdan çekip beni kendi kucağına aldı.

"Tatlım, benim küçük Chloe Ayıcığım," dedi ve her ne kadar aramızda bazı anlar olsa da, annemin sesinin böyle çıkması bile beni yeniden küçük bir kıza dönüştürdü. Sarıldığında eridim, onu sıkarken kalbim doldu. "Seni görmek çok güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne," dedim. "En sevdiğinden yaptım," diye ekledim, beni bıraktığında kek koruyucuyu tutarak.

"Kırmızı kadife mi?!"

"Tereyağlı ile." "Bana karşı

çok iyisin."

Yanağımdan öptü, sonra büyükannem pastayı ellerimden aldı ve annem kolunu benim koluma dolayarak beni içeri götürdü.

Anaerkil ailemin paylaştığı ev tam onlara göreydi. Golf sahası, yüzme havuzu ve her hafta Bingo'ya ev sahipliği yapan kulüp eviyle tamamlanmış canlı bir yaşlılar topluluğunun içinde yer alan evleri, klasik Floridalı parıltısına sahip üç yatak odalı, tek katlı bir çiftlik eviydi. Evin dışı parlak turkuaz mavisine, beşik kiremitli çatısı rustik tuğla rengine boyanmıştı ve palmiye ağaçları eve giden araba yolunu ve kaldırımı çevreliyordu.

İçeride her iki kişilik de parlıyordu. Annem derli toplu bir kadındı, minimalistti ve çok fazla şeye sahip olma dürtüsü yoktu. Beni beklemese bile ev her zaman tertemizdi ve her bir mobilya parçası özenle seçilmiş ve seyreklik göz önünde bulundurularak dekore edilmişti. Evin tamamı örnek bir ev havasındaydı, sanki herkes içine girip bir ay boyunca kendini yersiz hissetmeden orada yaşayabilirdi.

Büyükannemin kişiliği, evde dağınıklığa izin verilen tek alanın mutfak olmasıyla kendini gösteriyordu. Her zaman orada yemek pişirir ya da ekmek hamuru açardı ve televizyondaki satın alma programlarından o kadar çok alet edevatı vardı ki tezgahta neredeyse hiç yer kalmazdı.

Duvarlarda sadece bir düzine resim vardı ve hepsi de bize aitti. Okul fotoğraflarım. Kızlarımızın gezileri. Yıllar boyunca tatiller.

babamı ya da büyükbabamı göstermiyordu.

"Şimdi okey oynayalım, pastayı sonra yeriz," dedi büyükanne, pastayı mutfağa koyarken. Bize üç bardak limonata dolduracak kadar durduktan sonra yemek odasında kâğıtlarla donatılmış masaya doğru ilerledi. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var."

"Evet, büyükannenizin su aerobiğinde yeni bir düşmanı olması gibi."

"Genevieve'den daha kötü, inanabiliyor musun?" diye mırıldandı büyükanne. "Kimse Genevieve'den daha kötü olamaz," diye karşı çıktı annem.

Büyükanne yerine otururken parmaklarını şıklattı. "Ona Bingo dramasını da anlatmalısın."

"Tanrım, bu bütün öğleden sonrayı alır. Ayrıca kızım hakkında bir şeyler duymak istiyorum," dedi annem, büyükannem kartları karıştırıp dağıtırken bana bakıp gülümseyerek. "Çok uzun zaman oldu. *Çok* uzun zaman. Bize her şeyi anlat. Okul nasıl gidiyor?"

"yaptığın o küçük tatlı kız nasıl?" Büyükannem sordu.

Kaşlarımı çatarak bir süre bekledim çünkü içlerinden *birinin* gerçekten ne istediğini soracağını biliyordum.

Büyükanne gözlerini kartlardan ayırmadı ama yüz ifadesi . "Peki *babası* uslu duruyor mu?"

İşte burada.

"Tükürmenin ne kadar süreceğini merak ediyordum," diye takıldım.

umursamaz bir tavırla omzunu silkti, sanki gerçekten umursamıyormuş gibiydi. Ama gözlüklerinin üzerinden bana bakışı aksini söylüyordu.

"Eee? mi?" Annem araştırdı.

İçimi çektim. "Size ilk taşındığımda da söylediğim gibi, Bay Perry bir profesyonel. Bana karşı her şekilde saygılıdır."

Beni dizlerimin üzerine çöktürüp onun için öğürtmesi dışında, ama bunu bilmelerine gerek yoktu.

"Ve bu fırsat hayatımı değiştirdi."

İkinizin bilebileceğinden ya da bilmeniz gerekenden çok daha fazla şekilde.

"Hayat değiştiriyor." Büyükanne homurdandı. "Nasıl yani?"

Sözümü sakınmadan, bir elimi hurda kumaştan diktiğim çapraz çantaya soktum ve bir çek aldım. Masanın tam ortasına koydum.

Büyükannem fırsat bulamadan annem onu kaptı ve gözleri neredeyse fırlayacaktı. "Chloe May," diye nefes aldı. "Ne yaptın sen?"

Büyükannem çeki elinden aldı ve nefesi kesildi. Gözleri kısılmış bir suçlamayla bana dikildi. "Nedir bu? Sana uyuşturucu mu sattırıyor?" Yüzü kül gibi oldu. "Aman Tanrım. Sen... sen onun *fahişesi misin?"*

Limonatam boğazıma kaçtı, ona bakarken bileğimin tersiyle ağzımı sildim. "Büyükanne!"

Şu anda boynumu öfkeyle gölgeleyen allığımı görmemesini umuyordum, çünkü düşündüğü gibi olmasa da Will geçen gece bana küçük fahişem demişti.

Ve o kadar çok sevmiştim ki, emir üzerine gelmiştim.

"Peki, bunu başka nasıl açıklayacaksın?!" Çeki havaya kaldırdı ve bir kanıt parçası gibi salladı.

Otuz bin dolarlık bir çek.

"Bana haftada beş bin dolar ödüyor," diye açıkladım.

Boğulma sırası onlara gelmişti.

"Ne-" "*Nasıl*?!"

"O ligin en iyi hokey takımlarından birinin ilk kalecisi," diye hatırlattım onlara, sanki önemli bir şey değilmiş gibi kartlarımı toplayarak.

Sanki o para Cuma günü hesabıma her geçtiğinde panik atak geçirmiyordum.

"Dediğim gibi, bana saygı duyuyor - okul sisteminin duyacağından çok daha fazla. Dadı olmanın ne kadar zor olduğunun farkında ve bana iyi ödeme yapabilecek konumda. Hem de çok iyi."

"Son derece iyi," dedi annem, şaşkınlıkla çeki büyükannemden alırken. "Bunu bize neden veriyorsun?"

"Çünkü fazla bir şeye ihtiyacım yok," dedim sessizce. "Ve siz ikiniz benim için çok şey yaptınız, tüm hayatlarınızı feda ettiniz. Bunun sizi bir süre idare edebileceğini düşündüm. Düşündüm ki... belki bu benim öğrenci kredilerimi ödeyebilir."

Sessizleştiler, annem ve büyükannem birbirlerine bakarken annemin gözleri yaşardı.

Şaşkınlık ve merak dolu bir bakıştı.

Gurur.

"Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedim büyükanneme. "Annemi tek başına büyütmek. Ve annem, senin beni büyütmen için. Ve beni okutmak için muhtemelen benim anlayabileceğimden çok daha fazla fedakârlık yaptığınızı biliyorum. Bu yüzden... bu benim sana borcumu ödemem."

"Oh, Chloe," dedi annem.

"Ya da eğlenceli bir şeyler yapabilirsin," dedim o itiraz edemeden. "Bir gemi seyahatine çıkabilir ya da şu sürekli bahsettiğin otobüs turlarından birine katılabilirsin. Ayrıca," diye ekledim - ve lanet olsun ki beynim hatamı daha tam olarak yapmadan fark etmediyse. "Will benimle ilgileniyor, yani ihtiyacım yok..."

Kahretsin.

Sesimin azalmasına izin verdim, rahatsız edici sessizlik üzerimize çökerken onlara bakamadım bile.

Annem inanamayarak, "Sana o bakıyor," diye tekrarladı.

Büyükanne homurdandı. "İşte başlıyoruz."

"Chloe, lütfen bana bundan daha zeki olduğunu söyle," dedi annem, çeki yere bırakıp bir kenara iterek. "Lütfen bana her şeyden sonra daha iyi öğrendiğini söyle-"

"Sakin ol anne. Öyle demek istemedim. Sadece şu an için eski evimin kirasını onun ödediğini ve havuz evinin parasını ödemediğimi söylemek istedim. Her şey yolunda gitmeye devam ederse oraya kalıcı olarak taşınabilirim."

"Kalıcı olarak mı?!" Büyükannenin nefesi kesildi.

Kahretsin. Bu hiç iyi gitmiyordu.

"Demek istediğim, işimi seviyorum ve o da performansımdan memnun görünüyor, yani-"

"Eminim öyledir," diye mırıldandı annem.

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Dinleyin. Siz ikiniz anlamıyor olabilirsiniz ama bu benim istediğim bir şey. Çok keyif aldığım bir şey, tamam mı? Ay sonunu getirme kaygısı olmadan sevdiğim gibi öğretmenlik yapabiliyorum. Tanıştığınızda çok seveceğinizi ve tapacağınızı bildiğim inanılmaz küçük bir kız olan Ava ile vakit geçirebiliyorum. El işlerime zaman ayırabiliyorum, sanatımı Ava ile paylaşabiliyorum. Arushi'de bir arkadaşım var. O, ekip ve kızlarla birlikte hiç olmadığı kadar çok arkadaşım var. Ve Will Perry gibi harika bir patronum var."

Ve harika bir orgazm zulası da.

"Şimdi, kendi fikirleriniz olduğunu biliyorum. Bu görüşleriniz için *nedenleriniz* olduğunu biliyorum. Ama ben..." Hayal kırıklığıyla titredim. "Açıkçası, sorunlarını bana yansıtmandan bıktım usandım. Sana iyi olduğumu söylediğimde beni dinlememenden bıktım. Hayır, ben *harikayım*."

Şimdi titriyordum çünkü bu kadınlara karşı daha önce hiç sesimi yükseltmemiştim.

"Kendim için para ayırdım ve ayırmaya devam edeceğim ama bunu senin için yapmak istedim çünkü seni seviyorum," diye bağırdım. Sesimin biraz *fazla* fark ederek boğazımı temizledim ve ilk kartımı oynarken yukarıda tuttum. "İster al ister alma ama hayatımda ilk kez mutlu olduğum için beni utandırma."

Bu sözler onları olduğu kadar beni de şoke etti ve büyükannem annemle bakıştıktan sonra ikisi de uzun bir nefes aldı.

"Çok naziksin tatlım," dedi annem. "Teşekkür ederim. Bu jestiniz bizi gerçekten çok şaşırttı. Bize geri ödeme yapmanızı hiç beklemiyorduk. O borçları istediğimiz için aldık." Durakladı. "Ve evet, sizin için endişeleniyoruz."

Büyükanne, "Bu asla değişmeyecek," diye ekledi.

"Ve ben sadece... Senin herhangi bir tuzağa düşmeni istemiyorum. Zengin, yetenekli ve güçlü olan böyle adamlar

Oyun. Onlar seni o kadar karşı konulmaz biri gibi gösterecekler ki, söz konusu sen olduğunda kendilerine engel olamayacaklar. Seni *diğer kızlardan farklı* hissettirecekler," dedi annem.

Büyükanne dudak büktü. "Onlara aşık olmaya başladığınızda kendinizi deli gibi hissetmeniz için, sanki size iyi bir kadın olduğunuzdan başka bir şey hissettiklerine inanmanız için hiçbir neden vermemişler gibi."

Bunun üzerine ağzımı zımpara kağıdı kapladı.

Evime çok yakındı ve birden kendimi aptal küçük bir kız gibi hissettim.

"Ama eminim öyle biri değildir," diye ekledi annem telaşla, bileğimi sıkmak için uzanırken. "Ve şunu söylemeliyim ki... tüm bu durum sana yakışıyor gibi görünüyor. Parlıyorsun. Gerçekten. Söylediğin kadar mutlu görünüyorsun."

"Her zamanki gergin tiklerini yapmadığını fark ettin mi?" Büyükanne ekledi. Bana gülümsedi. "Kendinden emin görünüyorsun, aşkım. Bu harika bir görünüm."

Bir süre sessizlik içinde kartlarımızı oynadık. Kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim, ama yine de içimde bir parça savunmaya geçme duygusu vardı - son birkaç ayda olan her şeyi aşırı analiz ederkenki aptallığımla birlikte.

Will konusunda haklı olmalarını istemedim.

Will ve ben bir anlaşma yapmışken nasıl olabilirlerdi ki? Neye imza attığımı biliyordum. Hem de çok isteyerek.

Bana bir ilişki verememiş olabilirdi ama bana her zaman istediğim bir şeyi veriyordu - deneyim. İstenmenin ve arzulanmanın, sizi rahat ve güvende hissettiren biriyle fiziksel bir rahatlama bulmanın ne kadar iyi bir his olabileceğini gösteriyordu.

O halde bunu dile getireceği, bizim bundan ibaret olduğumuzu teyit edeceği bir günün yaklaştığını düşünmek neden canımı yaktı?

Peki bu ne kadar sürebilir?

Başka biriyle çıkmakla ilgilenmediğimi biliyordum, ama o ilgileniyor *muydu*?

Bu düşünce midemi alt üst etti. Eve başka bir kadın getirdiği, onu kendine yakın tuttuğu ve Ava'yla tanıştırdığı günü hayal bile edemiyordum.

Aile tatillerinde onların dadısı olarak gülümsemek zorunda mı kalacağım?

Bırakır mıydım?

Bu kadar yakın olduğumuz Ava'yı bırakıp *gidebilir* miydim?

Gözlerim yaşardı ve onları geri çekerek şimdiki zamana göz kırptım. "Sanırım pasta zamanı geldi," dedim zoraki bir gülümsemeyle ve annem ya da büyükannem bir şey fark edemeden sandalyemi geriye itip zıplayarak mutfağa girdim.

Pastayı servis ederken, geçici bir süre için de olsa kendimi toparlamıştım. Mumları yaktık ve anneme şarkı söyledik, okey oyunumuzu bitirdik ve akşamı oturma odasında Beyaz Ruslarla sonlandırdık.

Gece sona ererken kendimi duvardaki resimlere bakarken buldum.

"Büyükbabanın nesini severdin?"

Bu soru büyükannemin sandalyesinde sallanmasını durdurdu ve annemin eli bardağını dudaklarına götürdüğü yerde durdu. Bakıştılar.

"Sen ondan nefret etmeden önce," diye açıkladım. "O gitmeden önce. Onunla ilgili bir şeyi sevmiş olmalıydın."

Büyükanne, yarısı dolu fincanına bakarak, "Ben aptal bir kadındım," diye homurdandı.

"Lütfen," diye fısıldadım . "Onun hakkında bir şeyler bilmek çok isterdim .

İyi bir şey."

Bu isteğin onları şok ettiğini biliyordum. Hayatım boyunca sadece erkeklerin işe yaramaz, korkunç şeyler olduğunu ve hepsinden uzak durmam gerektiğini duymakla yetinmiştim. Hem büyükbabamın hem de babamın bizi terk ettiğini, hiçbir işe yaramadıklarını kabullenmiştim.

Belki de beni duygusal hissettiren Ava'yı annesiyle tanıştırmaktı. Belki de içimde aşka inanmak isteyen hastalıklı bir yanım vardı. Ya da belki sadece geldiğim erkekler hakkında hiçbir şey bilmediğim içindi, ama şimdi bilmek için aniden ısrarcı bir aciliyet hissettim.

Büyükanne iç geçirdi, tekrar sallandı ve fincanına ellerine baktı. "Büyükbaban resim yapmayı çok severdi."

"Öyle mi?" Merakla sordum.

Başını salladı. "Bu işte de çok iyiydi. Bazı günler hava güzel olduğunda ön verandamızda oturur ve bütün gün resim yapardı. Boş bir tuvalle başlar ve öyle güzel bir şeyle bitirirdi ki nefesimi keserdi."

Gün doğumunu mu yoksa gün batımını mı, bahçede açan çiçekleri mi ya da belki de büyükannemin bir portresini mi çizeceğini merak ederek gülümsedim.

Yaratmayı seven yanımın ondan gelip gelmediğini merak ettim.

"Resimlerini de hiç satmadı," diye ekledi büyükanne, sesi biraz daha kısıktı. "Gururlu bir . Yaptığı hiçbir şeyi yeterince iyi bulmazdı. Ama ne zaman çevreden biri ondan resim yapmasını istese, yapardı. Bedavaya. Mutlulukla. Bir araya getirecek iki kuruşumuz olmadığında bile, malzeme bulmanın ve bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulurdu." Dudaklarının kenarına bir gülümseme dokundu. "Bu yönden iyiydi."

"Bunu bilmiyordum," dedi annem usulca.

Büyükanne omuz silkti, White Russian' yudumladı, işi bitmişti ve bir daha büyükbabam hakkında konuşmayacaktı.

"Peki ya babam?" Anneme sordum.

Yüksek sesle homurdandı. "O adam hiçbir şey için iyi değildi."

Büyükanne boğazında bir uğultuyla aynı fikirdeydi.

Anneme bir bakış attım. "Hadi ama. Bir şeyler olmalı, yoksa ondan bebek yapmazdın." Kendimi işaret ettim. "Ve bana kalırsa oldukça harika bir bebek yaptın."

Bu bana bir sırıtma kazandırdı ve sonra ağır, sinirli bir iç çekti. "Bilmiyorum... Büyüleyiciydi sanırım."

"Başını belaya sokmaya bayılırdı," diye büyükannem. "Her zaman şansını denerdi."

Annem bunun üzerine yumuşadı, neredeyse gülümsedi. "Öyleydi. Belki de onda en çok sevdiğim şey buydu. Benim her zaman güvenli oynadığım yerde, o risk arıyordu. Rahat olmayı hiç sevmezdi. Her zaman rahat olduğunuzda büyümeyi bıraktığınızı söylerdi."

Kalbim sıkışmıştı. Annem bu sözleri söyleyene kadar babam hakkında duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"O kadar da kötü olmayabilirler," dedi annem hayal kuran gözlerimi görmüş gibi sertçe. "Ama gittiler. *Gittiler*, Chloe May. Günün sonunda, karakterleri hakkında en yüksek sesle konuşan şey budur. Büyükbabanın resim yapmayı sevmesi ya da babanın macerayı sevmesi önemli değil. Onlar eşlerinden, çocuklarından uzaklaştılar."

"Bu da gösteriyor ki bir erkeğin ne kadar harika olduğunu düşündüğünüzün hiçbir önemi yok. Sonunda hepsi bencildir. Sadece kendilerini düşünürler." Büyükanne başını salladı ve içkisinin son damlasını da bitirdi. Bitirdiğinde gözleri benimkilere takıldı. "Yani *kendine* dikkat etsen iyi olur."

CHAPTER 29

Canavar Will

Chloe eve vardığında geç olmuştu.

Ava çoktan uyumuştu ve yarın sabah erkenden antrenmanım olduğu için benim de uyumuş olmam gerekiyordu. Bunun yerine, Cumartesi günü oynayacağımız Jacksonville'in videosunu izliyor, dikkatimin yarısı havuz evinde değilmiş gibi davranıyordum.

Bir ışık yandığında takımın forvetlerinden birinin kaleye nasıl hücum ettiğini zihnime not ediyordum. Kapıdan geçip avluya doğru ilerlerken onu gözden kaçırmıştım ama tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda içeride kaybolmadan önce çantasını ve anahtarlarını kapının yanına bıraktığını gördüm.

Bu gece ona ihtiyacım vardı.

Ona dokunmaya, onu tutmaya, koklamaya ve iç çekişini duymaya ihtiyacım vardı.

Sadece bu gerçek bile ödümü koparıyordu ama doğruydu. Geçen ay ona hayatımda hiçbir kadına ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyaç duymuştum.

En şaşırtıcı olan şey ise, benim söylememe bile gerek kalmadan ortaya çıkmasıydı.

Tıpkı ben hastayken olduğu gibi, ben takıma ve playoff yarışımıza odaklanırken o her konuda bana destek oluyordu. Bu evi ve aileyi tam zamanlı işiymiş gibi yönetiyordu.

Ona teşekkür etmek için elime geçen her fırsatı kullandım.

Ona kelimelerle söyledim - zayıf ve önemsiz olsalar da. *Teşekkür etmek* yeterli gelmedi. Bu yüzden ona haftalık ikramiyemi de söyledim.

Ama ona teşekkür etmenin en sevdiğim yolu onu boşaltmaktı.

Artık ezberlemiştim, onu serbest bırakmaya götüren olaylar dizisini. Gözlerimi kapatıp onun kızarmış tenini, titreyen gözlerini, açılıp yayılırken ve beni içeri davet ederken vücudunun aldığı şekli hayal edebiliyordum. İç çekişlerinin, sızlanışlarının, yaklaştıkça çıkardığı derin iniltilerin sesini biliyordum ve

Daha yakın. Tırnaklarının etimi nasıl parçaladığını hissedebiliyordum, sonunda tamamen içeri girdiğinde küçük darbelerle etrafımı nasıl sıktığını asla unutamazdım.

Bugünlerde hokey ve kızım dışında düşündüğüm tek şey oydu.

Harika bir maç çıkardığımda, bunu onunla kutlamak için sabırsızlanırdım. Berbat bir antrenman geçirdiğimde, içinde kaybolmak istediğim kişi oydu.

Uyanık olduğum her an, uykusuz kaldığım her saat, o vardı.

Bilgisayarımı kapatmadan önce kendimi yirmi dakika beklemeye zorladım, mutfağın ışığını söndürdüm ve havuz güvertesinden onun kapısına doğru ilerledim. Kapıyı usulca çaldım, cevap gelmeyince kendimi içeri attım.

"Chloe?" Onu şaşırtmadığımdan emin olmak için seslendim.

"Buraya," diye cevap verdi, yumuşak, neredeyse hüzünlü bir bu, küvetin hafifçe dolma sesinin üzerine geldi.

Nacho bana doğru koştu ve gür turuncu kuyruğuyla ayaklarımın etrafında döndü. Sırıttım, eğilip kulaklarının arkasını okşadım, ta ki o mırıldanana ve Pepper da kendi evcil hayvanını istemek için cırlak bir *miyavlamayla* yanıma gelene kadar.

Coconut kanepenin arkasına oturmuş, gözlerini kısmış, kuyruğunu sallıyordu. O pislik kedileri kazanmaya çalışmıyordum ama diğer ikisi bana oldukça ısınmıştı.

Yine de Coconut miyavlamadan önce onu bir kez okşamama izin verdiğinde ve koltuktan zıplayıp kuyruğunu kaldırarak uzaklaştığında bunu bir kazanç olarak saydım.

Sonra suyun sesine doğru ilerledim. Chloe'nin yatak odasına bitişik banyoya girdiğimde, onu küvetin kenarına dayadığı ayaklarına bakarken buldum, ayaklarının arasından su akıyordu ve köprücük kemiğine kadar her yerini köpükler kaplamıştı. Sadece boynu, başı, dizleri, incikleri ve ayakları su çizgisinin üzerindeydi.

İçeri girdiğimde irkilmedi. Bana bakmak için döndüğünde gözleri boş ve çukurdu ve gözleri tekrar ayak parmaklarında olmadan önce en acınası gülümseme girişimini zorladı.

Göğsüm sıkıştı.

Sen de gitmelisin.

Üç kelimelik uyarı zihnimde bir polis sireni gibi yankılandı, uyarı açıktı.

Ama onu bırakamazdım.

Sadece... *yapamadım*.

Sözümü sakınmadan pijamalarımı çıkarıp yere attım ve su musluklarını yavaşça kapattım. Sonra Chloe'nin arkasında durdum ve sessiz bir izin isteğiyle nemli saçlarını ensesinden süpürdüm.

Arkasına geçmeme izin verecek kadar doğrulup oturdu, ben kendimi aşağı indirirken devasa küvet bize kolayca sığdı. Su tehlikeli bir şekilde tepeye ama dışarı ve yere dökülmesi umurumda değildi. Orada onunla birlikte olmak istedim - bağlanmak, dokunmak, hissetmek.

Yerleştikten sonra onu kendime doğru çektim. Ve

ikimiz de iç geçirdik.

Eve dönmek gibiydi, birbirimizin içinde eriyip gitmiştik. Söze gerek yoktu. Sadece orada birlikte olmak yeterliydi.

Yine ensemde bir korku hissettim ama bunu görmezden geldim.

Onun kaygan vücudunun benimkine yaslanmış olduğunu hissetmek bir yana, sadece onu gördüğümde bile sertleşmiş olmama engel olamıyordum. Ama içimden gelen dürtüyle hareket etmedim. Bunun yerine, iç çekip suyun derinliklerine gömülürken ellerimle omuzlarını bulup gergin kaslarını ovarak bana doğru gevşemesine yardımcı oldum.

"Güzel bir his," diye fısıldadı, başparmaklarım rhomboids'ine girdiğinde küçük bir inilti kaçtı.

Saçlarını öptüm, bu hareketin bana ne kadar kolay geldiğine dair bir an paniğe kapıldım ve boğazımı temizledim. "Zor bir gece miydi?"

"Hayır, aslında," dedi. "Çok güzeldi. Annemin doğum günü için kart oynadık ve pasta yedik."

"Ama?"

İç çekti. "Ama... evet, sanırım bazı açılardan zor bir geceydi."

Yutkundum, omuzlarını okşarken ve bu açıdan ifadesini nasıl görebildiğimi izlerken aramızda bir anlık sessizlik geçti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bu sormamam gereken bir şeydi. Bu havuzlu evde geçirdiğimiz ilk gece koyduğum sınırların çoğunu aşmış olsak da yine de dikkatli davranmıştık. Ne zaman konuşmalar biraz fazla derinleşse, birimiz konuyu değiştiriyor ya da dikkatimizi başka bir yöne çekmek için diğerinin üzerine biniyordu.

Tıpkı öpüşmeme kuralı gibi, arkadaş olamayacağımıza dair bir kural koymamın da bir nedeni vardı.

Çünkü arkadaşlık ve sevişme çoğu zaman bir ilişki gibi hissettiriyordu.

Bazen aşk gibi hissettiriyordu.

Tecrübelerimden biliyordum.

İstediğim için sorduğumu fark ettiğimde kalbim göğsümde sertçe çarptı, çünkü kabul etmek istesem de istemesem de Chloe zaten arkadaşımdı.

O bundan daha fazlasıydı.

Tanrım, o bundan çok daha fazlasıydı.

O...

"Hayır," diye cevap verdi ve beni sarmalımdan, boğazımı sıkan panikten kurtardı.

Ellerini benimkilerle örttü, biri göğsünü avuçlayana ve diğeri kalçalarının arasına girene kadar suyun altında aşağıya doğru hareket ettirdi.

"*Bunu* istiyorum."

Ellerimi istediği gibi hareket ettirip beni piyonu gibi kullanarak kendini okşarken inledim.

Onun tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordum - benim de buna ihtiyacım vardı. Kelimelere değil. Terapiye değil.

Bir kaçış.

İşten dolayı vücudumda ne kadar stres varsa, bu gece ailesini gördükten sonra Chloe'nin içinden ne kadar acı geçiyorsa... hepsini serbest bırakmanın, rahatlamanın anahtarını tek bir dokunuşta tuttuk.

Onu bacaklarının arasından sertçe kavrayıp avucumu suyun altında ona sürttüğümde sikim sırtına doğru seğirdi. Sabunlu köpükler kaymam ve kayganlaşmam için mükemmel miktarda kayganlaştırıcı ekledi ve Chloe başını omzuma yasladı, gözleri kapandı, ağzı ayrıldı.

"Evet," diye nefes aldı, dokunuşuma karşı direndi. Elleri arkasına uzandı ve saçlarımı kavradı. "Bana dokunmana bayılıyorum Will. Ellerinin verdiği hissi seviyorum."

İsmimi duyunca, nefes nefese söyleyince inledim. "Boğazımı tut," diye yalvardı, dokunuşumun altında kıvranıyordu.

Su.

"*Fuuuuck*." Kelime içimden uzun ve alçak sesle çıkarken, bir elimi kalçalarının arasında, diğer elimi de parmaklarımı boynuna dolayana kadar göğsünde gezdirdim. "Seni boğmam hoşuna gidiyor mu bebeğim?"

"Evet," diye nefes nefese dudaklarını ıslattı. "Daha sert."

Onu inletecek, yüzüne kan hücum etmesini sağlayacak kadar sıktım. Çok ateşliydi ve amının orta parmağımın etrafında sıkışma şekli, bunun onu da benim kadar tahrik ettiğini söylüyordu.

"Gerçekten kimi gazlamak istiyorum biliyor musun?" Biraz daha sıkarak sordum. "Noah."

Dokunuşumla sakinleşti ve sonra dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldü. "Kim?"

"Sizin okuldaki çocuk," diye açıkladım. "Kızların bahsettiği kişi."

Bu adamın adını söylemek bile tüm bedenimi kıskançlıkla titretiyordu. Barbeküden beri bu konuyu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapmıştım - özellikle de Chloe bana ondan hiç söz etmediği için ve belli *ki* onun boş zamanlarını ben değerlendiriyordum.

Ama bunu düşünmediğimi söylersem yalancı bir orospu çocuğu olurum.

"Çıkmanı istiyorum Chloe," dedim, parmağımı içine sokup çıkarırken ve tekrar sokarken başparmağımla boynunu ovdum. Dokunuşumla inledi, vücudu kayganlaştı ve benimkine doğru kaydı. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Ama seni paylaşmak istemiyorum."

Bu itiraf bir sonraki nefesimi daha zor almamı sağladı ama buna odaklanmamaya çalıştım. Onun yerine tüm dikkatimi bana karşı kıvrandığı yerde tutmaya çalıştım.

"O gerçek değil," diye nefes aldı Chloe, kıçını bana yaslayarak. "Onu ben uydurdum."

"Sen... ne?"

"Onu ben uydurdum," diye , onu tuttuğum ellerimi kapatarak. Beni sıkıca kavradı, parmağımı tekrar içine soktuğumda ikimiz de inledik. "Kızlar birine vurulduğuma ikna olmuşlardı, ben de Noah'ı yarattım."

Chloe kollarımda biraz döndü, gözlerimiz buluşacak kadar.

"Bana dokunan tek kişi sensin, Will. Bana dokunmasını *istediğim* tek kişi sensin." Yutkundu. "Dokunmak istediğim tek kişi."

Burnum sahip olma duygusuyla alevlendi, gözlerim onunkileri aradı, sonra tekrar döndü, bedeni benimkine doğru bastırarak daha fazlası için sessiz bir yalvarışta bulundu. Ve *lanet olsun*, bu beni mutlu etmemeliydi. Bunu söylediğini duymak bu kadar iyi hissettirmemeliydi.

Bunu hak etmedim.

Ama yine de arzuladım.

Artık konuşamıyordu, ona istediğini verdiğimde değil, her nefesi tutuşum tarafından kısa kesiliyordu. Onu rahat ettirecek kadar gevşek ama ihtiyacı olanı verecek kadar sıkı tuttum ve avucumu suyun altından göğüslerine doğru kaydırdım. Meme uçlarıyla oynadım, elim tekrar aşağı inip klitorisine baskı uygulamadan önce her bir şişmiş, güzel göğüsle zaman geçirdim.

Üzerimden eğildi, kalçaları yukarı kalktı ve bu sürtünmeyi kovalarken neredeyse suyun dışına çıktı.

Kulağının arkasından yavaşça, şehvetli bir çizgi yaladım, sonra lobunu emdim ve bir hırıltıyla ısırdım. Bu onun tenini ürpertti ve avucumu tekrar klitorisine bastırıp onu yukarı ve aşağı doğru yumuşattığımda tüm vücudu titredi.

"Şu haline bak," diye düşündüm, boynuna gülümseyerek. "Boşalmak için ne kadar da çaresizsin. Çok muhtaçsın."

Miyavladı ve alçak sesle fısıldadığı bir kelime pembe dudaklarından kaçtı.

"Lütfen."

Aletim bu ricayla daha da sertleşti ve boğazını biraz daha sıkarken içine doğru salladım. Meme uçları gergindi, elime doğru eğilirken yüzü çabayla kızarmıştı.

Onu daha sert, daha hızlı çalıştırmaya başladığımda küvetin kenarlarından su akıyordu, parmaklarımı o hassas sinir ucunda birleştirmeden ve hızlı dairelerle ona işkence etmeden önce avuç içim yukarı ve aşağı kayıyordu.

Vücutlarımız kaygandı, o inlerken ve orgazmını kovalarken birbirimize doğru kayıyordu. Yakın olduğunu söyleyebilirdim - çok yakındı - ama istediğini tam olarak elde edemiyordu.

Bir anda onu serbest bıraktım, ellerimi boğazından ve bacaklarının arasından çektim. Kalçalarını kavradım ve kaldırmaya başladım.

"Ayağa kalk."

Chloe sersemlemişti, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, vücudu titriyordu. Ama dediğimi yaptı, ben ona destek verirken ayağa kalkmak için küvetin kenarlarını kullandı. Ayağa kalktığında onu yüzüme doğru çevirdim, bir ayağını omzumun arkasından küvetin kenarına doğru yönlendirdim.

Hemen ona saldırmayı planlıyordum ama şimdi elimde olmadan bu muhteşem manzarayı takdir etmek için bir an durdum.

Vücudu sırılsıklamdı, baloncuklar kıvrımlarına yapışmış ve yavaşça suya doğru kayıyordu. Dolgun göğüsleri her nefeste kabarıyor, yüzü kızarıyor, gözleri ağırlaşarak bana bakıyor ve bir sonraki adımımı bekliyordu.

"Lanet olsun Chloe," diye övdüm, ellerimi baldırlarında, kalçalarında gezdirdim, ta ki mükemmel poposunu avuçlayana kadar. "Sana sonsuza dek bakabilirim. Tam burada, böyle yaşayıp ölebilirim."

"Lütfen önce ben geleyim."

Gözlerimi kırptım ve sonra içimden bir kahkaha yükseldi. Benden ne istediğini sormaktan çekinen, en başta ne isteyeceğini bile *bilmeyen* Chloe gitmişti.

Dudaklarımı ıslattım ve onu ağzıma çektim. "Evet, hanımefendi."

Sırıttığını gördüğümü sandım, ama sonra yüzü karardı - gözleri kapanmadan önce genişledi, ağzı açıldı, boynu büküldü ve bacakları şiddetle titredi. Dilimi şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirdim, sevdiğini bildiğim emme darbeleriyle onu ödüllendirmeden önce sadece bir an onunla alay ettim.

"Will," diye sızlandı, ben ağırlığını daha fazla alana kadar alçaldı. Amcığına karşı mırıldandım ve daha sert emdim. Zaten çok yaklaşmıştı. Sadece doldurulmaya ihtiyacı vardı.

Dikkatlice, kalın bir parmağımı içine sokmadan önce amıyla oynadım. O kadar ıslaktı ki, banyodan değil ama *benden*. Bir parmağımı daha içeri sokmayı kolaylaştırdı ve kollarımın yanmasına ve boynumun açılardan ve çabadan ağrımasına aldırmadan, ağzımın klitorisi üzerindeki ritmiyle zaman içinde onları kıvırdım.

Ben lanet bir hokey oyuncusuydum.

Sahip olduğum bir şey varsa, o da fazlasıyla dayanıklılıktı.

Chloe'nin vahşi bir hayvana dönüşmesi uzun sürmedi. Serbest kalmak için çaresizlik içinde yüzümü becerdi ve ben de ona aynı enerjiyi geri verdim. Parmaklarım girip çıkıyor, kıvrılıyor, onu derinlemesine becerirken dilim klitorisini çalıştırıyordu. Döndürdüm ve ağzımı ona yapıştırdım, emdim, yaladım ve inledim, böylece burada olmayı ne kadar sevdiğimi, onu uçurmayı ne kadar çok istediğimi hissedebilsin.

Ve uçup gitti.

Elleri onu omuzlarıma dayadıkları yerde titriyor, haykırırken tırnakları kasları ısırıyordu. Kalçalarını salladı ve o kadar sert titredi ki neredeyse yere yığılacaktı, ama onu sıkıca tuttum, doruk noktasının her son dalgasını ona verirken ağzımdan ya da parmaklarımdan uzaklaşmasına izin vermedim.

Adımı ve bir düzine küfürlü kelimeyi haykırdı, titredi ve bana karşı sallandı. Ve sonunda orgazmı sona erdiğinde, başı öne düştü, gözleri bana kilitlenmişti.

Klitorisine hafif bir öpücük kondurdum ve parmaklarımı içinden çıkarırken bacağını küvetin kenarından çekip kendini düzeltmesine yardım ettim.

Doymuş bir gülümsemeyle başını salladı.

Sonra döndü ve suya inmeden önce bana parlayan arka tarafının sansasyonel bir görüntüsünü sundu. Dizlerinin üzerinde durdu, öne doğru eğildi, bir eli küvetin kenarında, diğeri suyun altında onu sabit tutuyordu. Omzunun üzerinden baktı, ıslak saçları boynuna, yanaklarına ve dudaklarına yapışmış, kirpiklerini kırpıştırıyordu.

Ve istediği şeyi istemesine bile gerek yoktu

O mükemmel poposunu bir o yana bir bu yana oynatıyor, poposunun alt kısmı suyun üzerinde süzülüyor, pembe dudaklarında davetkâr bir sırıtış beliriyordu.

Ellerim onu avuçlamak için hareket ettiğinde, hayranlıkla kıçının kaygan kabarıklıkları üzerinde yukarı ve aşağı kayarken uzun bir inilti soludum. Önce bir yanağına, sonra diğerine vurdum ve her birinin yarattığı dalgayla dudağımı ısırdım.

Bir hırıltıyla onu ayağa kalkmama yetecek kadar öne ittim. Bir prezervatif almam gerekiyordu, ki bu şu anda gerçekten büyük bir rahatsızlıktı.

Ben en yakın havluyu ararken, Chloe'nin eli bacağıma dokunmak için uzandı. "Nereye gidiyorsun?"

"Prezervatif," diye başardım.

Dudağını ısırdı. "Ya biz..."

Sesi soluklaştı ama gözleri onun yerine soruyu tamamladı.

Onu çiğ çiğ becerme, aramızda bir engel olmadan onu alma düşüncesi kalbimi göğsümde sertçe tekmeledi.

Bu kadının vücudunun içini dışını biliyordum. Sol kolunun iç tarafında doğum kontrol hapının yerleştirildiği ince, küçük bir çubuk olduğunu biliyordum. Benden başka kimseyi becermediğini biliyordum.

Bu, içimde bir başka adrenalin patlamasına neden oldu, sahiplenme duygusu diğer tüm düşünceleri sersemleten baş döndürücü bir uyuşturucuydu.

"Başka kimseyle birlikte olmadığımı biliyorsun,"

dedim ona. "Biliyorum."

"Seninle asla güvensiz olmayacağımı

biliyorsun." "Biliyorum."

Bacağımı çekerek beni aşağıya doğru itti, omurgası parlıyordu, kalp şeklindeki kıçı için bana yalvarıyordu. Yapmamız gereken konuşma buydu.

Böyle bir adım atmadan önce, akıllıca davrandığımızdan ve birbirimize karşı güvende olduğumuzdan emin olmak için.

Ama aynı zamanda yapacağımızı hiç düşünmediğim bir konuşmaydı.

İçimde o kadar derinlere kök salmıştı ki, kabul etsem de etmesem de ondan asla kurtulamayacağımı biliyordum.

Ilık suya tekrar batarken bu gerçeği görmezden geldim. Küvetin kenarlarından yeterince su akmıştı ve amı su seviyesinin hemen üzerinde duruyordu.

Kalın bir yutkunmayla, sikimi yumrukladım ve tepemi ona doğru bastırdım, ikimiz birlikte inleyip titrerken kaygan dudaklarının arasından kaydım. Ellerimi hareket ettirebilecek kadar içine girdiğimde, kalçalarını tuttum ve yavaşça içine girdim.

Varlığım sona erdi.

Sanki bir kara delik beni yutmuş ve tamamen yeni bir evrene teslim etmiş gibi, vücudumun içten dışa doğru büküldüğünü ve büküldüğünü hissettim, tüm farkındalığım, aramızda hiçbir şey olmadan ilk kez amının horozuma sarıldığı yere sıfırlandı.

Tısladım, inledim ve Chloe'nin serbest bıraktığı nefeslerin tadını çıkardım. Sırtı kamburlaştı, gözleri kapandı ve dışarı çıkıp tekrar içeri girdiğimde, daha derine, ikimiz de lanet ettik.

"Aman Tanrım," diye inledi ve ben öylece kalmaktan, birbirimize kenetlenmekten memnunken, Chloe yavaşça şaftımdan kayarak aşağı indi. "Aman *Tanrım*."

"Harika hissediyorsun, Chloe," diye başardım, sesim o kadar alçak ve hırçındı ki neredeyse tanıyamayacaktım. Sanki her nefesim ona tamamen sahip olmanın yeni hissiyle boğuluyordu, sanki varlığımın her hücresi bağlandığımız yere kilitlenmişti.

"Farklı olacağını biliyordum ama lanet olsun," diye nefes aldı. Ellerimle kalçalarını gevşekçe tutuyor, her akıcı hareketi onun kontrol etmesine izin veriyordum. Güzel kıçının tam şeklinin altında onun içinde nasıl kaybolduğumu izlemek, sadece birkaç pompadan sonra boşalmam için yeterliydi.

Gözlerimi tavana diktim, kendimi dayanmaya ve henüz pes etmemeye zorladım.

Chloe uzunca bir süre bizi arşınladı, inleyip soluk soluğa kaldı, yavaş ve işkenceli bir ritimle üzerimden inip tekrar bindi. Her geri çekilişinde kıçı karnıma çarpıyor, etleri dalgalanıyordu.

"Seni izlemek çok ateşli," diye övdüm, ikinci boşalmasına doğru çalışmaya devam ederken elleri kıçının üzerinde kayıyordu. Sözlerim onu

inliyor ve hızlanıyor. " böyle, bebeğim. Daha hızlı."

Kıçı bana çarpıyor, beni daha sert sikerken küvetteki suyu bulandırıyordu. O inledikçe, o muhteşem manzarayı seyrettikçe boşalmaya daha da yaklaşıyordum. Artık kaçınılmaz bir fırtına gibi omurgama tırmanıyordu, damarlarımda şimşekler çakıyor, kemiklerimde gök gürültüsü yuvarlanıyordu.

Ama sonra Chloe yavaşladı, zevk ve acının karışımıyla inlememe neden oldu.

Bu sefer *beni* yeniyor muydu?

"Ben... Ben başka bir ders düşünüyordum," dedi sessizce.

Bana karşı yine nasıl utangaç davrandığını, omzunun üzerinden bana bakarken yanaklarının nasıl pembeleştiğini özlemedim. Bu noktada yapabileceğimiz başka bir ders de düşünemiyordum ama merak ediyordum.

"Öyle mi?"

Başını salladı ve kalçalarını kavradım, yavaşça, ölçülü bir şekilde geri çekilmeden önce içinde derinlemesine öğüttüm.

"Anlat bana."

"Bazen, ben... kendimle oynadığımda... ben..."

Dudağını ısırdı, ne istediğini itiraf etmekten bile utanıyormuş gibi biraz yüzünü buruşturdu.

Bu beni gerçekten meraklandırdı.

"Göster bana," dedim. "Bana ne yaptığını göster."

Chloe yutkundu, ağırlığını küvetin dibine bastırdığı elinin üzerinde dengeledi. Diğer eli göğsünün üzerinden, yanından ve kalçasından aşağı kayarak yuvarlak poposunun üzerinden geçti. İçinden çıkardığım sikimi kavradı, tekrar içine girdiğimde ikimiz de inliyorduk ve o elini hareket ettirmekten başka çaresi yoktu.

Ve sonra, kıçıyla oynuyordu.

Nefesim boğazımda düğümlendi, onu izlerken sonraki yutkunmam imkânsızdı. Ben geri çekilip tekrar içine girdiğimde parmakları deliğin etrafında dolaştı ve ben bunu yaparken orta parmağının ucunu içeri bastırdı.

Neredeyse bayılıyordum.

"Seni burada becermemi istiyor musun?" diye sordum, başparmağımı kullanarak parmağını yoldan çektim. İçine girmeden kıçının etrafında döndüm, sadece onunla oynadım, sordum, aradım.

Sanırım başını salladığını gördüm.

"Sözlerine ihtiyacım var, bebeğim."

"Evet," diye inledi ve ben de başparmağımı o girişe bastırarak, sadece hafif bir baskı uygulayarak onu ödüllendirdim. "Evet, *lütfen*."

İçimden kopan laneti bastırdım, kalbim göğsümde hızla çarparken dudaklarımı ıslattım. Onu prezervatifsiz becermek bir şeydi, ama aynı gece kıçını becermek için bana yalvarması?

Ne kadar bilmiyordum.

"Bu şekilde boşalabileceğini düşünüyor musun?" sordum, başparmağımı içine bastırarak. Sadece ilk boğuma kadar girdim ama beni derin bir inlemeyle ödüllendirdi.

"Kesinlikle," diye nefes aldı.

Sırıttım ama içimden gülmek gelmiyordu - sikim amının derinliklerindeyken ve başparmağım kıçına daha fazla girerken olmazdı. Boşalmamak, kendi dürtülerime teslim olmamak ve benimkini bulana kadar ona sertçe, tekrar tekrar çarpmamak için sahip olduğum tüm odak noktasını aldı.

"Acıyabilir," diye uyardım.

"Yavaş ol."

Başımı salladım, ikimiz de kayıptan dolayı inlerken amından çekildim. Başparmağımı horozumun tepesiyle değiştirdim, deliği alay ettim, kaygan köpükleri ve suyu o hassas bölgeyi yağlamak için kullandım.

Onu başımın etrafında gerecek kadar bastırdım ve Chloe daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle inledi.

"Lanet olsun," diye nefes aldı. Sustum. "Durmalı mıyım?"

"Hayır," dedi inanamayarak ve sonra eli kıçıma uzandı, yarım santim içeri girene kadar beni kendisine doğru çekti. "Oh, *lanet olsun*."

Gözlerim onun ne kadar sıkı olduğuna, onu bu yasak şekilde ele geçirdiğime takıldı. Beni neyin daha çok tahrik ettiğini bilmiyordum - küvette domalmış görüntüsü mü, bunu isteyecek kadar cesur olması mı, yoksa onu ilk kez bu şekilde alacak kişi olarak bana güvenmesi mi?

Kombinasyon damarlarımı yaktı ve daha fazla bastırdım, geri çekilmeden önce tam bir inç içeri girdim ve bir tane daha kaydırdım.

Chloe dolgunluktan tısladı, eli beni yavaşlattı ve ben de onun işaretini aldım. Onu oraya götürmek için hiç acelem yoktu. Bunun her keyifli saniyesinin tadını çıkarıyordum.

Yavaşça, santim santim, sıcak nefes sıcak nefes, sikimi içine soktum. Chloe ben derinlere indikçe inliyor ve nefes nefese kalıyordu ve ben tamamen içine girdiğimde kıçını etrafımda sıktı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, sanki benim gördüğüm manzarayı görmek istermiş gibi omzunun üzerinden bakıyordu. "Kıçımı beceriyorsun."

"Ve sen bunu çok iyi karşılıyorsun," dedim, ikimiz de inlerken dışarı kaydım ve geri girdim. "Benim için esniyorsun, sikimi öyle sıkı kucaklıyorsun ki."

"Siktir, boşalmak istiyorum."

Ona bunu yapmasını söylememi beklemedi. Elini kalçalarının arasına soktu ve onları küvette açabildiği kadar açtı, inlerken ve kontrolü bana verirken klitorisini yavaş dairelerle ovdu.

Onu kendi hareketleriyle eş zamanlı olarak becerdim, önce yavaşça, sonra klitorisini daha hızlı ovuşturdukça biraz daha hızlı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu kadar hızlı ve bu kadar sert boşalmasını beklemiyordum.

"Kahretsin, Chloe," diye övdüm, sikimi alıp kendine dokunduğunda, inlemeleri gittikçe yükseliyordu. "Şu haline bak, ben kıçını sikerken boşalıyorsun. Seni pis şey."

"Evet," diye mızmızlandı ve sonra iniltiler, küfürler ve benim ismimden oluşan bir karmaşaya dönüştü.

Tek ihtiyacım olan buydu.

Benimle buluşmak için kıçını sallaması, göğüslerinin zıplaması ve su fışkırtması, boynunun kemerli ve ağzının açık bir şekilde salıverildiğini haykırması... ölümcül bir şeydi.

Onu daha sert, daha derin becerdim, kendi boşalmamı yakalamadan önce bir, iki, üç kez içine daldım. Dolgunluktan nefesi kesildi ama hala kendi orgazmını yaşıyordu, bu yüzden durmaya cesaret edemedim - kendi doruk noktam beni altına aldığında, beni boğduğunda ve aynı zamanda beni hayatla doldurduğunda bile.

Bedenim yandı. Evren genişledi ve sadece bu odaya geri döndü. Vücudumdaki tüm kan sikime aktı ve son damlasına kadar içimi boşaltana kadar kendimi o kadının içine gömdüm.

"*Lanet* olsun," diye inledim, yavaşladım, içine girdim ve tekrar dışarı itmeden önce neredeyse kenara çekildim.

Bunu yaptığımda, dölümün bir kısmı ondan dışarı sızdı ve tekrar inledim.

Dikkatlice, tamamen geri çekildim, ama o hareket edemeden önce, onu yakaladım.

Chloe'yi kalçalarından tuttu ve orada tuttu.

"Kıçını sık bebeğim," dedim soluk soluğa, hızla atan kalbimin ve bulanık görüşümün arasından.

Bunu yaptığında, sperm dışarı ve aşağı damladı, uyluğunun üzerinden, bacaklarının arasından kayarak onu içimde kapladı.

Bu manzara karşısında vahşi bir hayvana dönüşmüştüm. "Sen gerçek değilsin," dedim.

Kollarımı ona doladım, sırtını öptüm ve ikimiz de suya yığılana, birbirimize yapışana, eller birbirimizin saçlarında, dudaklar tene değene, kalplerimiz kontrolden çıkana kadar ağırlığını aldım.

Bir şekilde küvetin arkasına yaslandım ve o kollarımdaydı, başı göğsümdeydi, vücudu benimkinin içinde eriyordu.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, gözleri irileşmiş ve yüzü kızarmıştı.

Uzun bir süre bakıştık ve sonra ben gülümsedim, o da gülümsedi ve yüzünü göğsüme gömdüğünde ikimiz de güldük ve onu sıkıca kucakladım. Bu odaya girdiğimde ona yapışmış olan o buruk duygu her neyse şimdi gitmişti ve günümün tüm stresi de yok olmuştu.

"Bu inanılmazdı," dedim saçlarına homurdanarak.

Kıkırdadı ve başını salladı, yüzü hala göğsümle kaplıydı. "Ben... Ben *gerçekten* hoşlandım."

İtirafı mırıldandı ama bana bakması için çenesini kaldırdım ve bakışlarını kendi bakışlarımla tuttum. "Yatak odasında nelerden hoşlandığından, ne istediğinden asla utanma. Özellikle de benimleyken."

İçinde bir şey parladı ve başını salladı. Sonra gözleri dudaklarıma kaydı.

Kalbim duracak gibi oldu, göğsüm ağrıyana kadar sıkıştı. Ve keşke onu öpseydim dedim.

Keşke göğüs kafesimin ciğerlerimi ezdiğini hissetmeseydim, keşke düşüncesi bile vücudumda endişe ve korkuya yol açarken daha fazla kontrol sahibi olabilseydim.

Ama buna karşı güçsüzdüm.

İçime işlemişti.

Yıllar süren acı, ıstırap, sonunda olmayı başardığım kişiyi yeniden inşa etmekti - hepsi yeniden ortaya çıkıyor ve bu banyoya girdiğimden beri gıcırdayarak açmayı başardığım her kapıyı kapatıyordu.

Boğazımı temizleyerek aramıza mesafe koydum. "Hadi temizlenelim." Ayağa kalkmasına yardım ederken ona bakamadım, duş alıp birbirimizi yıkarken söyleyecek rahatlatıcı bir kelime bulamadım. Bornozunu , ben de havluyla kurulandım ve yatağına girdik.

Başını göğsüme yasladı ve ben ıslak saçlarıyla oynadım, benim gözlerim tavanda, onunki ise odanın öbür ucunda bir yerdeydi.

Ve o an kendimden hayatım boyunca nefret ettiğimden daha fazla nefret ettim.

Çünkü gitmeden önce dakikaları sayıyordum.

Senin derdin ne lan?

Cevabı biliyordum, sadece itiraf etmek istemiyordum. Bunun doğru olmasını istemedim. Trajedi tarafından, travma tarafından, üzerinde hiçbir gücüm olmayan yakınlığa karşı fiziksel bir tepki tarafından kontrol edilmek ve yönetilmek istemiyordum.

Bu yüzden sınırlar çizmiştim. Korktuğum şey *buydu*. Yine de kendi kurallarımı çiğnemiştim. Bu konuda en az onun kadar suçluydum.

Chloe'ydi.

Belki daha fazla.

Ve işte buradaydık, aramızda sessizlik uzanıyordu, çizgiler bulanıktı, kalpler birbirine çok karışmıştı.

"Ben içeri giriyorum," dedim, onu kolumdan çekerken sesim kısık bir vıraklamaydı.

Doğruldum ama ayağa kalkamadan Chloe'nin eli ön koluma dolandı.

Sakinleştim, sakinleştirici bir nefes alarak omzumun üzerinden

On

u. "Will," diye nefes aldı. "Sen... sen kalamaz mısın?"

Sikeyim.

Gözlerimi kapattım, burun deliklerim açıldı, içimdeki o parçaya ulaşmaya çalıştım.

ona açılmıştı. Açık *kalmaya* çalıştım, sakin, nazik ve anlayışlı olmayı kendime vasiyet ettim. İstediği şeyi yapmayı kendime vasiyet ettim, bunu benim de seveceğime kendimi ikna etmeye çalıştım.

Ama bu sanki bir canavarın kendisini uzakta tutan çürük kafesten kurtulması gibiydi, sanki iradem dışında ele geçiriliyordum. Bunun olduğunu hissediyordum ama yine de durduracak gücüm yoktu.

Kapılar çarparak kapandı.

Duvarlar uzadı, dikenli tellerle kaplandı.

Canavar kükredi.

Kaşlarım çatılırken, çenem sertleşirken, altındaki kaslar derime çarparken benmişim gibi bile hissetmiyordum.

Onun bakışlarıyla karşılaştım. "Bunu hâlâ sorun etmediğine emin misin?" Sanki ona tokat atmışım gibiydi.

Başını geriye attı, dudakları tekrar kapanmadan önce aralandı. Yutkundu, gözleri utanç içinde benimkilerden ayrılırken aynı zamanda

kolumu bıraktı.

Canavara karşı çırpındım, ona ulaşmak, anında özür dilemek istedim.

Ama ben kendi ruhumun içinde bir tutsaktım.

"Elbette," dedi. "Ben iyiyim, sadece... Bilmiyorum, aptalca davranıyorum." Gülümsemek için acınası bir bahane uydurdu ve gözleri parlarken beni başından savdı. "Git. Yarın görüşürüz."

Yüzünü tekrar görmeme izin vermeden yataktan aceleyle kalktı ve banyoya girdi.

Ve canavar beni uyuşmuş bir sersemlik içinde çarşaflarından sürükleyerek çıkardı, beni bir kez daha kaleme kilitleyene kadar arka bahçede sürükledi.

Bu sefer anahtarı atmış gibi hissettim.

CHAPTER 30

İyi misin?

Will

Nisan, Noel gibi geldi, her zaman çok uzakta görünen bir tatil gibi, sadece gelişiyle sizi şaşırtmak için sanki hızlı ve beklenmedik bir şekilde gerçekleşti.

Sekiz maç.

Playofflara kadar *sekiz maçımız* kalmıştı.

Baskı çok yüksekti, gerilim hiç hissetmediğim kadar yoğundu.

Koç gergindi, her zamanki soğukkanlı görüntüsü antrenmanda çuvalladığımızda öfke patlamalarıyla bölünüyordu.

Aleks buza odaklanmıştı ama buz *dışında* da her zamanki maskaralıklarına devam ediyordu - bu da biz önümüzdeki maçlara odaklanmaya çalışırken halkla ilişkiler ekibimizin neredeyse her hafta onun arkasını toplamakla meşgul olması anlamına geliyordu.

Vince ve Jaxson da en az benim kadar gergindi, üçümüz takımı her şeyi kazanabilecek bir takım haline getirmeye çalışıyorduk.

Artık playofflara kalıp kalmayacağımız konusunda hiçbir soru işareti yoktu. Girmiştik.

Kupa için mücadele etme şansımız olacaktı.

Şimdi önemli olan sağlıklı kalmak, güçlü bir şekilde bitirmek ve ilk sıradaki yerimizi garantilemekti. Bu, playoffları oluşturan yedi maçlık seride üç yerine dört maç için ev sahibi avantajı anlamına geliyordu. Kendi sahamızda oynamak, seyircimizin bizim için tezahürat yapması her şey demekti. Her şeyi kazanmakla ilk turda eve dönmek arasındaki fark bu olabilirdi.

Uzun zamandır bu ekiple tam da bu an için çalışıyordum. Yıllar ve yıllar boyunca inşa ettik, çok çalıştık, ayarlamalar yaptık. Sonunda, birbirimize kenetlendik. Doğru oyunculara sahiptik. Momentumumuz vardı. Enerjimiz, azmimiz ve şansımız vardı.

Ve odaklanmam çok kötüydü.

Pistteyken, oradaydım. İçindeydim. Takımımla birlikteydim, tüm farkındalığım koruduğum kalede, onlarca yıl sonra ilk şampiyonluğumuza götürmeye çalıştığım oyuncularımdaydı.

Ancak eve gittiğimde bu odaklanma benimle birlikte gelmek yerine, eşiği geçtiğim anda anında buharlaştı.

Çünkü evdeyken her şey Chloe'nin etrafında dönüyordu.

Chloe, beni o kadar şiddetle bükmüştü ki, onun varlığında zar zor nefes alabiliyordum. Evime, aileme, *kalbime* sızan Chloe. Şefimle yakın arkadaş olan, kızımın *en iyi* arkadaşı olan Chloe... belki bundan da fazlası.

Chloe - bir haftadan uzun süredir benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Küvetteki o geceden beri benden uzaklaşmıştı.

Yapılacak en akıllıca şey buydu. İkimizin de ihtiyacı olan şey buydu - yani *benim*. Açıkçası, anlaşmamızın dizginlerini zar zor elimde tutuyordum. Ama bir şekilde kendimi çizdiğimiz çizginin diğer tarafında tutmayı başarmıştım. O gece kalmamıştım. Teslim olmamıştım.

Bu yüzden onu tamamen kaybetmiştim.

Bunu ertesi sabah bana zar zor bakabilmesinde, bana her gülümseyişinin zayıf ve acı dolu olmasında hissettim.

Kendimi kurtarma sürecinde, onu incittim.

Çok açık ve netti ama yine de bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum.

O da bunu istiyordu. Bana da söylemişti. *Ben kimseyle çıkmam. Arkadaş istemiyorum*. Aynı fikirdeydik. Benim nedenim Jenny'den kaynaklanırken, onunki ailesinden, bağımsız olma arzusundan ve onların kendisiyle ve kararlarıyla gurur duymasını sağlamaktan kaynaklanıyordu.

Ama birdenbire nedenlerimiz o kadar da net değilmiş gibi geldi. *Mantıklı* gelmiyordu - artık gelmiyordu.

Donup kalmıştım, duygularım belirsizdi ve bir sonraki hamlemden emin değildim. Her geçen gün daha da uzaklaştığını hissediyordum. Artık flört etmiyorduk. Dokunmuyorduk. Çok az konuşuyorduk - sadece Ava hakkında iletişim kuracak kadar.

Aynı odadayken bile onu özlüyordum. Yine de buna hakkım yoktu.

Sadece seks için anlaşmış olması önemli değildi. Bu konuda onu arayamazdım, onu buna zorlayamazdım - bu anlaşmayı yaptığımızdan bu yana geçen aylarda yaşanan onca şeyden sonra olmazdı.

İkimiz de artık bundan daha fazlası olduğunu biliyorduk.

Aradaki fark, onun bu gerçekle yüzleşebiliyor gibi görünmesiydi - ve benim tek bildiğim bundan kaçmaktı.

Florida çoktan ısınmaya başlamıştı, parktaki banka oturup Ava'nın Chloe ile kaydırakta oynayışını izlerken nemden saçlarım enseme yapışmıştı. Nadir bir Pazar günüydü.

— çok ihtiyaç duyulan bir gündü ve içeride tıkılıp kalmak için fazla güzel bir gündü.

Chloe'nin önerisi, Ava'yı yapmayı sevdiği şeyler aracılığıyla Jenny ile tanıştırma misyonumuza geri dönmek için günü kullanmaktı. Aklıma hemen bu park gelmişti.

Jenny buraya haftada en az bir kez gelirdi. Burası onun dünyanın koşuşturmasından kaçmak ve bir anlığına nefes almak için en sevdiği yerdi. Park gölgeli ve sessizdi, İspanyol yosunlarıyla süslenmiş dev meşe ağaçlarıyla kaplıydı ve piknik banklarının hemen yanından arka plan gürültüsü olarak fokurdayan bir dere geçiyordu. Eskiden buraya birlikte geldiğimizde daha harap bir haldeydi.

— Yerel halkın iyileştirmek için ne zamanı ne de parası olan unutulmuş bir vaha.

Yine de yokluğumun son beş yılında değişmişti. Eski oyun alanı güncellenmiş, piknik masaları ve çardaklar restore edilmiş, dere boyunca uzanan ve sonunda üç mil kuzeydeki nehre ulaşan yeni bir yürüyüş ve bisiklet yolu yapılmıştı. Yapılan iyileştirmeler parkın artık daha yoğun olduğu anlamına geliyordu ama yine de her zamanki gibi muhteşemdi.

Şapkamın siperliğinin altına ve gözlüklerimin koyu renkli çerçevelerinin arkasına saklandım. Şimdiye kadar kimse bizi rahatsız etmemişti. Öte yandan, parkı paylaştığımız diğer bir düzine insan da kendi küçük dünyalarında gibi görünüyordu. Dere kenarında öğle yemeği yiyen dört kişilik bir aile, köpekleriyle patikada koşan bir çift, Frizbi fırlatan Ava'dan sadece birkaç yaş büyük çocuklarını izleyen bir anne vardı.

"Baba, bak!" Ava seslendi ve ben de dikkatimi ağaçların arasında odağımı kaybetmekte olan gözlerimden çekip tam zamanında onun kaydıraktan yüzüstü düşüşünü izledim. Yol boyunca kıkırdadı, en altta takla attı ve saçlarına ve kıyafetlerine yapışmış talaşlarla yukarı fırladı.

"Mükemmel on!" Sırıtarak seslendim ama o taklayı izledikten sonra kalbim biraz hızlanmıştı. "Dikkatli ol, tamam mı?"

"Olacağım!" diye söz verdi ve Chloe'nin yanına koştu, Chloe ona gülümsedi ve saçlarını karıştırırken bir şeyler söyledi. Onlar

şimdi en iyi tomurcuklar, bir iki yarısı.

Ava tekrar kaçtığında Chloe bana doğru yürüdü, elleri toz mavisi sundress'inin ceplerinde, gözleri beyaz spor ayakkabılarında. Bugün kısa saçlarını yarıya kadar toplamıştı ve parkın içinden geçerken esen rüzgâr saç tellerini bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Söze gerek duymadan, bankın diğer ucunda benden uzakta bir yere oturdu. İstese de aramıza daha fazla mesafe koyamazdı. Aslında, kıçının yarısının bankın kenarından sarktığından, omzuna hafifçe dokunsam düşeceğinden oldukça emindim.

"Bugün için teşekkür ederim," dedim ve arkama yaslanırken kolumu bankın arkasına doğru uzattım. Bunu yaparken parmaklarımın ucu boynuna değdi.

Dokunuştan kaçınmak için öne doğru eğildi.

"Çok güzel bir park," dedi. "Jenny'nin orayı neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum." Başımı salladım, onun adını duyunca kalbim demir bir yumruk gibi sıkıştı. O anda içimdeki her şey kapanmak istedi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kalbim göğsümde tekmeledi. Ciğerlerim hava almak için çırpındı.

Ama beş yıldır ilk kez vücudumun kaçma, kaçınma, çalışmayı durdurma isteğini yerine getirmedim.

Bunun yerine, inerken ciğerlerimi yakan bir nefes almaya zorladım.

Ve konuştum.

"O öldükten sonra buraya bir kez geldim."

Chloe kaskatı kesildi, ellerini kalçalarının altına sıkıştırdı. Hiçbir şey söylemedi ama çenesi bana doğru eğildi ve gözlerim kendi yaşında başka bir küçük kızla oynayan Ava'da olsa da Chloe'nin bana baktığını biliyordum.

"Tam burada, bu bankta oturdum ve bebek gibi ağladım," diye itiraf ettim tahtaya vurarak. "O öldükten belki bir hafta sonraydı, ben yeni hayatıma alışmaya çalışırken amcam ve takım arkadaşlarımın eşleri Ava'ya bakmama yardım ediyorlardı. Jenny'nin annesi de buradaydı. Sanırım. Yoksa birkaç hafta sonra mıydı?" Duraksadım, hatırlamaya çalıştım. "Dürüst olmak gerekirse, o zaman hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Bu çok boktan değil mi?" Başımı salladım. "Ava bu güzel bebekti, her geçen gün daha da büyüyordu ve ben onun için tam olarak hazır bile olamıyordum. Bir zombiydim."

Ava'nın gülüşünü ve maymun demirlerine tırmanmaya çalışmasını izlerken boğazım düğümlenerek yutkundum. Üçüncüsünden sonra düştü ama hemen ayağa fırlayıp tekrar başladı.

"Aldığım tüm yardımlar olmasaydı bunu başaramazdım ama yine de bana yardım eden insanlara neredeyse hiç teşekkür edemiyordum. Neredeyse dilsizdim. Nasıl ya da ne zaman olduğunu hatırlamıyorum ama yıllar içinde yavaş yavaş yeniden yaşamaya başladım. geldiğince Ava'nın yanında oldum. Takımıma geri döndüm ve her zamankinden daha sıkı oynadım. Akıl hocam bu konuda bana yardımcı oldu ve başka hiçbir şeyim olmadığında hokeyimin olduğunu hatırlattı. Ospreys vardı."

Bir an için yanağımın içini çiğnedim, o ilk yılların duyguları üzerimde yıkanıyordu. Yine içimdeki her şey kapanmak için yalvardı ama ben reddettim.

Bunu Chloe ile paylaşmak *istedim*.

Buna ihtiyacım vardı.

"Buraya geldiğimde, nefes alamayacak kadar çok ağlarken... tek düşünebildiğim Jenny'nin benim için ona söylediğimden çok daha fazla şey ifade ettiğiydi."

İtiraf göğsüme, duraksamama neden olacak kadar sert bir şekilde çarptı. "Her zaman sadece arkadaş olduğumuzu söylerdik. Ama biz *çok iyi* arkadaştık. Ve aynı yatağı paylaştık. Ve çok eğlendik... *Tanrım*, çok eğlendik. Jenny olmadan, kendi iyiliğim için çok ciddiydim. Ama o bana oynamayı, *yaşamayı* hatırlattı. Onu sevdim Chloe," dedim sonunda yüzümü ona dönerek. Gözleriyle karşılaştığımda gözleri parlıyordu. "Onu tüm kalbimle sevdim ve onu kaybettiğim her gün beni öldürüyor. Ava'nın onu kaybetmesi. Belki de daha dikkatli olsaydık, hamile kalmasaydı... o hâlâ burada olurdu."

Burun deliklerim açıldı, boğazım .

"Ve sonra kendimi bir canavar gibi hissediyorum çünkü zamanda geriye gidip o seçeneği seçebilseydim bile bunu yapmayacağımı biliyorum. Jenny de yapmazdı. Çünkü o zaman Ava burada olmazdı."

"Oh, Will..."

"Jenny bu konuda benden çok daha iyi olurdu," diye devam ettim gülerek ve başımı salladım. "Annelik ona çok kolay gelirdi. Asla endişelenmezdi. Asla strese girmezdi. Onun için bu sadece başka bir macera olurdu."

Aramızda bir an sessizlik geçti, ben tekrar konuşmaya başlamadan önce ikimiz de Ava'nın nerede oynadığını izliyorduk.

Bu sefer sesim titriyordu.

"Onu her gün özlüyorum," diye fısıldadım. "Ama yapmam gereken başka bir itiraf var, ne kadar korkunç bir insan olduğumu doğrulayabilecek bir itiraf."

"Sen bir-"

"Çünkü onu ," dedim Chloe'ye dönerek. "Ama ben seni daha çok özlüyorum."

Chloe'nin yüzü soldu, gözleri büyüdü, dudakları aralandı. "Ben mi? Ama ben buradayım."

"Hayır, değilsin. O zamandan beri..."

Yutkundum, nefesimi içime çektim. Sesim artık titremiyordu. Artık *işe yaramıyordu*. Hâlâ anlamaya çalıştığım şeyi ona nasıl anlatacaktım?

"Chloe, ben-"

Ama ben daha tek kelime edemeden, kan donduran bir çığlık parkı yırttı.

Chloe ve ben banktan fırladık, kafalarımız oyun alanına doğru döndü.

Ava yerdeydi, bileğini tutuyor ve acı içinde feryat ediyordu.

Her şey çok hızlı oldu. Kalbim boğazıma fırladı, ayaklarım taşa döndü ve en kötü senaryolar kafamda bir film makarası gibi oynarken beni durduğum yere kökledi.

Chloe hemen harekete geçti ve koşmaya başladı. Ben ağır çekim bir adım atmayı başarana kadar o çoktan Ava'nın yanına eğilmişti.

Nefes alamıyordum.

Tek bir kelime bile edemedim.

Zar zor yürüyebiliyor, beni kızımdan uzak tutuyormuş gibi görünen görünmez sıvının içinde kendimi zorlukla sürükleyebiliyordum.

Yaklaştıkça onun ıstırabını daha iyi görüyordum. Yüzü kıpkırmızıydı, saçları tahta parçalarıyla kaplıydı, yanakları gözyaşlarıyla lekelenmişti ve gözlerinden yeni yaşlar süzülüyordu. Ağladı ve ağladı.

Benim için ağladı.

"Babacığım!

Babacığım!"

Ava acı içinde kıvranırken Chloe elini başına koyarak onu yatıştırdı ve sonunda yanlarına vardığımda ikisi de bana baktı.

Sanki bir cevabım varmış gibi.

Sanki ne yapacağımı biliyormuşum gibi.

. Ne yapacağımı bilmeliydim. Çoktan harekete geçmeliydim.

Neden hareket edemiyorum?

Orada öylece donup kaldım, bakışlarımı Ava'nın bileğinin şişmeye başladığı yere dikip gözlerimi kırptıktan sonra yüzüne baktım, feryadı artık kulaklarımda kalbimin atışına karşı sessiz bir çığlık gibiydi.

Sonunda Chloe'ye baktım, kaşları birbirine kenetlenmişti, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Sessizce bana doğru uzandı ve elini bileğime doladı. Sıktı, gözlerinde

yumuşak ve güven verici bir şey vardı.

" yok," diye mırıldandı.

Sonra kızıma döndü ve günü kurtardı.

"Tamam, benim küçük melek böceğim. Bana bak. İşte böyle. Merhaba," dedi gülümseyerek. "Parmaklıklardan mı düştün?"

Ava başını salladı, daha çok ağlıyordu.

"Tamam, sorun yok," dedi Chloe, bir eliyle Ava'nın saçlarını düzelterek. "Sorun yok. Nerenin acıdığını göster bana."

Ava şişen ayak bileğini işaret etti, "Patladı," derken sesi bozuk çıkıyordu.

Kalbim iki kat hızlandı ama Chloe sadece başını salladı, elleri yavaşça, usulca yaralı bölgeye geldi. "Bu bazen olur. Bana acının ne kadar kötü olduğunu söyleyebilir misin? Birden ona kadar bir ölçekte, ne kadar kötü acıyor?"

Ava burnunu çekti ve sanki bu soru onu sakinleştirmiş, ona odaklanacak başka bir şey vermiş gibi avuçlarının üzerine yaslanıp uzun, yavaş bir nefes aldı.

"Bilmiyorum. Belki yedi?"

"Yedi," diye tekrarladı Chloe. "Çok güçlüsün. Tamam. Şöyle yapacağız. Seni kaldıracağım, tamam mı? Gidip bacağını yükselteceğiz ve üzerine biraz buz koyacağız. Sıkıştırmak için arabadaki kumaşla saracağız. Ve doktoru görmeye gideceğiz. Tamam mı?"

Ava'nın dudağı titredi. "Ölecek miyim?"

Chloe kahkahasını bastırıp kızımın saçlarını yüzünden çekip yanaklarını çerçevelerken beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissettim.

"Bugün değil, melek böceğim. Bir şeyin yok. Sanırım bileğini burkmuş olabilirsin ama doktorun bakmasına izin vereceğiz. Şu anda çok cesur ve güçlü olduğunu bilmeni istiyorum. Baban burada, ben de buradayım ve bunu birlikte atlatacağız. Tamam mı?"

Ava burnunu çekip başını salladı ve sonra Chloe'nin onu kollarına almasına izin verdi.

Chloe birkaç adım sonra takip ettiğimden emin olmak için bana baktı.

Tıpkı söylediği gibi, Chloe yapması gereken tüm adımları attı, Ava'nın neler olduğunu anlaması için her bir görevi yerine getirirken yüksek sesle tekrarladı. Ağrısını kontrol etti. Ava'ya ne kadar iyi olduğunu söyledi. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan cipteydik, Ava yükseltici koltuğuna bağlanmıştı ve ayak bileği soğutucumuzdaki buzu yerinde tutan kumaşa sarılmıştı. Burnunu çekti, gözyaşları artık kurumuştu ama hala acı içinde inliyordu, yüzünü buruşturuyordu ve açıkça rahatsızdı.

Chloe sürücü koltuğundaydı.

Motoru çalıştırdı, bana döndü ve elini koluma koydu. "İyi misin?"

Onun sözleri beni hayata döndürdü.

Her şeyin yerine oturduğunu hissettim, sanki düşüş beni yörüngeden çıkarmıştı ve Chloe'nin eli, sözleri, gözleri beni eve geri getiren yerçekimiydi.

Bir şeylerin ters gittiğini anladığımda takım arkadaşlarıma sık sık sorduğum iki kelimenin aynısıydı. Bu iki kelimenin tanıdık gelmesiyle başımı salladım ve kendimi koltuğun üzerine atıp Ava'ya bakmadan önce onun elini sıktım.

"Nasılsın, Balkabağım?"

Konuşurken boğazım acıyordu ama sanki sesimi duymak kızıma daha da güç veriyordu.

"Ben iyiyim baba," diye bana güvence verdi. "Ben güçlüyüm."

"Evet, ," diye kabul ettim zayıf bir gülümsemeyle. "Baban burada, tamam mı?"

uzandım, onun küçük elini kendi elime aldım ve sıkıca tuttum.

Hastaneye giderken yol bırakmadım.

Ve gözlerim Chloe'den hiç ayrılmadı.

CHAPTER 31

Sana İhtiyacım

Var Chloe

Kendimi bir kamyonun arkasına sürüklenmiş ve bir kamyonun içine atılmış bir bez bebek gibi hissediyordum.

O gece Ava'nın odasından gizlice çıkana kadar azgın bir uçurumun kenarındaydım.

Beni saatlerce uyanık tutan adrenalin çoktan çökmüştü ve yatak odasının kapısını dikkatlice kapatıp koridorda parmak uçlarımda ilerlerken derimin altında karıncalanan kalıntılarını hissettim.

Merdivenlerden inip bir elimi dağınık saçlarımda gezdirirken göğsümden rahatlama dolu ağır bir iç çekiş çıktı.

Beklediğim gibi, kötü bir burkulmaydı. Tahminimce bileğinin üzerine düştüğünde bileği burkulmuştu. Doktor bize düşük doz ibuprofen reçetesi verdi ve her zamanki emirlerle bizi eve gönderdi: dinlenin, buzlayın, yükseltin.

Ava tam bir asker gibiydi. Aslında, acil servisten çıktığımızda hemşireleri güldürüyor, babası çıkış evraklarını hallederken ve bizi kapıdan almak için SUV'u çekerken mutlu bir şekilde ikramları kabul ediyordu.

Medya durumdan haberdar olmuştu - ki bu son derece boktan bir durumdu, çünkü bu hastaneden birilerinin bunu sızdırdığı anlamına geliyordu. Ayrılma vakti geldiğinde muhabirler sıraya girmiş, Will'le röportaj yapmak, neler olduğunu öğrenmek ve akşam haberlerinde yayınlatmak istiyorlardı.

Bunu bir profesyonel gibi halletmiş, kamera deklanşörleri yanıp sönerken hem Ava'yı hem de beni gözlerden saklamıştı. Parktaki haliyle tam bir tezat oluşturuyordu. Orada şokta olduğunu biliyordum. Ama hastaneye doğru yola çıktığımızda kendine geldi, planı olan bir adama dönüştü.

Gerçi gecenin çoğunda sessizdi.

Ne mutlu ki medya bizi eve kadar takip etmedi. Buraya geldiğimizde Ava banyo yapmak ve kitap okumak istemişti. Şimdi kendinden geçmişti, en sevdiği pelüş balığına sıkıca sarılmıştı ve hafifçe horluyordu.

Ne haftaydı ama.

Bugünkü kaos ve Will'le geçirdiğim geceden beri yaşadığım mutlak duygu karmaşası arasında o kadar gergindim ki artık insan olarak nitelendirildiğimden bile emin değildim.

Gerçeklerden kaçmanın bir yolu
yoktu. Beni incitmişti.

Ondan kalmasını istediğimde, anlaşmamızı yüzüme vurduğunda, kontrolü kaybediyormuşum gibi hala *başa çıkıp çıkamayacağımı* sorduğunda...

Bu, anaerkilliğimin uyarılarının aptal suratıma fırlatılması gibiydi.

Ondan sonra ona bakamadım, midem dibe vurmadan ve kalbim göğsümde sıkışmakla tehdit etmeden bakamadım. O gece zaten acı çektiğimi, ona ihtiyacım olduğunu biliyor olmalıydı. Birbirimizde kaçış yolu bulmuştuk. Bir kurtuluş bulmuştuk.

Ama kalmasına ihtiyacım
vardı. Ama o kalmadı.

Bununla nasıl başa çıkacağımı, ne yapacağımı bilmiyordum. *Reddit* hiç yardımcı olmamıştı. Tek yaptıkları aptal olduğum için beni azarlamak, duygularım olmadan sevişmeyi nasıl beceremediğimi söylemekti.

Haklıydılar.

Tüm gönderilerimi sildim, kullanıcı adımı sildim ve kızlarla olan grup mesajlaşmamı kaldırdım. Her şeyi yazdım - gerçeği - ama sonunda hepsini sildim.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Ta ki bugün Will parkta bana Jenny'den bahsedinceye kadar. Ava incinmeden önce bunun ne anlama geldiğini, ne söylemeye çalıştığını analiz edecek zamanım bile olmadı.

Onu özlüyorum ama seni daha çok özlüyorum.

Aşağı indiğimde mutfakta hafif bir ışık parlıyordu. Oraya doğru ilerlerken vücudum ağrıyordu ve Will'i avuçlarını mutfak adasındaki tezgâha dayamış, gözlerini hiç dokunulmamış gibi görünen bir bardak kehribar rengi sıvıya dikmiş halde buldum.

"Yere düştü," dedim, bar taburelerinden birine kayarken biraz irkildim. Vücudum hareketi protesto ettiği için yaralı olanın *ben olduğumu* düşünebilirdiniz. "O çok sevdiği yeni kitabı iki kez okudu ama şimdi uyuyor."

Cevap vermeyince Will'e baktım. Sadece cama bakıyordu, çenesi gergindi, göğsü yavaşça şişip iniyordu.

"Hey," dedim, bileğini tutmak için tezgâhın karşısına uzandım.

Bunu yaptığımda gözleri benimkilere kaydı.

"O iyi," diye yumuşak bir gülümsemeyle ona güvence verdim. "Sert bir çocuk yetiştirmişsin.

Bahse girerim yarın bununla övünecektir."

Biraz kıkırdadım ve Will tamamen çekilmeden önce elimin bileğinde olduğu yere baktı. Orada öylece durup bana bakarken kaşlarımı çattım.

Sonra yavaşça, avına yaklaşan bir yırtıcı gibi, mutfak adasının etrafında dönerek oturduğum yerden birkaç santim ötede durdu.

Bana baktı, teninden yayılan sıcaklık dalgalar halinde kollarımı titretti.

"Will?"

Adını duyunca çenesi büküldü ve bir adım daha atarak bacaklarımın arasındaki boşluğa kaydı, elleri bana uzandı. Parmakları çenem boyunca, yanaklarımın üzerinden kayarak saçlarımın arasına girdi ve boynumu kavrayıp çenemi eğdi.

Göz kapaklarım onu hissetmekle, o ellerden ruhuma akan ezici elektrik dalgalarıyla çırpındı.

Boğazı daraldı, gözleri benimkileri arıyor, başparmakları çenemin hizasında geziniyordu.

Çenemi daha fazla , boynum kemerli olana kadar, onu izlerken göz kapaklarım ağırlaştı. Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmişti, hiç , elleri beni tuttukları yerde güçlü ve sabitti.

Will alnını benimkine bastırdı, uzun, yavaş bir nefes aldı ve gözlerinin temasla kapanmasına izin verdi. Sanki beni içine çekiyor, parmakları saçlarımda kıvrılırken elleriyle beni ezberliyordu.

Yutkundu, çene kasları patladı, burnu benim göremediğim bir savaşla mücadele ediyormuş gibi şişti.

Ve sonra ağzını benimkine indirdi. Ve

beni öptü.

Şok omurgamı sarstı, yerini hızla damarlarımın her santiminde uğuldayacak kadar derin ve yoğun bir özleme bıraktı. Will'le aynı anda ben de nefes aldım, sanki yıllarca suyun altında kaldıktan sonra yeniden yüzeye çıkıyormuşuz gibi.

Aman Tanrım.

Beni öpüyor.

Beni öpüyor.

Dudakları benimkilere karşı sıcak ve sıkıydı, elleri beni ona bağlıyordu. Birbirimize bağlı olduğumuz sürece kalbim bir bulutun üzerinde süzülüyor gibiydi ve o öpücüğü sadece yeni bir öpücüğe başlamak için bıraktığında kalbim başka bir evrene uçtu.

Bu adama pek çok şekilde sahip olmuştum. Benim için diz çökmüştü, ben de onun için diz çökmüştüm. Onu içime almıştım. Beni düzinelerce pozisyona sokmuştu. Onu yataklarda, banyolarda ve mutfak tezgahlarında becerdim.

Ama bunların hiçbiri onun ağzının benimkini almasının verdiği hisle kıyaslanamazdı.

Yavaş ve kasıtlı, tatlı ve muhtaç. Yumuşak dudakları benimkilerle tekrar tekrar buluşuyor, keşfediyor, keşfediyordu. Ağzımı ilk kez ve dili benimkini tatmak için içeri girdiğinde inledim, bir zevk şoku içimi parçaladı.

Bar taburesinden kalkıp onun dokunuşuna, öpücüğüne doğru bastırdım, bunu yaptığımda boğazından gelen kısık iniltiyle bedenim tutuştu. Bir eli saçlarımda sıkıca duruyordu, başparmağı hala çenemi okşuyordu, diğeri ise belime dolandı ve beni kendine çekti. Beni yeterince yaklaştıramıyordu. Alacak başka bir şey yokken daha fazlasını istiyordu.

Yine de aynı şeyi istiyordum, sanki tüm benliğimi soyup onun ayaklarının dibine bırakabilseydim, bırakırdım.

"Will," diye dudaklarına doğru nefes aldım, adı bir soru ve bir yakarış gibiydi.

"Kuralları siktir et," diye cevap verdi ve sonra hareket ettik.

Körü körüne, koridorda zıplayarak ilerledik, o beni öpüşmeyi kesmek istemeden sürüklerken ben onun ayaklarına basıyordum. Bir duvara çarptığımızda beni duvara bastırıyor, ağzıma tekrar sahip olmadan önce öpücüğü çenem boyunca ve boynumdan aşağı sürüklüyordu.

Bunu her yaptığında ikimiz de birlikte inliyorduk, bir sonraki öpücük her zaman bir öncekinden daha tatlıydı.

Her yerdeydi, elleri vücudumda, kalçaları benimkilerin arasına giriyor, göğsü benimkilerle aynı anda sertçe nefes alıyordu. Onun dokunuşunun dışında var olmayı bırakmıştım.

Her şeyi tüketiyordu, ateşli bir teslimiyet ve karanlık gökyüzüne karşı bir ışık şoku.

Onun odasında olduğumuzu sadece kokusunun beni istila etmesinden anlıyordum. Onun vücut yıkama suyu, deri, ip ve o özel kokusuydu.

Sadece *o*. Çarşaflarına uzandığımda kokusu beni tamamen sardı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Beni daha önce hiç burada becermemişti.

Bu odaya sadece ilk dersimizden sonra duş almak için girmiştim ve o bile kısa sürmüştü.

Bu konuda aceleye getirilmiş bir şey yoktu.

Will acele etmedi, sanki sahip olduğumuz tek şey zamanmış gibi, kıyafetlerimizi yavaşça birer çıkardı. Elbisem başımın üzerinden kayarak yerde bir su birikintisi oluşturdu. Onun gömleği, bir eli boynunun arkasında, başının üzerinden çekildi. Sütyenim çözüldü ve kenara itildi. Şortunun düğmesi açıldı, fermuarı çekiştirildi, kumaşı ayak bileklerine kadar yırtıldı ve tekrar üzerime indi.

İkimiz de çıplak ve titrerken, odanın karanlığında birbirimize sanki ilk seferimizmiş gibi kadar, her yeni giysi kaybını yeni açığa çıkan ten boyunca bir öpücük geçidiyle noktaladı.

"Sana ihtiyacım var," diye alçak ve sert bir nefesle bacaklarımın arasına kaymayı başardı. Bu itirafla birlikte beni sertçe öptü, kaşları çatıldı, kalp atışları göğsünde zonkladığını hissettiğim yerde hızlandı. "Sana çok ihtiyacım var."

Aynı şeyi hissettiğimi belirtmek için tırnaklarımı sırtına geçirdim - belki de itiraf edeceğimden daha uzun süredir hissediyordum.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, kendi kurallarını çiğniyordu, bugün bana açılmıştı ve bu gece beni öpüyordu ve içime girdiğinde ikimiz de haykırdık ve birbirimize sarıldık.

Ama *bir* anlamı olduğunu biliyordum.

Muazzam bir değişim vardı. Bunu kalçalarının her hamlesinde, içimde her kayışında, çeneme, köprücük kemiğime ve en çok da dudaklarıma kondurduğu her öpücükte hissettim.

Yavaşça ve bir amaçla hareket ediyordu, sanki her ölçülü esnemede şiir yazmaya çalışıyordu. Edepsiz konuşmalar, emirler ya da kulağıma fısıldanan pislikler yoktu.

O gece aramızdaki bağ şehvetli ve derindi. Ruhların birleşmesiydi. Beyaz bir teslimiyet bayrağıydı, zor kazanılmış bir savaşın zafer çığlığıydı.

Will gözlerini gözlerime kilitleyebilmek için dirseklerinin üzerine bastırdı ve beni yavaş ve derin bir şekilde becermeye devam ederken o bal kuyuları bakışlarımı tuttu.

Bana bu şekilde bakmasının verdiği his, belimizin altında olan her şeyden daha güçlü hissettirdi ve beni sarmala soktu.

Denemeden boşaldım. İniltili bir çığlıkla, gözlerim kapanarak ve kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlayarak yavaş dalgalar beni yıkarken boşaldım.

Will hemen arkamdan geldi, iniltisi boğazımda yankılanırken beni oradan öptü ve daha sert, daha derin bir şekilde esneyerek, hiç ayrılmak istemiyormuş gibi kendini içime gömdü.

Sonra beni tekrar öptü, ağzı ağzımdaydı, dili ben izin verene kadar erişim arıyordu. O öpücükle tutunduğum küçük nefesi çaldı ve sonra tekrar içimde hareket ediyordu, salgısı beni kayganlaştırıyor ve ikinci turun başlamasını çok kolaylaştırıyordu.

Beni üstüne çekti ve ben de onun beni götürdüğü gibi yavaşça ona bindim, ta ki o eğilip beni kendine doğru çekene, de ikinci bir rahatlama bulurken beni derinden öpene kadar.

Nihayet saatin kaç olduğunu bilmiyordum.

Beni yıkarken, öperken ve yumuşak bir havluyla kuruladıktan sonra yatağa götürürken aklından neler geçtiğini bilmiyordum.

Yarının ne getireceğini bilmiyordum. Ama bu
sefer kalmamı istediğini biliyordum.

Bu sefer sıcak, iri bedenini benimkinin etrafına doladı ve beni içine çekti, bizi yapboz parçaları gibi birleştirdi.

Bu sefer beni hiç gibi sıkıca sarıldı. Bu sefer, birbirimizin
kollarında uyuyakaldık.

Bu sefer farklıydı. *Her şey*
farklıydı. Ve ben
korkmuyordum.

CHAPTER 32

İyi Bir Adam

Chloe

Boşver onu.

Korkmuştum.

Çok ama *çok* korkuyordum.

Sabah çok çabuk, çok sert geldi, güneş ışığı Will'in odasının pencerelerinden içeri süzülüyordu. Dün gece panjurları kapatmayı akıl edememiştik ve başım ağrıyarak yatakta doğrulduğumda biraz irkildim.

Kahretsin.

Saat kaçtı?!

Yorganı üzerimden yırtıp hızla giyindim ve koridorda koşup merdivenlerden Ava'nın odasına çıkarken dünkü kıyafetlerimle ortalıkta dolaşıyor olacağımı düşünmedim.

Kapıyı gıcırdatarak açtığımda, onun hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu gördüm.

Uzun bir nefes aldım ve sessizce kapıyı tekrar kapatmadan önce bir süre onu izledim. Will bugün okula gitmemeye karar vermişti ve olanlardan sonra, kariyerimin ikinci tatil gününü onunla evde kalabilmek için kullandım.

Biraz daha uyumasına izin vermeye karar verdim. Sadece güneşe bakarak bile saatin yedi buçuk ya da sekiz civarında olduğunu söyleyebilirim. Dünkü adrenalinden sonra fazladan dinlenmeye ihtiyacı olabilirdi.

Hepimiz yapabiliriz.

Ve bu düşünceyle birlikte gece bana geri geldi.

Sırtımı duvara yasladım, gözlerimi kapattığımda kalbim hızla çarpıyordu ve Will'in bir parıltısı göz kapaklarımın arkasına çarptı.

Kendi ellerim onun ellerinin izini sürerek boynumda, köprücük kemiğimde ve dudaklarımda gezindi. Hâlâ orada onun tadını alıyordum, hâlâ ağzının benimkini arayan morartıcı baskısını hissediyordum.

Beni öptü.

Farkına varınca gözümü açtım, göğsüm sıkışmış ve zihnim uğulduyordu.

Son bir buçuk hafta aramızda çok garip şeyler oldu. Birlikte geçirdiğimiz son geceden sonra, elimde olmadan ondan uzaklaştım... çünkü *Reddit* arkadaşlarımın uyardığı gibi, ona aşık olmaya başladığımı biliyordum.

Kahretsin, çoktan düşmüştüm. Sert bir şekilde. İnsanın yüzünü yere seren, dizlerini deriyle kaplayan, ömür boyu morluk ve kan içinde kalmasına neden olan türden bir düşüş.

Aramıza mesafe koymanın yapılacak en doğru şey olduğunu düşündüm. *Reddit* tavsiyeleri, her şeyi silmeden önce okuyabileceğimden daha hızlı uçtu, ancak hepsi aynı duyguyu yankıladı - uzaklaş. Hayalet ol. Onunla konuşma, duygularını itiraf etme ve *kesinlikle* bir daha soyunma, kendini toparlayana kadar olmaz.

Dün söylediği sözler içimden geçti.

Onu özlüyorum ama seni daha çok

özlüyorum. Ve sonra beni öptü.

Ve dün gece, bu bir ders değildi. Sevişme değildi. Bu

sevişmekti.

Şehvetliydi, yavaştı, her hareketi .

Kaşlarımı çattım, hızla gözlerimi kırpıştırdım ve zihnimin sarmalına ayak uydurmaya çalıştım.

Çünkü bu sabah çoktan gitmişti.

Parmak uçlarımda merdivenlerden aşağı indim ve mutfakta hışırtılar ve sesler duyduğumda tekrar rahat bir nefes aldım. Muhtemelen Ava'yı kontrol etmek için kalkmıştı. Muhtemelen şimdi mutfakta Şef'le birlikte beni bekliyordu.

Beni gördüğünde ne yapacağını merak ettim.

Her zamanki gibi gülümseyip göz kırpacak ve sırlarımızı saklayacak mıyız?

Beni kendine çeker, Chef'in önünde öper, ara sıra becerdiği bir dadıdan daha fazlası olduğumu iddia eder miydi?

Ben de bunu istiyor muydum?

Bu son soru cevaplaması hem en kolay hem de en zor olanıydı. Kalbim, *ruhum* yankılanan bir *evetle* yanıt verdi. Onu istiyordum. *Tanrım*, onu her şeyden çok istiyordum.

Yine de kafamın içinde yüksek bir ses vardı, belki de iki tane, bana bunu yüksek sesle itiraf etmeyi bırakın, kendime bile itiraf etmenin aptalca olmasının tüm nedenlerini hatırlatıyordu.

Mutfağa doğru ilerlerken yüz hatlarımı düzeltmeye çalıştım ama Şef ve Mitch Amca'ya rastlayınca adımlarım duraksadı.

Mitch Amca mutfakta Arushi'yle birlikte bir karıştırma kabının üzerinde yumurta kırarken gülüyordu. Mitch Amca parmaklarını yalayacakmış gibi yapınca Arushi elini savurdu, başını salladı ve ona aptal dedi ama gözlerinden hiç de öyle olmadığı anlaşılıyordu.

Özel bir an gibiydi ama Şef içeri girdiğimi görünce şaşırmış gibi davranmadı. Ellerini durulayıp önlüğünde kuruturken sadece daha geniş gülümsedi.

"Günaydın, günışığı," dedi. "Kızımız nasıl?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve sanki Will birden ortaya çıkacakmış gibi etrafıma bakındım. "Hâlâ uyuyor," demeyi başardım. "Onu birazdan uyandıracağım."

"Sorun değil, bırakalım da uyusun. Will daha önce onu kontrol ettiğinde de uyanmadı. Zavallı şey muhtemelen çok yorgun," dedi Mitch Amca, ellerini yıkadıktan sonra mutfağa benim durduğum yere geldi. Beni öyle bir kucakladı ki, kollarımı iri ellerinin arasına almadan önce içimin kaskatı kesildiğini hissettim.

Will'e o kadar benziyordu ki göğsüm acıdı. "? Çok korkmuş olmalısın." "İyiyim," dedim, yalan biraz fazla kolay gelmişti.

Bana daha iyi biliyormuş gibi bir bakış attı. "Will bu sabah beni aradı ve günü Ava'yla geçirip geçiremeyeceğimi sordu. Kendisi işteyken bu yaşlı palyaçonun yanında olmasının Ava'nın kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olabileceğini düşünmüş." Göz kırptı. "Ayrıca, bugün izin alman konusunda oldukça kararlıydı."

Gözlerimi kırptım. "Oh."

"Dün günü kurtarmak için gerçekten çok çaba sarf ettiğinizi söyledi," diye ekledi Şef.

içi
nd Ve bu içimdeki barajı yıkan çatlak oldu.
e. *O sadece... gitti.*

Tek kelime etmeden gitti.

Dün gece olanlar hakkında konuşmadan gitti.

Yani, şimdi ne halt *olduğumuz* hakkında.

Bu da *bana* her şeyi aşırı analiz etmişim, hiçbir önemi yokmuş gibi hissettirdi.

Kuralları siktir , demişti. Ama belki de sadece bu geceyi kastetmişti.

Sana ihtiyacım var, diye fısıldamıştı. Ama belki de sadece rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Zaten çok fazla okumuştum, on iki saat içinde kendimi aptal durumuna düşürmüştüm.

Annem hayal kırıklığına uğrardı. Büyükannem dişlerini emer ve başını sallardı.

Aptalın tekiydim.

Gözlerim o kadar hızlı doldu ki, yanaklarımdan aşağı süzülmeden önce gözyaşlarımı durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Onları geldikleri gibi hızla uzaklaştırdım ama artık çok geçti.

Mitch ve Arushi endişeli bir bakış attılar ve sonra Şef tekrar ellerini sildi, beni kolumdan tutup arka bahçeye çekti. Mitch'e mutfağı devralması için birkaç emir verdi ve sonra dışarıdaydık ve havuzun yanındaki gölgede bana sarılıyordu.

"Tamam. Bu Ava'yla ilgili değil," dedi ve daha fazla gözyaşı dökülürken beni sıkıca kavradı. "Neler oluyor?"

Geri çekilirken burnumu çektim, başımı salladım, duygular boğazımı tıkamış ve konuşmamı imkânsız hale getirmişti. Ama Şef Patel hayır cevabını kabul etmedi. Orada benimle birlikte durdu, ağlamama izin verdi, kollarımı ovarken her şeyi hissetmeme izin verdi ve bekledi.

"Tatlım," dedi bir süre sonra, kalın kaşları içe doğru kıvrılmıştı. "Onu seviyorsun."

Haklı olabileceği ihtimalinden utanarak yüzümü kapattım ve daha çok ağladım.

"Ben aptal bir kızım," diye fısıldadım.

"Kes şunu." Arushi beni şezlonglardan birine oturmam için çekti, yanımdakini aldı ve ellerimi kendi ellerinin arasına katladı. "O da seni seviyor, şapşal."

Bunun üzerine bir kahkaha attım.

"Bana gülüp geçmeyin," dedi Şef. "O adamı tanıyorum, tamam mı? Huysuzluğu ve dünyayı küçümsemesiyle bu evde onunla dört yıl geçirdim. Ama sen?" Başını sallayarak gülümsedi. "Onu yeniden *güldürdün*, yeniden *güldürdün*. Işığı geri getirdin. Sadece onun için değil, hepimiz için - benim için, Ava için. Sen bunu açıkça göremiyor olabilirsin ama ben görebiliyorum."

"Gitti," dedim burnumu çekerek ve gözlerimi ona dikerek. "Biz... dün gece, biz..."

Şef bir *cık* cık sesi çıkardı ama hayal kırıklığı bana yönelik değildi. "O tam bir *bewakoof*."

Ağzımın kenarı kalktı, çünkü ona bir tür aptal dediğini anlamak için birebir çevirisini bilmeme gerek yoktu.

Elimin tersiyle burnumu silerek, "Sorun değil," demeye çalıştım. "Bir tür anlaşma yaptık. Ve bu konuda anlaşmıştık. Sadece dün gece bir şey oldu... şey, o..."

İnledim ve tüm bunların aptallığı karşısında alnımı tokatladım. Gerçekten *beni öptüğünü* söyleyecek *miydim, bu yüzden farklı olduğunu mu düşündüm?*

Şef gözlerimi yakalamak için eğildi. "En baştan başla ve bana her şeyi anlat."

Her parçam *hayır, teşekkürler* diye bağırmak istiyordu ama aynı zamanda... Bu konuda biriyle konuşmaya *ihtiyacım* vardı. Arushi ve ben arkadaş olmuştuk, *iyi* arkadaş.

Ne zamandır onun gibi, Maven, Livia ve Grace gibi arkadaşlar diliyordum?

Derin bir nefes aldıktan sonra her şeyin dökülmesine izin verdim.

Ona başlangıçta Will'le gerilimi, anlaşma yaptığımız geceyi anlattım. Ona kurallardan bahsettim, en başından beri kuralların nasıl çiğnendiğinden, *arkadaş olmayalım* kısmını neredeyse anında nasıl ihlal ettiğimizden. Ona butiği neden benim için tuttuğunu, Jenny hakkında bana nasıl açıldığını, sabahlara kadar konuşup gülüştüğümüz geceleri, beni nasıl öptüğünü ve neler söylediğini ...

Kuralları siktir et.

Bitirdiğimde saklanmak istedim ama Chef izin vermedi.

"Beni dinle," dedi elimi avuçlarının içine alarak. Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Onun için bir mazeret uydurmuyorum, tamam mı? Bunu açıkça belirtmek istiyorum. Ona ve bu sabahki davranışlarına o kadar kızgınım ki, arenaya inip onu kulağından tutup buraya çekecek kadar aklım başımda." Başını iki yana salladı. "Ama eğer onu düşündüğüm gibi tanıyorsam, bahse girerim onun aklı da en az seninki kadar karışıktır." Elimi sıktı. "Bence düşüncelerini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı var."

İçimi çektim.

O küçük umut bisikletine bir vagon bağlamak tehlikeli geliyordu.

"Kendin için istediğin kararı verme hakkına sahipsin," diye devam etti. "Ve bunu benim etkim olmadan yapmanı istiyorum. Ama ne olursa olsun... Bence o seni seviyor canım. Bence seni o kadar çok seviyor ki bu onun ödünü koparıyor. Ve bence muhtemelen bu sabah pistte şutları engelliyor, ip atlıyor ve kafasındaki düşünce dağıyla başa çıkmaya çalışırken bir egzersiz bisikletinde kendini öldürüyor. Korkuyor - tıpkı sizin gibi. Hiçbir şeyi mahvetmek istemiyor, en azından Ava ile aranızdakini. Dikkatli davranıyor. Ama," dedi. "Bu ona seni rahat bırakmama hakkı vermez.

sana neler olduğunu *söylememesi* ve seni içeri alması. Onunla geçirdiğin gibi bir geceden sonra öylece çekip gitmesi adil değil. Eğer bunu bir tehlike işareti olarak görüyor ve onu dinlemek istemiyorsan, seni suçlayamam." Omuz silkti. "Ama umarım ona seni şaşırtması için bir şans verirsin."

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık ve ben onun sözlerini kafamda evirip çevirerek biraz güldüm.

"Bu tavsiye annemden ve büyükannemden aldığımdan çok farklı," dedim ona alaycı bir gülümsemeyle. "Ona türlü türlü isimler takarlar, bana haklı olduklarını söylerler, erkeklerden tamamen uzak durma konusundaki yaşam tarzlarını sorguladığım için pişman olmamı sağlarlardı."

"Bazen acı bizi canlı canlı yiyebilir," dedi Arushi. "Ve herkes kendisine doğru gelen seçimleri yapar. Bazılarımız için bu, bizi inciten şeyin kaynağını engellemek ve bir daha asla risk almamak anlamına gelir. Diğerleri içinse bu, kendimizi toparlamak, tozumuzu almak ve yeniden ata binmek anlamına gelir."

Düşünerek başımı salladım.

"Dinle, benim de erkekler konusunda pek iyi bir geçmişim yok," diye itiraf etti Şef. "Ama sanırım iyi biriyle karşılaştığımda onu tanırım. Sanırım birinin kalbinde ne yattığını çok çabuk anlayabilirim. Ve size tüm dürüstlüğümle, hiç tereddüt etmeden Will'in iyi bir adam olduğunu söyleyebilirim." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Sanırım sen de bunu zaten biliyorsun."

"Biliyorum," dedim dudaklarımı birbirine dolayarak. "Ama iyi bir adam olması, iyi bir ortak olmaya hazır olduğu anlamına gelmiyor."

"Oof," dedi Chef, ayağa kalkarken elime vurarak. "Bunu tartışamam. Bence düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var. Ve belki de aileni görmek için bir seyahate."

"Bana sadece bağırırlar."

"O zaman bırak bağırsınlar," dedi. "Ama kendi sesini de bul Chloe. Senin güçlü bir sesin var. Ve söyleyecek bir şeyin var, söylemeye *değer* bir şeyin. Onlarla aynı fikirde olmaman sorun değil. Ve bunu yaptığında seni onaylamamaları da sorun değil. Çünkü sana bir şey söyleyeyim - eğer bu süreçte kendi mutluluğunu kaybedersen onların onayını almanın hiçbir anlamı olmaz."

Arushi içeri dönmek için ayrılırken bu sözler üzerimde asılı kaldı.

Aslında, kahvaltı boyunca benimle kaldılar. Ava neşeli bir şekilde bize katıldı ve Mitch Amca'yla birlikte oturma odasında televizyonda en sevdiği diziyi izlerken fasulye torbalarına uzanmadan önce ayak bileğini taşımasına yardım ettim. O ve Şef, Will'in yaptığı gibi bugün izin yapmamı istediler.

önerdi ve duş aldıktan, temiz kıyafetler giydikten ve kürklü bebeklerimi besledikten sonra - haklı olabileceklerine karar verdim.

Will'in o sabah tek kelime etmeden gitmesi beni hâlâ incitiyordu ama Arushi'yle konuştuktan sonra hemen sonuca varıyor olabileceğimi fark ettim. Bunu yapmak için yaratılmıştım. Bu benim kanımda vardı, hayatım boyunca örnek aldığım ve saygı duyduğum iki kadın tarafından bana aşılanmıştı.

Ama anlayışa, şefkate, tıpkı benim yüklerim olduğu ve her zaman mükemmel olamayacağım gibi... aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu fark etmeye yer yok muydu?

Yine de ne düşündüğünü bile bilmiyordum. Belki de gerçekten sadece bir pislikti ve daha sonra eve gelip hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı, sanki dün gece *anlaşmamızın* başka bir gecesiymiş gibi.

Bunu düşünürken bile, bu olasılık bana zayıf geldi.

Ne olursa olsun, bunu daha sonra öğrenecektim ve şu anda ne istediğimi anlamak için kendime zaman ayırmam gerekiyordu.

Bunun için de yapmam gereken ilk şey geçmişimle yüzleşmekti.

Ben de anahtarlarımı tezgâhtan aldım, herkesle vedalaştım ve annemle büyükanneme doğru yola çıktım.

CHAPTER 33

Kalpsiz Lanet Puştlar

Eve gitmem
gerekiyordu.

Saat öğleden sonra ikiyi geçiyordu - antrenman bitimini ve sahada kalmak için herhangi bir bahanem olmasını çoktan geçmişti. Takım spor salonundaki bisikletlerden birinde kendimi bitkin düşene kadar zorlarken bedenim zayıf düşmüş, çalkalanan zihnime karşı isyan ediyordu.

Gereğinden erken gelmiştim, antrenman dokuza kadar başlamadığı halde yedide gelmiştim. Antrenmandan sonra, yarınki maç için rakiplerimizi önceden keşfettiğimiz bir toplantı yaptık ve sonra takımın çoğu ayrılmadan önce bir iki saat antrenman için kaldı.

Ama ben hâlâ buradaydım.

Vince ve Jaxson bir süreliğine uzaklaşmam için beni Vince'in sahil evine davet ettiler ama ben reddettim.

Koç beni kontrol etti ve yarınki maçtan önce kendimi yormayacağıma dair söz verdirdi. Yine de kaldım.

Şimdi gözlerime ter damlıyordu, ellerim gidonda güçsüzdü, pedalları yavaş yavaş çevirirken bacaklarım ağrıyordu, enerjim artık beni korkunç dalgalar halinde terk ediyordu. Ama acıyı istiyordum. Yorgunluğu istedim. Göğsümdeki açık delikten başka bir *şey* hissetmek istiyordum.

Lanet bir korkaktım.

Gecenin bir yarısı göğsüm o kadar sıkışmış bir halde uyandım ki kalp krizi geçirdiğimi sandım. Chloe'ye yaptığım şeyin gerçekliği karnıma saplanan binlerce bıçak gibiydi ve nefesim biraz durulana kadar banyomun zemininde bir topun içine kıvrılmıştım.

Gelir gelmez giyindim ve Chloe'ye tek kelime etmeden oturma odasına geçtim. Çarşaflarımın arasında uyurken o kadar huzurlu ki, onu ne kadar uzun süre izlersem, yanına dönmeyi o kadar çok arzuluyordum.

Ama bundan daha fazlasını hak ediyordu.

Sonunda konuştuğumuzda ne söyleyeceğimi bilmemi hak ediyordu. Bir karar vermemi, bir plan yapmamı, özür dilememi... bir açıklama yapmamı hak ediyordu.

Sabahın erken ışıklarında bunların hiçbirine sahip değildim, bu yüzden alnına bir öpücük ve döndüğümde zamanına değecek bir şey bulacağıma dair sessiz bir söz vererek yanından ayrıldım.

Ava'yı kontrol ettim, Mitch Amca'yı aradım, Şef Patel'e Chloe'nin bugün izinli olmasını istediğimi söyledim ve sonra... oradan ayrıldım.

Ben yaptığımda çok mantıklı gelmişti.

Davranışlarımı sağlam görünen bahanelerle haklı çıkardım. Düşünmek, bunun ne anlama geldiğini anlamak ve onu gördüğümde ne diyeceğimi bilmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Antrenmanı tamamladıktan sonra birden ne yapacağımı bilecektim.

Ama pistte ne kadar uzun süre kalırsam, vücudumu ne kadar çok çalıştırırsam, bunun zihnimin yarışmasını engellemeyeceğini o kadar çok fark ettim. Tüm bunların ne anlama geldiğini ya da bundan sonra ne olacağını *bilmediğim* gerçeğini değiştirmeyecekti.

Tek bildiğim yol boyunca bir yerlerde Chloe Knott'a aşık olduğumdu.

Ve bu anlaşmamızın bir parçası değildi.

Bu sabah kalmalıydım. Onunla birlikte çalışmalıydım. Bir aptal olduğumu ve koyduğum her kuralı çiğnemek neden olduğunu itiraf etmeliydim.

Ama korkuyordum.

Kontrolün bende olmamasından, her şeyi idare eden kişi olamamaktan korkuyordum.

Bugüne kadar peşimi bırakmayan bir geçmişi tekrarlamaktan, onu incitmekten, onunla ilişkiye girerek onu bir şekilde tehlikeye atmaktan korkuyordum.

Bundan sonra olacaklara çok şey bağlıydı. Ona olan hislerimi itiraf edersem, bana karşılık verecek miydi? Yaptığım şeyi ister miydi?

Birlikte olmak için mi?

En iyi ihtimalle bunu yapardı ama bu bile bir dizi soruyu beraberinde getirirdi - benimle olan işi, yaşam durumu, medyanın ilgi odağı olduğunda okuldaki işi...

Ava.

Kızımı ve bunun onu nasıl etkileyeceğini düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

Çünkü Chloe'ye nasıl hissettiğimi söylememin en kötü senaryosu, onun benim istediğimi istememesi, çizgiyi aşmam ve şimdi rahatsız olurdu.

Şimdi gitmek istiyordu.

Ve en iyi senaryo gerçekleşse bile, Chloe ve benim uzun vadede birlikte olamama ihtimalimiz vardı. Peki bu bizi nereye götürürdü?

Bu durumda kızım nerede kalacak?

Diğer seçenek ise ona yalan söylemek, dün gecenin, son birkaç *ayın* hiçbir şey ifade etmediğini söylemekti.

En iyi senaryo kabul etmesi, gülüp geçmemiz ve sonrasında nasıl bir normallik bulabilirsek ona geri dönmemiz olurdu. En kötü senaryo ise onu incitmem, onun için daha fazlası olduğunu kabul etmesi ve bu şekilde devam edemeyeceğini söylemesi olurdu.

Ve her iki durumda da bu bir yalandı.

Birlikte yaşayamayacağım bir yalan.

Bu noktada mırıldanabileceğimden bile emin olmadığım bir yalan.

Zihnim bu gibi düşüncelerin sıcak, sızan bir karmaşasıydı, bir önceki düşünce daha çantasını bile toplayamadan biri içeri giriyordu. Başından beri korktuğum şey . Bu yüzden kendime ondan uzak durmamı, ona duyduğum arzuya kapılmamamı söylemiştim.

Ama vardı.

Ve bu arzu sadece onun vücudunu istemekten kaynaklanmıyordu. Onun tamamını istemekten kaynaklanıyordu.

Onu sevmiştim.

Bunu kendime bile sessizce itiraf etmeden önce biliyordum ama yine de bu düşünce beni bir tren gibi çarptı. Pedal çevirmeyi bıraktım, kollarımı barlara astım ve yenilgiyle başımı barların arasına yasladım.

Onu çok *seviyordum*.

Onun pozitifliğini, ışığını, mizahını sevdim. Ne kadar güçlü ve bağımsız olduğunu, kimsenin ilgisine veya onayına ihtiyaç duymadan kendi başına bir hayat yaratmasını sevdim. Kendini bu kadar iyi tanımasını, hobilerinde, felsefelerinde ve yaşam tarzında bu kadar açık sözlü olmasını sevdim.

Kızımı sevme şeklini sevdim.

Hayatımıza güneş ışığını getirmesini, o devasa evi bir yuva haline getirmesini çok sevdim.

Gülüşünü, *beni* tekrar güldürmenin bir yolunu bulmasını sevdim. Onun çılgın gece yarısı varoluşsal krizlerini ve pislik kedilerini sevdim.

Ben daha söylemeden neye ihtiyacım olduğunu ve içindeki her şey yapmaması gerektiğini söylerken beni içeri almasını sevdim.

Bu sabah bu güveni hafife almıştım.

Bir şeyler söylemeliydim ama her şeyi geçiştirdim. Ve şimdi, saatler ilerledikçe, bunu düzeltmek için çok geç olduğunu hissediyordum. Bir kez daha donup kalmıştım, kendi aptallığımın esiri olmuştum.

Spor salonunun kapısı hiç ses çıkarmadan açıldı, tek işaret soğuk havanın ısınmış tenimde gezinmesiydi. Kendimi dik oturmak için sürükledim, omzumun üzerinden bakmadan önce yüzümü bir havluyla sildim.

Aleks Suter içeri girdiğinde benden daha huysuz görünüyordu, kaşları çatıktı, çantasını bir köşeye atarken dişlerini neredeyse gösteriyordu. Play-off'lardan önceki son hamlenin hepimize yaptığı gibi, sezon başladığından daha zayıftı, günlerce durmaksızın kaydığı için kasları daha belirgindi.

Selam vermeden bana doğru yürüdü, bisikletimin tam önünde durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Beni dinle ve iyi dinle," dedi, sesini yükseltmeden önce ona siktir olup gitmesini söylememe fırsat vermeden. "Anladığım kadarıyla burada erkekleri forma sokan genellikle sensin. Takıma ilk katıldığımda ve sonrasında aylarca bunu gördüm. Birinin dikkati dağıldığında onu elindeki göreve geri çağırdığını biliyorum. Birisi buz dışında sorun yaşadığında, takımı olumsuz etkilemeyecek bir çözüm bulunana kadar onunla konuşan kişinin sen olduğunu biliyorum. Bir lider olduğunu biliyorum. Ama şu anda dağılıyorsun. Tek bir iplikle bir arada tutuluyorsun. Bunu başka kim görüyor bilmiyorum ama ben gördüğüme eminim ve her ne oluyorsa hemen şimdi ezip geçeceğiz. Bunu konuşana kadar bu odadan çıkmayacaksınız. Çünkü playofflara sekiz maç kaldı Perry ve bu noktaya gelmek için yaşadığım onca şeyden sonra Kupa şansımı mahvetmene izin verirsem lanetleneceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım, hem eğlenmemiştim hem de patlamasından etkilenmiştim. "Bitirdin mi?"

"Evet. Sıra sende." Yanımdaki bisiklet koltuğuna zıpladı, sırtını gidona yasladı ve beklemeye başladı.

Uzun bir süre ona ters ters baktım. Kim olduğunu sanıyordu ki buraya gelip benden bir *şeyler* talep ediyordu? O bir serseriydi ve ilk geldiğinden beri başıma bela olmuştu. Şu anda bile, ekibimizin odaklanması gereken bir zamanda medya saçmalıklarını karıştırıyordu.

Yaşadığı onca şeyden sonra ne demek istedi?

Ne olduğunu anlamaya çalışırken kulaklarımdan dumanlar çıkıyordu. Daha önce birlikte olduğu takımda zor günler geçirdiğini biliyordum ama bu *onun* hatasıydı. Muhtemelen üç yıl üst üste playofflarda başarısız olmalarının nedeni de takımının yanında olamayacak kadar yan gösteri yapmakla meşgul olmasıydı.

Belki de yanlış görüyordum. Belki daha

fazlası vardı.

"*Yaşadığınız onca şeyden sonra* ne demek istiyorsunuz?"

"Hayır," dedi hemen. "Benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili."

Dudaklarımı düzleştirdim. "Ben iyiyim. Bazı kişisel meseleler üzerinde

çalışıyorum." "Harika. Seni dinliyorum."

Kollarını tekrar kavuşturarak da geriye tekmeledi. Piç

kurusu.

Ter, silebileceğimden daha hızlı akıyordu ve kendimi çok zorladığımı biliyordum. Bunun bedelini yarınki maçta ödeyecektim. En azından bir buz banyosuna ve biraz yumuşak doku çalışmasına ihtiyacım vardı.

Konuşmam biraz uzun sürünce Aleks, "Bütün gün bekleyemem," dedi.

İçimi çektim. "Biz arkadaş değiliz, Suter. Ve bu kişisel bir mesele. Bu yüzden, iyi olduğumu söylediğimde bana güven ve bunu halledeceğim."

"Yapamam," dedi. "Vince düğün işleriyle uğraşıyor. Grace şehirde, yani Jaxson da bir seçenek değil. Yani beni sen alacaksın."

Dudaklarımı düzleştirdim, bacaklarımı çalıştırabilseydim dışarı çıkmaya hazırdım. Ama sonra hareket etmemi imkânsız hale getiren bir soru sordu.

", değil mi?"

Kahretsin.

Yüzüm ona sözlerimin veremediği cevabı vermiş olmalı, çünkü sırıttı, başını salladı ve kaşlarını kaldırdı. "Biliyordum. Dur tahmin edeyim - aletini ıslatmak için tavsiyemi dinledin ama kurallar koymak için tavsiyemi *dinlemedin*. Şimdi de duyguların karıştı."

"Siktir git," diye tükürdüm ve onu gömleğinden kavradım. Yüzünü kendime doğru çektim. Ondan sanki becerip unutabileceğin türden bir kızmış gibi bahsetmesi bile beni öfkelendiriyordu. "Hepimiz senin gibi kalpsiz puştlar değiliz, tamam mı?"

Bunun üzerine yüzü nötrleşti, dudaklarının köşesi düşmeden önce kıvrıldı. Sinirlerine dokunmuş olabileceğimi düşündüm. Omuz silkip güldüğünde özür dilemek üzereydim.

"Evet, bir kalbe sahip olmanın seni getirdiği yere bak."

Onu bırakıp bisikletimin koltuğuna geri gömülmeden önce bir süre daha ona baktım.

"Daha takılmaya başlamadan önce biliyordun, değil mi?" Aleks sordu. "Onun farklı olduğunu biliyordun. Ondan daha fazlasını istediğini biliyordun."

Yutkundum.

"Nereden bildiğimi bilmek ister misin?" Aleks devam etti. "Çünkü bence birbirimize itiraf etmek istediğinden daha çok benziyoruz. Ve bence sen gerektiğinde bu bölgeye hiç girmeden kaşıntılarını nasıl kaşıyacağını biliyorsun. Boomer'a kolayca gidebilirdin. Bir tavşanı sikip öylece bırakabilirdin. Ama bunun yerine *onu* becermenin bir yolunu buldun."

Ona hırladığımda ellerini kaldırdı.

"Bunu saygısızlık olsun diye söylemiyorum," dedi hemen. "Sadece bildiğini söylüyorum. O zamanlar ondan hoşlanıyordun. Onu istedin ve kurallar koymuş olsan bile sadece seks istemedin."

"Yaptım," diye mırıldandım.

"Tabii, onları ne kadar hızlı kırdın?" Lanet

olsun, bu işte iyiydi.

Cevap vermeyince kıkırdadı. "Ne kadar kötü?" "Kötü,"

diye mırıldandım.

"Hadi, söyle bana," dedi elini sallayarak. "Bunu ne kadar çabuk söylersen, ikimiz de o kadar çabuk yolumuza devam edebiliriz. Tanrı biliyor ya, kokuşmuş kıçını koklamak zorunda olduğumdan daha uzun süre burada kalmak istemiyorum."

Belki o anda ele geçirilmiştim, belki de mücadele edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm - çünkü nedenlerden dolayı... Chloe ile aramızda geçen her şeyi Aleks Suter'e anlattım.

Her şeyi anlatırken ne beklediğimi bilmiyorum. Yüzünde bir yargılama belirtisi aradım ama bulamadım. Sözlerimi bitirdiğimde uzun bir süre sessiz kaldı, başını salladı ve çenesindeki saat beş gölgesini ovuşturdu.

"Ne yapacağımı bilmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Yoksa sana ne yapmak *istediğimi* ama bunun için yeterince güçlü olmadığımı mı söylememi istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "İkisi de."

"Ben olsaydım onu kovardım," dedi. "Çünkü ona aşıksın, Perry. Açık ve net. Ve haklısın. İkiniz birden olmasa bile birinizin bu işten zarar görme ihtimali çok yüksek. O fikrini değiştirir. Sen kendininkini değiştir. Ava da işin içindeyken..."

Chloe'yi bırakma düşüncesi boğazımı düğümledi - hem dadımız olarak hem de benim için fark etmediğim bir can simidi olarak. "Peki ya diğer seçenek?"

Bana bakarken çenesindeki kaslar bir an için çalıştı, sanki bunu dile getirebileceğinden emin değilmiş gibiydi. Sonunda, sesi öncekinden daha alçaktı, "Bu sabah tek kelime etmeden ayrılmakla yaptığım hatayı kabul ederdim, her neredeyse peşine düşerdim ve kendimi ayaklarının dibine atardım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını ama onu istediğimi itiraf ederdim, sonuçları ne olursa . Yanlış gidebilecek tüm yolları saymazdım. Korkunun beni engellemesine izin vermezdim. Aşka inanırdım."

Yemin ederim, konuşurken gözlerinde binlerce hayaletin dans ettiğini gördüm, sanki sadece ben ve Chloe'den bahsetmiyordu.

"Aşka inanmıyor musun?" diye sordum.

"Aşkın çok nadiren karşılık bulduğuna ve benden çok daha iyi erkekler için saklı olduğuna inanıyorum."

Bu konuda daha fazla soru soramadan ifadesi sertleşti ve bisikletten atlayarak bir elini omzuma sıkıca kenetledi.

"Bak - tek söyleyebileceğim, bu takımdaki herkes arasında seni en az tanıyan benim ve *ben* bile bu kızın senin için ne kadar iyi görebiliyorum. Ailen için. Ayrıca ona hislerine teslim *olmamanın* seni nasıl bir düğüm haline getirdiğini de görebiliyorum. O yüzden sana şunu sorayım: Onu tamamen kaybetme seçeneğini önerdiğimde, bunu düşünmek seni hasta etti mi?"

"Kesinlikle hasta."

"O zaman cevabı zaten biliyorsun. Jenny ile olanlar..."

Onun adını duyunca kaskatı kesildim, kendi gözlerimle görmeseydim bunun mümkün olduğunu düşünmezdim ama Aleks yumuşadı, kaşlarını çattı ve bir an için sözlerini düşündü.

"Çok acımasızdı dostum. Ben... Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Hayat sana bununla gerçek bir bok kartı verdi ve bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemediğin için seni suçlamıyorum. Burada oturup sana Chloe ile her şeyin bir peri masalı olacağını söylemeyeceğim ve onun ömrünün ne hakkında hiçbir fikrim yok. Elbette, onu kaybedebilirsin. Ama hepimiz kaybedebiliriz.

Birisi. Her gün böyle bir ihtimal var. Bu yüzden yastıkların üzerine sevdiğiniz herkese sarılın ve her anı en iyi şekilde değerlendirin gibi şeyler yazıyorlar."

Neredeyse gülecektim.

"Yani evet, ne olacağını ya da onunla ne kadar zaman geçireceğini bilmiyorum. Belki sonsuza kadar. Belki sadece birkaç ay. Ama kalecimin bir sürtük olmadığını biliyorum," dedi sırıtarak. "Ve sen benden, çoğu kişiden daha iyi bir adamsın. O yüzden korkunun bunu mahvetmesine izin verme. *Ya olursa diye* onu kaybetme."

"Ama ya bunu istemiyorsa?" Hemen karşılık verdim. "Sana ailesinden, geçmişinden bahsettim... ve işte şimdiden onun teorisinin doğruluğunu kanıtlıyorum."

Aleks basitçe, "Öyleyse yalvar, seni aptal," dedi. "Sonra da her gün onun yanıldığını, annesinin ve büyükannesinin de yanıldığını kanıtlamak için elinden geleni yap. Ve eğer bunu kabul etmezse, daha fazlasını istemezse, o zaman buna saygı duy ve yoluna devam et. Tanrım," diye ekledi, başını salladı ve beni tutmayı bıraktı. "Pekâlâ, bu iş bitti mi? Kurdeşen döküyorum. Sen de köpek boku gibi kokuyorsun."

Kıkırdadım, başımı salladım. "Evet, evet, işimiz bitti." Ayağa kalktım ve bunu yaparken vücudumdaki her kasın protesto etmesiyle irkildim. Onu sırtından alkışladım. "Sağ ol dostum. Sanırım senin hakkında yanılmışım. Düşündüğüm gibi küçük bir pislik değilmişsin."

"Heyecanlanma," dedi omuz silkerek. "Ben tam olarak düşündüğün kişiyim."

"Görünüşe göre benim seni nasıl görmemi istiyorsan öyle davranıyorsun - herkesin seni nasıl görmesini istiyorsan öyle."

"Daha önce de söylediğin gibi, biz arkadaş değiliz Perry," dedi ve omzunun üzerinden vurduğunda kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. "Ve bu şekilde devam edersek hepimiz daha mutlu olacağız."

Başka bir şey söylemeden gitti ve takım salonunun sessizliği beni kapladı, kulaklarım sessizlikte çınladı.

Aynaya, üzerimden damlayan tere, kambur omuzlarıma ve yırtık, kırmızı gözlerime baktım.

Ben bir enkazdım. Chloe'nin hak ettiğinden çok daha azıydım. Yine
de daha iyi olmak için göğsümün yandığını hissediyordum.
Onun
için. Ava
için.

Ailemiz için.

Vücudumu saran ağrıya aldırmadan hızla duş aldım ve çantamı toplayıp takımın park yerine doğru yola çıkarken telefonla konuşuyordum.

"Ava nasıl?" Mitch cevap verdiğinde ona sordum.

"Bir asker gibi kendini toparladı. Ağrısı var, bunu söyleyebilirim ama güçlü. Patlamış mısır yapıyoruz ve başka bir film için yerleşiyoruz."

Başımı salladım, arabama doğru koşarken göğsüm alev alev yanıyordu.

"Chloe orada mı?" "Hayır, ona söylediğin gibi bugün izin aldı." Durakladı.

"Neden?"

"Onunla konuşmam gerek."

"Sonunda ona aşık olduğunu söyleyecek misin?"

Bagajımı açıp çantamı içine koymadan önce bu beni sadece bir an için durdurdu. "Elbette."

Mitch Amca gürültülü bir kahkaha attı ve Şef Patel'in de arka planda güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim. Akşam yemeği hazırlığı için biraz erken bir saatti ama belki de Ava'yla kalmak istemişti. Onu kendi çocuğu gibi severdi.

"Tam zamanında!" diye seslendi.

"Umarım kızım diğer odadadır?"

"Öyle," diye onayladı Mitch. "Ama bahse girerim o da bunu biliyordur, seni aptal."

"Tamam, sonra hepimiz sırayla bana isim takabiliriz. Chloe'nin nereye gittiğine dair bir ipucu var mı?"

"Annesinin," diye yanıtladı Şef.

Çifte bok.

Chloe'nin bana anlattıklarından annesinin ve büyükannesinin erkekler hakkında ne düşündüğünü biliyordum.

Sanırım onların gazabını gerçek zamanlı olarak deneyimlemek üzereydim.

CHAPTER 34

Benden Geriye Ne Kaldı Chloe

Çığlıklar kesilmişti.

Şanslarına, annem ve büyükannem onlardan beklediğim tüm o *"sana söylemiştim* "lerden kaçınmışlardı. Ben hikâyeyi anlattıkça daha çok bağırıyorlar, Will'in ne kadar bencil ve kötü biri olduğunu, saf bir genç kadına nasıl tuzak kurduğunu ve onu nasıl ayak parmaklarından asıp kurutacaklarını söylüyorlardı.

Başta onu desteklemiştim ama onlar devam ettikçe ne diyeceğimi bilemez olmuştum. Her şeye bir cevapları vardı, benim sahip olmadığım onlarca yıllık deneyimle inşa edilmiş sebepleri.

Bir kez daha, o sabah olduğu gibi... Kendimi aptal küçük bir kız gibi hissettim.

Tartışmak istemediğimi anladıkça yumuşamış görünüyorlardı. Sanki ormanda beni uyardıkları ayı tuzağına düşmüş zavallı bir tilki gibiydim. Korktukları için kızgındılar ama aslında sadece iyi olduğumdan emin olmak istiyorlardı.

Annem her şeyin yolunda gideceğine dair bana güvence verirken büyükannem çay yapmıştı. Şu anda hiçbir şeyin çözülmesine gerek olmadığını ve bu gece onlarla kalmam gerektiğini söyledi. Tam olarak kabul etmemiştim ama reddetmemiştim de.

Ne yapacağımı bilemedim.

Şimdi, saatler sonra, ev sessizdi, annem ve ben eski bir *Gilmore Girls* bölümü izlerken büyükannem mutfakta yeni bir ekmek tarifiyle uğraşıyordu. Başım annemin kucağındaydı, ben sessizce ağlarken elleri saçlarımla oynuyor ve gözyaşlarımı bacağına çarpmadan önce siliyordu.

Kalbim göğsümün içinde eziliyormuş gibi hissediyordum. Dün geceyi yeniden yaşamaktan, son birkaç ayı tekrarlamaktan ve annemle büyükannemin söylediklerinin doğru olduğuna dair ipuçları aramaktan kendimi alamıyordum. Beni gerçekten kullandı mı?

Bu ihtimali düşünmek hiç doğru gelmedi. Havuz evinin sürgülü cam kapılarından hışımla girdiği ilk andan beri biliyordum.

daha fazlası olduğunu anladım. Bunu gözlerinde görebiliyordum, beni alışında, bana dokunuşunda, beni arzunun sınırlarına sürükleyişinde hissedebiliyordum.

Ondan önce bile, beni okulda çalışırken gördüğünde gözlerindeki hayranlığı görebiliyor, beni Ava'yla birlikte izlediğinde nasıl yumuşadığını hissedebiliyordum. Evde *Jeopardy* geceleri, kahvaltı masasındaki sabahları, oyunları, bilardoyu düşündüm...

Ve tüm olurken, Will'in dadısını becermek isteyen korkunç bir adam olduğuna dair hiçbir işaret görmedim.

O böyle biri değildi.

Şef Patel'in sözleri, belki de aptalca bir şekilde, her şeyden çok sarıldığım şeydi. Onun haklı olduğuna, onun da benim gibi korktuğuna, biraz zamana ihtiyacı olduğuna inanmak istedim.

Ama kalbim kaburgalarıma çarpmaya devam etti ve bana yanılıyor olabileceğini hatırlattı.

Saat neredeyse dört olmuştu ve Will'den hâlâ haber alamamıştım.

Annem Lorelei Gilmore'un söylediği bir şeye güldü, karnı başıma çarparak beni şimdiki zamana geri çekti. Gözlerimin odağını kaybederek ekranı izledim ve sonra kapı çaldı.

"Buldum," diye seslendi büyükannem.

Annem bunu zar zor kabul etti ve ben de yattığım yerden kıpırdayamayacak kadar .

Ta ki tanıdık, derin bir ses duyana kadar.

Gözlerimi kocaman açtım ve ellerimi havaya kaldırarak vahşi bir kuş yuvası olduğunu bildiğim saçlarımı evcilleştirmeye çalıştım.

"Ne?" Annem telaşla sordu ama ben çoktan harekete geçmiştim.

Belki hâlâ gözyaşı vardır diye yüzümü sildim, oturma odasından fuayeye geçerken ellerimle kırışmış elbisemi düzelttim.

Onu görür görmez bacaklarım durdu.

Will kapının girişinde durmuş, büyükanneme bir şeyler söylerken yüzünde ciddi ve samimi bir ifade vardı. Beni gördüğünde cümlesinin ortasında durdu, gözleri bitkin bir görünümde olduğunu bildiğim bir şeye takıldı.

Ama bana her şeymişim gibi baktı.

Gözleri genişti, kaşları biraz kırışmıştı, sanki hemen bana sarılmak ve her özelliğinde yüklü olduğunu bildiğim acıyı silmek istiyordu. O baktı

En az benim kadar dağılmış gibiydi, yüzü uzundu, yorgun gözlerinden çökmüş omuzlarına kadar her yerinde yorgunluk vardı.

Ama *Tanrım*, o hala muhteşemdi.

O hâlâ dün gece yüzümü çerçeveleyen ve beni habersizce öpen adamdı. Hâlâ kızını dünyadaki her şeyden daha çok önemseyen bir babaydı. Hâlâ play-off hokey takımının kalecisi, bana, yetişkin bir kadına Bibbidi Bobbidi Butik'te makyaj malzemesi alan arkadaştı.

Kalbimin kralı.

Will bir adım atıp gözleri benimkilere kilitlendiğinde, çenesi gerildiğinde kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Ama büyükanne metal spatulasını onun göğsüne bastırarak bir santim daha hareket etmesini .

"Buraya gelecek kadar yüzsüzsün," diye homurdandı ve çocukken ona cevap verme hatasına düştüğümde yüzünde beliren ifadeyi görmek zorunda değildim.

"Büyükanne," diye tısladım, koridorun geri kalanında aceleyle ilerledim. Onu kenara çekmeye çalıştım ama yaşlı kadın tuğladan bir ev gibi inşa edilmişti.

"Sen içeri gir Chloe May, bunu ben hallederim."

Spatulasını sanki bir beyzbol sopasıymış ve kendisi de bir sokak çetesinin lideriymiş gibi diğer eline vurmaya başladığında burnumun kenarını sıkarak inledim.

"Kim o?" Annem bize katılmaya gelirken seslendi.

Harika.

"Eğer yine Marv'sa, ona çoktan söyledim-"

Koridorda bize katıldığında annemin sözleri kesildi ve beni kurtarmak zorundaymış gibi arkasından çekmeden önce bakışlarını daralttı.

"Küçük kızımıza yaşattıklarından sonra burada yüzünü gösterecek kadar aptal olmadığını biliyorum," diye öfkelendi annem.

Yüzümü buruşturup anacığımın etrafımda oluşturduğu ablukanın arasından Will'in bakışlarını yakaladığımda yüzüm alev alev yanıyordu. *Özür dilerim*, diye mırıldandım, sinir sistemimi utanç kaplamıştı.

Ama Will gülümsemekle yetindi, dudaklarının kenarını kaldırdı, sonra daha dik durdu, omuzlarını dikleştirdi ve doğrudan anneme bakarak, "Korkarım öyleyim, hanımefendi," dedi. Aptalım yani."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

"Kızınıza aptalca aşıksınız."

- - -

Will

Kendimi bir çakalın inine sızmaya çalışan tavşan gibi hissediyordum.

Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra Chloe'nin annesi bana daha sert baktı ve büyükannesi aptalmışım gibi dilini şaklattı. Bunu tartışmak için burada değildim.

Onun yerine Chloe'ye odaklandım, itiraf etmek istediğimden çok daha uzun zamandır doğru olduğunu bildiğim şeyi itiraf ettiğimde dudaklarının aralanışını izledim.

Tam bir enkazdı - şimdiye kadar gördüğüm en güzel dağınıklıktı. Saçları keçeleşmiş ve dalgalanmıştı, boynuna ve çenesine yapışmıştı, arkası sanki bir tür kızgın kuşmuş gibi kabarmıştı. Yanaklarına değen allık dışında yüzü kül rengiydi ve aramızdaki mesafeye rağmen ağladığını görebiliyordum.

Bunun için kendimden nefret ettim, tüm gün boyunca aklımın nerede olduğunu merak etmesine neden olduğum için. Kendimi yine bir zaman makinesiyle bu sabaha geri dönmek, onunla yatağa girip onu kendime çekmek ve ona gerçeği söylemeden önce bir düzine öpücükle uyandırmak isterken buldum.

Korktuğumu.

Ne yapacağımı bilmediğimi.

Kurallar paramparça olduğu için nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Ama geri dönemezdim. Sadece burada, şu an vardı - ve görünüşe göre bir izleyicimiz vardı.

"Chloe, kelimelerle aramın iyi olmadığını biliyorsun," dedim, bu ifadenin gerçekliği karşısında yutkunarak. "Hiçbir zaman da olmadım. Jenny öldükten sonra daha da kötüleşti ve dürüst olmak gerekirse hiç umursamadım. Söyleyecek bir şeyim olduğunu hiç hissetmedim. Ta ki sen hayatıma girene kadar."

Chloe annesi ve büyükannesinin kurduğu barikatı aşmaya çalıştı ama ikisi de kaşlarını bana doğru kaldırarak onu engellediler.

"Ama deneyeceğim," diye devam ettim. "Senin için. Uzun zaman önce dile getirmem gereken şeyi dile getirmeye çalışacağım. Ölçülebilir her şekilde daha iyi olmaya çalışacağım. Çünkü sen bunu hak ediyorsun. Kendim için istememi sağladığın şey. Sen..." Başımı sallayarak yutkundum. "Kalbimin o kadar derinlerine işledin ki, sanki hep oradaymışsın gibi geliyor. Sanki seni kaybedersem kalbim duracakmış gibi hissediyorum."

Chloe'nin gözleri yaşlarla doldu, titreyen parmak uçlarıyla dudaklarını kapatırken burnu alevlendi.

"Bir gün, hayatta kalmaya çalışan bir adamın gölgesiydim sadece. Ve bir sonraki gün, sen vardın. Birdenbire uyandım. Birdenbire gülümsüyor, gülüyor ve mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde birini arzuluyordum. Sen... Sen benim kimyamı değiştirdin, Chloe. *Yıllardır* içinde bulunduğum karanlık puslu havayı yok ettin. Güneşi getirdin."

"Ağzını topla, genç adam," diye uyardı büyükannesi, ama onun şimdi kapı çerçevesine yaslanmış, spatulasını indirmiş, gardını indirmiş olduğunu gözden kaçırmadım.

"Özür dilerim hanımefendi," dedim, bakışlarım yeniden Chloe'ye çevrilmeden önce ona mahcup bir gülümseme sundum.

Ona sarılmak istedim. Onu kollarımın arasına almak ve her kelimeyi itiraf ederken ona dokunabilmek istiyordum.

"Aramıza o dayanıksız kuralları koyduğumda bile işe yaramadıklarını biliyordum. Sana karşı hissettiklerime karşı güçsüz olduğumu. Denedim, Chloe. Denedim. Senden uzak durmaya çalıştım. İkimizi de bu acıdan, bu yabancı topraklardan uzak tutmaya çalıştım. Bir erkek aramadığını biliyordum. Kimseyle çıkmak istemediğini biliyordum. Çıkmaya *değmeyeceğimi*, çok kötü olduğumu biliyordum. Büyükannemin uyarı dolu bakışlarını fark ederek yutkundum. "Hak ettiğin adam olamadığım için berbat durumdaydım. Ama bunun bir önemi yoktu. Ne iyi niyetim, ne de yapılması ve yapılmaması gerekenleri ortaya koyarak ikimizi de güvende tutmaya yönelik nafile çabalarım." Başımı salladım. "Çünkü sen hiçbir kuralın geçerli olduğu türden bir kadın değilsin. Sen istisnasın. Kuralların çiğnenmesi gereken kişi sensin."

Chloe gülümsedi, alt dudağı titrerken kollarını karnının üzerinde kavuşturdu.

"Bu sabah tek kelime etmeden gittiğim için özür dilerim. Kalıp bunu seninle çözemeyecek kadar korkak olduğum için özür dilerim. Biraz zaman ve zaman ayırmanın cevapların sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını sağlayacağını düşündüm. Ama gerçek şu ki, bundan sonra ne olacağı hakkında *hiçbir fikrim* yok. Önümüzdeki yeni yolda nasıl ilerleyeceğimizi bilmiyorum. Tek bildiğim seni öptüğüm an her şeyin değiştiği.

"Belki sadece birkaç ay dayanırız. Belki sana soyadımı veririm ve birlikte yaşlanırız. Belki de ikisinin arasında bir şey olur. Her ne olursa olsun, gelebilecek her türlü acıya, her türlü zorluğa, her türlü engele değeceğini biliyorum. Ve bunu istediğimi biliyorum. Seni istiyorum. *Bizi* istiyorum."

Ellerim ama ona baktım, sözümü tuttum.

"Sabahları saçma sapan tüylü bornozlarını ve çay nefesi öpücüklerini istiyorum. Kızımla gülüşmelerinizi ve gece yarısı varoluşsal krizlerinizi istiyorum. Giysilerimdeki kedi tüylerini ve kalbimdeki izini istiyorum. Her yeni yarattığında evimizi dağıtmanı izlemek, seni benden bile daha sevdiğini bildiğim kızımla paylaştığın her bilge sözü dinlemek istiyorum. Her gecenin sonunda seni kollarımda hissetmek ve her sabahın başlangıcında yastığımdaki kokunu içime çekmek istiyorum.

"Hata yapacağım, bundan hiç şüphem yok. Ama sana söz verebilirim ki sonrasında her şeyi yoluna koyacağım. Sana her zaman eskisinden daha iyi bir şekilde geri döneceğim, ta ki hak ettiğin her şey ve daha fazlası olana kadar. Etrafındaki herkese gösterdiğin özen gibi ben de sana özen göstereceğim. Sana bir yuva yapacağım. Seni koruyacağım ve her zaman dolaşmak için ihtiyacın olan tüm odaya sahip olduğundan emin olacağım."

Ona doğru bir adım attım, insan barikatını aşmadım ama barikatın diğer tarafında dimdik durdum, dünyanın yükü omuzlarımdayken bakışlarını tuttum.

"Seni seveceğim Chloe, benden geriye kalan her kırık parçayla. Ve seninle birlikte yeniden inşa edeceğim - senin *için.* Eğer istediğin buysa. Eğer sen de aynı şeyi hissediyorsan. Ve eğer hissetmiyorsan, gitmene izin vereceğim." Başımı salladım, fısıldarken boğazım düğümlendi. "Ama aramızda kalsın, ben çok bencil bir adamım. Ve ben... gitmene izin vermek istemiyorum. Sensiz bir an daha yaşamak istemiyorum. Hepiniz olmadan. Her şekilde benim olacaksın."

Son kelimeyi söylediğinde, ne kadar zor nefes aldığımı, ellerimi ceplerime sokmadan önce ne kadar titrediğimi fark ettim.

Dördümüzün üzerine sessiz bir uğultu çöktü, ancak zihnimde o anda sadece ben ve Chloe vardı. Sadece ben, sunabileceğim çok az şeyle orada duruyordum ve o, beni ezme ya da yeniden bir bütün haline getirme gücünü elinde tutuyordu.

Dudaklarını birbirine doladı, annesi ve büyükannesini itmeye çalışmadan önce kokladı. Bir an için ona direndiler. Tam olarak okuyamadığım bir bakışı paylaştıklarını gördüm.

Ve sonra Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldılar.

Chloe onlarla savaşmak zorunda kalmadığına şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Seni bilmem," dedi büyükannesi annesine. "Ama Gerald bana hiç böyle bir şey söylemedi."

Chloe'nin annesi bir kahkaha attı ve elini salladı. "Lütfen. Brian benim hakkımda güzel bir şey söyleyeceğine kendi ayağını çiğner."

İkisi de kendi dünyalarındaymış gibi biraz yumuşadılar ve sonra Chloe'nin büyükannesi onu kucakladı ve annesi dönüp bana baktı.

"Eğer ona zarar verirsen..." diye tehdit etti, uyarıyı yüksek sesle ve net bir şekilde hissetmem için parmağını kaldırmasına bile gerek yoktu.

"Beni dışarı çıkarmak için tam iznin var," dedim. "Ne şekilde istersen. Kafama beyzbol sopası yemeyi ya da arabayla ezilmeyi kabul ediyorum."

Kadının ağzı bunun üzerine eğildi, sanki benim hakkımda ne hissettiğinden henüz emin değilmiş gibi - ama ısınıyordu.

"Hadi anne," dedi, kolunu pek çok benzerliği paylaşan yaşlı kadına dolayarak. "Onları kendi hallerine bırakalım."

Sadece kızının yanağına dokunacak kadar durdu, yanağını okşadı ve fısıldadı, "Kalbine dikkat et."

Sonra kadınlar bizi terk etti ve Chloe kollarıma atıldı.

Onu kendime çekmeden önce kapıyı kapattım, tatlı kokusunu içime çektim - chai, şeker ve boya kalemleri. Sanki gerçek değilmiş gibi ona sarıldım, yüzümü boynuna gömdüm ve sonunda ayaklarını tekrar yere koydum. "Tamam, bütün neydi?" dedi koklayarak ve göğsümü şapırdatarak şakacı bir şekilde. "*Kelimelerle* aram *iyi değil* ve sonra da şiir mi yazıyorsun?" "Dürüst olmak gerekirse, sanırım bayıldım."

Kıkırdadı ve kollarını boynuma doladı. Gözleri benimkileri aradı, kaşları kıvrıldı. "Beni seviyor musun?"

Başımı salladım, saçlarını geriye doğru taradım ve başparmağımı çenesinde gezdirdim. "Beni tekrar sevebileceğini düşünüyor musun?"

"Hmm... belki. Popsicle konusunda oldukça yeteneklisin..."

Alaycı bir tavırla gülümsedi ve ağzı benimkiyle eriyene kadar parmak uçlarına bastı. Ellerimi saçlarının arasına sokup onu orada tuttum, o öpücüğü, o kadını, o anı içime çektim. Onu asla bırakmak istemedim. Ondan öncesinin nasıl bir şey olduğunu asla hatırlamak istemedim.

"Seni şimdiden seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma. "Sana uzun zaman önce aşık oldum - *Reddit*'teki herkes beni buna karşı uyarmış olsa da."

Gözlerimi kırptım. "Az önce Reddit mi dedin?"

Yanakları alevlendi ve elini benimkine doğru kaydırdı. "Bunu sana başka zaman anlatırım."

"Sanırım şimdi bilmek istiyorum," diye ısrar ettim onu arabaya kadar takip ederken. O da kendi arabasına geçti, aramızda sessiz bir anlaşma vardı.

daha sonra almak hakkında.

"Beklemek zorundasınız. Çünkü şu anda eve gitmek istiyorum." "Eve," diye yineledim, arabanın kapısını onun için açık tutarak.

Dudaklarını gülümseyerek benimkilere bastıracak kadar uzun süre durakladı.

"Eve."

Chloe yolcu koltuğuna kaydı ve ben de tam istediği gibi onu eve bıraktım ama gerçeği biliyordum.

Ev, onun olduğu her yerdi.

CHAPTER 35

Seni küçük velet

Chloe.

O gece yemek masası kahkahalarla doluydu.

Mitch Amca ve Şef Patel bir tarafa, Ava ve ben diğer tarafa oturduk ve Will de baş taraftaydı. Ayak bileği hala şiş ve hassas olmasına rağmen Ava, film izleyerek geçirdiği iyileşme gününü bir safari macerası gibi anlatarak bizi büyüledi.

Mitch'in konuşurken Arushi'yi nasıl izlediğini kaçırmadım, onun kendisini izlediğini fark ettiğinde nasıl kızardığını da kaçırmadım. Masanın karşısında göz göze geldiğimizde kaşlarımı kaldırıp sordum ama o dişlerini sıkıp beni başından savdı.

Geldiğimizde biraz temizlenmiş, yüzümün ve saçlarımın o cehennem gününün izlerini göstermediğinden emin olmuştum. Dürüst olmak gerekirse, sanki bir ömür önce yaşanmış gibi geliyordu, sanki hiç yaşamadığım bir şeymiş gibi.

Sağ tarafımdaki adam sayesinde tüm acılar kelime kelime silinmişti.

Yemek boyunca gözlerini benden ayırmadı ve Coconut'ın küçük aileme nasıl katıldığının hikayesini anlattığımda, her kelimeyi bir müjde gibi dinledi.

Sonra hep birlikte gülerken masadaki elimi kendi eliyle kapattı.

Bunu yaptığında kalbim boğazıma fırladı, aynı anda hem gökyüzüne yükseldi hem de içime battı. Onun tarafından bu şekilde sahiplenilmek, daha önce söylediği her kelimenin arkasındaki eylemi hissetmek inanılmaz, güçlü bir duyguydu. Yine de yeniydi, yabancıydı, korkutucuydu.

Şef ve Mitch bu olay karşısında sessizleştiler, dudaklarında küçük zafer gülümsemeleriyle yemeklerine geri dönmeden önce şarap kadehlerine baktılar. Ava'ya şöyle bir göz attığımda, hiç rahatsız olmamıştı. Jeste gülümsedi ve sonra ayaklarını tekmelemeye devam etti

Masanın altında, menüde peynirli makarna olduğunda sık sık yaptığı küçük mutluluk dansını yaparken.

Will elimi avucunun içine aldı ve ben de dudağımı ısırdım, inançsızlık karnımda dizginlenemez bir neşeyle dans ediyordu.

Yemekten sonra Mitch, Şef'in ortalığı toplamasına yardım etti ve sonra da kapıya yöneldiler. Will ve ben, bileğini en az bir hafta dinlendirene kadar babasının kendisiyle kağıt havlu hokeyi oynamayacağı için çok üzgün olan Ava ile vakit geçirdik. Ama o bir kitaba ve oyuncak ayılarıyla hayali kurabiye pişirmeye razı oldu ve sonra onu yatırmamıza izin verdi, biz daha gece lambasını açamadan uykuya dalmıştı bile.

O zaman sadece ikimiz vardık.

Will sözünü esirgemeden elimi avuçlarının içine aldı ve beni merdivenlerden aşağı, yatak odasına giden karanlık koridora çekti. Kapıdan girer girmez arkamdan kapıyı kapattı, beni kapının içine bastırdı ve anlamsızca öptü.

Dudakları dudaklarımı ısıttı ve sanki ilk kez dokunuyormuş gibi dokunuşunun içinde eriyerek iç çektim. Omuzlarındaki gerginlik de gevşedi, sanki bu anı bekliyordu, yalnız bırakıp istediği gibi dokunabileceği anı.

Her zamanki gibi her şeyi kuşatıyordu, elleri saçlarımda ve kafatasımı kucaklamadan önce beni boydan boya dolaşıyordu. Kendimi çok küçük ama bir o kadar da el üstünde tutulan, korunan ve saygı duyulan biri gibi hissetmemi sağlayacak güce sahipti.

"Seni seviyorum," diye iç çekerek fısıldadı ve bu ifadeyi uzun, derin bir öpücükle noktaladı.

"Sadece benden duymak istiyorsun."

Öpücüğüme karşı sırıttı, beni döndürdü ve yatağa doğru sırtladı. "Beni yakaladın. Şimdi bana istediğimi ver."

"Lütfen deyin."

Yatağa geri düştüm ve hemen üzerimde sürünmeye başladı, dudakları ağzıma kadar her santimi işaretliyordu.

"İstediğin buysa, bütün gece yalvarırım."

Kalçamı yukarı kaldırdığında ve arzusunu bana karşı bastırdığında, ağzı benimkini talep ettiğinde inledim.

"Lütfen Chloe," diye homurdandı, kalçalarını yuvarladı ve bir ürperti dalgası yarattı. "Söyle."

"Becer beni baba," diye inledim, ona karşı kıvranıyordum.

Ben sırıtıp dudağımı ısırırken tüm vücudu donup kaldı.

Sonra gülmeye başladı, başını salladı ve parmaklarını kaburgalarıma geçirdi. "Seni küçük velet."

"Mmm, bana şaplak mı atacaksın?"

Beni acımasızca gıdıkladı, ta ki ben gülmekten neredeyse ağlayacak hale gelene kadar. Üstüne çıkmama izin verene kadar ittim ve sonra kalçalarına bindim ve ellerimle başını şiltede çerçeveleyerek ağzımı onunkine indirdim.

"Seni seviyorum, seni inanılmaz derecede sinir bozucu adam," dedim, her kelime arasında onu öperek. Bir iç çekişle ereksiyonuna yaslandım. "Şimdi bana istediğimi ver."

"Evet, hanımefendi."

Ondan sonra hepimiz el ele tutuştuk - parmaklar kumaşın düğmelerini kaydırıyor, fermuarlar açılıyor, giysiler sağa sola atılıyordu. manevra yaptırırken güldük, dans hiçbir şekilde zarif ya da seksi değildi, ama sonra birbirimize karşı çıplak kaldık, sıcak bedenler birbirine bastırıyor ve ihtiyaçla titriyordu.

Beni yorganın içine yatırıp kalçalarımın arasından aşağıya doğru öpmeye başladığında sırtını tırmaladım. Onu içimde istiyordum, her zamanki gibi sabırsızdım, ama o sadece tenime karşı sırıttı ve beni altında kıvrandırmak için tatlı zamanını aldı.

Dudaklarının tenime her dokunuşu yakıcıydı, kaçmak istemediğim bir dağlama demiriydi. Adının her yerimde olmasını, benim ve tüm dünyanın görmesi için izini bırakmasını arzuluyordum.

"Hayatımın geri kalanında her gün bu tatlı amcığın tadına bakacağım," diye homurdandı ve dilinin sıcak, düz bir darbesiyle beni yalayarak yataktan düşürdü.

"Bu plan hakkında bana ipucu verdiğini sanmıyorum," diye nefes nefese kaldım, o usta dilini üzerimde kullanmaya başladığında inledim. "Parmağımda yüzük yok."

"Henüz," diye homurdandı ve sonra kalçalarım onun güçlü kavrayışına tutsak oldu ve ben inleyip hayatım için yorgana tutunurken o ziyafet çekiyordu.

Henüz.

Bu kelime içimde elektriğin yükselmesine neden oldu, sonsuza kadar onun olma düşüncesi dizlerimin titremesine ve kalbimin pes etmesine neden olacak kadar güçlü bir kavramdı.

Ama dilini ve parmaklarını beni çözmek için mükemmel bir şekilde kullandıkça tüm düşünceler benden uzaklaştı. Dilinin üzerine boşaldım, beni kendisine doğru tutarken çok yüksek sesle çığlık atmamaya çalıştım ve gevşeyip nefesimi yakalamak için mücadele edene kadar rahatlamadım.

O zaman bile, hassas klitorisime sıcak hava üfledi ve ben omuzlarından tutup onu yukarı çekene kadar iç uyluklarım boyunca öptü. Karnımın üzerine yuvarlandım, bir dizimi göğsüme doğru büktüm ve kıçımı ona bir ödül gibi sunarak omzumun üzerinden baktım.

Artık bu pozisyonu çok seviyordum. Otel odasındaki o geceden beri en sevdiklerimden biriydi. Will'in inlemesinden ve dudağını ısırmasından, onun da en sevdiği pozisyonlardan biri olduğunu anlamıştım. Elleri kıçıma uzandı, onu en çok istediğim yerde hizalamadan önce her zaman yaptığı gibi minnettar bir şekilde avuçladı.

İçime kolayca girdi, amım onun ağzından ve benim serbest bırakılmamdan ıslanmıştı. İçimi sonuna kadar doldurduğunda ikimiz de nefes nefese kaldık ve inledik - ben o kadar yüksek sesle inledim ki bir eliyle ağzımı kapattı ve kulağıma doğru sırıttı.

"Şşşt," dedi ve geri çekilip içimde yavaş ve ölçülü bir şekilde esnerken gözlerim geri yuvarlandı.

Tanrım, çok iyi hissettirdi. Çok iyi hissettirdi. Üniversitede ilk kez yaşadığım o korkunç deneyimi hatırlayamıyordum bile - şimdi değil. Will onunkinden önceki her dokunuşun içini boşaltmış, onun ellerinin üzerimde olmadığı her anıyı sonsuza dek zihnimden silmişti.

Girip çıkarken boynumun arkasına öpücükler kondurdu, ikimiz de inliyor ve yoğun bir şekilde nefes alıyorduk, doruk noktalarımız artıyordu. Tekrar boşalabilirdim ama Will çok gergindi ve çok geçmeden hızını artırıp, ben yastığa doğru inleyene ve o da arkamda dizlerinin üzerine çöküp beni çılgınca sikerken elleriyle kalçalarımı kavrayana kendini derinlere gömdü.

Boşalırken övgülerinin altında kıvrandım, vücudu içimde durgunlaşırken kendi inlemelerine karşı koydum, geri çekilip son bir kez içeri ittiğinde salgısı içimden sızan perçemler halinde pompalandı.

Bana sahipti.

Bu adam bana *sahipti*, bedenime ve ruhuma.

Will isteksizce geri çekildi ve yataktan kalkıp aceleyle banyoya girmeden önce omzumu öptü. Suyun aktığını duydum, sonra elinde sıcak bir bezle döndü, ben inleyip kedi gibi gerinirken bacaklarımın arasında gezdirdi.

İkimiz de temizlendiğimizde, tereyağlı çarşafların altında beni kollarıyla sardı, bacakları benimkilerle bir simit gibi birbirine dolandı, ta ki ben onun vücuduyla yarattığı hapishanenin altında kıkırdayana kadar.

"Nefes alamıyorum," diye takıldım, sesim göğsünden boğuk çıkıyordu.

"Hâlâ o çalıştırıyorsun, bu yüzden saçmalık diyorum."

"Hey, benimle ilgileneceğine dair verdiğin sözlere ne oldu?" Kıçımı tokatladı. "Sanırım bu gece o görevi yerine getirdim."

Kıkırdadım, kollarına gömüldüm ve keyifle iç çektim. Uzun bir süre sessiz kaldık; onun parmakları saçlarımda geziniyor, benimkiler sırtında şekiller çiziyordu. Kendimi hiç bu kadar bütün hissetmemiştim.

"Peki, sırada ne var?" Sonunda sordum.

Will beni yastıklara uzanmama izin verecek kadar serbest bıraktı ve başını avucunun üzerine koydu. "Ne istiyorsun?"

"Bence Ava'ya söylemeliyiz."

"Anlaştık." Kaşlarını çattı. "Ne yapacağını düşünüyorsun?"

İçimi çektim ve parmağımın göğsündeki tüyler boyunca çizdiği çizgiyi izledim. "Biliyormuş gibi bile yapmayacağım. Ama tepkisi ne olursa olsun, tüm bunları birlikte aşmak için yanında biz olacağız. Ona sunabileceğimiz en iyi şey bu."

Başını salladı. "Eve taşınma konusunda ne düşünüyorsun?"

Gülümsedim. "Taşınmamı mı istiyorsun?"

"Belli değil mi?" diye sordu, bacaklarını etrafımda sıkıca kavrayarak.

"Benden bıkmanı istemiyorum."

"İmkansız."

"Peki ya kediler?"

"Onları da içeri taşıyın. Onlara kendi odalarını vereceğim. Eğer istediğin buysa bu lanet evi bir kedi ağacı yapacağım."

. "Coconut memnun olurdu." "Benden

hoşlanıyor."

"Kimseden hoşlanmıyor."

Omuz silkti. "Sadece bekle, göreceksin. Kısa süre içinde kucağımda mırıldanarak *Jeopardy* izliyor olacak."

Saatlerce bu şekilde konuştuk, sanki piyango kazansak ne yapacağımızı konuşuyormuşuz gibi hissettiren lojistik konuların üzerinden geçtik. Sonra yine, bir bakıma öyle olduğunu tahmin ettim.

Sonunda ikimiz de sessizleştik ve Will başparmağıyla yüzümün kenarlarında gezinirken gözleri karardı.

"Bazen işleri berbat edeceğim," diye fısıldadı. "Yapacağımı biliyorum."

"Ve senden sürekli güvence almaya ihtiyacım olacak," diye karşı çıktım. "Her zaman bir parçam bunun gerçek olup olmadığını, bir gün uyandığımda senin gitmiş olup olmayacağını sorgulayacak."

Kaşları daha da çatıldı. "Seni asla terk etmem Chloe."

"Ve bir gün buna tüm kalbimle inanacağım," dedim. "Ama şimdilik, bir ömür boyu bana söylenenlere ve erkeklerin tek yaptığının terk etmek olduğunu düşünmeye karşı mücadele ediyorum."

Başını salladı, dudaklarını alnıma bastırmak için eğilmeden önce uzun bir iç çekti.

"Bu teorinin yanlış olduğunu kanıtlamak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Burada kalacağım.
Çok sert kalacağım."

Güldüm, kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Ve ben de ne kadar iyi bir adam olduğunu sana hatırlatmak için tüm karışıklıklarda yanında olacağım."

"Siktir, seni seviyorum."

"Evet, evet," diye takıldım ve sonra beni gıdıklamaya, bacaklardan, kollardan ve öpücüklerden oluşan bir deli gömleğiyle tekrar sarmalamaya başladı.

Bildiğim her şey o gece pencereden uçup gitti, yeni bir hayat başladı - şimdiye kadar hayal ettiklerimden daha iyi bir hayat.

Ve o adamın dağının altında, ne kadar dalga geçersem geçeyim asla bıkmayacağım sözler fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum."

CHAPTER 36

Dersimi

Öğreneceğim

Bir hafta hokey ve ev fırtınası içinde geçti.

Ertesi gün evimizde oynadığımız maça her zamankinden daha odaklanmış bir şekilde gittim, Aleks ben daha tek kelime etmeden onun tavsiyesini dinlediğimi anlamış gibi sırıtıyordu. Sormadı, sadece sabah patenine çıkarken kaskımı okşadı ve mırıldanarak "Aferin oğlum" dedi.

Takım ateş gibiydi. O gece rakiplerimizi üç sıfır yendik. Sonraki iki maçımız deplasmandaydı - biri Toronto'da diğeri Buffalo'daydı. İlkini uzatmalarda kaybettik ama sonraki maçta kendimizi gösterdik ve sezonu güçlü bir şekilde bitirip Stanley Kupası için canımızı dişimize takarak oynamaya kararlı bir şekilde eve döndük.

Takımla birlikte olmadığım zamanlarda Ava ve Chloe'nin yanındaydım.

Ava sakatlığı konusunda bir şampiyon gibiydi, iyileşme sürecinde ondan yapmasını istediğimiz her şeyi sızlanmadan ve şikayet etmeden yaptı. Her geçen gün daha iyiydi ve en büyük zorluğumuz onu eskisi kadar sert oynamaya geri dönmeye hazır olmadığına ikna etmekti.

Bir gece tartışırken bana, "Sen olsaydın buza geri dönerdin," demişti ve Chloe ile ben kahkahalara boğulmuştuk.

Küçük pislik haklıydı ve ne yazık ki benim için o da tıpkı babası gibiydi.

Chloe havuz evinde uyuyordu, ama artık istedikleri her odada özgürce dolaşan kediler de dahil olmak üzere eşyaları yavaş yavaş içeri taşıyordu. Okulla meşguldü, bahar tatilinden sonra yaz yaklaştıkça yıl da hızlanıyordu.

Yine bir iç saha maç günüydü ve sabah pateni sonrası uykum ile arenadaki rapor zamanım arasında Chloe ve ben Ava'ya kendimizden bahsediyorduk.

Onu yemek masasında bir araya getirdiğimizde ben sinirlerimi üzerimde taşırken, Chloe her zamanki gibi sakin görünüyordu. Bana sırıttı, elimi sıktı.

konuşmaya başlamadan önce rahatlatıcı bir eliyle bileğini tuttu.

Ava giyinmiş ve maça hazırdı, Cumartesi gecesi olduğu için maça gidebileceği için heyecanlıydı. Ayrıca sakatlandığından beri ilk kez hokey formasını giyebiliyordu. Onu benim numaramla görmek, ondan yayılan heyecanı hissetmek kalbimi sıkıştırdı.

Onu bu yaz hokeye soktuğumda, bir daha asla hokeyden çıkaramayacağımı biliyordum.

o.

Benim gibi onun da bir yuva bulacağını umuyordum.

ileride kadınlar liginde oynaması için.

O ve Chloe oyun hakkında sohbet ediyorlardı, Ava patlamış mısır almak ve kazandığımızda pelüş hayvanını buzun üzerine atmak için nasıl sabırsızlanıyordu. Chloe ona her zamanki gibi kuralları açıklamak zorunda kalacağını söyledi ve Ava inliyordu ve içten içe sevdiğini bildiğim halde bu bir rahatsızlıkmış gibi davranıyordu.

Sonunda Chloe bana döndü ve çenesini cesaret verici bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Ben gitmeden önce tuvaleti kullanacağım. Hemen dönerim."

Odadan çıkarken omzumu sıktı. İkimiz de Ava'ya önce yalnız söylememin daha iyi olacağına karar vermiştik, böylece ona ikimizin arasında bir süre düşünme fırsatı verecektim.

Ama Chloe'nin gidişiyle her zamanki gibi korkmuştum. O kadın benim için gerçekten bir can simidi olmuştu.

Dirseklerimi masaya dayayarak derin bir nefes aldım. "Baban piste gitmeden önce seninle konuşmak istediğimiz bir şey var."

Ava ayaklarını masanın altına vuruyordu, ama o anda sallanmayı bıraktılar, küçük gözleri benimkilere kayıyordu. Çocukların böyle bir enerjiyi nasıl yakalayabildikleri çılgıncaydı. Söyleyeceğim şeyin büyük olduğunu, bunun bizim için normal olmadığını biliyordu.

"Tamam," dedi kararsızca.

"Chloe'nin havuz evinde nasıl yaşadığını biliyor musun? Ocak ayında senin dadın olması için onu nasıl işe aldığımızı?"

Ava geniş bir sırıtışla başını salladı. "En iyisiydi."

"Öyleydi," diye kabul ettim. "Ve hepimiz çok fazla takılıyoruz, değil mi?"

"Mm-hmm," dedi Ava. "Biz en iyi arkadaşız!"

Kalbim sıkıştı ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeden önce bir an tavana baktım. "Kesinlikle öyleyiz."

Uzun bir süre kızımı izledim, söyleyeceklerimin onu rahatlatması ve mutlu etmesi için dua ettim. Ama tüm bunlar bana yabancıydı.

"Babam ve Chloe'nin arkadaştan daha fazlası olmaları konusunda ne düşünüyorsun?"

Ava biraz kaşlarını çattı ve ben de bunun iyi bir terminoloji olmadığını fark ettim. Beş yaşındaki kızım bunu söylediğimde ne demek istediğimi nereden bilebilirdi ki?

Neyse ki Chloe o sırada odaya geri döndü ve yumuşak bir gülümsemeyle kapı çerçevesine yaslandı.

"*Karmakarışık*'ı birlikte izlediğimizi ve senin ne kadar sevdiğini biliyorsun, değil mi?" dedi ve tekrar Ava'nın yanına oturmak için odayı geçti. Ava heyecanla başını salladı ve Chloe gülümsedi. "Baban ve ben Rapunzel ve Flynn gibiyiz."

Ava'nın gözleri biraz büyüdü, gülümseyip yüzünü saklamadan önce bakışları bana kaydı. "Yani siz ikiniz *öpüşmeyi* seviyor musunuz?!"

"Belki," diye takıldı Chloe, kıpırdanıp gülen ve sonunda ellerini yüzünden çekip tekrar bize bakan Ava'yı gıdıklayarak.

"Onu seviyor musun, baba?"

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı, uzun bir nefes verdim ve Chloe'nin elini tutmak için uzandım. "Seviyorum," diye fısıldadım. "Hem de çok."

Ava gülümseyerek aramıza baktı ve sonra omuz silkerek ayaklarını tekmeledi. "Tamam."

"Tamam mı?" Ben sordum.

"Bize sormak istediğiniz bir şey var mı?" Chloe ekledi. "Bilmek istediğiniz bir şey var mı?"

"Bu sonsuza kadar kalacağın anlamına mı geliyor?"

Chloe gülümsedi, bir elini kızımın saçlarında gezdirdi. "Sanırım bu bir olasılık demek, evet. Ve şimdilik, en azından sizinle birlikte eve taşınacağım. Sorun olur mu?"

"Odama mı?!" Ava alkışladı.

"Hayır," dedi Chloe gülerek. "Babanın odasına, ama ben her gece seninle oyun oynamak ve yatmadan önce kitap okumak için orada olacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Bir süre konuştuk, Chloe hangi soruları sorması gerektiğini benden daha iyi . Ama sonuçta Ava çok heyecanlıydı. Biliyordum ki bir gün

daha fazla sorusu olabileceğini biliyordum - özellikle de annesi söz konusu olduğunda. Ama Chloe yanımdayken bunun üstesinden gelebileceğimizi de biliyordum.

Önümüze çıkan her şeyle başa çıkabilirdik.

Sahaya gitme vaktim geldiğinde Ava'yı alnından öptüm ve sonra Chloe'yi kollarıma aldım, onu Ava'nın önünde ilk kez öpeceğim için biraz gergindim. Ama yaptım, her öpücüğün tadını ilk ve son öpücükmüş gibi çıkardım ve maçtan sonra onları aile salonunda bulacağıma söz verdim.

"Git getir onları," dedi, onu bıraktığımda kolumu sıkarak. Ama ben

kapıdan çıkamadan Ava "Bekle!" diye bağırdı.

Chloe'nin kot pantolonunun cebinden çıkan telefonunu çekiştirdi - çok uzun süre bakamazdım, çünkü bu lanet *kot pantolonlu* kadın görünüşe göre benim nihai felaketimdi. Geçen hafta sonu Maven, Livia ve Grace'le alışverişe çıkmıştı ve eğer onu özel dikim elbiselerle görmenin işkence olduğunu düşündüysem, iyi oturmuş bir kotun yanında bu hiçbir şeydi.

Ava bana döndü. "Gitmeden önce bir aile fotoğrafı çektirebilir miyiz?"

Elimi ağzıma götürdüm, duygularım bir sonraki nefesimi boğuyordu. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu ve sonra bana oyun öncesi yemeğimi hazırladıktan sonra mutfakta temizlik yaptığı yerden Şef Patel'i almak için koşmaya başladı.

Ava, Chef'i odaya sürükleyip telefonu ona verdi, sonra Chloe kolumun altına girdi, ben de Ava'yı diğer koluma aldım ve birlikte ilk fotoğrafımızı çekmek için birbirimize yaslandık.

"*Hokey* de*!*" Şef söyledi.

"Hokey!" diye hep birlikte mırıldandık.

Arushi birkaç fotoğraf çekerken gülümsedi ve ben de başka bir gülümseme hissettiğime yemin edebilirim; bu gülümseme bizimle birlikte odada değildi, daha ziyade yukarıdan bir yerden bizi izliyordu. Bunu ondan asla duyamayacağımı biliyordum, emin olmak için... ama kalbim bana Jenny'nin bizi bir arada görmekten mutlu olacağını söylüyordu.

Kızımızı onunla tanıştırdığım için mutlu olacaktı, kızımızın dönüştüğü kişiden mutlu olacaktı.

Ben de bir şekilde kendi mutluluğumu bulduğum için mutluydum.

Fotoğraf çekilir çekilmez Ava, hayır cevabını kabul etmeyerek Şef'i bize katılması için çağırdı. Chloe'nin telefonunu elimde tuttuğum kadar uzağa tuttum.

hepimizi tek bir selfie'de yakalayabildi, yüzümdeki gülümseme çok yabancı ve yine de çok *doğru*.

Ava biz dağılır dağılmaz fotoğrafları görmek için koluma yapıştı, ben de görebilsin diye elimi indirdim ve her birini tek tek inceledim.

"Vay canına," diye küçük bir gülümsemeyle nefes aldı. "Gerçekten elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Chloe'ye telefonunu geri verdiğimde, kapıdan çıkmadan önce kızlarımı son bir kez öptüm.

Ve dersimi almak için yemin ettim.

Yarın bu fotoğrafları bastırıp çerçeveletmeye ve bu evin her duvarını anılarımızla boyamaya söz verdim.

CHAPTER 37

Mutlu Başlangıçlar

Haziran

Will

Patenler taze buzu kesiyor.

Disk bir *şangırtıyla* uçmadan önce süzülüyordu.

Kalbim kulaklarımda hızlı ama sabit bir şekilde
çarpıyordu. Takım arkadaşlarımın cıvıltıları.

Kaçırılan denemelere lanet olsun.

Kalabalık tezahürat yapıyor ve çığlık atıyor.

Çubuğa seken diskin tatmin edici sesi. Sayı yaptığımızda daha da
tatmin edici olan zil sesi.

Bu, Stanley Cup Playoffları final turunun beşinci maçının senfonisiydi ve kulaklarıma müzik gibi geldi.

Göz açıp kapayıncaya kadar üç devre geçti. Böyle bir oyunda tam anlamıyla var olmak imkansızdı çünkü enerjinizin her zerresi yapmaya geldiğiniz şeyi yapmaya bağlıydı. Kanat oyuncularımız gol atmaya odaklanmıştı. Defans oyuncularımız beni korudu. Ben kaleyi korudum. Ve takım olarak galibiyeti perçinlemek için canla başla mücadele ettik.

Bu seride üç maça bir öndeydik ve eğer bu gece maçı alırsak... her şey biterdi.

Kupa bizimdi.

Tampa, Ospreys'te geçirdiğim onca yıl boyunca tanıdığım ve sevdiğim bu şehirde hiç hissetmediğim bir enerjiyle uğulduyordu. Biletleri tükenmiş bir kalabalığa karşı mücadele ettik, hepsi ellerinde balıklarla buzun üzerine yağmur yağdırmaya hazırdı. Gökdelenlerden ve şehir kıyılarından pankartlar sarkıyordu. Nehir kenarındaki ışıklar mavi beyaz parıldıyordu. Tüm radyo istasyonları ve haber kanalları *bu* maça, bu periyoda ve bu son dakikalara ayarlanmıştı.

Kaybedersek yine de bir şansımız olacaktı ama bir sonraki maçımız Sacramento'da olacaktı. Batı ve doğu kıyısı arasında gidip gelmek

En tecrübeli oyuncularımız için bile acımasızdı ve Koç maçtan önce bizi soyunma odasında topladığında hepimiz aynı fikirdeydik.

Bu şeyi kazanıyorduk. Bu gece.

Dışarıdan vahşi bir hayvan gibi göründüğümün farkındaydım, pakın her vuruşunu ve buzdaki her oyuncunun her yön değiştirmesini izlerken gözlerim alabildiğine açılmıştı. Pak aniden Sacramento'nun pivotunun kontrolünde bana doğru yöneldiğinde kalbim hızını üçe katladı.

Şutu kendisi çekecekmiş gibi bana doğru hamle yaptı ama ben eğilip blok yapmaya hazırlanırken sağ kanat oyuncusunun Jaxson'ı geçtiğini gördüm.

Pivot pas verdi, kanat oyuncusu pakı bana doğru vurmadan önce tüm gücüyle sarıldı ve sanki aklını okuyabiliyormuşum gibi hemen harekete geçtim.

Sol bacağım dışarı fırladı, beni neredeyse ortadan ikiye ayırdı ve disk geri fırlamadan önce kaval kemiğime çarptı.

Bloğu kutlayacak zamanım olmadan tekrar pozisyon aldım, ribaundu bekleyen sol kanat oyuncusundan bir şut daha geldi. Bu kez eldivenimle topu karşıladım ve yaklaşık yirmi bin Ospreys taraftarının haykırışları arasında oyunu durdurdum.

Gürültülüydü, pakı koklayıp hakeme atarken vücudumun her zerresinde hissettiğim bir gümbürtü. Takım arkadaşlarımdan gelen teşekkürlere başımı salladım ama sonra tekrar oyuna döndük.

Maçın bitmesine sadece üç dakika kalmıştı ve 1-1 berabere kalmıştık.

Fazla mesai istemedim. *Şimdi* kazanmak istiyordum. Ama bu bana bağlı değildi. Tek yapabileceğim üzerime düşeni yapmak, önüme gelen her şutu engellemek ve son düdük çalmadan önce adamlarımızdan birinin buzun diğer ucundan bir şut sokabilmesi için dua etmekti.

Bu geceki tek golümüz, normal sezonun sonunda ligdeki en çok gol atan oyuncu unvanını ele geçiren Vince'e aitti. Henüz ikinci yılıydı ve eğer gösterdiği performans bunun bir göstergesiyse, önünde uzun ve rekorlar kıracak bir kariyer vardı.

Ama bu geceki ilk atışından beri attığı her şutta yetersiz kalmıştı ve pakı Sacramento kalecisine doğru gönderişini izlerken hayal kırıklığı tüyler ürpertiyordu. Top tam göğsünün ortasına çarptı,

Vince bir çığlık atarak sopasını buza vurdu ve Jaxson kayarak yanına gelip kulağına bir şeyler mırıldandı ve omzuna vurdu.

Sakinliğimizi kaybetmenin zamanı

değildi. *Öldürme* zamanıydı.

Bir dakika daha bizimkilerle Sacramento'nunkilerin mücadelesiyle geçti. Suter buzda kaleye doğru ilerlerken çelme takıldığında seyirci kükredi ve hakem penaltıyı çalmadığında hem yedek kulübesindeki hem de buzdaki takım arkadaşlarım da öyle yaptı.

Eldivenli ellerimi uzattım ve ekibimin sakinleşmesi için bir sembol olarak yavaşça tekrar tekrar aşağı indirdim.

Oynamak için hâlâ zaman vardı.

Maskesinin arkasından bile bana baktığında Suter'in kanlı sırıtışını görebiliyordum. Buza tükürdü, hakemlere çok da ince olmayan bir şekilde çuvalladıklarını söyledi ve sonra oyuna geri döndü.

O zaman her şeyin bittiğini anladım.

Buzun üzerinde bir jaguar gibi süzülüşünden, omuzlarının gerginliğinden, boynunun sanki gezintiye çıkmış gibi sağa sola sallanışından anladım. Sacramento oyuncularından birini cama doğru sertçe kontrol etti, pakı çaldı ve buza doğru sürdü. Pası Vince'e verdi, Vince de pakı sallayıp Suter'e geri verdi.

Suter, kalenin sol köşesinde mükemmel bir pozisyondaydı.

Suter, pakı sopasıyla buluşturup ağlara gönderdiğinde her şey çok kolaymış gibi göründü.

Suter - otuz saniyeden az bir süre kala skoru ikiye bir yaptı.

Taraftarlardan gelen tezahüratlar kulakları sağır ediyordu. Ben bile kaleden yumruğumu havaya kaldırmış, Vince ve Jaxson'ın kutlama sırasında Suter'in üzerine çullanmasını izliyordum.

Vay anasını.

Kupayı kazanmak üzereyiz.

Bunu fark ettiğimde kalbim hızlandı, pak tekrar oyuna girdiği anda kalenin önünde çömelirken ellerim biraz titredi. Sacramento kalecisini çekti ve gol atıp tekrar eşitliği sağlamak için fazladan bir kanat oyuncusunu oyuna aldı ama bizimkiler acımasızdı. Pakı bloke ettik, çaldık ve boş kaleye göndermek için buza doğru fırlattık.

Bir dakikadan az bir süre sonra, son düdük çaldı. Ve

kıyamet koptu.

- - -

Chloe

Ava'nın çığlık atarak kollarıma atılmasına ve ikimizin de hemen hüngür hüngür ağlamaya başlamasına neden olan son düdükten sonra ortalık karışmıştı. Maven, Livia ve Grace'in yanı sıra takım arkadaşlarının diğer bazı arkadaşları ve aile üyeleriyle birlikte bir süitteydik.

Galibiyet karşısında hepimiz aklımızı kaçırmıştık ve sonra hepimiz buza inmek için acele ederken güvenlik bizi koruyordu.

Maven kolunu benimkine doladı, dördümüz ayrılmamak için birbirimize bağlandık. Bu kadınlar benim için ailem gibi olmuştu - Will'le olan ilişkimi uzun süre onlardan sakladığım için bana durmadan bağırdıktan sonra öyleydi.

Neyse ki sonunda tüm detayları anlatarak bunu telafi etmiştim. Bu kızlar kirli detaylar için *yaşıyorlardı*.

O zamandan beri Maven ile elbise provalarına gittik, plajda günler geçirdik ve hatta birlikte alışverişe çıktık - ki bu benim için yeni ve şaşırtıcı derecede eğlenceliydi.

"Biz kazandık! Babam kazandı!" Ava onu kaosun içinden geçirirken, Maven'la bağlı olmayan kolumda dengede tutarak tekrarlayıp duruyordu. Kalabalık, süitlerin dışında ve stadyumun altındaki tünele girene kadar yoğundu. O zaman bile, biz mücadele ederken medya fotoğraf çekti ve kameraları yüzümüze tuttu.

Ava kollarımda biraz ağırdı ama onu yere bırakmaya cesaret edemedim. Ona sıkıca sarıldım ve bu çılgınlık içinde ona gülümsedim. Ona playofflar için diktiğim yeni formanın içinde ışıl ışıldı - lacivert ve beyaz ama en sevdiği pop yıldızı Mia Love'ın onuruna simli altın rengi süslemeler ve çizgiler vardı.

Şef Patel ve Mitch Amca maç için aksiyona daha yakın olmak istemişlerdi. Cebimde telefonumun çaldığını hissettim ve onun nerede olduğumu merak ettiğini anladım. Güvenlik bizi soyunma odasına götürdü ve tünelden geçerken Arushi eğildiği yerden çığlık attı.

"İnanabiliyor musunuz?!" diye bağırdı, Ava'ya uzanırken Ava da aynısını yaptı. Hepimizin ağzı açık kalırken ve başımızı sallarken beşlik çaktılar.

"Deli!" Ben de bağırdım.

Mitch Şef'in üzerine eğildi ve Ava'nın saçlarını karıştırdı. Chef'in onun yakınlığı karşısında nasıl kızardığını görünce biraz sırıttım. *Hepimizin onun* ne kadar

Bu noktada arkadaştan çok daha fazlasıydılar, ama bana kendi zamanında anlatmasına izin verirdim.

"Hadi, hadi!" Şef Patel bize seslendi. "Gidin o huysuz adamınıza kocaman bir kutlama öpücüğü verin!"

Ava alay edercesine uzun bir *ewwww* çekti ve sonra buza yaklaştıkça kollarımda zıplamaya başladı. Cama dayandığımızda ellerini cama bastırdı ve Will için çığlık attı.

Takım personelinden izin alana kadar beklemek zorundaydık. Maven yanımızda Livia'nın kolunu tutuyordu, ikisi de gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu ve Grace temizlenmiş Ospreys sırasının üzerinde durmuş kollarını vahşi bir hayvan gibi sallayarak Jaxson için bağırıyordu.

Onu gördüğünde yüzünde o güne kadar gördüğüm en büyük sırıtış belirdi. Patenleriyle buzun üzerinde hızla ilerledi, kayarak panoların orada durdu ve Grace'i omzuna alıp tekrar kaymaya başladı.

Bekleyen ailelerin ihtiyaç duyduğu tek yeşil ışık buydu.

Buzun üzerine aktık, Maven Vince için koşuyor ve yol boyunca kayıyordu. Kadın en azından spor ayakkabı giyecek kadar akıllıydı - gerçi giymek istediği topuklu ayakkabıların daha iyi görüneceği konusunda hepimizle tartışmıştı. Sonunda ona ulaştığında kollarına atladı, bacaklarını beline doladı ve hala kutlamaları izleyen taraftarların ıslıkları ve tezahüratları eşliğinde onu döndürdü.

Ava ve ben Will'i aradık. Biz cama doğru ilerlerken bir haber muhabiriyle konuştuğu yerde değildi artık ve onu Kupa'nın yakınında da göremedim - Kupa şu anda Aleks Suter'in başının üzerinde taşınıyordu ve o da buzun etrafında o kadar kalabalık olmasına rağmen elinden geldiğince zafer turu atıyordu.

Kaşlarımı çatmış arıyordum, zaman geçtikçe kalbim biraz daha hızlanıyordu ki aniden Ava ve ben arkadan kucaklaştık.

"Baba!"

Ava ciyak ciyak bağırarak selam verdi ve buzun üzerine atlayana kadar kıpırdanarak elimden kurtuldu. Will'in yüzü gülüyordu, Stanley Kupası Şampiyonu şapkası terli saçlarını örtüyordu ve hala yastıklı olan dizine doğru eğilmişti. Ped buza değdiği anda Ava onun kollarındaydı ve onu sıkıca sarıp yanağından öptü.

Geri çekildiğinde gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, bu duygu küçük kalbinin kaldıramayacağı kadar güçlüydü.

"Hey, şimdi," dedi gülerek ve ona tekrar sarıldı.

"Sen ," diye . "Başardın baba. Seninle çok gurur duyuyorum."

Bu manzara karşısında kalbim eridi ve Will bana bakmadan önce ona sokuldu, gözleri yumuşacıktı, dudaklarında memnun ve kendinden emin bir gülümseme vardı.

Ava sonunda onu bıraktığında ayağa kalktı ve beni terden sırılsıklam olmuş bir şekilde kucakladı. Boynuna doladığımda saçlarının koluma damlaması ya da dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda soyunma odası gibi kokması umurumda değildi.

Bu gece otuz dokuz şutu engelleyen terli canavar adam
Benim.

"Selam bebeğim," diye fısıldadı kulağıma ve ardından saçlarıma, en az lakabı kadar ürpermeme neden olan bir öpücük kondurdu.

Üzerimizdeki kameraların uzaktan da olsa farkındaydım ama son birkaç ayda onlara aldırmamayı öğrenmiştim. Bu, ligdeki en iyi kaleciyle çıkmanın bir parçasıydı ve şimdi o bir Stanley Cup şampiyonuydu.

Bırakın hepsi izlesin. Dedikodular uçuşsun. Bırakın kadınlar kızsın.

Hepsi kalplerini yiyebilir.

"*İnanılmazdın,*" diye bağırdım gürültünün üzerine, ona sıkıca tutunarak. "Kesinlikle gerçek dışı."

"Burada olmana çok sevindim."

"Ben olsam kaçırmazdım.

Çılgıncaydı." "Buna inanamıyorum."

"Yapabilirim."

Güldü ve paylaştığımız binlerce öpücüğün arasında kaybolan tutarsız inançsızlık mırıltılarıyla ileri geri konuşmaya devam ettik. Ava'yı koluna aldığında, diğerini bana doladı ve bizi kalabalığın içinde dikkatlice ilerletti.

Will kısa röportajlar için birkaç kez durduruldu ve tabii ki galibiyetlerini kutlayan takım arkadaşları tarafından yakalandı. Yanlarından geçerken kızlara sarıldım, özellikle de düğününe sadece birkaç hafta kaldığı için ekstra duygusal olan Maven'a sıkıca sarıldım.

Sonunda Kupa'ya ulaştık ve birkaç Osprey, Ava'yı dikkatlice yere bırakıp devasa şeyi başının üzerine kaldırana kadar onu Will'e doğru itti. Taraftarlar tezahürat yaptı, Ava zıplayıp alkışladı ve ben gülümseyerek başımı salladım ve adamımın daha önce hiç görmediğim bir şekilde ışıldamasını izledim.

Her yönden fotoğraflar çekildi ve Kupa'yı tekrar buzun üzerine oturttuğunda Ava ve beni fotoğraf için etrafına topladı. Ava eğilmişti.

Ben onun omuzlarının üzerinde dururken Will de onun yanına eğildi. Bir eliyle benim elimi tutarken diğer eliyle de kızını tutuyordu ve kameralar çalıştığında ya Ava'ya ya da bana bakıyordu, asla objektife bakmıyordu.

Ayağa kalktığında biraz inledi, oyunun acısı içine çökmüştü. Sonra nefesi kesildi ve kupanın tepesindeki kasenin kenarına tutundu. "Kahretsin!"

"Ne?" diye sordum. Panik içinde omzunu kavrayarak sordum. Neresinin yaralandığına bir işaret aradım ama o sadece başını salladı.

"Sanırım Kupa'nın içine bir şey düşürdüm."

Bir bebeğin sığabileceği kadar derin ama içine düşen herhangi bir şeyin kaybolmayacağı kadar sığ olan şeye bakarak kaşlarımı çattım.

"Tamam, o zaman," dedim gülerek ve ne olduğunu görmek için içine baktım.

O an donup kaldım.

Çünkü o parlak gümüş kasenin içinde daha da parlak bir markiz elmasa sahip parlak bir altın bant vardı.

Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Beyaz parmak eklemlerimi kupanın kenarına dolamaktan ve ağzım açık bir şekilde hala buzun üzerinde duran doldurulmuş balıklardan biri gibi bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Uzaktan, sırtımda sıcak bir elin, sonra da yüzüğü almak için içeri kayan başka bir elin farkındaydım. Will yüzüğü çıkarırken onu takip ettim ve sonra tek dizinin üzerine çöktüğünde etrafımızdaki herkesle birlikte ben de nefes nefese kaldım.

Ava çığlık attı, sanki başından beri bu sırrın gibi bir aşağı bir yukarı zıpladı. Ellerini yüzünün önünde birleştirdi ve endişeyle beni izledi, gülümsemesi yüzünü yaracak kadar büyüktü.

Bana olan aşkını itiraf etmesi, beni o buzdan yumuşak, neredeyse gergin bir gülümsemeyle izlerken umut dolu gözlerinde çok net okuyabildiğim şeyleri söylemesi için çok yüksekti.

Ama kelimelere ihtiyacım yoktu - tek bir

kelimeye bile. Biliyordum.

Beni ne kadar sevdiğini biliyordum, eve taşındığım günden beri bana gösterdiği her harekette bu yazılıydı. Ettiği her yemini daha etme fırsatı bulamadan biliyordum. Bana onun olduğumu söylediğinde bu adamın sonsuzluğu kastettiğini biliyordum ve kalbimin sadece onun için atmasından onun da benim için öyle olduğunu anlıyordum.

Orada tek dizinin üzerine oturmuş, bir elinde yüzüğü, diğer elinde de benim tutarak bekliyordu.

Gözlerim yaşardı ve bir düzine kamera bize odaklanmışken dudaklarımı birleştirip başımı salladım.

Will sanki emin değilmiş gibi bir nefes verdi, sanki *evet* demekten başka bir şey söyleme şansım varmış gibi. Yüzüğü parmağıma taktı ve sonra ayağa kalkarak o güçlü, büyülü elleriyle yüzümü çerçeveledi ve tüm dünyanın izlemesi için beni öptü.

Ava bacaklarıma sarılmadan önce sadece bir dakikamız vardı ve ben de ona sarılmak için eğildim, gözlerimdeki yaşları sildim. Yüzüğü görene kadar elimi ve sonra düğün planlamasından, nerede yapacağımızdan, kimin geleceğinden ve *lütfen formasını giyebilir mi?!*

Ve okuldan sonra bir öğrencinin babasına yardım etmek için yaptığım küçük bir teklifin nasıl olup da hayatımın en önemli altı ayına dönüştüğüne hayret ettim. O an korkmamıştım. Annemin doğumumdan beri bana yaptığı her uyarının yaklaşan kıyametini hissetmedim.

Şüphesiz biliyordum ki, benim hikayemde?

Adam kalacaktı.

Kadına bakılırken bağımsızlığı da korunacaktı. Çocuk ailesine sahip olacaktı, hepsine.

Ve bu ailenin mutlu bir sonu olacaktı - ama çok, çok uzun bir süre için değil.

Birincisine sahip olmak için çok fazla mutlu başlangıcımız vardı.

Son

EPILOGUE

Uyanık 29

Haziran Chloe

"Bir saniye bekle," dedi Livia, uzun, ışıltılı tırnaklarını
kokteyl masasına. "Yani bana *Reddit*'teki yabancılardan tavsiye istediğini mi söylüyorsun, oysa biz seni neyin sersemlettiğini ve gülümsettiğini öğrenmek için can atıyorduk!"

Kıkırdadım, martinimi yudumladım. "Dinle, bu benim en parlak fikrim değildi. Ama sana neler olduğunu tam olarak anlatamazdım."

"Evet, yapabilirdin, kaltak!" Livia topuğuna vurdu. "Anlamıyor musun? Biz bu grup bir kasa gibiyiz."

"Bu doğru," diye onayladı Grace, cin içkisini karıştırırken. "Jax ve benden kimsenin haberi yokken burayı kilit altında tutuyorlardı."

"Tamam, bunu *şimdi* biliyorum," dedim. "Ama o zamanlar emin değildim! Benim hiç kız arkadaşım olmadı, tamam mı? Ama dersimi aldım ve bir daha asla ilginç ayrıntıları saklamayacağıma söz veriyorum."

"Öyle olmasa iyi olur," dedi Livia sert bir bakışla, ama sert uyarısına rağmen sırıtıyordu. "İkinizi bu kadar mutlu gördüğüme sevindim. Ben *de bunu* mutlu gördüğüm için mutluyum," diye ekledi Will'e doğru başını sallayarak. Will, hepsi smokin giymiş ve kollarında göz kamaştırıcı Maven'i taşıyan adamlarla fotoğraf çektiriyordu. Maven onların kolları arasında bir şezlong gibi uzanmış, kraliçe enerjisi yayılıyordu. "Bu duygu kapasitesine sahip olduğundan emin değildim."

"Bu *taşı* da unutmayalım," diye araya giren Grace, Livia'yla birlikte elmasıma yaltaklanabilmek için bileğimi tuttu. Kızardım ve elimi çekerek onlara el salladım.

"İlginç bir yoldu," dedim ama tam zamanında Will'e bakıp güldüğünü gördüğümde kalbim kabardı. Fotoğrafçı fotoğrafı ,

Ve eridim, çünkü o gülümsemeler ve kahkahalar şimdi ona çok kolay geliyordu, sanki hiç gitmemişler gibi. "Ama bu yolculuğa değdi."

"Peki ya siz, küçük hanım?" Livia Grace'i yokladı. "Sence yakın zamanda parmağında bir yüzük olacak mı?"

"Olmasa iyi olur," dedi. "Dinle, beni yanlış anlama. O adamı seviyorum. Onun benim kocam olacağını *biliyorum*. Ama evlenmek, çocuk sahibi olmak ve yuva kurmak için hiç acelem yok. Önce yaşamam gereken çok fazla macera var."

"Yeterince makul," dedi Livia.

"Peki ya *sen*?" Liv'e kaşlarımı sallayarak sordum. "Doktor Young'ın yerleştiğini görebilecek miyim?"

"Dinle, benden duyman gereken tek mücevher meme ucu kelepçeleri ve köpek tasmaları. Eğer başka bir şey hakkında gevezelik etmeye başlarsam, ateşimi kontrol edin."

Grace kahkahasını bastırırken ben kıpkırmızı kesildim ve sonra bir çift ince kol benim ve Livia'nın omzuna dolandı, Maven masada bize katıldı.

"Tamam, genelde boynunda fotoğraf makinesi olanın ben olduğumu biliyorum ama yemin ederim bir fotoğraf için daha gülümsemek zorunda kalırsam yanaklarım yüzümden boşanacak." Yanaklarını ovuşturdu ama yine de sırıtmaktan kendini alamadı. "Gülümsemek neden bu kadar acıtıyor?!"

Kesinlikle büyüleyiciydi.

Elbisesi ışıltılı, A kesim bir boho rüyasıydı; tabanı krem, üzerindeki kumaş beyazdı ve her santimi en güzel kristallerle süslenmişti. Elbisenin yakası göğüs dekoltesini derinlemesine kesiyor ve korse ince belini sararak şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem dökümlü etekle yere kadar iniyordu. Bu beni onu hayal eden tasarımcıyı, hatta onu hayata geçiren terziyi kıskandırdı.

Elbisenin kolları uzundu ve onu bileklerine kadar sarıyordu. Saçları şık bir topuz haline getirilmişti, bebek saçları karmaşık tasarımlarla yüzünü çerçeveliyordu ve makyajı çarpıcı olmasına rağmen, çillerini veya zahmetsizce sahip olduğu doğal güzelliğini gizlememek için yumuşaktı.

Kulak memelerindeki elmaslardan kokteyl masalarındaki mumlara kadar bu düğünün her detayı titizlikle düşünülmüş ve hayata geçirilmişti.

Will ve ben törenden sonra kol kola kayıkhaneye girdiğimizde nefesim kesilmişti. Büyülü bir ormana girmek gibiydi.

Bitkiler kayıkhanenin her cam duvarını kaplıyor, batan güneşten gelen doğal ışık her yerde yüzen mumlarla daha da güzelleşen yumuşak bir parıltı yayıyordu. Her şekil, renk ve boyuttaki çömlekler bu bitkileri tutuyordu - birbiriyle evlenen iki ruhun güzel bir birleşimi.

Fazla abartılı olmadan bir boho rüyası, gösterişli olmadan zarif ve dünyeviydi. Büyülü olduğu kadar rahat da hissettiriyordu ve Maven'ın nefes kesici girişinden Vince'in gözyaşları içinde ettiği yemine kadar büyülenmiştim.

"Al, bunu iç. Yardımcı olur." Livia martinisini en iyi arkadaşına uzattı ve uzun bir içki aldıktan sonra Maven içini çekerek göz kamaştırıcı gülümsemesini bize gösterdi.

"Sizi seviyorum sürtükler. Hepiniz burada olduğunuz için çok mutluyum."

"Ben de seni seviyorum... *kardeşim!*" Grace bir çığlık atarak Maven'ı sıkıca kavradı. "Tanrım, hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir. Artık Vince'e karşı takım olabiliriz."

"Oh be," dedi derinden gelen bir ses ve Vince kaşlarını kaldırarak bize katıldı. Her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu, takım elbisesi toprak gibi zengin bir kahverengiydi, altın sarısı saçları şekillendirilmiş, çenesindeki kıllar mükemmel bir şekilde kesilmişti. *GQ* dergisinden fırlamış gibiydi. "Neden kurduğumu fark etmediğim bir tuzağa düşmüşüm gibi hissediyorum?"

"Sevmiyormuş gibi davranma kardeşim," dedi Grace, parmak uçlarına basarak onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Biz olmadan kaybolursun."

"Bunu tartışmayacağım," dedi ve kolu karısının beline dolandı, yüzünde sersem bir gülümseme vardı. "Karım nasıl?"

"Seninle dans etmeye hazırım."

"Gruba haber verelim mi?"

"Değiştireceğiz," dedi. "Bu arada, soyadınızı değiştirmek için adliyeye ne zaman gidiyoruz?"

Alaycı bir tavırla gülümsedi ve hepimiz sırıttık çünkü ilk tanıştıkları andan itibaren bu şakanın içindeydik. Vince, Maven'in peşinde *koşarken* ona tüm sözlerini söylemişti - evlendiklerinde, evlenirlerse değil, onun soyadını alacağı da buna dahildi.

"Pazartesi sabahı ilk iş, eğer istediğin buysa."

Maven başını salladı, seksi bir sırıtışla doğru eğildi. "Sana asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Tanev formanı giymeyi çok seviyorum."

"Böylece ikimiz olduk," diye homurdandı, kız onu şakacı bir şekilde iterken boynunu ısırdı. Sonra Vince onu gruba doğru götürürken Maven bize öpücükler konduruyordu.

Jaxson ve Carter da bize katıldı ve onlar kızlarla sohbet ederken gözlerim nişanlımı bulmak için odayı taradı.

Nişanlısı.

Buna alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

Onu bulduğumda Ava dans pistindeydi ve her şeyden çok çişe ihtiyacı varmış gibi görünen aptalca bir dans yapıyordu. Onlara doğru giderken gülümsedim ve onlara katılır katılmaz Ava beni bileğimden tutup kendine çekti.

"Babam koşuyor adamım!"

Hâlâ deli gibi hoplayıp zıplayan *babama* kaşlarımı kaldırarak baktım. "Bu o mu?"

Will bir *tokatla* ellerini iki yanına indirirken Ava kıkırdadı. Hakaret etmiş gibi yaptı ve sonra beni gıdıklamaya başladı, Ava gülerek karnımı gıdıklamaya çalışırken boynumda aşağı yukarı dolaşan öpücüklerle beni kollarıyla sardı.

Böyle anlarda, her şeyin ne kadar mükemmel olduğunun, hayatımın altı ay gibi kısa bir sürede nasıl da bir seksen derece değiştiğinin farkında olduğumda kalbimin kabarmaması mümkün değildi.

Bu ikisini dünyadaki her şeyi sevdiğimden daha çok sevdim.

Orkestra ilk dansı anons etti ve biz de pisti boşalttık, kenarına sarıldık ve Vince ile Maven'in bilmediğim bir Fransızca şarkıda sallanmalarını izledik.

Çok geçmeden diğerleri de katıldı ve Carter Ava'yı dans etmesi için piste çıkarırken Will beni kollarına aldı.

"Yani," dedi, gözleri beni içine çekerek. "Senin de istediğin bu mu? Büyük, zarif bir düğün mü?"

Vince'le aynı takım elbiseyi giymişti, tüm sağdıçlar da aynıydı ve takım elbisenin zengin kahverengisinin ve koyu yeşil vurguların gözlerinin bal rengiyle oynamasına bayıldım. Saçları ensesinde düzgün bir topuz şeklinde toplanmıştı, çenesi kirli sakallarla doluydu.

Çok ateşliydi. Bu adama ağzımın suyu akmadan durabilecek

miydim? "İstediğin bu mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, önce sana sordum."

Etrafımdaki tarifsiz güzelliğe bakarak iç çektim. "Bu... çarpıcı. Ama bilemiyorum. Sanırım eğlendirmem gereken bu kadar insan olsaydı ölürdüm. Ve yeminimi ederken bu kadar insan bana baksaydı."

"Yani, daha küçük bir şey mi?"

"Çok daha küçük," dedim. "... belki sadece biz ve Ava?" "Peki ya Arushi ve Mitch?"

"Oh, tabii ki. Özellikle de bu şekilde hareket ettiklerine göre, çifte düğün yapmak istiyor olabilirler."

"Asla olmaz. Kendi başlarının çaresine bakabilirler," diye homurdandı Will ama yine de sırıttı.

o.

"Ve tabii ki takım arkadaşların. Ve kızlar." "Annen ve büyükannen."

"Evet, ve baban."

Bunun üzerine kaşlarını çattı, başını sallamadan önce bir süre sessiz kaldı.

"Ben gidiyorum Sezon dışında gelip bizimle vakit geçirmek isteyip istemediğini soracağım," dedi. "Ava'yı çok uzun zamandır görmedi."

"Will," dedim gülümseyerek. "Bu fikre bayıldım. Sence kabul eder mi?"

"Ona başka bir seçenek bırakacağımı sanmıyorum. İkimiz için de zor, hep zor oldu ama... o sahip olduğum tek baba, anlıyor musun? Geride kalan tek ebeveynim. Artık ayrı hayatlar yaşamak istemiyorum."

"Bahse girerim o da bunu istemiyordur."

Omuz silkti. "Sanırım öğreneceğiz. Biliyorsun, bana bunu yapma cesaretini veren sensin. Son zamanlarda annene ve büyükannene ne kadar açıldığını, onlarla ne kadar ilerleme kaydettiğini sonra..." Başını salladı, gözlerinde hayranlık vardı. "Beni şaşırtıyorsun."

"Sakin ol, zor işi çoğunlukla terapist yapıyor," dedim.

"Hayır. Sorun sensin," diye karşı çıktı. "Ve onlar da. Babam ve benim de aynı adımları atabileceğimizi düşünmek beni heyecanlandırıyor."

"Yapacaksın," diye söz verdim ve buna ne kadar inandığımı göstermek için onu öptüm.

Will'le ilişkimizi resmiyete döktükten sonra, ailem söz konusu olduğunda çözmem gereken pek çok şey olduğunu fark ettim. Bir mucize eseri, annemi ve büyükannemi benimle terapi yapmaya ikna ettim. Sıkıldıkları için mi yoksa bizim de buna ihtiyacımız olduğunu bildikleri için mi kabul ettiklerinden emin değildim ama her iki durumda da minnettardım. Hepimiz - birlikte ve ayrı ayrı - büyük ilerleme kaydetmiştik ve her gün daha sağlıklı bir aile dinamiği için çalışıyorduk.

Bu kadar çok *erkeğin çöp* konuşması *yapmadığı* bir şey.

Sakladıklarına şaşırdığım eski fotoğrafları bile asmaya başlamışlardı. Annem babamın göğsünde uyurken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi, neredeyse gözlerim dolacaktı.

Kalmamasından nefret ediyordum ama artık belki de benim için hazır olmadığını anlayacak kadar büyümüştüm. Belki de bunların hiçbirine hazır değildi. Hâlâ acı çekiyor olsam da onun için lütuf ve bağışlama buldum.

Ve bu iyileşme benim içindi, onun için değil.

Will ve ben bir süre tek kelime etmeden salındık, Ava'nın Carter'ın etrafında nasıl dans ettiğine güldük - kelimenin tam anlamıyla.

"Başka ne istiyorsun?" Will bir süre sonra sordu. "Ne

demek istiyorsun?"

"Yani, hayatında ne istiyorsun, Chloe müstakbel Perry? Şu anda yaşadığımız evi seviyor musun, yoksa farklı bir şey mi istiyorsun? Daha fazla kedi mi istiyorsun? Bir köpek?" Yutkundu. "Çocuk mu?"

Sırıtarak parmaklarımı ensesindeki saçlara doladığımda kalbim göğsümde sarsıldı, ısındı. "Evimizi seviyorum. Üç pislik kedimiz benim için yeterli. Köpek yok."

Her birini başıyla onayladı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Peki ya sonuncusu?"

Dudaklarımı bir gülümsemeyle birleştirdim. "Eğer bir gün bebeklerini isteyip istemediğimi soruyorsan, cevabım evet. Ama şu an için..." Kulağına fısıldayabilmek için yakınına eğilerek ekledim. "Nasıl yapıldıklarını pratik ederken daha çok eğleniyorum."

Will inledi ve devasa elleriyle kalçalarımı sıktı, beni öperken alt dudağımı ısırdı. "Beni her zaman pratik yapmak için müsait say."

"Ne kadar da başarılı."

"Sezon dışında bir şekilde formda kalmalıyım."

İlk danstan sonra yemek servisi yapıldı ve ardından Maven'ın babasıyla ve Vince'in annesiyle dans edişini izledik. Aynı şansı bir daha yakalayamayacağımızı bildiğim için gözyaşlarımı tutmaya çalışırken Will elimi tuttu.

Ama iyiydi.

Ailemiz farklıydı, hem trajediden hem de sihirden doğmuştu. Ama

bizim ailemizdi.

Sadece birkaç hafta içinde Ava'nın doğum gününü kutlayacaktık. Sonra da onu hokey seçmelerine götürecektik. Yeni bir sezon başlamadan, okul yılı yeniden tüm hızıyla başlamadan önce birlikte geçirecek koca bir yazımız olacaktı ve ben her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydim.

Gece boyunca dans ederken, ailemiz ve arkadaşlarımızla çevriliyken, bir kez bile gergin bir şekilde kıpırdamadım. Saçımın arkasına saklanmaya çalışmadım. Ve ben

Başımı yastığa koyduğumda gece yarısı varoluşsal bir krizin beni beklemeyeceğini hiç şüphesiz biliyordum.

Hayal bile edemeyeceğim kadar iyi bir dünyada yaşıyordum.

Tamamen uyanıktım.

Ve bundan sonrası için sabırsızlanıyordum.

EPILOGUE TWO

Aleks

Bana vurmak istedi.

Onu öpmek istedim.

Bizim için her zaman böyle olmuştu.

"Bu sadece... harika. Mükemmel amına koyayım," dedi Mia, ellerini inançsızca havaya kaldırıp devasa fasulye torbama bir hışımla çökmeden önce. Nerede oturduğunu fark eder etmez sinirli bir hırıltıyla ayağa fırladı ve onun yerine kanepeye doğru yürüdü.

Başını sallayarak yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ne
yapacağım ben?"

Her ne kadar onu telaşlı görmekten gizliden gizliye hoşlansam da, bu genellikle onu sinirlendiren ben olduğum içindi. Bu olayda ise bundan nefret ediyordum çünkü benim kontrolümde olmayan bir şey yüzünden üzgündü.

Genellikle ona ukalaca bir laf atar ve o mükemmel ağzı bana doğru açılırken, yanakları kızarırken ve alnındaki o küçük damar patlarken sırıtırdım. Onun damarına nasıl basacağımı, normalde kendine çeki düzen veren bu kadını nasıl öfkelendireceğimi çok iyi biliyordum.

Ama şu anda, her zaman soğuk, ölü kalbimin bodrumunda bağlı tuttuğum o yanım çırpınıyor, ona gitmemi, onu kendime çekmemi, ona sarılmamı ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulmamı istiyordu.

O orospu çocuğunu bayıltacak kadar sert bir tekme attım, ışıkları söndürdüm ve ona en başta neden kilitli olduğunu hatırlattım.

Yanına oturduğumda koyu renk saçları ipeksi bir perde gibi omuzlarına dökülüyordu. Bir elimi ince sırtının üzerinde gezdirdim ve yavaşça, dikkatlice ovuşturdum. "Özür dilerim."

Mia dokunuşumla dondu kaldı.

İşte yine oradaydı, aramızdaki o elektrik şoku, bedenim onunkiyle her temas ettiğinde hissettiğim o sıcaklık zaplaması.

Ama tam bu dokunuşun içinde eriyip gideceğini düşündüğüm anda, Mia yüzünü açıp bana doğru düzgün bakabilmek için kendini geri çekti. O keskin

mavi gözleri yarıklara dönüştü. "Öyle olmalısın. Bunların hepsi senin suçun."

Ve böylece, tekrar antrenman yapmaya başladık.

"Benim hatam mı?" Ona bakakaldım, ağzım açıkken bile sırıtıyordum çünkü kendini en az onun kadar gülünç hissetmesini istiyordum. "Mia, bu lanet olası bir kasırga. Bu konuda ne yapmam gerekiyor?"

"New York'ta olmak yerine burada olmamın tek sebebi sensin. Bütün bunları senin kıçını kurtarmak için yapıyorum! Ve şimdi, Madison Square Garden'daki biletleri tükenmiş bir gösteriyi iptal etmek zorundayım."

Bu gerçek tüm gücüyle yüzüne çarptı ve yüzü bembeyaz oldu.

"Oh, Tanrım," diye inledi, yüzünü tekrar gömdü. "Madison Square Garden'da biletleri tükenen bir gösteriyi iptal etmek zorundayım."

Onu rahatlatmak için duyduğum her türlü arzu, suçlaması yüzünden şimdi geri çekiliyordu. "Kıçımı kurtarmak," diye tekrarladım yanağımı dilleyerek. "Yani birdenbire her şey benimle mi ilgili oldu? Ben büyük kötü kurdum ve sen bunu sadece küçük bir aziz olmak için yapıyorsun, öyle mi? Senin için hiçbir şey yok mu?"

"çeneni," diye tükürdü ve beni iterek uzaklaştırdı. Zar zor kımıldadım.

"Çünkü bunun reklamcınızın fikri olduğundan oldukça eminim," diye hatırlattım.

Onu.

"Beni buraya senin aptal

oyun!"

"Seni mi yaptı?" Ayağa kalktım, çenem gergindi. "Sen özgür iradesi olan bir kadınsın Mia.

Unuttuysan söyleyeyim. Kimse sana bir şey yaptıramaz."

O zaman bana baktı, gözleri daha yumuşaktı, çenesinin gevşemesindeki bir şey bana denemeden sinirlendiğimi söylüyordu.

Bana gençliğimizi o kadar çok hatırlattı ki bir sonraki nefesimi almakta zorlandım.

Bir anlığına ikimiz de yeniden on sekiz

yaşındaydık. Onu öpmem için bana yalvarıyordu.

Bana izin vermemesi için yalvarıyordum.

O zaman bile birbirimiz için yanlış olduğumuzu biliyordum.

O zaman bile arkadaştan daha fazlası olmaya çalışırsak birbirimizin kalbini kıracağımızı biliyordum.

Bir süre sonra "Her neyse," dedi. Sözcük teslim olmuş gibiydi, herhangi bir gerginlik içermiyordu ve bu beni bağırmasından daha çok üzdü.

Bana bağırmasını kaldırabilirim.

Onu incittiğimi bilmeyi kaldıramazdım - yıllar boyunca yaptığım tüm pratiklere rağmen.

Kokladı ve elini garsonmuşum gibi havada salladı. "En azından tekila gibi bir şeyiniz var mı?"

"Gerçekle yüzleşmek için sarhoş olmak mı gerekiyor?"

"Üzerimize doğru gelen bir kasırga varken sahte nişanlımla yüksek bir apartman dairesinde mahsur kaldığımı mı?" Ayağa kalktı, gergin dudaklarında sakarin bir gülümseme vardı. "Evet. Sarhoş olmak en azı."

Hışımla yanımdan geçip mutfağa girdi ve ben derin bir nefes aldım, ellerimi birleştirip başımın üzerine koyarken olabildiğince yavaş ve sakin bir şekilde verdim. Tavana baktım, beni kurtarabilecek bir tanrı olup olmadığını görmek için aklıma gelen ilk dine geçmeyi düşündüm.

Mia'nın bunu atlatmak için içmesi gerekiyordu ve benim de ellerimin üzerine oturmam gerekiyordu.

Çünkü o bana vurmak istedi, ben de onu öpmek istedim.

Ve ikimiz geceyi birlikte geçirmek zorunda kaldığımız için, bu kadına karşı hissettiklerimin sahte olduğu maskaralığını nasıl sürdüreceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Dünyanın en büyük pop yıldızı ve NHL'in kötü çocuğu, büyük bir reklam gösterisi için sahte bir nişan yaparsa ne olur? Buzun Kralları serisinin 4. kitabı **Nefesini Sakla'da öğrenin.**

Will ve Chloe'ye doyamıyor musunuz? **Bu bonusla onları yakalayın sahnesinde** Ava'nın ilk hokey maçı ve Will ilgili bir güncelleme yer alıyorile kedilerin durumuyla .

Buzun diğer Kralları çiftlerine aşık olun!

EŞLEŞMENİZLE TANIŞIN

Kitap 1

TROPES:

Profesyonel Hokey
Romantizmi Zoraki
Yakınlık
Pistin Zıt Tarafları Irklar Arası/Çok Kültürlü
Çift İşyeri Romantizmi
Düşmandan Sevgiliye Vibes

AĞZINA DIKKAT ET.

Kitap 2

TROPES:

Profesyonel Hokey Romantizmi
Takım Arkadaşının Küçük Kız Kardeşi/Ağabeyinin En İyi Arkadaşı
Yolculuk Zorla
Yakınlık Tek Yatak
Yaş Aralığı
Zıt Kutuplar Birbirini Çeker Yasak

MORE FROM KANDI STEINER

Buzun Kralları Serisi
Eşinizle Tanışın
Vince Tanev ile Bir Ay: Tampa'nın Çaylağı - buzda ve buz dışında yirmi dört yedi erişim. Başlık her şeyi anlatıyor ve hayatımın fırsatı kucağıma düştüğünde patronlarım sevinçten havalara uçuyor. Tabii ki beni son sinirimi bozan tek adamla yakınlaşmaya zorladıklarının farkında değiller.
Ağzınıza Dikkat Edin
Kardeşimin takım arkadaşları bana dokunmamaları gerektiğini biliyorlar - ama bu, Jaxson Brittain'e kuralı ilk bozan kişi olması için meydan okumamı engellemiyor.

Kırmızı Bölge Rakipleri Serisi
Fair Catch

Üniversite futbol takımındaki tek kız olmak yeterince zor değilmiş gibi, Koç bir de gidip ağabeyimin en iyi arkadaşını - ve benim bir numaralı düşmanımı - oda arkadaşım olarak atamak zorunda kaldı.
Kör Taraf
Ülkedeki en ateşli kolej futbolu güvenliği bana sahte kız arkadaşı olmamı teklif etti.
Ben de ondan bekaretimi almasını istedim. Oyun
Kurucu Sinsi
Oyun kurucu Holden Moore istediği her kıza sahip olabilir.
Ben hariç: Koçun kızı.
Hail Mary (Amazon 1 Numaralı En Çok
Satan Kitap!) Leo F*cking Hernandez.
North Boston Üniversitesi'nin yıldız , kötü şöhretli bekar ve elimden gelse öldüreceğim insanlar listemin bir numarası.
Ya şimdi?
Yeni oda arkadaşım.

Becker Kardeşler Serisi
Taşların Üzerinde 1. kitap)
Temiz (2. kitap)
Manhattan (3. kitap) Old
Fashioned (4. kitap)
Dört kardeş, babalarının gizemli ölümü de dahil olmak üzere karanlık bir geçmişe sahip bir viski damıtımevinin etrafında dönen küçük bir Tennessee kasabasında aşkı buluyor.

En İyi Saklanan Sırlar Serisi
(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LISTESINDE ILK 10'DA)
Bilmedikleri (1. kitap) Her Zaman
Bildikleri (2. kitap) Hiç
Bilmedikleri 3. kitap)
Charlie'nin evliliği ölmektedir. İlk aşkı tekrar ortaya çıkıp ona aşkın başka türlü de yanabileceğini hatırlatana kadar alevler içinde kalmaktan son derece memnundur.

Yakın Mesafe

Lisans eğitimini tamamlayan Jasmine için Akdeniz'de yatçılık yapmak cennet gibi bir şeydi. Ama erkek arkadaşının milyarder patronu her zaman istediğini alır. Ve bu sefer, onu istiyor.

Senden Nefret Etmemi Sağla
Jasmine yıllardır en yakın arkadaşının erkek kardeşinden uzak durmaktadır ama bir düğün için aynı evde olduklarında, ne kadar çabalarsa çabalasın ona karşı koyamaz.

Yanlış Oyun
(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LISTESINDE ILK 5'TE)
Gemma'nın planı basittir: Chicago Bears'ın kombine biletlerini kullanarak her iç saha maçına yeni bir erkek davet etmek. Duygusal olarak bağlanmaktan kaçınmak ve aynı zamanda biraz aksiyon yaşamak için mükemmel bir yoldur. Ancak Zach onun deneme turu olma şansını yakaladıktan sonra, bir maçın yeterli olmadığına karar verir. Seksi, eğlenceli bir spor romantizmi.

Doğru Oyuncu

Ne pahasına olursa olsun aşktan kaçıyor. Adam ise onu kendine bağlamaktan başka bir şey istemiyor. Seksi, komik ve bayıltmaya değer Doğru Oyuncu, spor romantizmi sevenler için mükemmel bir okuma.

Sana Giden Yolda
Sadece bir yolculuk olması gerekiyordu, ama Cooper kaçış arabasını kullanan çocuğun günlüğünü keşfedince her şey değişti. Duygusal, endişeli bir yol romantizmi.

Viskiye Bir Aşk Mektubu

(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LISTESINDE ILK 10'DA)
Kötü zamanlama lanetine karşı savaşan iki aşık arasında geçen öfkeli, duygusal bir romantizm.
Aşk, Viski'yi - Jamie'nin hikayeyi anlattığı kısmı ve genişletilmiş sonsözü - yeni Beşinci Yıldönümü Baskısı'nda okuyun!

Ağırlıksız
Genç Natalie, kişisel antrenöründe kendini sevmeyi ve romantizmi bulurken, onları hiç düşünmediği şekillerde birbirine bağlayan bir dizi sırla da karşılaşır.

Şenlik
Yakın zamanda boşanan Wren, Seattle'ın dışında bir yazlık kulübede berraklık arayışına girer ve burada yan komşusu olan küçük kasabalı münzevi ile unutulmaz bir bağ kurar.

Evet Deyin
Harley, İtalya'nın Floransa kentinde sanat eğitimi almaktadır. Mükemmeliyetçiliğinden kurtulmaya çalışırken, bir gece önüne çıkan her şeye Evet demeye kararlı bir şekilde dışarı çıkar. Tabii ki Liam Benson'la karşılaşmayı beklemiyordu...

Yıkanmış
Gregory Weston, bir zamanlar oğlumun en iyi arkadaşı olarak tanıdığım çocuk, şimdi hiç tanımadığım bir adam. Hayır, sadece bir adam değil. Bir doktor. Ve beni istiyor.

Noel Battaniyesi
Eski kocamla bir kulübede mahsur kalıp kar fırtınasını beklemek mi? Tatil için eve sürpriz bir ziyaret planladığımda hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi...

Siyah Dört Numara
Genç ve ateşli bir poker yıldızı ile onu alt etmek için gönderilen bir gencin üniversite, Yunan hayatı romantizmi.

The Palm South Üniversite Serisi
Rush (kitap 1)
Çapa (kitap 2)
Rehin (3. Kitap)
Miras (4. Kitap)
Ritüel (5. Kitap)
Hazed (6. Kitap)
Yunanca (kitap 7)
#1 Numaralı NYT Çok Satan Yazarı Rachel Van Dyken, "Eğer Gossip Girl ve Riverdale'in bir aşk çocuğu olsaydı, bu PSU olurdu." diyor. Bu öfkeli üniversite serisi bir sonraki suçlu bağımlılığınız olacak.

Etiket Kovalayıcı
Asker erkeklerin peşinden koşmayı bırakabileceğine dair bir bahse girdi, bu kolay görünüyordu - ta ki parlak zırhlı şövalyesi ve iş yerindeki son müşterisi Ordu ACU'larında ortaya çıkana kadar.

Şarkı Kovalayan
Tanner ve Kellee birbirleri için mükemmeldir. Aynı barlara giderler, aynı müziği severler ve birbirlerinin kıyafetlerini parçalamak için aynı arzuya sahiptirler. Tek sorun nedir? Tanner hâlâ en iyi arkadaşına aşıktır.

ACKNOWLEDGEMENTS

Rhiannon Gwynne ve eşi Josh Brittain olmasaydı bu seri mümkün olmazdı. Bu sefer size daha da BÜYÜK bir teşekkür borçlu olduğumu hissediyorum, çünkü bir yandan bana yardım ederken bir yandan da ilk çocuğunuzu dünyaya getirmeye hazırlanıyordunuz! Hem profesyonel bir hokey oyuncusu hem de profesyonel bir hokey oyuncusunun EŞİ olmanın nasıl bir şey olduğuna dair röportajlar için teşekkür ederim. Rehberliğiniz olmasaydı bunu berbat ederdim.

Kocam Jack'e. Sen olmasaydın bunu yapamazdım. İlk üç aylık dönemim boyunca yazmakta zorlanırken ve ikinci üç aylık dönem enerjisi geldiğinde bunu telafi ederken isteyebileceğim en inanılmaz eş ve ortak olduğun için teşekkür ederim. Beni nasıl sevdiğinden kızımızın dünyanın en şanslı kızı olacağını şimdiden biliyorum. Seni seviyorum.

Annem Lavon'a ve en iyi arkadaşım Sasha'ya - harika zamanları kutlamak ve kötü zamanlarda birlikte acı çekmek için her zaman yanımda olduğunuz için ikinize de teşekkür ederim. İkinizi de seviyorum.

Yönetici Asistanım ve sevgili dostum Tina Stokes'a - teşekkür ederim. Bu ithafı yazarken aklımda sen vardın, çünkü bu dünyada senin kadar verici, nazik ve şefkatli kimse yok. Ekibimde ve hayatımda bir dost olarak yer aldığın için çok şanslıyım. Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Bu kitabın çeşitli bölümlerinde bana yazarlık arkadaşlığı yapan bu sektördeki tüm harika kadınlara çok teşekkür ederim. Laura Pavlov, Brittainy Cherry, Catherine Cowles, Willow Aster, Lena Hendrix, Elsie Silver, Maren Moore, Jessica Prince, Karla Sorensen - sizinle bu yolculukta olmaktan onur duyuyorum.

OSYS Studios ekibine bu kitapları sesli olarak hayata geçirdikleri için teşekkür ederiz. Direksiyonda siz varken her kitap daha da güzelleşiyor!

Isabella Bauer'e - sonsuz kahkahalarınız ve bana olan inancınız için teşekkür ederim. Ekibimizde olduğun için çok mutluyum!

Beta okuyucu ekibime: Bu kitapla hepinizi gerçekten zorladım. Son teslim tarihi değişiklikleri ve bunun serinin en büyük kitabı olması arasında

Şimdiye kadar, her falsolu topun üstesinden profesyoneller gibi geldiniz ve gerçekten birlikte sihir yaptığımıza inanıyorum. Frances O'Brien, Elizabeth Turner, Sarah Green, Allison Cheshire, Kellee Fabre, Sarah Green, Marie-Pierre D'Auteuil, Janett Corona, Jayce Cruz, Gabriela Vivas, Anna Ana López, Carly Wilson, Nicole Westmoreland, Anna, Lily Turner, Diana Daniel ve Jewel Caruso'ya kocaman ve yürekten teşekkürler. Hepiniz ekibimde olduğunuz için çok mutluyum.

Bu kitap, gerçek süper kahramanlar olduğunu düşündüğüm bir grup insanı - öğretmenleri- temsil etmesi açısından özeldi. Koko Casey ve Kelsey Muller'e bu işi doğru yapmama yardımcı oldukları için teşekkür etmek istiyorum! *Röportajlarınız* ve beta okuma geri bildirimleriniz *Dersini Öğren*'in bu hale gelmesinde çok önemliydi ve size gerçekten teşekkür ediyorum.

Ayrıca, duyarlılık okuyucularından oluşan muhteşem ekibime de teşekkür etmek istiyorum. Katkılarınız tek kelimeyle paha biçilemez ve zamanınız ve enerjiniz için çok minnettarım. Jacqueline Branche, Nagma Bordoi ve Stuti Patel - TEŞEKKÜRLER!

Vizyonumu hayata geçirmeme yardımcı olan ekibe: Allusion Publishing'den Elaine York, Emerald Edits'den Nicole McCurdy, Nina Grinstead, Kim Cermak, Valentine PR'daki tüm ekip, Good Girls PR'dan Shaye Lefkowitz ve Lindsey Romero, Quirky Bird Kapak Tasarımı'ndan Ren Saliba ve Staci Hart - . Düzenleme ve formatlamadan fotoğraf ve tanıtıma kadar, gerçekten bir köy gerekiyor. Her biriniz için çok minnettarım.

Doğmamış kızıma: merhaba, bebeğim. Bu seninle birlikte yazdığımız ilk kitaptı ve asla unutamayacağım en özel deneyimdi. İçimde büyüdüğünü hissettim (genellikle aşırı mide bulantısı yoluyla LOL) ve Ava'yı ve onun hem Will hem de Chloe ile olan ilişkisini yazarken bunu çok gerçekçi kıldı. Seninle tanışmak ve gelişmeni izlemek için sabırsızlanıyorum, tatlı küçük meleğim. Seni şimdiden seviyorum.

Ve son olarak, size, okuyucuya. Bu teşekkür bölümüne okumuş olmanız, ne kadar inanılmaz bir insan olduğunuzu gösteriyor. Ve bilmenizi isterim ki bunların hiçbiri siz olmadan mümkün olmazdı. Bunların hiçbirini hafife almadığım, kendimi çimdiklemediğim ve evrene şükran bombaları göndermediğim tek bir gün bile yok. Kitaplarımı okuduğunuz, sosyal medyada onlar hakkında paylaşımda bulunduğunuz, bıraktığınız ve indie okuduğunuz için teşekkür ederim. Size sonsuza dek minnettarım. Gelin beni en sevdiğiniz sosyal medya platformunda bulun ve arkadaş olalım.

ABOUT THE AUTHOR

KANDI STEINER Amazon'un en çok satan 1 numaralı yazarıdır. En çok "duygusal rollercoaster" hikayeleri yazmasıyla tanınan yazar, kusurlu karakterlere hayat vermeyi ve gerçek, çiğ romantizm hakkında yazmayı seviyor - her şekilde. Hiçbir Kandi Steiner kitabı birbirinin aynısı değildir ve eğer kızgın, duygusal ve ilham verici okumaları seviyorsanız, o sizin kızınızdır.

Central Florida Üniversitesi mezunu olan Kandi, Yaratıcı Yazarlık ve Reklamcılık/PR bölümlerinden çift ana dal, Kadın Çalışmaları bölümünden de yan dal yaparak mezun oldu. Yazma aşkı 10 yaşında başladı ve 6. sınıfta kendi gazetesini yazıp düzenledi ve sınıf arkadaşlarına dağıttı. Kandi "basın özgürlüğü" için mücadele etse de sonunda müdürün dikkatini çekmiş ve gazete kısa sürede durdurulmuş.

Üniversiteden sonra romantizm yazmaya özel bir ilgi duydu, çünkü her zaman umutsuz bir romantikti ve aşkın tüm zorluklarının yanı sıra zaferlerini de vurgulamayı seviyor.

Kandi yazmadığı zamanlarda onu her türden kitap okurken, bir sonraki macerasını planlarken veya direk dansı yaparken (evet, doğru okudunuz) bulabilirsiniz. Canlı müzikten, seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, yogadan, kürklü bebekleriyle oynamaktan ve hayatın tatlılığını içine çekmekten hoşlanıyor.

KANDI ILE BAĞLANTI KURUN:

➜ BÜLTEN: kandisteiner.com/newsletter

➜ FACEBOOK: facebook.com/kandisteiner

➜ FACEBOOK OKUR GRUBU (Kandiland): facebook.com/groups/kandilandks

➜ INSTAGRAM: Instagram.com/kandisteiner

➜ TIKTOK: tiktok.com/@authorkandisteiner

➜ TWITTER: twitter.com/kandisteiner

➜ PINTEREST: pinterest.com/authorkandisteiner

➜ WEB SİTESİ: www.kandisteiner.com

Kandi Steiner size yakın bir şehre geliyor olabilir! Yakın gelecekte katılacağı tüm imza günlerini görmek için "etkinlikler" sekmesine göz atın:

➜ www.kandisteiner.com/events

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.